

Địa Ngục Chi Ngược

Contents

Địa Ngục Chi Ngược	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	39
9. Chương 9	42
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12	66
13. Chương 13	70
14. Chương 14	73
15. Chương 15	78
16. Chương 16	83
17. Chương 17	85
18. Chương 18	88
19. Chương 19	90
20. Chương 20	92
21. Chương 21	95
22. Chương 22	99
23. Chương 23	101
24. Chương 24	103
25. Chương 25	105
26. Chương 26	108
27. Chương 27	111
28. Chương 28	113
29. Chương 29	115
30. Chương 30	117
31. Chương 31	119
32. Chương 32	122
33. Chương 33	123
34. Chương 34	127
35. Chương 35	130
36. Chương 36	130
37. Chương 37	134
38. Chương 38	136

Địa Ngục Chi Ngược

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, ngược luyến tàn tâm, SM, HE. Truyện Địa Ngục Chi Ngược của tác giả Phong L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-chi-nguoc>

1. Chương 1

Đông Phương thân hình nhẹ nhàng mà tiến vào tòa thành cổ xưa hùng vĩ. Một tòa thành có giá trị xa xỉ đứng sừng sững trên vách núi của bờ biển. Từ bên ngoài hoàn toàn không biết chuyện gì sẽ xảy đến bên trong tòa thành đó.

Bên trong có được tất cả các phương tiện tiên tiến trên thế giới. Nhưng là, Đông Phương cũng không quá lo lắng về việc này, hẳn là đạo tặc giỏi nhất trên thế giới. Mặc dù hẳn tuổi còn rất nhỏ, bất quá kỹ xảo mới chính là vấn đề chính.

Buổi tối hôm nay, hẳn nhất định phải trộm được viên kim cương quý giá có tên là “Quang Ngọc Chi Lệ”. Khối kim cương này có giá trị liên thành rất lớn, nó từng thuộc về gia gia của hắn, đương nhiên, cũng không phải từ phòng dấu giá mà đoạt được, mà tất cả là nhờ tài ăn trộm nổi tiếng của mình mà có. Sau lại, gia gia đem khối kim cương xinh đẹp này tặng cho nãi nãi của hắn, nó là tín vật duy nhất của gia gia hắn để lại. Tại một lần đuổi bắt như cơm bữa, gia gia dĩ nhiên không cẩn thận đem “Quang Ngọc Chi Lệ” làm mất.

Buổi tối hôm nay, hẳn nhất định phải cố gắng trộm lại được “Quang Ngọc Chi Lệ”.

Dễ dàng tránh né được các thủ vệ canh gác chặt chẽ, Đông Phương nhanh chóng tìm đến nơi cất dấu “Quang Ngọc Chi Lệ”. Ánh mắt lộ ra ý cười. Từ lúc biết được chủ nhân của tòa thành không có ở đây nhưng lại đem “Quang Ngọc Chi Lệ” đến cất dấu tại mật thất này, hẳn quyết định sẽ ra tay. Đương nhiên, Đông Phương có thể tưởng tượng đến, chủ nhân của tòa thành này sẽ có bộ dáng kinh ngạc như thế nào khi nhìn đến cái hộp trống trơn.

Có lẽ đây là nhiệm vụ quá đơn giản đối với hắn. Tuy nhiên, cho dù nó có đơn giản như vậy nhưng hắn cũng không có thể khinh thường, đây là nguyên nhân mà Đông Phương không bao giờ thất thủ. Hắn ẩn vào mảnh đen trên vách tường, cẩn thận mà quan sát chung quanh. Đường như còn có điểm không thích hợp.

Đông Phương cẩn thận đi lại gần viên kim cương “Quang Ngọc Chi Lệ”. Quả thật đây là nó, không có sai. Có chỗ nào không đúng sao? Linh tính có dự cảm bất hảo, mà linh tính của Đông Phương lúc nào cũng chính xác, cũng nhờ đó mà hắn nhiều lần trốn thoát đại nạn. Viên kim cương tản ra cảm giác yêu dị giống như hai tròng mắt đang lạnh lùng nhìn hắn, làm cho Đông Phương bắt đầu cảnh giác, lập tức lùi lại.

Rất không thích hợp! Đông Phương thở dài liếc mắt nhìn “Quang Ngọc Chi Lệ”, chắc là nên trở lại vào lần sau, so với kim cương giống như của quý trong mắt gia gia hắn thì tính mạng của chính mình là quan trọng hơn a.

Quyết định thật nhanh, xoay người hướng về cánh cửa mật thất. Đột nhiên, một trận âm thanh bén nhọn tập kích màng tai, làm Đông Phương choáng váng. Hắn cắn răng, miễn cưỡng đề khí, mở ra cánh cửa mật thất.

Trước cửa có rất nhiều thân ảnh của thủ vệ đứng chặn, toàn là những nam nhân có bộ dáng cao to, lực lưỡng. Đông Phương lập tức lần nữa lui về mật thất, tựa người trên tường, tay nắm chặt kim đao đặc chế. Con dao này cùng với công phu của hắn có thể dễ dàng cắt đứt yết hầu và đầu khớp xương của mọi người ở nơi đây.

Mặc dù, việc đào tẩu khá khó khăn nhưng cũng không làm cho hắn hoảng sợ. Chỉ một việc duy nhất làm cho Đông Phương lo lắng chính là bọn hắn sớm đã có chuẩn bị. Rơi vào bẫy rồi sao? Xem ra, mạng tình báo của hắn có vấn đề, thật sự là vấn đề rất lớn.

Đêm nay chắc chắn phải liều mạng! Nắm chặt thanh đao trong tay, Đông Phương cắn răng chống cự bằng thân thể đầy thương tích, phỏng chừng việc đào tẩu có thể có xác suất thành công. Người cầm một cây đao, sau thất lưng còn mang hai khẩu súng lục, hơn nữa trên chân còn có gắn một khẩu súng, trên người đầy đủ thiết bị, hẳn là...

Vừa rồi lại thêm một trận sóng âm mạnh mẽ xé gió giống như có hàng ngàn cây kim đâm vào thần kinh. Đây là cái quái quỷ gì vậy! Đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, làm cho Đông Phương tê liệt mà đứng dậy.

“Loảng xoảng” một tiếng giòn vang. Con dao rơi xuống mặt đất làm bằng đá. Thân thể khắc chế không được mà co rút, Đông Phương ôm đầu, thống khổ mà co quắp.

Đúng như dự liệu của mọi người trong lâu đài, ai nấy đều nhìn Đông Phương đau khổ giãy dụa.

Ngay cả phản kháng cơ bản cũng không có, gục tại dưới chân địch nhân. Thật sự là quá uất ức!

Một đôi giày da xa hoa được lau sáng như tuyết chậm rãi đến, tiếng bước chân dễ dàng lộ ra vẻ bình tĩnh biểu hiện người tràn ngập tự tin, mà...

Mà — tâm tình đương nhiên khoái trá.

“Đông Phương, muốn bắt ngươi cũng không phải dễ a.” Tiếng nói mang âm điệu mệt mỏi lại thêm vài phần cợt nhả.

Đông Phương gian nan ngẩng đầu, bị người này chế trụ cằm, thô bạo mà đưa nửa người trên của hắn từ trên mặt đất bức lên.

Màng tai bị kích thích, Đông Phương biết bây giờ không phải là lúc phản kháng. Trong ánh mắt lộ rõ vẻ thất vọng, vốn là thật không ngờ lại gặp người này ở đây.

Khoa Lạc Đặc, người thừa kế trẻ tuổi của Ngõa Tây Tư gia tộc. Nổi tiếng với thủ đoạn xã giao tuyệt hảo và tâm địa độc ác, đương nhiên y cũng nổi tiếng vì vẻ đẹp anh tuấn của mình.

Chuẩn bị bày bố tất cả để bắt được người thì hiển nhiên y đã sớm chuẩn bị phòng thủ, toàn thân Đông Phương đều bị lục soát, tất cả vũ khí đều bị lấy đi. Sợi xích được đặc chế quấn lấy đôi chân trắng nõn của Đông Phương. Ngồi xuống cái ghế lạnh như băng, tiếng sóng âm xé gió chết tiệt ấy vẫn làm cho hắn đau đầu. Khoa Lạc Đặc rất thích nhìn vẻ mặt thống khổ ấy của hắn.

Y thân thủ xé đi cái khăn màu đen che đầu Đông Phương, lộ ra gương mặt tuyệt sắc đang thống khổ của Đông Phương.

“Thật sự là quá xinh đẹp, phụ nữ nhìn vào rất dễ nổi giận a. Bởi vì... Ghen ghét.” Khoa Lạc Đặc nói ra những lời độc địa, cười khê. Dường như là thấy rõ bộ dáng khốn khổ của Đông Phương, y đem bạc đạn chuyên dụng trên bàn bắn thẳng đến mặt Đông Phương.

“Hỗn đản!” Đông Phương theo phản xạ mà nhắm mắt lại, thấp giọng mắng.

Khoa Lạc Đặc trên mặt đầy vẻ “quan tâm” hỏi: “Bị tiếng sóng âm quấy nhiễu nhiều không được ổn phải không? Có muốn ta tắt nó đi hay không?”

Hèn hạ vô sỉ! Ít tại nơi này chơi với ta trò mèo bắt chuột đi.

Đông Phương đối với Khoa Lạc Đặc không thêm nhìn đến, chỉ chuyên tâm đối phó cảm giác đau đớn trong đầu.

“Không cần sao? Nhưng là... Ta không nỡ làm cho người như ngươi chịu đau khổ.” Khoa Lạc Đặc trên mặt tràn đầy độc ác, hướng về phía thuộc hạ gật đầu.

Tiếng sóng âm đột nhiên biến mất, Đông Phương thở dài một hơi, hơi thất thần mà thở dốc. Chưa từng nghĩ tới sẽ bị bắt được. Sớm biết như vậy sẽ luyện tập với một số hình vắn.

Cùng lúc đó, một bộ xích chuyên dụng được đem lên.

Khuôn mặt anh tuấn của Khoa Lạc Đặc hướng tới gần Đông Phương, mỉm cười nói: “Đây là ta đặc biệt làm riêng cho ngươi.”

Đông Phương lạnh lùng liếc mắt một cái. Quả thật đây chính là dành cho hắn, kích thước cùng tay hắn tương hợp. Đông Phương quả thực có thể xác định, khi bị nó trói, da thịt sẽ bị siết chặt, đặc biệt là xương cổ tay.

Nếu chỉ cần một chút giấy dựa, sẽ cảm giác được cảm giác đau đớn của kim chọc qua khớp xương.

“Ồ...” Hai tay bị xích trói chặt ra sau lưng, đối với sự miễn cảm đau đớn của chính mình, Đông Phương không khỏi khẽ kêu ra tiếng.

Giữa cổ tay một mảnh nhiệt nóng, Đông Phương biết đó là máu của chính mình bị kim đâm mà chảy ra.

“Rất đau đi? Ta cũng không muốn làm như vậy.” Khoa Lạc Đặc giả mù sa mưa làm ra bộ dáng đau lòng, sau đó tà mị mà nở nụ cười: “Bất quá kỹ thuật chạy trốn của ngươi rất cao minh, nghe nói ngươi có thể tự co rút cổ tay mà thoát mái thoát khỏi xiềng xích.”

“Ngươi hiểu biết rất nhiều về ta nga, ta nơi nào đắc tội ngươi rồi? Hay là —— các hạ vì phong lưu mà ở ngoài bị đá một cước?” Đông Phương cười khổ hỏi.

Khoa Lạc Đặc gật đầu: “Quả thật đặt rất nhiều tâm tư. Điều tra hành tung của ngươi, mê hoặc tuyển tình báo của ngươi, còn muốn bí mật mua cái pháo đài cổ kính này cùng “Quang Ngọc Chi Lệ” để có thể bắt được ngươi.”

“Như thế nào biết ta sẽ đến?”

“Haha...” Khoa Lạc Đặc cười lấy tay miêu tả bộ dáng mê hoặc của Đông Phương, nói: “Gia gia thân ái qua đời, đương nhiên ngươi muốn lấy viên kim cương này đến để tang gia gia ngươi, có đúng hay không?”

Đông Phương cảnh giới mà nhìn Khoa Lạc Đặc, đột nhiên trái tim một trận băng giá: “Ngươi đối với bản thân ta rất hiểu rõ. Vì một người như ta, người bọn rợn nhất gia tộc như ngươi phải tốn nhiều công sức, đáng giá sao?”

Khoa Lạc Đặc không trả lời ngay, nhìn Đông Phương nhìn y cười làm cho hắn tâm lý sợ hãi, mới nói: “Àn, tốn rất nhiều tâm tư, tuy nhiên ta vì muốn giúp đỡ ngươi!”

“Giúp đỡ?” Đông Phương lắc lắc sợi xích dưới chân vang lên tiếng rầm rầm, “Đây là phương thức giúp đỡ của ngươi. Ngài nghĩ giúp ta trộm vật gì đây? Vương miện nữ hoàng Anh?”

“Trộm đồ vật?” Khoa Lạc Đặc tiếp cận đôi môi của Đông Phương, nhẹ nhàng nói: “Ta nghĩ ngươi giúp việc bề bọn khác.”

“Mời nói.” Đông Phương nói thẳng.

“Từ lần trước bị một cước của Đông Phương xinh đẹp, đã gặp một vấn đề rất lớn.” Khoa Lạc Đặc thấp giọng nói: “Ta không bao giờ có thể cương nữa.”

Cái gì?

Đông Phương ánh mắt kinh ngạc nhìn chỗ đó của y, sau đó cười ha hả: “Ngươi muốn ta giúp? Gấp cái gì? Tái đá nơi đó của ngươi một cước nữa, làm cho nó hoạt động lại bình thường? Ha ha...”

Khoa Lạc Đặc cũng không giận dữ, trái lại, y cùng Đông Phương giống nhau, cũng cao hứng mà nở nụ cười như quỷ làm cho tâm Đông Phương không khỏi run.

Cười xong rồi.

Khoa Lạc Đặc xoay người đi trở về, tựa người vào bên cạnh bàn, tiêu sái mà lấy một đoạn văn kiện hướng Đông Phương đưa tới.

“Ta vốn chỉ là muốn tìm người chấm dứt ngươi cho rồi, vậy mà... Làm cho ta phát hiện một bí mật.”

Cẩn thận quan sát thần sắc của Đông Phương, Khoa Lạc Đặc hứng thú ngừng lại hỏi: “Đông Phương, nghe nói ngươi được tiểu thiếu gia gia ngươi thu dưỡng.”

“Ông nội của ta vốn là đạo tặc nổi danh, không phải tiểu thiếu.” Đông Phương lập tức sửa lời y.

Khoa Lạc Đặc không cho là đúng, tiếp tục hỏi: “Người từ nhỏ cũng rất thông minh, thân thủ so với người thường linh hoạt hơn rất nhiều, có khả năng khống chế thân thể, có khả năng hồi phục thân thể, có phải hay không?”

“Ghen ghét sao?” Đông Phương buồn cười hỏi.

“Toát ra năng lực kinh người, có thể làm rất nhiều động tác không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa đối với nguy hiểm rất có linh tính, thân thể cảm giác nhạy cảm, có đúng hay không?”

Đông Phương mặt có vài phần biến sắc, thở dài nói: “Năng lực tình báo của người thật lợi hại. Nhưng là, những năng lực đó của ta có vấn đề sao?”

“Ta ngẫu nhiên trong lúc đó, tra được một ít thông tin rất thú vị.” Khoa Lạc Đặc thay đổi tư thế tựa người vào bên cạnh bàn, giãn ra đôi chân cường tráng thon dài: “Trên đời này có mấy người thuộc tổ chức huyền bí, mục đích của bọn họ là truy tìm hậu nhân của gia tộc thần bí mất tích đã lâu. Vì vậy, dù là gia tộc nhỏ nhưng mỗi một người lại rất đáng giá!”

“Đáng giá?”

“Gia tộc ấy có huyết thống vô cùng cao quý, mỗi một người đều có thể làm cho nam nữ thần hồn điên đảo, cơ thể của bọn họ phát ra những xúc cảm có thể làm người khác điên cuồng. Cùng bọn họ ân ái là hưởng thụ lớn nhất thế gian này.”

Đông Phương thì thầm nói: “Nghe giống như là một người *** đáng.” Lại hỏi: “Như vậy có cái gì đáng giá?”

Khoa Lạc Đặc bật cười, xoa cổ sau của Đông Phương, làm cho lông mao của hắn dựng đứng.

“Có cái gì đáng giá? Hưởng thụ khoái cảm *** vốn là mục đích đeo đuổi của nhiều người. Nếu như có người có thể làm cho tinh lực của nam nhân duy trì liên tục vĩnh viễn, người nghĩ có đáng giá không? Ai không muốn có một người như vậy làm sủng vật. Người trong gia tộc này là liều thuốc chữa bệnh tốt nhất!”

Đông Phương có điểm cười không nổi, suy yếu hỏi: “Người không phải ý định nói cho ta biết, ta là người trong gia tộc này.”

“Gia tộc của người...” Khoa Lạc Đặc sờ sảng hôn lên vành tai của Đông Phương, cúi đầu nói: “Gọi là Sóc Phúc Lai Ti, Sóc Phúc Lai Ti gia tộc.”

“Người dựa vào cái gì kết luận?” Đông Phương khó có thể tin mà lắc đầu.

“Bằng thân thủ không giống người thường của người, bằng tiếng sóng âm kích thích mà người thường không thể nghe được, bằng khuôn mặt xinh đẹp này của người, còn có...” Khoa Lạc Đặc tay bắt đầu luồn vào áo Đông Phương dò xét, trầm giọng cười nói: “Bằng ta bây giờ đùa bốn khát vọng và tâm tình hưng phấn của người.”

Đông Phương ngây ngốc một chút, bắt đầu mãnh liệt giãy dụa: “Buông ta ra! Người là đồ biến thái!”

Rất nhanh, khuôn mặt bị hưởng một cái bạt tay. Đông Phương chặt vật mà nghiêng đầu, khuôn mặt in hằn dấu năm ngón tay.

“Tiểu Đông Phương vừa ngây ngô vừa đáng yêu. Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Khoa Lạc Đặc ánh mắt *** ngược thoáng mang theo ý cười ác ý, hung hăng cắn tức cắn cắn Đông Phương: “Vốn là mười bảy đi. Mặc dù không phải tuổi thích hợp, nhưng là bây giờ bắt đầu điều giáo, hẳn là cũng có chút chuyện tình đây ý tứ.”

“Ta căn bản không có khả năng là...” Tuổi còn nhỏ, công phu cao tới đâu cũng không thể sử dụng được, làm cho Đông Phương kinh hoảng.

“Có phải hay không cũng không tới phiên người nói.” Khoa Lạc Đặc nhẹ khiêu khích cắn Đông Phương, đem bộ dáng sợ hãi của Đông Phương thu vào trong mắt: “Bắt đầu từ hôm nay, người tốt nhất nên thành thật. Ta có thể cam đoan với người, thủ đoạn của ta, người tuyệt đối không muốn nếm thử.”

Ngôn từ nhẹ nhàng nhưng bao hàm uy hiếp. Trực giác của Đông Phương cho hắn biết y thật sự rất đáng sợ.

“Hôm nay, trước tha người một mạng. Ta cũng là một chủ nhân tốt đấy chứ?”

Tiếng cười của Khoa Lạc Đặc vang dội khắp không trung, Đông Phương bị bịt kín hai tròng mắt, được kéo tới một gian phòng an tĩnh khác.

Cánh cửa địa ngục của Đông Phương từ từ mở ra...

2. Chương 2

Khoa Lạc Đặc thích ý mà ngồi ở sân thượng của pháo đài cổ kính thưởng thức ly rượu đỏ, một bên hưởng thụ làn gió mát mẻ của đêm thu.

“Chúc mừng thiếu gia, cuối cùng đã bắt được.” Thân ảnh kẻ tâm phúc nhất của y luôn bên cạnh y như hình với bóng xuất hiện tại sân thượng.

Khoa Lạc Đặc tâm tình đặc biệt tốt bảo Nhạc Hình Cung chính mình rót rượu bồi y cộng ẩm, cười nói: “Không uống công ta tốn nhiều công phu như vậy.”

“Như vậy, thiếu gia định xử lý tiểu nam hài kia như thế nào đây?”

“Xử trí sao?” Khoa Lạc Đặc chăm chú nhìn cảnh sắc mông lung phía xa xa, suy nghĩ một chút, giống tự nhủ nhẹ giọng nói: “Làm như thế nào mới tốt.....”

Y quay đầu lại, nhìn Nhạc Hình Cung hỏi: “Nhạc Hình Cung, người biết phiền não lớn nhất của ta là cái gì không?”

“Trong tâm của thiếu gia nghĩ chuyện gì, ta như thế nào lại có thể đoán được?” Nhạc Hình Cung ưu nhã mà nâng ly rượu khen tặng. Khoa Lạc Đặc nở nụ cười: “Làm một người có nhiều tiền, có nhiều quyền thế, sau khi diệt trừ được các địch nhân, sẽ cảm thấy rất buồn chán, Ta muốn một thứ kích thích, kích thích mãnh liệt, cái loại này... càng làm cho người ta có khoái cảm hưng phấn.”

Nhạc Hình Cung thư giãn gân cốt đứng lên, cùng Khoa Lạc Đặc sóng vai, hỏi:

“Đông Phương kia chính là loại kích thích như vậy sao?”

“Đúng vậy, chính là hắn.” Khoa Lạc Đặc ánh mắt lóe sáng nhìn về phía xa xa, phảng phất chỉ nhớ tới Đông Phương cũng đã làm cho y thực hưng phấn: “Nhạc Hình Cung, người biết không? Lúc ta nhìn thấy Đông Phương, tim của ta cứ nhiên đập rất mạnh.”

Y tự giấu mà ha ha cười vài tiếng: “Người như ta thế nhưng lại vì một tiểu tử mà gặp trục trặc.”

“Nói như vậy nghĩ là ngài sẽ đối đãi tốt với hắn?”

“Không.” Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng cắn răng, trầm giọng nói: “Mà là sẽ điều giáo hắn thật tốt! Dem giữa sạch tất cả sự gai góc của hắn.”

“Àn?” Nhạc Hình Cung có vài phần kinh ngạc nhìn y.

Khoa Lạc Đặc chậm rãi nói ra nguyên nhân: “Người của Sóc Phúc Lai Tì gia tộc chẳng những trân quý, hơn nữa cũng rất quật cường. Bọn họ có chí hướng tự do không người nào có thể đụng vào, tính tình cương liệt khiến cho người ta phải đau đầu.”

Nhạc Hình Cung gật đầu rồi nói tiếp: “Không sai, căn cứ theo tư liệu, từng có tổ chức bắt được người của Sóc Phúc Lai Tì gia tộc, nhốt không tới ba ngày đã chết bởi vì nguyên nhân quá buồn chán mà chết.”

“Ta muốn đem Đông Phương vĩnh viễn nhốt tại nơi này, làm cho hắn phải đi theo ta.” Khoa Lạc Đặc trong mắt bạo khởi tinh quang, khí tức tàn nhẫn bay lượn quanh y. “May mắn hắn còn nhỏ, ta phải ra tay trước khi hắn trưởng thành, trói buộc hắn, làm cho hắn không thể bay nhảy.”

Thanh âm trầm thấp phiêu dang tại sân thượng đã quyết định vận mệnh của Đông Phương.

“Ta sẽ làm cho hắn hoàn toàn sợ hãi ta, ngay cả ý niệm muốn chết cũng không dám xuất hiện...”

Đông Phương cũng không biết chính mình sẽ phải lâm vào hoàn cảnh ác liệt như thế nào.

Hắn đem tất cả thời gian để tìm cách như thế nào để tránh khỏi nơi tai họa này. Dễ dàng lấy cái khăn che mặt mình vứt xuống dưới, đánh giá phòng giam giữ của chính mình, một bên ước lượng tình hình thủ vệ bên ngoài.

Cuối cùng, hắn thực thất vọng, hắn rút cuộc cũng xác định được chính mình không có cách nào thoát khỏi.

Tìm không được công cụ, phòng này khẳng định vốn là đã sớm chuẩn bị cho tốt để nhốt hắn, trải qua rửa dọn sạch sẽ bảo đảm không để lại thứ gì có thể có cơ hội để lợi dụng.

Không thể phủ nhận Khoa Lạc Đặc vốn là một người rất khó đối phó, Đông Phương có điểm hối hận lúc đầu không nên vì ngôn ngữ khinh mạn lỗ mãng mà đá một cước hả giận.

Xích đâm vào thịt, đau đớn trên cổ tay không có dừng lại.

Đông Phương cố gắng dùng kỹ thuật cao siêu của hắn cố gắng mở cái khóa điện tử, nhưng lại bị đâm tới từng đợt co rút đau đớn.

Ghe tởm!

Cái kim này có được đâm xuống, khiến ngón tay hắn mất đi linh hoạt ngày thường.

Sắc trời dần dần sáng lên, một ngày lại bắt đầu rồi.

Không biết Khoa Lạc Đặc sẽ xử trí mình như thế nào đây.

Đang ở lúc suy nghĩ, cửa phòng đã bị mở ra. Nhạc Hình Cung tinh thần sáng khoái mà đi tới trước mặt Đông Phương, chào hỏi nhẹ nhàng: “Buổi sáng tốt lành chứ, tiểu khách nhân đáng yêu.”

Đông Phương không có sắc mặt tốt như hắn, lạnh lùng liếc mắt.

“Người rất không nghe lời.” Nhạc Hình Cung nhìn miếng che mắt trên mặt đất bị Đông Phương ném đi, nhíu mày: “Định chạy trốn sao?”

Nhạc Hình Cung nắm lấy cằm Đông Phương, cảnh báo: “Ngàn vạn lần không nên có chủ ý như vậy, nếu không...Thiếu gia sẽ cho ngươi ném một chút giáo huấn.”

“Hừ...” Đông Phương quật cường mà lắc đầu, giấy tay của Nhạc Hình Cung ra.

Nhạc Hình Cung cũng chẳng để ý, nâng hắn lên, đưa cho hai thủ hạ đang chờ ngoài cửa.

“Ta khuyên ngươi trước hết nên đem tính xấu của mình giấu đi, thiếu gia muốn gặp ngươi.”

Đông Phương không chút kinh ngạc nào khi biết mình bị đưa tới một gian phòng được bố trí kinh khủng bởi những hình cụ được treo đầy. Duy nhất chỉ có một điều khiến cho hắn có điểm không được tự nhiên là trong những hình cụ được treo hỗn loạn trên tường có không ít những dụng cụ có tính chất ngược đãi.

Cái này, Khoa Lạc Đặc sẽ không thật sự đem chính mình nhận định là thành viên trong gia tộc tình ái kia đi a? Thân là cô nhi được nuôi dưỡng, Đông Phương chưa từng hỏi gia gia thương yêu về thân thế của hắn. Cho dù là được nuôi dưỡng, cũng là có cuộc sống hạnh phúc, cần gì phải đi tìm cái loại phiền não này cơ chứ. Xích tay được treo lên vòng treo buông xuống ngay tại một chỗ, Đông Phương hai tay bị treo lên cao hiện ra trước mắt của Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc hôm nay mặc một bộ y phục hàng hiệu thư thái dễ chịu, thần thái mê đắm mà đánh giá Đông Phương thật lâu.

“Đông Phương...” Khoa Lạc Đặc đi thông thả đến trước mặt Đông Phương, nói: “Quả nhiên vóc dáng của Đông Phương nhỏ nhắn xinh xắn, bắt quạ, rất cân xứng.”

Tiếng trầm thấp của Khoa Lạc Đặc dường như rất có từ tính, Đông Phương không biết có phải hay không chính mình quá đa tâm, nhưng khi hắn nghe âm thanh ấy dường như có chứa mùi ***.

Đông Phương hoang mang mà quan sát tình cảnh hiện tại của chính mình, hắn có thể cảm thấy được Khoa Lạc Đặc đối với hắn có hứng thú nồng hậu, đây không phải là một chuyện gì tốt.

“Dem hắn nâng lên cao một chút.” Khoa Lạc Đặc ra chỉ thị với thuộc hạ.

Trên đỉnh đầu vòng treo lập tức bị chính lên cao, bức Đông Phương phát ra tiếng kêu the thé, trên cổ tay gia tăng chịu lực, kim đâm vào da thịt, làm cho Đông Phương thống khổ mà cắn môi dưới.

“Hảo, dừng lại.” Khoa Lạc Đặc ra lệnh cho thuộc hạ đình chỉ việc khống chế vòng treo, vô hại mà mỉm cười, hưởng thụ biểu tình của Đông Phương.

Máu tươi từ miệng vết thương chảy xuống khi bị đâm vào, hai đầu cánh tay bị dòng máu đỏ thắm bao quanh làm ai nhìn vào đều phải giật mình.

Đông Phương dùng mũi chân chống đỡ thân thể, lại phát hiện thất lưng của chính mình bị điều chỉnh độ cao vừa vặn khiến ngang bằng thất lưng của Khoa Lạc Đặc.

“Người rốt cuộc muốn làm gì!” Đông Phương không cách nào tỉnh táo mà chất vấn, hấn chán ghét chuyện tình quái quỷ này! Vấn đề như vậy hiển nhiên làm cho Khoa Lạc Đặc vui vẻ.

Y cười giết lại khóa kéo của Đông Phương, đưa tay về phía bên cạnh, tựa hồ lại muốn kéo vật gì xuống dưới, một bên hỏi: “Đông Phương, một nam hài khoảng mười bảy tuổi chắc là chưa từng có kinh nghiệm thủ *** đi.”

“Phi, đừng có hỏi những chuyện hạ đẳng như vậy.” Đông Phương da đầu tê dại nhìn Nhạc Hình Cung đem tiểu đao đặc chế vô cùng sắc bén của mình đưa tới trong tay Khoa Lạc Đặc, trong miệng không thể phát ra lời.

Khoa Lạc Đặc phát hiện thần sắc của Đông Phương, tiếng cười khê kéo dài: “Ha hả, không nên sợ hãi, ta sẽ không thiếu người, chỉ là đem đến cho người nhiều điều vui thú mà thôi.”

Đao trong tay xoạt xoạt vài cái, đem quần và cả nội khổ của Đông Phương cắt thành từng mảnh. Con dao lạnh như băng mấy lần xẹt vài cái qua da thịt của Đông Phương, tạo ra mấy giọt máu hồng.

Hạ thân bị bại lộ làm cho Đông Phương cảm thấy thẹn thùng mà đỏ mặt, hấn động tác thần tốc hướng hông của Khoa Lạc Đặc đá xuống, lại bị Khoa Lạc Đặc tiên phát chế nhân (ra tay trước để chế phục đối phương).

“Nôn... Khụ khụ...” Lực đạo của Khoa Lạc Đặc không nhẹ, Đông Phương thống khổ mà rơi vài giọt nước mắt, hai chân tạm thời mất đi năng lực chống đỡ.

Đau đớn ở cổ tay lại bắt đầu nổi lên, máu rút xuống nhanh hơn, làm ướt cả tay Đông Phương, nhanh chóng thấm vào ống tay áo màu đen.

Khoa Lạc Đặc mang theo ý cười tà ác, vẫn ung dung tiếp tục đem áo Đông Phương xé thành từng mảnh nhỏ.

Đợi được khi Đông Phương miễn cưỡng đứng thẳng dậy, một lần nữa dùng mũi chân chống đỡ sức nặng của thân thể để hóa giải đau đớn ở cổ tay, hấn đã không thể nói thành lời.

“Trò chơi bắt đầu rồi.” Khoa Lạc Đặc ha ha cười, thân thủ lại hướng bên cạnh.

Rất nhanh, một người mang một vòng kim loại có hình thù kỳ lạ đặt trong lòng bàn tay của y.

Đông Phương còn đang nghĩ cái vòng bằng kim loại này dùng để làm gì, Khoa Lạc Đặc trong tay cầm cái gì đó hướng hấn từ từ đưa lên, đem vòng kim loại mở ra hai bên, “tách” một tiếng, nó đã hiện hữu trên phần thân của Đông Phương.

Khí quan mẫn cảm bị vòng kim loại lạnh như băng kia làm cho rất không thoải mái, thân thể của hấn bất an giãy dụa, nhìn cái vòng ghê tởm ấy tại phần đầu của phần thân không chịu nổi, lại theo nhịp điệu mà di chuyển.

Khoa Lạc Đặc tà mị cong khóe miệng: “Trình tiết hoàn, cái này rất thích hợp với người, tằm tắc, thật xinh đẹp.”

Đông Phương tức giận mà bắt đầu mắng: “Khoa Lạc Đặc! Người cái này biến thái, mau bỏ nó ra!”

“Gia gia người có hay không dạy người, thời điểm khi rơi vào tay người khác phải cung kính một chút?” Khoa Lạc Đặc nét tươi cười biến mất, lạnh giọng: “Hay là để cho ta điều giáo người một chút đi.”

3. Chương 3

Rất rõ ràng, Khoa Lạc Đặc đã sớm nghĩ phải làm như thế nào để đối phó Đông Phương, quay đầu hướng Nhạc Hình Cung nháy mắt.

Nhạc Hình Cung ngẫm hiểu mà đưa ra một vali xách tay nhỏ nhỏ bên người, thuận thực đem vali mở ra, lấy ra một cái kim tiêm duy nhất, cùng một lọ thuốc kỳ quái màu xanh biếc.

“Nhạc Hình Cung...” Khoa Lạc Đặc lên tiếng ngăn lại động tác của Nhạc Hình Cung, đánh giá Đông Phương, môi từ từ nhếch lên, ra lệnh nói: “Dùng màu tím.”

Nhạc Hình Cung tựa hồ có điểm ngoài ý muốn, liếc qua vẻ mặt của Đông Phương rồi buông lọ thuốc màu xanh biếc trong tay ra, từ trong rương lấy ra một bình thuốc khác màu tím, dùng kim tiêm đem thứ thuốc màu tím đó từ từ hút vào, đi tới bên cạnh Đông Phương.

Đông Phương nhìn vật quý dị màu tím kia, tâm không hiểu vì sao run rẩy.

Nhạc Hình Cung chờ Khoa Lạc Đặc ra lệnh, chuẩn bị từ từ tiêm vào người Đông Phương.

“Không nên! Người tránh ra!”

Mặc dù hoàn toàn không biết tác dụng của lọ thuốc, bất quá hẳn tuyệt đối biết nó sẽ làm hại chính mình. Đông Phương đá hai chân, kêu to tránh né cánh tay đang đến gần để chuẩn bị tiêm vào, trên đỉnh đầu vòng treo di chuyển tạo ra âm thanh ào ào.

Hắn không ngừng phản kháng, hướng Nhạc Hình Cung đá làm cho hai chân bị thương nghiêm trọng, hai đùi mở lớn ra.

Mọi sức nặng dồn xuống làm cho cổ tay phải chịu tất cả các kim đâm vào, trong nháy mắt đau đớn làm cho Đông Phương phải hít sâu một hơi.

Nhạc Hình Cung bắt được thời cơ đem kim tiêm đâm vào tĩnh mạch, Đông Phương miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hai tròng mắt phát sáng nhìn thứ thuốc màu tím quý quái từ từ chảy vào huyết quản.

Khoa Lạc Đặc ở một bên thú vị thưởng thức.

Dược hiệu phát tác rất nhanh, toàn thân Đông Phương bắt đầu nóng lên. Da thịt trắng nõn mịn màng bắt đầu hiện lên những điểm phấn hồng, thân thể mỗi khi giãy dụa một chút sẽ xuất hiện phản xạ giống như phát ra ánh sáng làm xuất động lòng người.

“Dừng...” Thanh âm mềm mại ngọt ngào phát ra, phối hợp cùng với thân thể lửa thể không tì vết, làm cho mọi người ở đây đều không thể nói ra thành lời.

“Đây chính là loại dược rất trân quý a.” Khoa Lạc Đặc đến gần Đông Phương, ngón tay đụng tới đầu phân thân bởi vì phải gần vòng trinh tiết mà chỉ có thể đáng thương cương một nửa, thưởng thức khuôn mặt vạm vỡ của Đông Phương.

Đau đớn trên cổ tay dường như lúc này không còn là gì cả, tất cả máu đều dồn mạnh tới địa phương bị trói buộc.

Đông Phương rốt cuộc đã biết, thuốc được tiêm vào người chính là xuân dược.

Thật là một loại dược lợi hại, mỗi địa phương, mỗi mạch máu trên người hắn đều cảm thấy dục vọng tràn ngập khắp nơi, phân thân bị ngăn lại làm cho hắn cảm thấy rất đau đớn.

“Buông ra... Buông ra...”

Đông Phương cúi đầu nhìn hoa hành của chính mình bị trói buộc mà run rẩy kịch liệt, bắp đùi bị kích động, thống khổ mà gào thét.

Khoa Lạc Đặc lạnh lùng nhìn Đông Phương. Bỗng nhiên duỗi tay đến phần hông của Đông Phương mà xiết, tay vừa nắm chặt lại buông ra, vừa buông ra lại nắm chặt, cười nhẹ nói: “Rất khổ cực sao?”

“A a a...” Đông Phương hét ầm lên, thân thể chịu không nổi kích thích mà một trận co rút.

“Người của Sốc Phúc Lai Ti gia tộc, thần kinh đặc biệt phát triển, đối với thống khổ cũng đặc biệt không có năng lực chịu được.” Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương dùng co rút, thất thần mà thở, ác ý lại nổi lên xiết tay một chút làm cho Đông Phương lần nữa hét lên. “Nghĩ muốn bắn sao? Quả là nam hài thích thú ***, so với không có kinh nghiệm lại càng miễn cảm hơn nhiều, hưởng qua hương vị tốt thế này có muốn tiếp tục nữa, có đúng hay không?”

“Buông ra... Ô... Buông ra...” Đông Phương run rẩy rên rỉ. Mồ hôi tràn đầy trước ngực non nớt mà phập phồng, hai núm hoa nhỏ trước ngực đỏ bừng tựa máu.

Khoa Lạc Đặc lần nữa đưa tay đặt tại đỉnh đầu đã bị sung huyết, bị giáo huấn như thế này làm cho toàn thân Đông Phương sợ đến toàn thân run lên, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

“Ha ha...” Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng cười rộ lên, bàn tay thô ráp đặt tại đỉnh miễn cảm mà ma sát, động tác này của y làm cho Đông Phương lần lượt hít thở một lượng khí lớn.

“Ô... a a... Buông ra!... Đừng...”

Đông Phương ngẩng cao đầu về phía sau, hiện ra đường cao kín đáo ngay cổ, mồ hôi ẩm áp sát vào bên gáy, làm cho dục vọng của Khoa Lạc Đặc bị kích thích.

“Muốn ta buông ra? Cầu ta đi.” Khoa Lạc Đặc bố thí ân huệ mà đề cập điều kiện.

Không nghĩ tới, Đông Phương rất không có cốt khí mà lập tức cầu xin tha thứ: “A... Hô... Cầu người... Cầu người tha ta... Ô...”

Khoa Lạc Đặc cũng không có buông tha Đông Phương, y tiếp tục trêu chọc hỏi: “Đông Phương, người là người của Sốc Phúc Lai Ti gia tộc phải không?”

Đông Phương vừa cầu xin tha thứ vừa nói: “Không... A... Buông ra...”

“Không phải cầu xin tha thứ sao? Vì sao lại còn mạnh miệng như vậy?” Khoa Lạc Đặc hừ lạnh một tiếng, tăng thêm lực độ trên tay, hỏi: “Người là người của Sốc Phúc Lai Ti gia tộc phải không?”

Trong suy nghĩ của Đông Phương, việc cầu xin tha thứ cùng nhận thức thân thể của chính mình căn bản vốn là hai việc khác nhau.

Hắn liều mạng đem thân hình trốn tránh tay của Khoa Lạc Đặc đưa tới, cuồng loạn mà lắc đầu: “A a... Không... Không phải...”

Khoa Lạc Đặc đột nhiên thu hồi tay đùa bỡn thân thể xinh đẹp của Đông Phương, lạnh lùng nói: “Nghĩ không ra người lại là người cứng đầu như vậy.” Y xoay người ngồi trở lại ghế dựa thoải mái ở trong phòng. “Đông Phương, người là người hay là con mèo nhỏ?”

Đông Phương không rõ vấn đề của Khoa Lạc Đặc.

Người hay là mèo? Thật sự là rất kỳ quái rồi.

Nhưng vì không hề chú ý câu hỏi trêu chọc của Khoa Lạc Đặc, hắn gian nan mà phun ra đáp án: “Người, ta là... Ân... Người...”

“Không đúng!” Khoa Lạc Đặc không hài lòng mà chậm rãi lắc đầu, khất khe nói: “Người là con mèo nhỏ, là súc vật được ta dưỡng.”

Đông Phương lắc đầu, sợi xích xiết trên cổ tay di chuyển theo một trận lộn xộn.

“Ta không phải mèo!...Ô... Buông ra... Buông ta ra...”

Đối với người quật cường như vậy, tâm lý ám chỉ rất khó có tác dụng.

Khoa Lạc Đặc tức giận mà nhắm lại mi, nói: “Người không thừa nhận, ta cũng đã trên người người đặt dấu vết sở hữu rồi.”

“Ta không, ta không phải...” Đông Phương bướng bỉnh mà dùng ngôn ngữ cùng phản kháng giãy dụa. Hai núm hồng mị hoặc cân xứng tràn ngập cảm giác hưng phấn mà đem đưa, toàn thân cơ thể không ngừng căng

thăng buông lỏng, tiếng rên rĩ cung với một mùi thơm như ẩn như hiện tràn ngập gây loạn lòng mọi người trong phòng.

Khí tức *** mị cùng mờ hôi ướt át làm cho độ ẩm bên người càng lúc càng cao.

Khoa Lạc Đặc nhìn hoa hành yếu ớt bị trói buộc không ngừng chảy ra mật dịch, từng giọt từng giọt run rẩy mà rơi xuống tích ở trên mặt đá, một trận miệng khô lưỡi khô, xao động lâu ngày không gặp từ hạ phúc nhắm về phía đại não.

Quả nhiên hữu dụng!

Cảm thấy chính mình có sự thay đổi, Khoa Lạc Đặc cong lên đôi môi gợi cảm. Mang theo kiên quyết cường đại đến gần áp Đông Phương đang giãy dụa không thôi, khoảng cách hai người thu hẹp lại hết mức, kéo hạ khó xuống, móc ra phân thân đã cương một cách mãnh liệt.

Nửa năm nay đã không thấy hùng phong của chính mình, Khoa Lạc Đặc dùng đầu ngón tay đụng vào một chút, cao hứng phát hiện nó đã cứng rắn, thật khiến cho bản thân mình không thất vọng.

Đông Phương giãy dụa tránh khỏi phân thân đang ở trước mình, Khoa Lạc Đặc dùng sức cổ định thất lưng của hắn, dùng dục vọng của chính mình cọ xát với hoa hành không có cách nào phóng thích.

“Không nên! Không... Ô...” Đông Phương sớm đã không thể chịu đựng nổi cọ xát kích thích như vậy, phát ra tiếng khóc kêu the thé.

Khoa Lạc Đặc bỏ mặc lời cầu khẩn của Đông Phương, toàn tâm toàn ý thỏa mãn dục vọng của chính mình.

Máu trong người như càng thêm sôi trào, trên người Đông Phương lại phát ra mùi câu dẫn làm cho tâm lý của Khoa Lạc Đặc muốn *** ngược hắn đến vô số lần.

“Không cần... Không... Buông ra... Buông ra...”

Đông Phương ngẩng đầu, máu tươi cùng mồ hôi chạy hỗn loạn khắp người, từ cổ tay xuống phía dưới, uốn lượn đến bắp đùi của hắn.

Khoa Lạc Đặc tự mình cảm thụ mị lực của Đông Phương, bắt được thất lưng mãnh mãnh, phối hợp với cọ xát của chính mình. Một trận sóng nhiệt đánh sâu vào cơ thể làm cho Khoa Lạc Đặc cũng bắt đầu cắn chặt răng, lộ ra ánh mắt khó nắm bắt.

Khoái cảm liên tiếp dâng trào, trọc dịch màu trắng đục dày đặc nương theo bên hông của Đông Phương từ từ chảy xuống.

Hô hấp nặng nề chậm rãi chuyển sang bình thường, Khoa Lạc Đặc mỉm cười vươn tay đem tinh hoa tinh tế của chính mình bôi loạn lên đầu phân thân vẫn sung huyết như cũ của Đông Phương.

“A!... Không cần... Không nên chậm...”

Đông Phương chống cự lại thiết liên không chút nào thương tiếc, Khoa Lạc Đặc thản nhiên đùa bốn phân thân do bị khoái cảm mà biến thành màu xanh tím ngắt, hỏi: “Người có phải là súc vật của ta hay không?”

Đông Phương nhìn dục vọng đáng thương của mình, thống hận thế giới thật không công bằng. Nhìn Khoa Lạc Đặc cọ xát đem chính mình làm cho thống thống khoái khoái.

Muốn bắn ra mà không được, cảm giác như bị hàng vạn con côn trùng cắn đến khó chịu.

Hắn u oán mà rung động lông mi, lắc đầu.

“Vẫn là không muốn thừa nhận sao?” Khoa Lạc Đặc thở dài, kéo lại khóa quần, quay đầu đối với bọn thuộc hạ đứng ở một bên phân phó: “Đánh dấu trên người hắn, xem hắn có thể hay không thông minh ra một chút.”

Đang ở trong thời kì chiến đấu với dục vọng, Đông Phương không hề chú ý những gì Khoa Lạc Đặc nói, khi hắn phát hiện ra điều đó thì hình phạt khác đã ở trước mặt, lạc thiết nhỏ được đun đỏ đã hiện ra trước mặt hắn.

Lạc thiết rất nhỏ, đại khái chỉ bằng ngón cái lớn, bị ngọn lửa tăng lên độ ẩm, phát ra ánh sáng trong suốt màu đỏ, xa xa liếc mắt một cái, có thể cảm nhận được khí nóng chết người.

Đông Phương hoảng sợ nhìn thấy địch nhân cầm lạc thiết nguy hiểm cực độ tới gần, kinh hoảng mà mở to hai mắt nhìn. Hai tròng mắt của hắn vốn đã lớn, nay lại tròng lớn càng đáng yêu, càng thêm kích thích thuộc hạ của Khoa Lạc Đặc ở một bên quan sát. Có mấy tên thừa dịp Khoa Lạc Đặc không chú ý, rất nhanh sờ sờ hạ bộ. Ngay cả người lão thành như Nhạc Hình Cung cũng tự kiểm chế mà khụ khụ hai tiếng.

“Tránh ra... Không... AAaaaaa!...”

Lạc thiết chạm đến da thịt bóng loáng trong suốt, phát ra một tiếng “Xuy”, khói nhẹ bốc lên làm cho Đông Phương phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Thân hình tìm mọi cách giãy dụa, xiềng xích khẽ động phát ra âm thanh không dứt bên tai.

Khoa Lạc Đặc lãnh khốc mà cười nhẹ, hỏi Đông Phương lần nữa: “Bây giờ, ngươi là người hay là súc vật a?”

Đông Phương giãy dụa thân hình xinh đẹp, nước mắt lưng tròng mà nức nở, không để ý đến vấn đề của Khoa Lạc Đặc.

Mặc dù vốn là đạo tặc thành danh, nhưng là ngoại trừ kỹ thuật trộm cắp siêu đẳng cùng công phu bên ngoài, Đông Phương còn lại chỉ là một nam hài đơn thuần.

Chưa từng có nếm qua đau khổ như vậy, hắn không rõ tại sao Khoa Lạc Đặc lại muốn hành hạ hắn, cũng không biết tại sao Khoa Lạc Đặc lại cố gắng hủy diệt tâm lý phòng hộ của hắn như vậy, buộc hắn tiếp nhận sự cai quản của người khác.

Không thấy có sự trả lời, Khoa Lạc Đặc nheo mắt lại nhìn Đông Phương, trầm tư một chút, phân phó: “Đem miệng hắn mở rộng ra.”

Có người hướng trong miệng Đông Phương nhét một vật hình cầu, một người lại dùng lực ở ngoài làm cho nó mở rộng ra.

“Ô ô...” Đông Phương phí công khẽ động vòng treo, đem đầu đóng đưa.

Khoa Lạc Đặc bất động thanh sắc quan sát, ra lệnh thuộc hạ phong bế miệng của Đông Phương, cột nhả ở cằm Đông Phương ngăn trở một chút.

Mị lực thật ghê gớm, xem phía dưới của mọi người ở đây đã muốn cương lên.

Một trận lửa đốt kị đốt lên đỉnh, Khoa Lạc Đặc ra lệnh tàn nhẫn xuống thuộc hạ: “Dùng lạc thiết chậm rãi di chuyển, ta muốn xem hắn xoay động thân thể không ngừng.”

Đông Phương không thể tin mà trừng mắt nhìn Khoa Lạc Đặc đang ra lệnh, phản xạ trong mắt chính là hình ảnh Khoa Lạc Đặc tươi cười tàn ngược.

Không muốn không muốn không nên! Không nên như vậy!

Đông Phương nhẹ giọng “ô ô”, bất lực mà nhìn lạc thiết nóng đỏ lại một lần nữa tới gần mình.

Trái tim vừa bị đập vỡ vụn thật là đau đớn, kiềm hãm tiếng kêu thảm thiết bên môi, chỉ còn có một cách duy nhất là rên rỉ.

Cơn ác mộng này tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt...

Hồn phách như muốn thoát ra ngoài cơ thể, lại bị thủ pháp thô lỗ mà chuyên nghiệp gọi về.

Đông Phương không biết chính mình đã hôn mê bao nhiêu lần, dù sao nhất định cũng đã vượt qua tổng số những lần sinh tồn từ trước tới giờ.

Thân thể không ngừng giãy dụa, co rút, sau đó lại vì hôn mê mà buông lỏng, rồi lại tái giãy dụa, co rút...

Toàn thân trên dưới đều là lạc ngân, máu tươi nương theo da thịt rạn nứt, khiến Đông Phương thoát nhìn giống như búp bê vải bị nghiền nát.

Ngay cả Nhạc Hình Cung cũng có chút nhìn không được, đi tới bên người Khoa Lạc Đặc, vừa hỏi vừa liếc mắt nhìn Khoa Lạc Đặc một cái.

Khoa Lạc Đặc vẫn thờ ơ lạnh nhạt nhìn Đông Phương chịu hình, lúc này đứng lên, đến gần nam hài bị hành hạ đến không chịu nổi, nhìn kỹ thân thể tinh xảo lúc đầu nay đã loang lổ vết thương.

Ngón tay thon dài hữu lực khơi mào chiếc cằm nhỏ nhắn xinh xắn của Đông Phương, thật lạnh lẽo.

Da thịt của vật nhỏ này bởi vì đau đớn cùng giày dũa mà tràn đầy mồ hôi lạnh.

Buông Đông Phương ra, Khoa Lạc Đặc lại trở về ngồi lại vị trí ban đầu.

Lười biếng bưng cà phê lên nhấp một ngụm, Khoa Lạc Đặc cư nhiên phát ra lệnh càng thêm tàn nhẫn: “Tiếp tục, tiếp tục di chuyển cho tới địa phương nhạy cảm nhất.”

Cho dù thuộc hạ của Khoa Lạc Đặc cũng cảm thấy y trái tim băng giá, cư nhiên tàn nhẫn như vậy đối với một nam hài đáng yêu như thế. Đông Phương chán nản, cũng bất ngờ ngẩng đầu, nước mắt bởi vì sợ hãi mà chảy ra trong suốt nhìn Khoa Lạc Đặc. Cái miệng nhỏ nhắn bị phong bế mà phát ra thanh âm thấp buồn bực dồn dập không rõ âm, phảng phất cầu khẩn Khoa Lạc Đặc đình chỉ hành động tàn nhẫn ấy.

Lạc thiết nung đỏ lại tiếp tục đến trước mặt. Một bên nhìn ánh mắt vô tình của Khoa Lạc Đặc làm cho trái tim Đông Phương trở nên băng giá.

Chẳng lẽ y thật sự muốn đem chính mình giết chết sao?

Hai tròng mắt xinh đẹp của Đông Phương bao hàm tuyệt vọng cùng sợ hãi, nhìn lạc thiết vẫn như cũ trước mắt đang sát đến gần sườn trong của bắp đùi chính mình.

Nhiệt khí đốt người thật cao, làm cho Đông Phương sợ hãi mà cơ thể căng thẳng liều mạng né tránh, nhưng thiết liên nặng nề trói chặt làm cho hết thấy giày dũa đều trở nên vô ích.

Khó có thể tưởng tượng được địa phương mẫn cảm như vậy bị sinh ra bao nhiêu thống khổ.

Đông Phương run run nhắm mắt lại, không đành lòng đối mặt với vận mệnh thê thảm của mình... “Dừng lại.”

Thanh âm bình thản vang lên.

Đông Phương mở mắt ra, nhìn thuộc hạ cầm lạc thiết trong tay nghe lệnh mà lui ra, rốt cuộc thở dài một hơi.

Nhưng là thân thể bị hành hạ quá mức như vậy, làm cho thân thể Đông Phương vẫn như cũ mà run rẩy.

Khoa Lạc Đặc buông ly cà phê trong tay ra, nhẹ giọng ra lệnh: “Lại đây.”

Xích tay trên cao cũng từ từ được đưa xuống, xích dưới chân cũng được tháo ra.

Hai người nam nhân cao lớn đi hướng về phía trước, đem Đông Phương đến trước mặt Khoa Lạc Đặc.

Thủ hạ không chút thương tiếc mà bóp chặt bả vai đã bị dả thương đầy lạc ngân, Đông Phương không thuận theo mà giày dũa thân thể, thống khổ mà nhắm mi lại.

Thở hổn hển ghé vào nhìn nam nhân đáng sợ trước mặt đang cười lạnh nhìn chính mình, Đông Phương phát giác chính mình thật sự là bị ai đến cực điểm.

Tại sao lại thất thủ?

Tại sao lại bị đãi ngộ như vậy?

Khoa Lạc Đặc từ từ đứng dậy, ngồi xổm trước mặt Đông Phương.

“Đông Phương...” Khoa Lạc Đặc đem cằm Đông Phương nâng lên cao, làm hắn chỉ có thể tận lực dùng hai tay bị trói cùng một chỗ chống đỡ sàn nhà.”Người là người của Sóc Phúc Lai Tì gia tộc sao?”

Đáp án chối bỏ thiếu chút nữa đã thốt ra.

Cả người đau đớn khó nhin nhưng ở phía sau lại bị kích thích thần kinh, làm cho Đông Phương hai tay mềm nhũn, nửa người trên té xuống phía dưới, quỳ rạp trên mặt đất.

Thật sự... Không dám trêu chọc Khoa Lạc Đặc.

Coi như ta là phải đi.

Đông Phương vô lực gật đầu.

Khoa Lạc Đặc bắt động thanh sắc, tâm lý cũng rất hài lòng.

Có lần khuất phục đầu tiên, thì tất nhiên có lần thứ hai, lần thứ ba...

Khiến Đông Phương mặc dù không muốn nhưng lại phải thừa nhận thân thể của chính mình, trên thực tế vốn là bước đầu tiên khống chế tư tưởng của Đông Phương.

“Nghe lời ta sao?” Tiếng cười trầm thấp mang theo nguy hiểm cùng tàn ngược sâu đậm.

Đông Phương vừa đau vừa mệt vừa đói, từ lúc bị bắt đến giờ chưa uống được giọt nước nào, môi đã nứt ra vài vết nứt. Hắn không cần nghĩ mà miễn cưỡng gật đầu, chỉ hy vọng Khoa Lạc Đặc có thể vì vậy mà buông tha hắn.

“Nguyện ý làm sủng vật của ta sao? Con mèo nhỏ của ta.”

Đông Phương ngẩn ngơ, theo trực giác mà lắc đầu.

Ngữ khí của Khoa Lạc Đặc đột nhiên trở nên nghiêm khắc: “Người muốn chọc ta tức giận sao? Người hẳn là biết sẽ có hậu quả gì.”

Không làm sủng vật.

Ta là người!

Ta là người!

Mặc dù biết hậu quả của cự tuyệt rất đáng sợ, Đông Phương lại không có ý thức mà lần nữa lắc đầu.

Vật nhỏ đáng ghét!

Khoa Lạc Đặc mân mê đôi môi xinh đẹp, ánh mắt lợi hại bắn về phía báu vật vô giá không hề có sức kháng cự phòng ngự.

Không hổ là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, cá tính thật là ngỗ ngược.

Không có nguyên tắc cơ bản, hoàn toàn nghe theo trái tim mình mà làm việc.

Bị đùa bỡn đến chết cũng không lo sao?

Đông Phương dưới chân suy yếu như thế, chỉ sợ tái hành hạ lập tức sẽ đi đời nhà ma.

Bất quá, hôm nay cuối cùng có một điểm thành quả. Nếu như Đông Phương không phải tuổi còn quá nhỏ, hơn nữa chưa từng có chuẩn bị chịu hình, có thể ngay cả thành quả như vậy cũng không có cách đạt được.

Mang theo tươi cười đầy thâm ý, thân thủ của Khoa Lạc Đặc sờ dưới hông Đông Phương bị lăn qua lăn lại mà mất đi cảm giác, cõi bỏ vòng trình tiết.

Dục vọng mãnh liệt bị áp chế lâu như vậy được phóng thích phi thường thống khổ, Đông Phương mặt đầy mây đỏ, thét chói tai. Dịch trắng của thiếu nam phóng xuất trên tay của Khoa Lạc Đặc, rốt cục nhấn nại không nổi, té xỉu trong lòng Khoa Lạc Đặc.

Ngón tay thon dài vuốt ve từng huyết dục mơ hồ trên lưng, thân thể hôn mê vẫn co rút như cũ mà đáp lại đau đớn. Khoa Lạc Đặc lau đi chỉ bạch trên môi Đông Phương, triu mến mà hôn lên môi lạnh như băng, dùng đầu lưỡi khẽ liếm đi vị máu dễ chịu trong miệng.

Ta biết người rất trân quý, trên thế giới này không thể tìm được Đông Phương thứ hai.

Cho nên, ta muốn người thuộc về ta.

Trước khi người người cao lớn trưởng thành, ta phải dùng xiềng xích trói buộc người.

Như vậy, người mới có thể vĩnh viễn... dựa vào ta.

4. Chương 4

Hai tay vẫn như cũ bị trói chặt, Đông Phương đáng thương hề hề mà cuộn mình tại một góc sáng sủa trong phòng.

Thật là khó chịu..... Đau quá.....

Thân thể tựa hồ như ngâm trong nước đá, rồi lại có cảm giác như bị lửa nóng thiêu rụi, nóng lạnh tại lục phủ ngũ tạng liên tục thay đổi.

Lạc thiết lộ ra thứ ánh sáng đáng sợ, vừa vận hướng đến thân thể mềm mại của mình ...

“Không..... Không cần!” Đông Phương khóc kêu, đột nhiên từ giữa cơn ác mộng tỉnh lại, kinh hoảng mà mở to hai tròng mắt trắng dã của mình.

Nhìn xung quanh phòng giam một vòng, hô hấp dồn dập cũng từ từ hạ xuống. May mắn, chỉ là mộng.....Từ từ thở ra một hơi, lưng bối vì bị tổn thương mà lại bắt đầu kêu gào.....

“Ô... Đau...” Đông Phương dựa bả vai nhỏ bé vào tường, cắn chặt môi dưới, bắt lực mà chịu đựng. Vết thương nghiêm trọng, kéo dài ở lưng làm đau xót lan tràn ra, đến tận những nơi bị lạc thiết chạm vào.

Huyệt thái dương đau nhức làm cho người giật mình mà nảy lên, cúi đầu xuống xem xét vết thương thâm đen, cảm giác thất thủ khuất nhục cùng sợ hãi lần nữa từ từ dâng lên trong tim.

Trong phòng không có một cái cửa sổ nào, không biết bây giờ là ngày hay đêm. Nóc nhà chỉ là một mảng trống, vốn là tất cả đều chiếu ra từ đó — Đông Phương lại sợ hãi đến độ tưởng tượng rằng đó chính là lửa địa ngục phiêu dang.

Thân thể run rẩy dựa vào tường, đôi môi xinh đẹp phát ra từng tiếng rên rỉ đứt quãng. Tất cả sự kiện xảy ra đều được ghi lại tại một cái camera nhỏ được gắn trong phòng, truyền đến một đôi mắt mang đậm ý cười.

Trận đau đớn tiếp theo ảnh hưởng trực tiếp đến thần kinh, làm cho Đông Phương không thể chịu đựng được nữa, bắt đầu dùng tay đập mạnh vào bức tường, vô thanh vô thức không biết cánh cửa phòng đã mở ra.

Khoa Lạc Đặc thưởng thức hành vi đáng yêu của con mồi, biết tình trạng của Đông Phương đã đau đến không thể chống đỡ.

Cũng khó trách, da tay non nớt lại bị lạc thiết chạm qua gây ra những vết bỏng nghiêm trọng như vậy, cho dù có trải qua bao nhiêu huấn luyện đặc công như thế nào cũng không chịu đựng được, càng huống chi là người vốn có thần kinh đặc biệt như Đông Phương.

“Người lại làm cái gì?” Khoa Lạc Đặc ngồi xổm trước mặt Đông Phương, cao ngạo mà nâng cằm hắn lên.

Sau khi khai triển nghiêm hình, làm cho người chịu hình nghỉ ngơi hai giờ, lại bắt đầu tiếp tục. Bởi vì đây là lúc người chịu hình có ý chí chịu đựng yếu ớt nhất.

Đột nhiên đầu bị đưa lên cao, ánh mắt không tự chủ bị ép nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo.

Trái tim hắn không khỏi bỗng dưng co rút lại.

Khi Khoa Lạc Đặc hạ lệnh hành hạ Đông Phương, ánh mắt cũng băng lãnh vô tình như vậy, tánh mạng hắn dường như giống một con búp bê tùy ý sắp xếp.

“Không cần.....” Cảm giác bị hành hạ lại ngập tràn trong cơ thể, Đông Phương nao núng mà hướng góc tường thối lui, cúi đầu cầu khẩn.

Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng nở nụ cười, dưới tay lại dùng sức, nắm chặt chiếc cằm tề nộn của Đông Phương, đem mặt của Đông Phương đưa lên cao, thẳng đến có thể thấy rõ đường cong đẹp đến cực điểm.

“Không cần? Không muốn cái gì?” Khuôn mặt anh tuần như được điêu khắc vui vẻ mỉm cười.

Không nên thương tổn ta!

Đông Phương đã không còn đường nào rút lui, hần giờ hai tay vô lực lên cao, cố gắng đem những cây kim đang tàn phá bờ bãi nơi ngón tay từng cây từng cây vụn xuống dưới. Thiết liên trói hai tay được chế tạo bằng hợp kim lay động, phát ra âm thanh thanh tú.

Nhìn thấy phản kháng tiêu cực của Đông Phương, Khoa Lạc Đặc buông tay. Sau đó.....

“A!”

Buông cầm Đông Phương ra mà nắm chặt hai tay đã bị chế trụ của Đông Phương. Khoa Lạc Đặc ra tay rất nặng tại hai cổ tay gây yếu của Đông Phương, sau đó hần bị lôi ra khỏi góc tường.

Thân thể bị kéo đi làm những cây kim liên tục đâm vào, Đông Phương bị thảm kêu một tiếng, nằm ở giữa phòng. Máu tươi đỏ sẫm từ cây kim mà chảy ra.

“Rất đau sao?” Nhìn tiểu mỹ nhân nửa quỳ nửa lăn bên cạnh bắt đầu khóc, Khoa Lạc Đặc cúi người xuống đem Đông Phương ôm vào trong ngực, cúi đầu đánh giá kỹ nước mắt như những hạt trân châu đang chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đông Phương sợ hãi mà rụt người. Hần thật sự sợ hãi thủ đoạn của Khoa Lạc Đặc.

“Không cần..... Người tha ta đi.....”

“Tha người?” Khoa Lạc Đặc trên ngón tay điểm một chút nước thuốc màu trắng, nhẹ nhàng cọ xát nơi da tay bị dả thương.

“Ồ.....” Miệng vết thương giống như bị lửa đốt, đem Đông Phương sợ đến hít một hơi. Nhưng là cảm giác truyền đến, cũng không phải là đau đớn, mà thay vào cảm giác nóng bỏng ấy lại là sự dễ chịu.

Nguyên lai bôi ở trên đó chính là được dùng để điều trị bỏng. Đông Phương an tâm một chút.

“Rất thoải mái đi?” Nhìn thấy vẻ thống khổ của Đông Phương có vẻ giảm bớt, Khoa Lạc Đặc dùng âm thanh trầm thấp hỏi.

Đôi mắt nửa khép nửa mở, ánh mắt đen láy liếc nhìn khoa Lạc Đặc một cái, Đông Phương có điểm nghi hoặc, rốt cuộc là có ý gì, tâm lý hần có chút hoài nghi, trong lòng áy náy sao?

Khoa Lạc Đặc rốt cuộc có chủ ý gì?

Ngón tay dễ chịu hơn trốn thân thể bị chà đạp vô cùng thê thảm của Đông Phương, sau một ngày bị hành hạ, thư giãn như vậy cũng coi như là phá lệ thoải mái. Mặc dù vẫn còn rất đau, bất quá đã tốt hơn nhiều so với trước.

“Muốn làm súng vật không? Đông Phương.”

Súng vật? Đông Phương mơ hồ cảm giác nguy hiểm cách mình không xa.

“Không.....” Nhẹ nhàng hạ mi lắc đầu, Đông Phương kiên định nhỏ giọng nói: “Ta là người, như thế nào có thể làm súng vật !...”

Ngón tay đang êm ái vuốt ve những vết thương đột nhiên dùng sức, nặng nề mà ấn xuống. Đông Phương hoảng sợ thân thể căng thẳng, kêu lên.

“Không chịu sao?” Khoa Lạc Đặc một bên đè lại bả vai không ngừng run rẩy của Đông Phương, một bên cư nhiên..... bắt đầu dùng móng tay nhẹ nhàng đụng chạm nộn thịt đỏ như máu tươi bởi vì bị bỏng mà lộ ra.

“Không!..... Dừng..... Dừng.....”

Đông Phương từ trong lòng Khoa Lạc Đặc giống như cá tìm mọi cách thoát ra, khuôn mặt ngây thơ đáng yêu vụn vỡ. Không có cách nào có thể hình dung được đau đớn từ bên trong cơ thể xuyên qua, đánh vào dây thần kinh mẫn cảm.

Cơ hồ đến lúc hần đau đớn muốn ngất xỉu, Khoa Lạc Đặc mới đình chỉ cực hình.

Giống như chim non bị rơi xuống trong mưa gió, Đông Phương ở trong lòng Khoa Lạc Đặc cuộn thành một đoàn. Run rẩy kịch liệt, làm cho thiết liên trên tay phát ra tiếng vang “leng keng”.

“Cầu người..... Cầu người.....” Đông Phương bị Khoa Lạc Đặc làm ra hành động tàn nhẫn đáng sợ, cơ hồ muốn hôn mê, thần chí còn sót lại chỉ biết cầu khẩn.

“Người là sủng vật của ta, có hiểu hay không?” Thanh âm tràn ngập hấp dẫn dễ nghe không gì sánh bằng, nhưng đối với Đông Phương, đó chính là thanh âm của ác ma.

Theo thói quen mà lắc đầu, Đông Phương bất ngờ phát hiện ngón tay thon dài lại một lần nữa đụng đến da thịt bị ngược đãi, vội vàng khóc cầu khẩn: “Không nên...”

Nghe được lời cầu xin tha thứ của Đông Phương, ngón tay tà ác bao trùm lên da thịt mềm mại, tạm thời không di chuyển.

“Nghe lời không?” Khoa Lạc Đặc ngữ điệu có chút quỷ dị, Đông Phương biết nếu như không đáp ứng, khẳng định chắc chắn sẽ tiếp tục ăn thêm một trận dày vò.

Từng giọt nước mắt trong suốt chảy xuống bộ đồ hắc y cũ kỹ, Đông Phương thuận theo mà gật đầu.

Rốt cuộc cũng đạt được mong muốn, Khoa Lạc Đặc lộ ra nụ cười hài lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Đông Phương bởi vì đau đớn mà cắn ra vài vết máu.

Liếm qua hàm răng trắng nõn, Khoa Lạc Đặc tại đầu lưỡi ướm át của hắn nhẹ nhàng cắn một cái. Đông Phương chán ghét cảm giác xa lạ này, ngoe nguẩy đầu, muốn tránh thoát.

Lại không nghe lời!

Khoa Lạc Đặc đương nhiên nhận thấy ý đồ của hắn, trong mắt hiện lên một tia hàn quang, đột nhiên đem đầu lưỡi Đông Phương cắn mạnh xuống, làm cho Đông Phương giấy dựa.

Nụ hôn nguyên bản ôn nhu đột nhiên trở nên mạnh bạo.

Cường ngạnh mà công chiếm khắp các địa phương trong khoang miệng, giống như cuồng phong mà đảo qua từng khe hở.

Khoa Lạc Đặc tận tình hưởng thụ xúc cảm ướm át mềm mại của Đông Phương, nếm được vị ngọt ngày càng đậm. Đó là bởi vì Đông Phương bị y cắn mà đầu lưỡi chảy ra máu tươi.

Sau khi cướp đoạt nụ hôn trúc trắc của thiếu niên, Khoa Lạc Đặc cởi quần xuống, lấy ra lửa nóng dâng cao.

“Liếm đến khi ta bắn ra, sẽ tạm tha cho ngươi.” Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương có điểm kinh hoàng, tà khí mà nói.

Cảm giác sợ hãi ở đây so với thẹn thùng càng mạnh hơn.

Đông Phương nhìn chăm chăm vào *** đáng sợ, lắc đầu lui về phía sau, lại bị Khoa Lạc Đặc túm trụ, đặt dưới hông.

“Ta không.....” Đông Phương né tránh, không cho vật xấu xí ngẩng cao đầu kia đụng tới môi mình.

Khoa Lạc Đặc nhìn hắn âm lãnh cười, uy hiếp nói: “Không? Không nghe lời hắn ngươi hiểu sẽ có hậu quả gì, ngươi hảo suy nghĩ một chút. Đầu lưỡi bị chảy máu, tư vị cũng không dễ chịu đi.” Móng tay lại đi tới nộn thịt đầy vết thương, Đông Phương toàn thân chấn động: “Người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc có khả năng khác người chính là có sự khôi phục sức khỏe lạ thường, hắn là trong vòng hai ba ngày, da của ngươi có thể hoàn toàn hồi phục lại như cũ — có phải hay không muốn một lần nữa bị đâm đến người đầy lỗ thủng?”

Hảo tàn nhẫn! Đông Phương quay đầu đi, trốn tránh uy hiếp của Khoa Lạc Đặc.

Nhắm bên tai của Đông Phương châm chọc mà thổi chút nhiệt khí, Khoa Lạc Đặc thấp giọng nói: “Tiếp tục một vòng tuần hoàn mới, đâm rồi làm cho lạnh lạnh, tốt lên lại tái đâm, ngươi có thể chịu được bao lâu? Nghe lời, ưu đãi sẽ có nhiều.”

Đông Phương bị y làm cho sợ đến nhắm mắt lại, hơi hơi rung mình.

Lấy tay đẩy đầu Đông Phương về phía trước, đem môi của Đông Phương đến gần phân thân thô to lộ ra đầy gân xanh: “Ngậm vào, không cần kì kèo!”

Đông Phương bị Khoa Lạc Đặc trăm phương ngàn kế gây sức ép đến bây giờ, thể xác và tinh thần mệt mỏi tới cực điểm, cũng không dám phản kháng, nước mắt dâng lên đầy hốc mắt, ủy khuất mà mở miệng ngậm trụ đỉnh dục vọng.

“.....Ngô Không tồi.” Khoa Lạc Đặc nửa híp mắt, không nhịn được hừ lên tiếng. Hai tay kéo lấy tóc Đông Phương khống chế tốc độ cùng độ sâu cắm vào; đương nhiên, cũng là vì đề phòng Đông Phương trong nháy mắt nổi loạn.

Đầu lưỡi không có kỹ thuật tìm cách lấy lòng khoa Lạc Đặc. Y không có ý định tại lần đầu tiên mà cưỡng cầu Đông Phương đem dục vọng của chính mình hoàn toàn nuốt xuống, nhìn người kia ở dưới thân mình mà khó khăn liếm hấp, Khoa Lạc Đặc mỗi một dây thần kinh đều hưng phấn mà hát vang.

Đông Phương hiển nhiên chưa từng có kinh nghiệm khẩu giao, chán ghét nhấm nháp vật chảy ra mùi đặc tính của nam nhân, trực giác chỉ cho hắn biết rằng nên liếm lộng trên dưới đỉnh của Khoa Lạc Đặc. Đầu lưỡi vừa đau vừa chua xót không ngừng chảy ra máu tươi nhuộm đỏ một phần của phân thân thật lớn mà kích thích khoái cảm của Khoa Lạc Đặc.

Đến lúc nào mới có thể chấm dứt?

Đông Phương cảm giác chính mình thật sự chịu không nổi nữa. Hắn không muốn ngắt xỉu đi, trực giác nói cho hắn biết, trước khi ngắt xỉu mà chưa làm cho Khoa Lạc Đặc thỏa mãn, khẳng định sẽ bị y lập tức dùng hình phạt mà trừng trị. Mặc dù không có đạo lý, nhưng hắn quả thật cho rằng như vậy.

Trong miệng vật gì đó bành trướng càng ngày càng lớn, kịch liệt run rẩy đứng lên. Tay phía sau gáy dùng sức nhấn mạnh thật sâu về trước, chỉnh cho vật thể thô to không hề thương lượng mà cắm thẳng vào yết hầu.

Đông Phương trong phút chốc hoàn toàn không thể hô hấp. Trở mình xem thường cảm thụ, khoang miệng cảm thấy tắc nghẽn bởi vật mang độ ẩm cao tới cực điểm, đột nhiên phun ra chất lỏng nóng rực, trực tiếp đi vào giữa dạ dày.

“Nôn.....” Hai tay Đông Phương được buông ra tìm cách ấn dạ dày, nghĩ đến muốn đem vật dơ bẩn của nam nhân tống ra ngoài, liên tục nôn ọe.

“Người dám nhổ ra, ta khiến cho người tái uống một lần.” Khoa Lạc Đặc kéo quần lên, lạnh lùng nhìn Đông Phương dưới chân.

Đông Phương nước mắt không đành chỉ được, một hạt rồi một hạt rơi xuống. Trên người đầy vết thương liên tiếp mà đau đớn, trên tay bị kim đâm vào không thể gỡ xuống, mà ở trong dạ dày, cứ nhiên lại bốc lên *** của nam nhân.

Tại sao đối với ta như vậy! Cho dù ta thật sự là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc...

Hắn ngẩng đầu oán hận mà trừng Khoa Lạc Đặc một cái, nhưng lại phát hiện ánh mắt nguy hiểm của Khoa Lạc Đặc nhìn chính mình, cả người thoáng chốc trở nên sợ hãi, cúi đầu thấp xuống.

Thần thái sợ hãi của Đông Phương làm cho tâm lý của Khoa Lạc Đặc dâng lên khoái cảm. Ở trong tâm người kia đúng lúc phá vỡ rào cản, chôn xuống mầm mống hoảng sợ, như vậy, về sau, Đông Phương sẽ không bao giờ... có đủ khả năng phản kháng y.

“Được rồi được rồi.” Tưởng tượng đến bộ dáng ngoan hiền của hắn, Khoa Lạc Đặc rất hài lòng mà ôm lấy Đông Phương, đi ra khỏi phòng phủ kín lạnh như băng.

“Ta sẽ cỡi xích trên tay người, giúp người thoa chút thuốc cao, tái uy người ăn một chút gì, sau đó..... Cho người hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Vừa sủng nịch nói vừa hôn khề lên môi của Đông Phương: “Tiểu Đông Phương của ta, không nên tái khổ sở. Chỉ cần người không chọc ta tức giận, ta nhất định hảo hảo đối với người.”

Ta nhất định hảo hảo đối với người.

Nhất định hảo hảo đối với người.

..... Chỉ cần... Người không chọc ta tức giận.....

Vui vẻ thoải mái mà đem Đông Phương ôm đến phòng của chính mình, Khoa Lạc Đặc mỉm cười tán thưởng kế hoạch chu đáo thuận lợi.

Muốn bắt được người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, chẳng những phải có tài lực khổng lồ cùng mạng lưới tình báo lớn, mà còn phải có vận khí để giữa biển người mờ mịt tìm được người bí ẩn kế thừa huyết thống. Thật cao hứng! Thượng đế vốn là đứng ở bên y.

Mà việc thuận phục kế tiếp, công việc còn lại so với ban đầu còn gian nan hơn.

Theo tình huống hôm nay, cho càng nhiều kiên nhẫn, tái tàn nhẫn một chút, cuối cùng sẽ có một ngày, thể xác và tinh thần của nam hài ở trong mộng bị ngày đêm truy đuổi cũng sẽ rơi vào tay y.

Cả người vốn bị đả thương, thân hình giữa hai tay của Khoa Lạc Đặc bắt đầu suy yếu mà buông lỏng. Nước mắt rơi trên khuôn mặt tuấn tú, cho dù là đang hôn mê cũng lộ ra nét mệt mỏi cùng sợ hãi.

Không phải sợ, thiên sứ của ta.....

Sóc Phúc Lai Ti gia tộc vốn là bộ tộc mị hoặc trong truyền thuyết, nhưng đồng thời cũng là bộ tộc không có tình cảm. Cho nên, nếu muốn có được, trước hết phải hủy diệt bản tính của hắn, thu phục ý nguyện của hắn.

Nghĩ đến Đông Phương sẽ có một ngày nằm ở dưới thân mình làm nũng, chủ động dâng lên bờ môi đỏ mọng, *** dâng mà phục tùng bất cứ yêu cầu gì, Khoa Lạc Đặc càng thêm phấn kích.

“Thiếu gia...” Nhạc Hình Cung xuất hiện ở cửa phòng, tựa hồ gặp phải chuyện tình khó xử lý: “Mã Thụy Đặc phu nhân đã tới, nàng muốn gặp ngài ngay lập tức.”

Khoa Lạc Đặc thu hồi ngón tay đang thoa được lên vết thương của người trong lòng, trong giọng nói có một tia kinh ngạc: “A di tới?”

“Đúng vậy, phu nhân bây giờ đang ở trong phòng khách.” Nhạc Hình Cung dừng lại một chút, bổ thêm một câu: “Tựa hồ..... Thiếu gia vẫn là tự ngài đi xem đi.”

“Ta cũng nên đi xuống xem sao.” Thân ảnh cao lớn từ trên giường đứng dậy, Khoa Lạc Đặc liếc mắt nhìn thân hình nhỏ nhắn đang nằm trên giường: “Nhạc Hình Cung, Đông Phương đã một ngày một đêm không có ăn cơm, người chiếu cố hắn một chút.”

Người luôn trốn tránh gặp mặt như Mã Thụy Đặc a di, vì chuyện gì vội vàng lại tới đây khi chưa được mời?

Bước xuống cầu thang lớn xoay tròn xuống phòng khách giống như thế kỷ mười bảy, Khoa Lạc Đặc nghi hoặc quan sát vị a di duy nhất của y. Người phụ nữ đó vẫn sang trọng xinh đẹp như trước, mặc dù đã trải qua nhiều mưa gió, tất cả đều thay đổi nhưng khí chất tôn quý ở nàng lại không ngừng tăng lên làm cho người ta ngưỡng mộ mê say.

Giờ phút này, Mã Thụy Đặc phu nhân như thường lệ ngồi trên sa lon trong phòng khách, tay phải đem chén cà phê thơm mát do chính tay một bậc lão sư cà phê pha chế đưa đến bên môi, dáng vẻ mê người mà uống một ngụm.

“Mã Thụy Đặc a di thân ái của ta, không ôm ta một chút sao?” Khóe miệng cong lên mỉm cười chân thành, Khoa Lạc Đặc đứng ở bậc cuối cầu thang, mở rộng hai tay.

Ánh mắt sắc sảo, a di bề ngoài bình tĩnh nhưng không che dấu được lo âu cùng kích động.

Mã Thụy Đặc phu nhân đứng lên, cho Khoa Lạc Đặc một cái ôm có thể làm cho y ấm áp thực sự.

“Tiểu Khoa Lạc Đặc của ta.”

Khoa Lạc Đặc kéo tay Mã Thụy Đặc phu nhân, đem nàng hướng về phía sa lon.

“Có chuyện gì mà ngài lại thân chinh tới đây? Nhìn thấy a di của ta mặt ủ mày chau, làm trong lòng ta cảm thấy khó chịu a.”

“Quả thật có việc muốn người hỗ trợ.” Mã Thụy Đặc phu nhân ngồi xuống, nắm chặt tay Khoa Lạc Đặc lộ rõ nội tâm bất an.

“Khoa Lạc Đặc...” Nhìn chăm chú Khoa Lạc Đặc, Mã Thụy Đặc phu nhân nghiêm túc hỏi: “Nghe nói người bắt được người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, thật là vậy chăng?”

Khoa Lạc Đặc cứng ngắc một chút. Nhìn thấy bộ dáng lo lắng chờ đợi đáp án của Mã Thụy Đặc phu nhân, chậm rãi gật đầu.

“Làm sao mà ngài biết được?”

“Không cần biết ta làm sao mà biết được, ta có phương pháp của mình.” Mã Thụy Đặc phu nhân liếc mắt trên dưới đánh giá Khoa Lạc Đặc một cái, nghĩ muốn phán đoán chuyện gì. “Mang ta đi gặp hắn.”

Khoa Lạc Đặc nghi hoặc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của a di, trong lòng có một chút dự cảm bất an. Nhưng là..... y không thể cự tuyệt.

“Xin mời theo ta, a di.” Khoa Lạc Đặc nâng Mã Thụy Đặc phu nhân dậy, mang nàng tiến vào phòng mình.

Nhạc Hình Cung đang tiêm vào chất dinh dưỡng cho Đông Phương kinh ngạc nhìn hai người liếc mắt một cái, đứng lên.

Mã Thụy Đặc phu nhân nhẹ nhàng đến gần bên giường.

Thiếu niên trên giường cơ hồ là nằm lộ ra tất cả, da thịt non nớt trắng trẻo đã in hằn vô số vết thương xanh tím đỏ đen, giống như một bức tranh trân quý bị một đám con nít thô bạo mà chà đạp qua.

Chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vừa ngây thơ vừa hoảng sợ là còn chưa bị phá hư. Chỉ để lại vài vệt nước mắt ẩm ướt.

“Rất tàn nhẫn.” Mã Thụy Đặc phu nhân tay run nhè nhẹ, sờ lên mi mắt của Đông Phương, theo dòng lệ ngân mà vuốt xuống dưới. “Khoa Lạc Đặc, thả hắn đi.”

Thật ra, Khoa Lạc Đặc cũng không có cảm giác kinh ngạc gì khi nghe lời thỉnh cầu xảy ra đột ngột này. Từ lúc Mã Thụy Đặc phu nhân đưa ra yêu cầu muốn gặp Đông Phương, y đã có dự cảm như vậy.

Nhưng là, y rất muốn biết nguyên nhân.

“Tại sao?”

Mã Thụy Đặc phu nhân thương tiếc mà khẽ lau đi cái trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh của Đông Phương, cắn chặt đôi môi xinh đẹp: “Bởi vì... Hắn là hài tử của Đổng Khoa Tái.” Nàng ngửa đầu, cầu xin Khoa Lạc Đặc: “Thả hắn đi, Khoa Lạc Đặc. Ta xin người.”

Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng ma sát hàm răng trắng noãn, trầm mặc không nói.

Đổng Khoa Tái, vốn là người yêu lúc còn trẻ của Mã Thụy Đặc a di. Khoa Lạc Đặc chưa từng gặp qua hắn, chỉ nghe nói hắn là một tuyệt thế mỹ nam tử, quen biết năm ngày đã đoạt được trái tim của Mã Thụy Đặc a di.

Thẳng cho tới hôm nay, a di lúc nhớ tới hắn, hai mắt còn có thể phát ra quang mang không gì sánh được. Năm đó, a di nhất định từng có mơ ước cùng làm bạn với hắn vĩnh viễn.

“A di..... Chán ghét ta sao?” Khoa Lạc Đặc nhìn đôi mắt cầu xin của Mã Thụy Đặc phu nhân, nhẹ nhàng hỏi.

Mã Thụy Đặc phu nhân đứng lên, dùng sức ôm chặt lấy Khoa Lạc Đặc: “Không, ta rất thương người. Ta vĩnh viễn không hối hận, rời đi Đổng Khoa Tái mà gả vào Phục Lăng Tích Đặc gia tộc, để bảo vệ đứa cháu duy nhất.”

Nhớ tới chưa xót lúc nhỏ bị những người khác trong gia tộc ức hiếp bôi nhọ, Khoa Lạc Đặc trở tay ôm chặt thân nhân trọng yếu nhất của y.

Khoa Lạc Đặc mồ côi từ nhỏ, nếu như không phải Mã Thụy Đặc phu nhân hy sinh hạnh phúc chính mình gả vào Phục Lăng Tích Đặc gia tộc có quyền thế ngang với gia tộc, bởi được Mã Thụy Đặc phu nhân lấy quyền cao sức bảo vệ, thì sợ y sớm đã thất bại.

Bất cứ lúc nào, đứng phía sau luôn có a di nắm quyền cao của Phục Lăng Tích Đặc gia tộc, là quý nhân cùng chiến hữu tối thân mật của Khoa Lạc Đặc.

Ánh mắt Khoa Lạc Đặc chuyển hướng đến thiếu niên đang nằm ở trên giường. Vì cái gì! Đông Phương cư nhiên... lại là hài tử của nam nhân kia.

“A di, người khẳng định Đông Phương là hài tử của hần? Ta..... Vì để ý đến hần, đã hao phí không ít tâm huyết. Đối với ta mà nói, Đông Phương là thứ ta tối khát vọng.”

“Xác định, ngay từ ánh mắt lần đầu tiên nhìn thấy hần đã có thể xác định. Khoa Lạc Đặc, ta biết muốn chọn buông tha cho người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc có biết bao nhiêu thống khổ.” Nước mắt thất lạc trải dài xuống khuôn mặt mỹ lệ. Mã Thụy Đặc rõ ràng, nàng năm đó thống khổ kịch liệt như thế nào. “Tha thứ ta ích kỷ. Nhưng là ta không thể nhìn hài tử của hần..... Đấng Khoa Tái đã từng nói qua, người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc sợ hãi nhất chính là có người kiểm soát họ. Xin tha thứ ta, ta yêu Đấng Khoa Tái.”

“Hần có yêu người sao? Người ngày đêm vì hần rơi lệ, hần thế nhưng lại cùng nữ nhân khác sinh hạ hài tử.” Phản kích vào lúc a di vô cùng nhu nhược, Khoa Lạc Đặc vẫn như cũ hy vọng Mã Thụy Đặc phu nhân thu hồi yêu cầu của nàng.

Y rất rõ ràng, y không có khả năng cự tuyệt thỉnh cầu bi thương của a di. Trên thế giới này, người duy nhất làm cho Khoa Lạc Đặc không có cách nào cự tuyệt ———— chính là người vì y hy sinh tất cả, a di cả đời buồn bã không vui. Thành tựu quyền thế hôm nay của y, thực tế là được xây dựng từ sự thống khổ của người thân nhân mà y yêu nhất.

Nhưng là.....

Muốn buông tha cho Đông Phương.....

Trăm phương ngàn kế bày ra lâu như vậy. Từ sau khi nhìn thấy Đông Phương, tưởng niệm khát vọng đến hần cả ban đêm lẫn ban ngày đều mạnh mẽ, là gian nan như vậy. Buông tha cho Đông Phương, y chỉ biết tưởng tượng đến sự thống khổ của Mã Thụy Đặc a di và hần vô cùng giống nhau.

“Hần yêu ta, hần rất yêu ta. Lúc ta nói cho hần biết ta phải gả vào Phục Lăng Tích Đặc gia tộc, trái tim hần đều tan nát, từ đó về sau, ta không còn thấy hần.”

“A di, người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc vốn không biết yêu là gì.”

Mã Thụy Đặc phu nhân vươn tay che lại miệng của Khoa Lạc Đặc, chân thành mà nói: “Không, Khoa Lạc Đặc, không phải họ không biết yêu mà là họ lĩnh ngộ tình yêu rất chậm. Hần yêu ta, ta rất rõ ràng. Ta cả đời không được bên hần, nhưng là ta cũng không hối hận. Bởi vì ta có người, cháu ngoại của ta, huyết mạch duy nhất mà tỷ tỷ lưu lại cho ta.”

“A di, muốn ta thả Đông Phương?”

“Đúng vậy, van cầu người. Đây là ta nợ Đấng Khoa Tái, vì ta, cầu người, thả hần đi.”

Khoa Lạc Đặc nhú mày, thở dài: “Cho dù ta buông tha hần, người khác cũng sẽ không bỏ qua hần.”

“Chỉ cần người không nói, ai biết hần chính là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc đây?”

“A di.....”

“Cầu người, Khoa Lạc Đặc, ta biết chuyện này sẽ làm người rất thống khổ, mong người tha thứ. Từ sau khi biết chuyện này, ta không có cách nào có thể thả lỏng áp lực. Ồ.....”

Tâm như có trăm ngàn con kiến di chuyển, Khoa Lạc Đặc ngửa mặt lên trời thở dài.

“Ta như thế nào có thể cự tuyệt Mã Thụy Đặc a di của ta đây?” Khoa Lạc Đặc rút cuộc ra quyết định, cúi đầu cấp Mã Thụy Đặc phu nhân một cái tươi cười ôn nhu: “Hảo, ta thả hần.”

“Cám ơn người, Khoa Lạc Đặc.” Mã Thụy Đặc phụ nhân trong mắt hàm chứa lệ quang, ôm chặt Khoa Lạc Đặc.

Rất cục, cũng có thể vì Đăng Khoa Tái làm một việc.

Đăng Khoa Tái, người biết không? Ta còn yêu người..... Nếu.....

Đáng tiếc..... Thế giới này không có nếu.....

Người ở nơi nào? Vì sao hài tử lại trở thành trẻ mồ côi, phụ thân của hắn lại đang ở đâu?

Tại sao lại muốn vứt bỏ hài tử của chính mình?

Vì không muốn cho hắn biết huyết thống trân quý của chính mình sao?

Đăng Khoa Tái.....

“A di... Ta chỉ bỏ qua nam hài này một lần.” Khoa Lạc Đặc ngồi ở trước giường, vuốt nhẹ đôi môi không phòng bị của Đông Phương.

“Nếu như hắn trở lại trêu chọc ta, như vậy... Xin mời a di không nên nhắc lại lời thỉnh cầu này nữa.”

Mã Thụy Đặc phụ nhân làm sao không hiểu Khoa Lạc Đặc đang suy nghĩ cái gì: “Khoa Lạc Đặc, rơi vào tay người một lần, hắn sau này tuyệt đối không dám đến trêu chọc người. Không nên tái tổn tâm tư.”

“Phải không?” Đôi môi mỏng hiện ra một tia tươi cười quỷ dị.

Đông Phương, thưởng để cho người một cơ hội.

Ta cũng cho người một cơ hội.

Khiến cho chúng ta, bắt đầu trò chơi truy đuổi đi.

Đông Phương đang hôn mê, hồn nhiên không biết rằng, hắn đã trở thành vai chính của một trò chơi thú vị.

Mà bởi vì sự bắt đầu của Mã Thụy Đặc phụ nhân, địa ngục của hắn mở ra một tia hy vọng trốn thoát.

Người có thể chạy thoát sao? Đông Phương.....

5. Chương 5

Đông Phương khẽ nhắm lại khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, khó khăn trở mình.

Trên người những vết thương do không ngừng bị cọ sát mà chạm tới những dây thần kinh mảnh khảnh, đau đớn tựa điện giật, làm cho Đông Phương nhắm mắt lại bắt đầu rên rỉ.

“Đau.....”

“Đứa nhỏ đáng thương”. Một thanh âm ôn nhu thở dài.

Chiếc khăn lông ấm áp nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi tích trên trán, Đông Phương cảm thấy dễ chịu một chút, khẽ mở đôi môi khô khốc.

Rất nhanh sau đó, một khối ướt át nhẹ điểm vào đôi môi khát cầu chút nước của hắn.

“Khá hơn chút nào không?” Có người ở bên tai nhẹ hỏi.

Hào ôn nhu, giống như được trở lại ôm ấp của mẫu thân vậy.

Mặc dù trong trí nhớ chưa từng được người ôm ấp, nhưng trong tâm Đông Phương, đây chính là cảm giác của mẫu thân a.

“Mẫu thân.....” Đang trong mộng mơ hồ hồ cảm giác mẫu thân dường như càng ngày càng gần.

Khẽ động hàng mi, Đông Phương chậm rãi mở ra đôi mắt sáng ngời e rằng khiến người khác chênh mảng.

Cho dù từ trong mộng tỉnh dậy, mang theo vài phần mê mang cùng bối rối, nhưng đôi mắt vẫn như cũ phát ra ánh sang mỹ lệ, lúc nào cũng phát ra quang mang.

Mã Thụy Đặc phu nhân vui vẻ mỉm cười, khẽ lược mái tóc ngắn của Đông Phương ra sau tai.

“Người rốt cục đã tỉnh dậy”

Mỉm cười thật thân thiết.

Gia gia, nãi nãi ở trong mộng của hắn cũng từng đối với hắn mỉm cười như vậy.

Đông Phương đáp lại nhãn thần vui sướng của Mã Thụy Đặc phu nhân, tự nhiên mà kéo lên khóe miệng, đáp lại nàng một nụ cười tươi chân thật.

Lúm đồng tiền vẫn chưa kịp xuất hiện trên má thì một trận đau đớn kịch liệt từ sống lưng truyền thẳng lên đại não, làm hắn ôi ôi kêu thảm cuộn mình lại.

“Vết thương còn đau sao?” Mã Thụy Đặc phu nhân tay chân luống cuống hạ thấp người đau lòng mà trấn an Đông Phương: “Đã thượng dược rồi, bất quá vết bỏng không thể khỏi ngay được. Hảo hài tử, nhẫn một chút đi.”

“Ta không sao.” Đông Phương đối với chân tình của Mã Thụy Đặc phu nhân cảm động nói không nên lời, chịu đựng đau đớn miễn cưỡng tươi cười, nói: “Rất nhanh sẽ không sao.” Để cho Mã Thụy Đặc phu nhân yên tâm, hắn đặc biệt bổ thêm một câu: “Khả năng phục hồi của ta luôn rất tốt.”

“Đều là lỗi của Khoa Lạc Đặc.” Mã Thụy Đặc phu nhân chán nản trách cứ Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc?

Phải rồi, ta không phải bị Khoa Lạc Đặc bắt được rồi sao?

Nghĩ đến sự tàn nhẫn của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương sợ hãi trừng lớn hai mắt, nao núng khẽ co người lại mà ngó nghiêng tứ phía.

“Ta không phải bị bắt rồi sao?”

Mã Thụy Đặc phu nhân nhìn bộ dáng sợ hãi của Đông Phương, trù mến mà cẩn thận đem hắn ôm vào trong lòng.

“Đừng sợ, Khoa Lạc Đặc đã không thể làm bất cứ cái gì tổn hại đến ngươi nữa rồi.”

“Người đã cứu ta sao?”

Cảm tạ trời cao, ta còn tưởng rằng sẽ chết trong tay y tại nơi đáng sợ đó rồi.

Làn gió nhẹ hiu hiu thổi trên rèm cửa dệt bằng tơ tằm đắt tiền, dương quang từng tia một từ góc cửa sổ chậm chậm xâm nhập vào trong, cho đến khi chiếm lĩnh cả gian phòng.

Trong không khí trầm bổng phảng phất hương thơm ngát xanh biếc, có lẽ từ con bướm quanh quẩn bông hoa ở bên ngoài, hoặc cũng có thể... là từ rừng cây tươi tốt của cả tòa thành cổ kính này.

Đông Phương cùng Mã Thụy Đặc phu nhân ở chung rất tốt. Hắn chưa bao giờ dễ dàng cùng ngoại nhân tiếp xúc thân mật, cứ nhiên nửa ngời tựa vào giường, một bên từng ngậm từng ngậm nuốt vào thức ăn do Mã Thụy Đặc phu nhân bón, một bên nghe nàng chậm rãi giảng thuật (kể lại) cổ sự của chính mình.

“Nói như vậy, Khoa Lạc Đặc là cháu trai của ngươi rồi.” Đông Phương khó tin mà lắc đầu.

Phu nhân cao quý ôn nhu như vậy như thế nào có thể dưỡng ra kẻ tàn nhẫn, đáng sợ như Khoa Lạc Đặc.

“Nghe khẩu khí của ngươi tựa hồ đang trách ta a.” Mã Thụy Đặc phu nhân làm ra bộ dáng áy náy, ở trên trán Đông Phương khẽ hôn một cái. “Đông Phương, xin đừng trách Khoa Lạc Đặc. Sinh trưởng trong một đại gia tộc, không có khi nào mà không phải vì chính sự sinh tồn của bản thân mà đấu tranh, Khoa Lạc Đặc tàn bạo vốn không phải trời sinh.”

Như thế nào có thể không trách y!

Những vết bỏng trên người còn đang đau đớn âm ỉ. Hấn khẽ nhả lại đôi mày bán nguyệt, khờ dại cắn môi dưới: “May mắn thay Khoa Lạc Đặc đồng ý nghe lời phu nhân nói. Y thực sự rất đáng sợ a.”

Mã Thụy Đặc phu nhân che miệng cười rộ lên, phảng phất như trẻ lại rất nhiều, nói: “Đồng Phương, người cái dạng này dường như là hướng ta làm nũng a.” Nói xong trên gò má đang ửng đỏ của Đồng Phương hôn lên một cái.

“Phu nhân.....” Đồng Phương xấu hổ mà khẽ né tránh: “ Không nên hôn ta như vậy, ta đã không phải là tiểu hài tử rồi.”

“Hoàn toàn là tâm tính tiểu hài tử nha. Đồng Phương, người khiến cho người ta không nhịn được mà nghĩ muốn thân cận người a.” Mã Thụy Đặc phu nhân dường như nhớ tới người mình yêu say đắm, cảm thán nói: “Người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc chính là đều làm cho kẻ khác phải động tâm.”

Sóc Phúc Lai Ti gia tộc?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Phương thoáng suy sụp: “Ngay cả phu nhân..... cũng cho rằng ta là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc sao?”

“Đồng Phương, người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc là đáng trân quý nhất, người ngàn vạn lần không nên vì huyết thống của chính mình mà tự ti.” Mã Thụy Đặc phu nhân phát hiện Đồng Phương dường như khó chịu với bốn chữ Sóc Phúc Lai Ti, nghiêm túc nói: “Người hẳn phải vì thế mà kiêu ngạo.”

“Ta thấy căn bản không có gì đáng để kiêu ngạo cả.”

“Đồng Phương.....” Mã Thụy Đặc phu nhân khẽ nhả lại khuôn mặt hoàn hảo đã xuất hiện vài nếp nhăn: “Ồi..... người tạm thời cứ ở lại chỗ này đi. Trong tòa thành của ta, vô luận người có phải là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc hay không, Khoa Lạc Đặc cũng tốt, người khác có dã tâm cũng tốt, cũng không dám đối người hành động được.”

Giống như chim mẹ giang rộng đôi cánh để bảo vệ đứa con non nớt của mình, Mã Thụy Đặc phu nhân kéo nhẹ khoe môi kiêu ngạo mỉm cười.

“Không có người nào, có đủ dũng khí đắc tội với Phục Lăng Tích Đặc gia tộc...”

Đây xem như là trời cao đã ban ân.

Bởi vì hẳn có biết biết hay không phụ thân của hắn là Đổng Khoa Tái, mà Mã Thụy phu nhân đối với người yêu thực si tình, Đồng Phương không những trốn thoát khỏi ma chướng của Khoa Lạc Đặc, lại nhận được sự ôn nhu chưa từng được nếm qua của gia gia đã khuất, thậm chí Mã Thụy Đặc phu nhân còn cho hắn cảm giác rung động thân thiết, giống như mụ mụ.

Trong lòng tất cả các ảo tưởng về mẫu thân, cùng Mã Thụy Đặc phu nhân bắt đầu tương ứng.

Mà Mã Thụy Đặc phu nhân đem tất cả tưởng niệm về Đổng Khoa Tái hoàn toàn chuyển lên người Đồng Phương, gần năm mươi năm vẫn chưa có ai nối dõi, nay liền đem tất cả mẫu tính phát huy trên người Đồng Phương.

Vài tuần ngắn ngủi trôi qua, thương thế của Đồng Phương đã hoàn toàn khôi phục. Nay chẳng những do khả năng hồi phục vô địch của hắn, còn có sự quan tâm săn sóc hết mình của Mã Thụy Đặc phu nhân.

“Phu nhân!” Đồng Phương từ cửa sổ đột nhiên nhảy vào, xoay trở mình, dùng một tư thế hết sức mỹ lệ đáp xuống trước mặt Mã Thụy Đặc phu nhân.

Mã Thụy Đặc phu nhân không bị hành động đột ngột này của hắn dọa sợ, nhàn nhã mà buông vãn kiện trong tay, ngón tay thanh mảnh thon dài nhẹ nhàng gỡ mắt kính xuống: “Đồng Phương, người lại đến nơi nào làm loạn rồi a?”

“Hi hi, phu nhân, người xem!” Đồng Phương xuất ra vòng cổ lấp lánh, vừa như gương lên hiển bảo (dạng tặng báu vật), lại vừa giống như tiểu hài tử mà giấu phía sau.

Mã Thụy Đặc phu nhân nhìn khuôn mặt càng ngày càng tuấn tú, bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, lại vừa sùng nịch mà nhẹ nhàng vậy tay.

Đông Phương ngay lập tức giống như chú chim nhỏ chạy tới. Cầm vòng cổ lấp lánh trong tay đeo vào cổ của Mã Thụy Đặc phu nhân.

“Cực kỳ đẹp nha!” Đông Phương ôm lấy Mã Thụy Đặc phu nhân nở nụ cười, da thịt non nớt bóng loáng, cho dù gần trong gang tấc, cũng không hề tìm thấy một tia vết nứt nào.

“Nói bao nhiêu lần, không được tái phạm (trộm) đồ này nữa.” Mã Thụy Đặc phu nhân giả vờ sinh khí.

“Không sợ, ta đây chính là cao thủ nha.” Đông Phương ý lại được phu nhân sủng hân, không chút nào che dấu bản thân, hưng phấn nói: “Hôm nay, thời điểm ta trộm vật này, đúng lúc đụng tới thiếu gia của Lai Tư gia, giống người ảo tưởng, trừng mắt nhìn ta đến mức tròng mắt cũng muốn rơi xuống. Ta nhanh như chớp trốn thoát không còn thấy tung tích, hân còn đang ngăn người. Ha ha, đại danh Đông Phương đạo tặc thế nhưng càng ngày càng vang.”

Mã Thụy Đặc phu nhân biến sắc.

Thiếu gia của Lai Tư gia?

Thiếu gia của Lai Tư gia chỉ có một nam đinh (người con trai trưởng thành), hình dáng mặt dù rất nữ tính, nhưng làm việc quyết đoán, là dạng người nói chuyện dụng binh. Hân ngăn người nhìn Đông Phương, chỉ sợ không phải bị trình độ ăn trộm cao siêu của Đông Phương làm cho kinh hãi, mà là.....

Rước lấy một dịch thù như vậy, cũng không phải sự tình tốt đẹp gì.

“Đông Phương, không cho phép người tái phạm như vậy! Bây giờ rất thiếu tiền sao? Những châu báu người đã trộm, chơi đùa không được bao lâu liền ném qua một bên. Nếu cứ tiếp diễn như vậy, người sẽ kết hạ không ít kẻ thù.”

“Nhìn đồ vật mà không trộm hảo hán a!” Bởi vì sinh trưởng bên gia gia hành nghề đạo tặc, cho nên Đông Phương không hề tính toán được việc trộm cắp đáng thẹn như thế nào. Hân cho rằng, vật nào hân trộm được thì chính là của hân.

Hân yếu ớt kéo nhẹ bả vai Mã Thụy Đặc phu nhân, liên thanh nói: “Muốn trộm, muốn trộm. Dù sao bọn họ cũng không dám tới chỗ phu nhân bắt ta.”

“Đông Phương.....” Mã Thụy Đặc phu nhân giống như người mẹ trẻ đang đau đầu vì đứa con nghịch. Hơn nữa “Đứa nhỏ” này còn đặc biệt xinh đẹp đáng yêu. Vừa bị hân dùng đôi mắt to, sáng nhìn một cái, dù tái biết hân không đứng, nhưng không cách nào nói ra nửa câu trách mắng.

“Người đã lớn rồi, nhưng lại giống hệt một tiểu hài tử.”

Quả thực, Đông Phương cùng người đó và Sóc Phúc Lai Ti gia tộc vô cùng giống nhau, tâm lý phát triển hết sức chậm chạp, cho dù có được công phu cùng kỹ xảo độc nhất vô nhị. Đông Phương bây giờ mười tám tuổi so với một tiểu quỷ mười bốn tuổi còn thích làm nũng. Lại thêm Mã Thụy Đặc phu nhân đối hân cưng chiều vô cùng, loại tính cách này càng không ngừng phát huy hơn nữa.

“Ta đương nhiên là tiểu hài tử.” Đông Phương nhẹ cười: “Phu nhân giống như là mẫu thân của ta, ta ở trước mặt phu nhân đương nhiên là tiểu hài tử a.”

Một câu nói khê sười ầm trái tim Mã Thụy Đặc phu nhân, đem thân hình mảnh mai của Đông Phương gắt gao ôm vào trong ngực.

“Phải nói thế nào đây? Ta vẫn phản đối việc người đi trộm đồ vật, vạn nhất bị bắt được thì phải làm sao? Mới đây bị Khoa Lạc Đặc giáo huấn nhanh như vậy đã quên rồi sao?” Mã Thụy Đặc phu nhân lo lắng mà dặn dò.

Đông Phương kiêu ngạo mà nhếch cằm, thần thái kiêu ngạo mà hừ một tiếng: “Hiện tại, cho dù là Khoa Lạc Đặc, cũng không bắt được ta! Ta mới không sợ y.”

Khoa Lạc Đặc?

Lần trước bắt quá vốn là nhất thời lơ là, bị y vô tình mà bắt được. Bây giờ mới sẽ không vô dụng như vậy để y bắt lại a!

Tuy nói như vậy, nhưng là một ngày kia Đông Phương dậy sớm xuyên qua phòng khách, nhìn thấy Khoa Lạc Đặc nhân nhà thường thức những bức danh họa Đông Phương trộm được treo trên tường, hắn hoàn toàn quên chính mình từng đồng dục nói qua câu này.

Trong nháy mắt nhìn thấy Khoa Lạc Đặc, toàn thân thể cơ hồ biến thành đá. Cứng ngắt mà đứng tại chỗ trợn tròn hai mắt. Đông Phương kinh hoảng ngay cả khả năng đảo mắt cũng mất đi.

Khoa Lạc Đặc mang theo đôi mắt đang cười kia từ trên bức tranh chuyển sang người Đông Phương, ánh mắt trên tức kia làm cho Đông Phương cảm giác chính mình giống như con ếch trong tầm ngắm của độc xà, toàn thân lạnh lẽo.

“Đông Phương.....” Khoa Lạc Đặc tuần dật mà đôi môi mỏng giương lên, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, mang theo ngữ điệu trầm ổn hàm ẩn hứng thú cùng *** làm cho Đông Phương cực độ sợ hãi.

Đông Phương gian nan mà nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhìn Khoa Lạc Đặc từng bước một hướng chính mình đi tới, nhưng như thế nào cũng không nhắc nổi cước bộ né ra, thân thể bất lực bắt đầu run rẩy.

Không nên qua đây! Không nên qua đây!

Khoa Lạc Đặc càng ngày càng gần, nụ cười bên miệng cũng càng ngày càng tà ác..... “Khoa Lạc Đặc, đứa cháu đáng yêu của ta.” Tiếng cười của Mã Thụy Đặc phu nhân đúng lúc vang lên: “Người sẽ không khi dễ Đông Phương đáng thương đi.”

Ánh mắt tàn khốc của Khoa Lạc Đặc chợt hiện lên, xoay người sang chỗ khác, đối với Mã Thụy Đặc phu nhân ở cửa phòng khách khẽ hiện lên tinh thần rạo rờ: “Sớm a, Mã Thụy Đặc a di thân ái của ta, ta đặc biệt đến thăm ngài, ngài sẽ không không chào đón đi?”

“Ha ha.....” Mã Thụy Đặc phu nhân khẽ vòng tay, yêu thương ôm lấy Khoa Lạc Đặc, khóe mắt tràn đầy tiếu ý: “Nếu như đến khi dễ tiểu bằng hữu, ta sẽ không hoan nghênh người.”

“Ta bất quá là muốn cùng hắn bắt chuyện.” Khoa Lạc Đặc vẻ mặt vô tội trả lời, đôi mày tinh xảo nhíu lên, vẫn cân nhắc xem xét liếc mắt theo dõi Đông Phương.

Mã Thụy Đặc phu nhân nhìn thấy Đông Phương bị dọa sợ không nhẹ, đem Khoa Lạc Đặc đến trước mặt Đông Phương.

“Tốt lắm, ta không hi vọng hai người hậu bối mà ta yêu thương nhất luôn lấy thái độ như vậy gặp mặt, bắt tay nhau đi. Khoa Lạc Đặc về sau không được tái khi dễ Đông Phương.”

“Ta không ý kiến.” Khoa Lạc Đặc rất có phong độ đưa tay.

Đôi mắt mang theo thâm ý khác trên người Đông Phương đảo vài vòng.

Đông Phương bởi vì Mã Thụy Đặc phu nhân đến nên có có điểm an tâm, nhưng Khoa Lạc Đặc đột nhiên đưa tay đến trước mặt làm cho hắn sợ hãi mà lùi từng bước.

Cùng Khoa Lạc Đặc bắt tay?

Cái bắt tay kia so với bỏ tay vào hang độc xà còn nguy hiểm hơn!

Hắn ngẩng đầu, giống như vật nhỏ sợ hãi, đôi mắt đen lầy khế liếc đôi mắt của Khoa Lạc Đặc làm sao vẫn cảm thấy ẩn giấu vài phần tà ác, bất ngờ xoay người, ba bước thành hai bước nhảy qua ngoài cửa sổ, tốc độ giống như con thỏ gấp phải sượt, chạy đi không còn tung tích.

“Ha ha ha.....” Khoa Lạc Đặc nhìn theo bóng dáng của Đông Phương, sau đó cười ha ha.

Mã Thụy Đặc phu nhân trách cứ mà liếc y một cái: “Nhìn xem người đem Đông Phương dọa thành bộ dáng gì nữa.”

Khoa Lạc Đặc nhìn theo hướng Đông Phương rời đi, thỏa mãn gật đầu: “Không sai, đây là hiệu quả ta muốn.”

Trong không khí còn phiêu đảng mùi đặc biệt của Đông Phương. Khoa Lạc Đặc dùng lực hít vài cái, quay đầu lại tiếp tục thưởng thức những bức danh họa treo trên tường.

Vật nhỏ này, đúng là trộm đến nghiện rồi. Ngay cả bức tranh Đằng Tân Lai Tư tặng cho tình nhân cũng dám trộm.

Chẳng lẽ hần không biết bản thân đã gây chú ý tới Đằng Tân rồi sao? Bất quá, đừng lo.

Khoa Lạc Đặc bóp dóa hồng trắng mới hái rạng sáng nay trong lọ hoa, đem từng cánh từng cánh vẫn còn đọng hơi sương xé xuống, mỉm cười phấn khích ném tới trước bức tranh.

Đông Phương, người là của ta.....

xxx

Trừ lần Khoa Lạc Đặc mặc danh kì diệu tới chơi, cuộc sống vẫn thoải mái như cũ.

Đối với một Đông Phương trời sinh tự do phóng khoáng mà nói, trộm cắp căn bản là mục tiêu của cuộc sống, là sự hưởng thụ cao nhất.

Bởi vậy, mặc dù Mã Thụy Đặc phu nhân khuyên nhủ như thế nào, hần vẫn không ngừng được mà bắt tay hành động.

Bất quá, trải qua giáo huấn của Khoa Lạc Đặc, hần quả thật cẩn thận hơn rất nhiều, kỹ xảo cũng ngày càng thuần thực hơn.

xxx

“Phu nhân, ta xem qua rồi, quả thật là một chiếc nhẫn không tệ nha.” Đông Phương chỉ vào ảnh chụp chiếm một diện tích khá lớn trên mặt báo, nói: “Chính là cái này, rất đẹp đi. Cái này rất cân xứng với kiện lễ phục màu xanh biển của phu nhân, nhất định rất đẹp.”

Mã Thụy Đặc phu nhân rốt cuộc cũng thừa nhận chính mình đối với việc khuyên bảo Đông Phương buông tha việc ăn cắp là bất lực. Thống khổ nhu nhu huyết thái dương, bất lực mà cười cười: “Đông Phương, kiện y phục của ta đã có bộ châu báu phù hợp.”

“Nhưng là cái này càng thích hợp hơn a!” Đông Phương còn thật sự làm bộ dáng vui tai vui mắt: “Lấy ánh mắt chuyên nghiệp của ta, chỉ có cái này là thích hợp nhất.” Hần kiêu ngạo nói, làm cho Mã Thụy Đặc phu nhân nhắm mắt tựa vào trên ghế khẽ cười.

Qua vài ngày, cái nhẫn kia quả nhiên được đặt cùng bộ lễ phục của Mã Thụy Đặc phu nhân.

Mã Thụy Đặc phu nhân thực sự có điểm đau đầu.

Báo chí đăng tin truy nã Đông Phương không ngừng. Đông Phương cẩn thận, rất ít lộ ra diện mạo của bản thân — trừ lần đến Lai Tư gia đánh cắp vòng cổ — mà báo chí đối với diện mạo cùng bản lĩnh xuất thần nhập hóa (xuất sắc) của Đông Phương thập phần tò mò.

Bởi vì dáng người nhỏ nhắn mỹ lệ của Đông Phương, có rất nhiều báo chí cho rằng hần là thiếu nữ chưa dậy thì.

Đông Phương sau khi nghe được tin ấy thì dương dương tự đắc cười cả buổi chiều.

Mà châu báu hần trộm về, cơ hồ không có cái nào không có danh tiếng, Mã Thụy Đặc phu nhân căn bản không dám mang nó trong người mà ra ngoài gặp ngoại nhân. Nơi duy nhất sử dụng nó, chính là mang nó cấp Đông Phương nhìn một chút, tái để Đông Phương phát biểu vài câu bình luận cực kỳ trẻ con.

Đứa nhỏ to gan lớn mật không để ý đến hậu quả như vậy, như thế nào không làm Mã Thụy Đặc phu nhân lo lắng.

6. Chương 6

Thời gian trôi nhanh theo nụ cười của Đông Phương.

Dưới sự bảo vệ che chở của Mã Thụy phu nhân, hẳn không chút nào cảm nhận được phong ba bão tố trước cuộc sống yên bình hiện tại. Mỗi ngày tại thăm cỏ xanh biếc trong tòa thành chơi đùa, bật cười đem báo chí quán tại trước mặt.

Lúc Đông Phương cười đến vui vẻ nhất, chính là tiêu đề của tờ báo xuất hiện tấm ảnh chụp thật to, mở rộng thông báo về sự biến mất bí ẩn và bất ngờ của một món bảo vật.

Đông Phương một bên khiến cho cảnh sát cùng các công ty bên ngoài sốt ruột tập trung tìm kiếm bảo bối đang bị bóp chặt trên tay, tùy ý lắc lên vài cái, một bên cười khanh khách cùng tấm ảnh chụp được phóng đại trên tờ báo so sánh.

Một năm rưỡi sống cuộc sống khoái lạc, cơ hồ làm cho hắn đem cái quá khứ rơi vào tay Khoa Lạc Đặc chịu giáo huấn quên sạch không còn một mảnh. Hơn nữa, có lẽ từ sau lần Mã Thụy phu nhân cảnh cáo, Khoa Lạc Đặc không còn đến tòa thành nơi Đông Phương trú ngụ.

Vừa lại một buổi sớm đầy nắng, tòa thành cổ kính ngênh đón một vị khách không mời.

Sáng sớm Mã Thụy phu nhân đã nhận được thông báo, nhưng lại cố ý tại thư phòng xem văn kiện một hồi, đại khái làm cho khách nhân chờ đợi khoảng hai mươi phút, mới khoan thai xuống lầu.

Trên gương mặt ung dung mang theo ý cười, Mã Thụy phu nhân tư thái ưu nhã mà đi vào lầu một của phòng khách rộng rãi.

“Thật sự là hi khách a.”

Mã Thụy phu nhân mỉm cười hướng phòng khách nơi đứa cháu Khải Thân đang chờ đợi. Đặc biệt vươn hai tay tiếp nhận cái ôm dào dạt nhiệt tình của Khải Thân.

Khải Thân không có bởi vì thời gian chờ đợi dài mà thiếu kiên nhẫn, hắn hòa nhã mỉm cười. Đúng là Lăng Tích gia tộc đặc biệt có sắc thái tinh khiết, mái tóc có màu vàng kim bao trùm vầng trán rộng của hắn, đôi con ngươi sắc bén, lợi hại như chim ưng cùng phụ thân hắn không giống nhau, ngược lại càng giống bá phụ của hắn —— Vinh Sơn, Người trượng phu sớm qua đời của Mã Thụy phu nhân.

“Tào an, bá mẫu thân ái.” Khải Tâm dùng ngữ khí được gia giáo tốt đẹp hướng Mã Thụy phu nhân vắn an, vừa như có như không giấu diếm dấu vết đùa cợt trong giọng nói vì hành động chậm trễ của Mã Thụy phu nhân.

Cái này ám chỉ làm cho Mã Thụy phu nhân có điểm không được tự nhiên.

Người thanh niên trước mắt này, vốn sớm đã được chỉ định làm người thừa kế của Lăng Tích gia tộc, nói cách khác, hắn đang chú ý đến Mã Thụy phu nhân là người nắm quyền cai quản bây giờ.

Bởi vì Mã Thụy phu nhân tất hạ hờ không, cùng với các nguyên lão trong gia tộc đối với năng lực của Khải Thân đều nhất nhất nhận thức được, khiến cho Mã Thụy phu nhân dù là nắm giữ quyền điều hành gia tộc cũng phải cố kỵ hắn vài phần.

“Ta tựa hồ không được hoonan ngênh.” Khải Thân giương đôi mắt thâm trầm thẳng tắp nhìn chằm chằm Mã Thụy phu nhân, thái độ gần như vô lý làm cho người ta có điểm chán ghét.

Mã Thụy phu nhân âm thầm tức giận, rồi lại bắt đầu cảnh giác. Khải Thân, cũng không phải là người không biết chừng mực, trừ phi —— có chuyện gì đó khiến hắn có bộ dáng đắc ý đến như vậy.

“Không được hoan nghênh?” Mã Thụy phu nhân từ “từ ái” mà nắm lấy cánh tay Khải Thân đang ngồi ở trên bộ ghế salon xa hoa. “Người biết, ta luôn luôn không thích người khác tới tòa thành này quấy rối ta tịnh dưỡng mà, cái này chính là không phải nhắm vào người —— đứa cháu thân yêu của ta.”

Khải Thân cười, trong mắt thoáng phát ra quang mang chứa đầy mưu kế: “Bá mẫu, người đã rất lâu không có đi tuần tra các sông bạc rồi. Ta đang suy nghĩ, Liệu người có hay không muốn ta vì người lo liệu?”

“Cái này cần thiết sao?”

“Không ngừng tuần tra sản nghiệp vốn là căn bản để duy trì sự hưng vượng cho Lăng Tích gia tộc, hay phải nói là truyền thống của gia tộc chúng ta.”

Mã Thụy phu nhân buông hạ ánh mắt đang thưởng thức các họa tiết được thêu thủ công một cách tinh xảo trên bộ salon sang quý, chậm rãi nói: “Ta có phương pháp quản lý của chính mình, việc tuần tra, không phiên người phải nhọc lòng”

Khải Thân giống như bị đóng vào một cây đinh, sắc mặt cũng không có thay đổi, chỉ là từ trong túi móc ra cái bật lửa, “Tích tắc” một tiếng mở ra.

Nhìn chăm chú hỏa quang diêu dặc trong chốc lát, lại đem bật lửa đóng lại.

“Ta đối với việc tuần tra, không một chút nào bận tâm.”

Khải Thân ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mã Thụy phu nhân, khoe một gương lên một chút: “Việc ta bận tâm, chỉ là thân thể của bá mẫu thôi.”

Trái tim Mã Thụy phu nhân đập kịch liệt hơn, ổn định tâm thần, miễn cưỡng cười nói: “Thân thể? Thân thể ta có cái gì đáng bận tâm?”

“Bá mẫu, tỷ tỷ của người cũng không phải bởi vì di truyền khuyết điểm gia tộc mà sớm qua đời sao? Ta nghe nói bá mẫu gần đây thân thể không khỏe, làm cho ta có điểm lo lắng nha.”

Gương mặt Mã Thụy phu nhân đột nhiên trở nên âm trầm, kiêu ngạo hỏi: “Khải Thân, ngươi là đến nguyên rửa ta sao?”

Khải Thân cũng không vì thế mà thay đổi sắc mặt, nhẹ nhàng cười, đang muốn trả lời, ánh mắt lại bị người phía sau Mã Thụy phu nhân hấp dẫn, thất thần ngây dại.

Đông Phương hôm nay thức dậy rất sớm, hẳn không có việc gì làm nên đi tản bộ, đang định tìm việc gì thú vị một chút để làm, nhưng lại đột nhiên nghe thấy từ trong phòng khách truyền ra thanh âm có điểm tức giận của Mã Thụy phu nhân.

Mã Thụy phu nhân vốn là luôn luôn không oán không giận, vị phu nhân cực kì phong phạm, con người nàng, chưa bao giờ mảy may mà thất thổ.

Này chắc chắn dẫn phát lòng lòng hiếu kì của Đông Phương. Cho nên, hẳn dựa theo lệ hằng ngày, đi ra bên ngoài, lạnh lợi mà leo lên mép cửa sổ, nhẹ nhàng khéo léo mà xông vào trong phòng khách, nhắc lên hai chân ngồi ở trên cửa sổ. Động tác của hắn rất nhanh và an tĩnh, cư nhiên không có phát ra bất cứ thanh âm gì.

Khải Thân đứng dậy trong nháy mắt, giống như bị sự xuất hiện của tuyệt mỹ nam hài tác động, hẳn có điểm thất thần. Đông Phương cũng không có mang hài, đôi chân trần trắng nõn trong suốt tiếp tục từ bệ cửa sổ nhảy một cái, làm cho thần chí Khải Thân tựa hồ cũng theo tiết tấu của hắn mà nhộn nhạo.

Mã Thụy phu nhân cảm giác được cả gian phòng tràn ngập không khí quỷ dị, vội vàng theo tầm mắt Khải Thân hướng phía sau nhìn lại.

Quả nhiên là Đông Phương, người khiến cho nàng vừa yêu thương, vừa tức giận.

Trong khoảnh khắc quay đầu lại, khoe mắt bắt gặp ánh mắt Khải Thân phát ra luồng quang mang, đó là —— ánh mắt chứa đầy sự chiếm hữu của người trong Lăng Tích gia tộc.

Điều này làm cho Mã Thụy phu nhân bất an, nàng trừng mắt nhìn Đông Phương, cúi đầu quát một tiếng: “Còn không nhanh đi ra ngoài, này thành bộ dạng gì nữa?”

Đông Phương tỉnh ngịch đối Khải Thân làm mặt quỷ, hẳn chưa bao giờ bị Mã Thụy phu nhân dùng thanh âm nghiêm khắc như thế đối xử, nghe vậy cũng lặng đi một chút. Nhưng hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, phảng phất cũng nhận thấy được ánh mắt không mấy thiện ý của Khải Thân, khẽ liếc sang Mã Thụy phu nhân, lại quay qua hướng Khải Thân nhe răng khiêu khích, mới không thành vấn đề mà cả người xinh đẹp ngửa ra sau, từ trên cửa sổ linh lợi mà xoay người đi ra ngoài, huyết sắc biến mất khỏi tầm mắt của Khải Thân.

“Hắn ta là hài tử của bằng hữu ta.” Mã Thụy phu nhân dùng ngữ khí cảnh cáo, nhắc nhở Khải Thân, lại cố ý cho thêm một câu: “ Là hài tử bằng hữu tốt nhất của ta.”

Mặc dù từ tình báo biết được Mã Thụy phu nhân dưỡng một tiểu nam hài trong biệt thự, nhưng không nghĩ tới hài tử này lại động lòng người như thế.

Khải Thân đem tầm mắt chuyển qua Mã Thụy phu nhân: “Thật sự là một tiểu hài tử đáng yêu.”

Loại giọng điệu cảm thấy hứng thú này làm cho Mã Thụy phu nhân sinh khí, trong lòng cũng mơ hồ bất an. Nàng vốn biết rõ Khải Thân là loại người như thế nào, hẳn hội tụ đầy đủ đặc điểm của Lăng Tích gia tộc, là người có đầy đủ tư cách để kế thừa Lăng Tích gia tộc —— ngạo mạn, quyết đoán, không từ thủ đoạn, điên cuồng giữ lấy thứ mình muốn, trải qua mấy năm hỗ trợ của các vị nguyên lão trong gia tộc, hẳn đã dần dần không đem quyền lực nắm giữ gia tộc của Mã Thụy phu nhân để vào mắt, điều làm cho Mã Thụy phu nhân kinh hoàng nhất chính là —— hẳn quả thực là người có thực lực.

Bắt đầu từ năm trước, Mã Thụy phu nhân cùng Khải Thân đã từ từ hình thành tình thế mỏng manh.

Khải Thân đối với chuyện mình kế thừa sản nghiệp gia tộc tin tưởng mười phần, mà hẳn không muốn đề cập sớm vấn đề đoạt quyền trong tay Mã Thụy phu nhân, để không hình thành nội chiến trong gia tộc, làm suy yếu thế lực của gia tộc. Mã Thụy phu nhân dù sao cũng không có nhi tử, nàng đối với chuyện Khải Thân muốn kế thừa cũng không gia tăng ngăn trở, mặc dù nàng không thích hẳn, nhưng không thể phủ nhận hẳn là người có tiềm lực kế thừa nhất trong gia tộc.

Hai người tại lợi ích của gia tộc đồng nhất trí, giữa người bị kế thừa cùng kẻ được kế thừa vẫn bảo trì được sự bình an bên ngoài mối quan hệ thân mật, kỳ thực là đang âm thầm bồi đắp thêm thế lực cho bản thân mình.

Nhưng hôm nay, Khải Thân tựa hồ là cố ý muốn tới xé bỏ lớp mặt nạ giả dối đó.

“Ta nghĩ, gặp mặt hôm nay cũng chẳng mấy khoái trá gì.” Mã Thụy phu nhân một lần nữa ngồi xuống, khôi phục tư thái ưu nhã cao quý trước sau như một. “Ta có thể mời người rời đi không?”

“Ta cũng không nghĩ muốn tạo ra bất cứ việc gì không thoải mái. Thế nhưng, nếu như bá mẫu vì sức khỏe không tốt mà muốn đem đại nghiệp của Lăng Tích gia tộc giao cho ngoại nhân thì hãy nói, ta sẽ nghĩ biện pháp chia sẻ cũng bá mẫu.” Khải Thân không có ngồi xuống, hẳn hài lòng đứng giữa phòng khách, đem chiếc bình cổ được đặt trên tủ chơi đùa, thân hình cao lớn của hắn mơ hồ càng gây cho Mã Thụy phu nhân cảm giác bị uy hiếp.

Mã Thụy phu nhân tâm thần chấn động: “Người tốt nhất nên giải thích một chút về lời người vừa nói.” Nàng nhẹ nhàng nói, thanh âm điềm tĩnh nhưng chứa đầy bão táp.

“Bá mẫu đem đại nghiệp của gia tộc ta lặng lẽ đặt vào tay Khoa Lạc Đặc, đứa cháu trai của người, đây mới là ý tứ của ta.”

“Người đây là đang vũ nhục ta, vũ nhục người cầm quyền của Lăng Tích gia tộc!” Mã Thụy phu nhân ngồi ngay ngắn, ngẩng cao đầu, nói ra từng câu từng chữ một. Mỗi khi Mã Thụy phu nhân lộ ra bộ dáng như lúc này, nói rõ nàng đang phần nộ cực độ, mà mọi người, đều bị bộ dáng phần nộ cùng nghiêm khắc khác hẳn ngày thường của nàng làm cho sợ hãi.

Khải Thân đối với sự phần nộ của nàng một chút phản ứng cũng không có, hắn trào phúng phản bác, hai tròng mắt vô lý mà nhìn thẳng Mã Thụy phu nhân: “Không có bất kì kẻ nào có đủ dũng khí vũ nhục ngài, bá mẫu thân ái của ta. Điều ta muốn biểu đạt chính là, căn cứ vào báo cáo y liệu, khuyết điểm di truyền của gia tộc trên người ngài đã bắt đầu phát tác, mức độ suy thoái này đã rất nghiêm trọng hầu như không cách này chữa trị. Ta phi thường hi vọng, trong khoảng thời gian vài tháng còn lại của ngài, Lăng Tích gia tộc hết thảy phải được chiếu cố hoàn hảo nhất, không được bởi vì chút ý nghị của người cầm quyền mà bị tổn hại.”

“Người... .” sắc mặt Mã Thụy phu nhân đột nhiên một mảnh tái nhợt, đôi tay run rẩy vội vàng hướng *** ngực mà khẽ xoa.

“Nếu ta không được hoan nghênh, như vậy đã quá rồi ngài rồi.” Chuyển đi này đã đạt được mục đích, tình báo về thân thể Mã Thụy phu nhân quả không sai. Khải Thân dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Mã Thụy phu nhân đang dựa lưng vào trên bộ salon mềm mại, lễ phép cúi đầu.

Đi tới trước cửa phòng khách, hần tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, tư thái mang theo thắng lợi xoay người nói: “Lần này bái phỏng, đã thông qua sự đồng ý của các vị nguyên lão trong tộc. Đồng thời, vì sự thịnh vượng của bá mẫu, việc làm ăn trong gia tộc tạm thời do ta phụ trách.” Hần lạnh lùng trừng mắt trừng tức Mã Thụy phu nhân. “Vì tránh nội chiến không cần thiết trong gia tộc, một số người bị tạm thời đình chỉ hết thấy quyền lợi.”

Cuối cùng vẫn như cũ duy trì bộ dáng tôn quý khê hướng Mã Thụy phu nhân liếc mắt một cái, Khải Thân mỉm cười, rời khỏi phòng khách hoa lệ.

Trong phòng khách tràn ngập không khí nặng nề cùng lo âu làm cho người ta hít thở không thông.

Vị Khố Nông quản gia đã đi theo bên cạnh Mã Thụy phu nhân bao năm, nhận thấy sự bất đồng cùng ngày thường của Khải Thân, vội vã tiến vào, bất động đứng bên Mã Thụy phu nhân trầm mặc không nói.

Hần biết, nữ chủ nhân của hần đang suy nghĩ về chuyện gì đó cực kỳ trọng yếu. Chỉ khi nào gặp phải vấn đề rất nghiêm trọng, thần tình trên gương mặt Mã Thụy phu nhân mới ngưng trọng như vậy, mà lúc này, Khố Nông tuyệt đối sẽ không quấy rầy nàng.

“Khố Nông, báo cáo y liệu của ta bị tiết lộ rồi.” Trầm mặt hồi lâu, Mã Thụy phu nhân nhẹ nhàng đối người thân tín bên cạnh nói.

Khố Nông mí mắt khẽ giật, lập tức trấn định lại, suy nghĩ một chút, lão thành cẩn thận hỏi: “Muốn ta lập tức thay đổi tất cả bác sỹ cùng y tá phụ trách bệnh tình của phu nhân không?”

“Quá muộn rồi.” Mã Thụy phu nhân lắc đầu, nhìn mặt trời bắt đầu lên bên ngoài khung cửa sổ.

Thứ ánh sáng rực rỡ của cuộc sống.

Đáng tiếc, tánh mạng của nàng đã không cách nào tái kéo dài. Tưởng rằng chính mình có thể thoát khỏi lời nguyền đáng sợ này, không nghĩ tới, chính mình may mắn chạy thoát khỏi hai mươi năm sau, lại bị bác sỹ xác minh sự tồn tại bất hạnh đó. Vị tỷ tỷ thân ái nhất của nàng, mẫu thân của Khoa Lạc Đặc, cũng là chết vì cái khuyết điểm đáng sợ này.

Từ lúc bắt đầu phát hiện triệu chứng sớm nhất của khuyết điểm này, lúc đầu chỉ là ho khan một chút, sau đó thân thể cấp tốc mà suy yếu, không cách nào ăn cơm, đột nhiên cả người dường như già thêm mấy mươi tuổi, khí quan không cách nào đối phó với các hoạt động bình thường, ngắn ngủn ba tháng, có thể đoạt đi mạng sống của một người khỏe mạnh.

Trời cao cuối cùng đối nàng cũng có chút công đạo, cho nàng thời gian hai mươi năm, chờ đợi Khoa Lạc Đặc khôn lớn nên người, hoàn lại làm cho nàng gặp được Đông Phương, mỉm cười vượt qua một đoạn thời gian này.

“Các vị nguyên lão trong Lăng Tích gia tộc đã đồng ý cho Khải Thân tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, đến một ít nhân viên đặc lực của ta cũng bị đình chỉ chức quyền.” Mã Thụy phu nhân thở dài. Sau khi thở ra một hơi dài, thời khắc đó trên gương mặt được trang điểm tỉ mỉ lộ ra một tia tuyệt vọng: “Biết người cầm quyền mạng sống bị hạn chế, tự khắc muốn lập tức tăng cường thể lực mới, này cũng hẳn là điều tự nhiên.”

“Phu nhân... . .”

Mã Thụy phu nhân đầu óc đang cấp tốc hoạt động, nàng nhìn ra cửa sổ một mảnh cảnh sắc tươi sáng, trên gương mặt hiện ra vài phần lo lắng: “Khải Thân vốn là người rất có dã tâm, hần vẫn để mắt tới chuyện Khoa Lạc Đặc quản lý khu Ngõa Tây Tư của gia tộc.”

“Phu nhân, xin đừng nên lo lắng quá, Khoa Lạc Đặc thiếu gia nhất định có thể đối phó được hần.”

Mã Thụy phu nhân nghe xong lời an ủi của Khố Nông, lộ ra nụ cười thoải mái: “Không sai, Khoa Lạc Đặc sẽ đối phó được hần, khoa Lạc Đặc thân ái của ta, vốn không có người nào có thể chiến thắng người ưu tú như hần.” Nhưng nụ cười đó rất nhanh lại biến mất. “Ồi, còn có Đông Phương.”

Nhớ tới một Đông Phương tinh nghịch lại không biết trời cao đất dày, với gương mặt có thể mê hoặc cả thế nhân nhưng lại ngang ngạnh giống như một bảo bối tiểu hài tử, Mã Thụy phu nhân không khỏi vì từng tại đây mất Khải Thân chứng kiến quang mang đầy chiếm hữu của hần mà nhúu mày.

“Đằng Tân, đến giờ mà khắp nơi vẫn còn truy nã Đông Phương sao?”

Khố Nông gật đầu: “Đúng vậy, đến người thừa kế tư gia vẫn phái người không ngừng tìm hiểu hành tung của Đông Phương thiếu gia, gần đây còn muốn đem suy nghĩ hướng tới tòa thành này nữa. Hơn nữa... . . .”

Hắn dừng lại một chút, có điểm bất an mà tiếp tục nói: “Đằng Tân. Tựa hồ đối với tư liệu về Sóc Phúc Lai ti gia tộc rất hứng thú.”

Mã Thụy phu nhân chấn động toàn thân, đứng lên, vừa vận công thấy Đông Phương leo lên trên pháo đài cổ kính ngoài một gốc cây đa cao cao, quay đầu hướng nàng ngoắc tay.

Mã Thụy phu nhân quay về Đông Phương đang ở phía xa nở nụ cười thật tươi, tới khi Đông Phương quay đầu đi, khuôn mặt nghiêm nghị lập tức nhiễm màu buồn rầu: “Người cho rằng, Đằng Tân đối với Đông Phương cảm thấy hứng thú, là bởi vì choa thỏa sự hiếu kỳ, hay là hắn đã biết Đông Phương vốn là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc?”

Khố Nông không có trả lời, suy nghĩ thật lâu, mới nói: “cho dù thiếu gia bây giờ không biết rõ thân phận của Đông Phương thiếu gia, chính là hắn không ngừng truy, đem Đông Phương thiếu gia nắm trong tay, cuối cùng đương nhiên sẽ phát hiện ra hết thảy tất cả.”

“Ôi... . ta không nên để cho Đông Phương đi trộm đồ vật khắp nơi.” Mã Thụy phu nhân cười khổ. Đứa nhỏ này thực biết cách làm người khác lo âu, bây giờ chính là vô ưu vô tư tại trên đại thụ mà rèn luyện thân thủ cao siêu của hắn, chơi đùa một cách bất diệc nhạc hồ (vui vẻ).

Đông Phương chẳng những rước lấy sự chú ý từ phía cảnh sát quốc gia cùng các công ty an ninh, điểm chí mạng chính là chọc tới hai gia tộc trong số tam tộc có thế lực khủng khiếp nhất từ xưa tới nay.

Người kế thừa Tư Gia gia tộc —— Đằng Tân. Đến người kế thừa Lăng tích gia tộc —— Khải Thân.

Hai người kia, cũng vốn là dạng người không dễ đối phó.

Nếu Đông Phương mất đi thế lực bảo vệ to lớn này, không có khả năng thoát khỏi bộ trảo của hai người kia.

Mã Thụy phu nhân tự hỏi một lúc lâu, rốt cuộc thở dài một hơi, quay sang Khố Nông phân phó: “Người gọi Đông Phương đến cho ta.”

Khố Nông tựa hồ biết được quyết định của Mã Thụy phu nhân, khẽ liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Ta đã quyết định rồi, người mau đi gọi Đông Phương lại đây cho ta.”

Khố Nông lúc này nói động thân, đi ra khỏi phòng khách.

Mã Thụy phu nhân nhìn theo bóng lưng của Khố Nông, mệt mỏi mà dựa vào bộ salon bên cạnh chiếc điện thoại cổ tinh xảo, dùng ngón tay thanh mảnh ưu nhã mà quay dây số quen thuộc.

“Này, Khoa Lạc Đặc, là ta... ..”

7. Chương 7

Ngoài cửa sổ, làn gió nhẹ nhàng khẽ thoảng qua cùng những ngọn cỏ mơn man chơi đùa, mang đến từng đợt thơm ngát, tươi mát của thảm cỏ xanh biếc.

Đông Phương nghe tiếng Khố Nông gọi, từ trên cây cao nhảy xuống, hành động bất ngờ làm cho trái tim kẻ khác gần như ngừng đập, cũng không mang giày vào, cứ như vậy chân trần bước nhẹ trên thảm cỏ xanh ngoài cửa sổ hướng phòng khách đi vào.

“Phu nhân, người tìm ta?”

Đông Phương mở to đôi mắt linh hoạt, nhìn thấy Mã Thụy phu nhân mỉm cười ngoắc hắn lại, hắn lập tức giống như bộ dáng một con mèo mà tiến vào trong lòng Mã Thụy phu nhân làm nũng.

Đôi giày thể thao hàng hiệu đắt tiền bị tùy tiện ném trên tấm thảm lông sang quý tại trong phòng khách. Đại nam hài mười tám tuổi, bộ dáng giống như keo , cư nhiên tại trong lòng quý phu nhân yêu cầu nàng cứng chiều. Không có một điểm nào là giả dối khiến người ta không cảm thấy chán ghét, khó chịu.

Mã Thụy phu nhân yêu thương mà xoa xoa mái tóc của Đông Phương, trong tim âm thầm thở dài.

“Đông Phương, đứng đắn một chút, ta có lời muốn cùng ngươi nói.”

Đông Phương tại trong lòng Mã Thụy thăm dò, khẽ liếc nhìn nàng một cái, rất giống một tiểu hài tử mà từ trong lòng nàng ngồi dậy, giả bộ nghiêm túc.

“Ngươi cũng không còn nhỏ nữa rồi, hẳn là nên học cách làm thế nào để tự chiều cổ chính mình. ”

“Ta rất chiều cổ chính mình a.” Đông Phương đoan đoan chính chính mà ngồi bên cạnh Mã Thụy phu nhân, đôi mắt cũng không an phận mà không ngừng hướng ra bên ngoài cửa sổ ngắm nhìn.

Hôm nay, hắn đã lên kế hoạch tái đến Tư gia ưu nhã tiểu biệt thự thám hiểm một chuyến , tùy tiện xem xem một chút cái tên tiểu tử ảo là đó sẽ có biểu hiện gì. Nhớ tới bộ dáng kinh ngạc lần trước của hắn, Đông phương vừa nghĩ tới đã che miệng cười. Còn có buổi sáng hôm nay, bộ dáng thất thần xuẩn ngốc của cái tên nam nhân tựa hồ rất cao ngạo đó nữa... ..

“Đông Phương, ngươi có đang nghe ta nói không a?” Mã Thụy phu nhân phát hiện thần thái tiêu sái của Đông Phương, nhẹ nhàng nhíu lại hàng mi.

“Ô? Ách, ta đang nghe đây.”

“Ta nên vì ngươi mà tìm một người có thể bảo vệ cho ngươi.”

Đông Phương lấy lại tinh thần, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Phu nhân không phải là người bảo vệ ta sao?”

“Bây giờ không được nữa rồi. Ta không thể tái bảo vệ ngươi, ta bị bệnh.”

“Bị bệnh?” Đông Phương khẽ nghiêng về phía trước, tinh tế quan sát sắc mặt của Mã Thụy phu nhân, đem ngón tay trắng nõn thon thả nhẹ ấn lên trán nàng.

Mã Thụy phu nhân lộ ra nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng đem tay Đông Phương từ trên trán gỡ xuống.

“Đông Phương, vốn là di truyền khuyết điểm của gia tộc, ngươi biết không?”

“Rất nghiêm trọng sao?” Đông phương trừng to đôi mắt, tại ghế salon mà nghiêm túc đứng thẳng dậy.

Mã Thụy phu nhân chăm chú nhìn Đông Phương một hồi lâu mới gật đầu: “Đúng vậy, rất nghiêm trọng.”

“Có bao nhiêu nghiêm trọng?”

“Nghiêm trọng đến —— ta nên vì ngươi tìm một người có thể hảo hảo bảo vệ ngươi. Ngươi muốn đến chỗ Khoa Lạc Đặc không? Đông Phương.”

Mã Thụy phu nhân ngữ khí bình tĩnh nói.

Đông Phương lặng đi một chút, tựa hồ không xác định được những gì vừa nghe.

Hắn khẽ gãi đầu, vừa nghi hoặc mà suy nghĩ một chút, cẩn thận hỏi: “Phu nhân, ta không hiểu.”

“Ta nói rất rõ ràng.”

“Ta? Đến chỗ Khoa Lạc Đặc?” Đông Phương nhìn thấy Mã Thủy phu nhân thở dài tái gật đầu, cả người từ ghế salon đột nhiên nhảy lên.

Hắn cấp bách mà đá văng đôi giày nằm trên thảm, bối rối nói: “Phu nhân, người nhất định là đang nói đùa.”

Mã Thụy phu nhân an tĩnh mà nhìn hắn, vẻ mặt kiên định, làm cho Đông Phương càng trở nên thêm hoảng sợ.

Hắn nhào tới trong lòng Mã Thụy phu nhân, lắc lắc thân thể hô: “không nên chọc ghẹo ta nữa! Phu nhân biết ta sợ nhất là cái tên Khoa Lạc Đặc đó mà.”

Mã Thụy phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Đông phương, cười nói: “Ta không có trêu ghẹo ngươi, đây là quyết định của ta.”

Đông Phương tuyệt đối không tin Mã Thụy phu nhân có thể ra cái quyết định như vậy, lúc đầu người nhân từ đem hắn từ tay Khoa Lạc Đặc cứu ra, như thế nào lại có thể đưa hắn trở lại đó.

Hắn đột nhiên dứt ra khỏi cái ôm của Mã Thụy phu nhân, tức giận mà mím lại đôi môi nhỏ nhắn: “Thực quá đáng, ta mới không thêm cái loại trò đùa này.”

Hắn xoay người chạy ra cửa phòng khách, ngang ngạch nói: “Ta muốn ra ngoài chơi, phu nhân còn như vậy làm ta sợ...”

Khóe mắt chú ý tới thân ảnh cao lớn đang đứng tại tiền sảnh, thanh âm mang vẻ tức cười thanh thúy vang lên.

Yết hầu hắn giống như bị vật gì chế trụ, không cách nào phát ra bất cứ thanh âm gì.

Đông Phương như hóa đá mà tựa vào vách tường, đôi mắt mang theo cực độ sợ hãi nhìn về phía tên khắc tinh của hắn.

Khoa Lạc Đặc tựa hồ vừa mới đến, cầm áo khoác trong tay giao cho Khố Nông quản gia, một bên dùng ánh mắt thâm thúy, cười cợt nhìn vào khuôn mặt sợ đến không còn chút máu của Đông Phương.

Đông Phương trong nháy mắt bị dọa đến tim sắp ngừng đập, khoảnh khắc chạm phải nhãn thần của Khoa Lạc Đặc lại vội đập kịch liệt lên, tựa hồ muốn văng khỏi ***g ngực. Nghĩ đến những lời Mã Thụy phu nhân vừa mới nói, một cổ hàn lưu từ lòng bàn chân triệt để theo sống lưng chạy đến toàn thân trên dưới, cơ hồ làm cho Đông Phương run lên cầm cập.

Khoa Lạc Đặc khóe môi mang theo tiểu ý, hứng thú mà bước về phía Đông Phương, phong thái giống như kẻ chiến thắng cao quý, tự tin hướng về con mồi của mình.

“Khoa Lạc Đặc” Mã Thụy phu nhân cũng vừa từ phòng khách bước ra, không biết phải dùng giọng điệu nào để hoan nghênh đứa cháu nàng yêu mến nhất.

“Ô, Mã Thụy a di xinh đẹp nhất của ta!” Trên mặt xuân phong đặc ý tươi cười đủ chứng minh tâm tình cực tốt của Khoa Lạc Đặc, hắn bước lên ôm chặt lấy Mã Thụy phu nhân, vừa quay đầu áp bách nhìn chăm chăm Đông Phương.

Đông Phương bị ánh mắt của hắn chạm vào khe co rụt người lại.

“Ngươi hôm nay nhân tiện đem Đông Phương mang đi đi.” Lời Mã Thụy phu nhân vừa thốt ra liền làm Đông Phương nhanh chóng đem ánh mắt chuyển tới chỗ nàng.

Giờ phút này, hắn rốt cục đã nhận ra lời Mã Thụy phu nhân nói vốn là nghiêm túc rồi.

Ánh nước nhanh chóng tích tụ tại khóe mắt, hắn run run nhào vào trong lòng Mã Thụy phu nhân, gào khóc lên: “Không nên! Phu nhân, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn hơn mà! Phu nhân... Ô...” Hắn thăm dò, thận trọng mà cẩn thận, khe liếc Khoa Lạc Đặc đang đứng kế bên một cái, lại bắt đầu tiếp tục cầu khẩn: “Ta nhất định, nhất định, không ăn trộm đồ vật nữa a.”

Mã Thụy phu nhân đau đầu mà thở dài một hơi, đối Khoa Lạc Đặc khẽ nói: “Ngươi đem Đông Phương dọa đến không nhẹ đây.” Nàng vừa nói vừa dùng hai tay sững nịch mà ôm Đông Phương vào lòng. Đông Phương thấy Mã Thụy phu nhân có điểm muốn buông hắn ra, lập tức không có chút nào ý tứ muốn buông lỏng mà đem Mã Thụy phu nhân giống như hộ thân phù (bùa hộ thân) ôm chặt cứng.

Khoa Lạc Đặc cười nhẹ, khẽ nhếch cằm lên: “Bản thân ta vốn là rất thích hắn, vừa thấy ta là lại làm ra bộ đáng cần cần dục dục. Thú vị cực kỳ.”

Đông Phương nghe Khoa Lạc Đặc ác ý nói, cả người đánh rung mình một cái, hắn ngẩng đầu nhìn Mã Thụy phu nhân, miệng nhẹ nhàng nói: “Ta không muốn đến chỗ Khoa Lạc Đặc.”

“Không được, ngươi nhất định phải đi.”

Thật không ngờ, Mã Thụy phu nhân lập tức vô tình mà trả lời một câu.

Đông Phương lập tức ngậy đại. Nhìn bộ dáng đã hạ quyết tâm của Mã Thụy phu nhân, đại não bắt đầu cấp tốc chuyển động, lo lắng nghĩ kế thoát thân.

Mã Thụy phu nhân mặc dù bề ngoài luôn dịu dàng, nhưng thân là người cầm quyền của cả một đại gia tộc, luôn luôn vốn là thuyết nhất bất nhị. Đông Phương cho dù không rõ nguyên nhân nào lại khiến Mã Thụy phu nhân làm như vậy, cũng hiểu được kiếp nạn này chỉ sợ khó lòng thoát được. Cơ hội duy nhất, có lẽ là thừa dịp bây giờ không có nhiều người mà lập tức chạy trốn.

Một bên làm ra bộ dáng sợ hãi ngây người, một bên hẩn cận thận đánh giá tình cảnh chung quanh. Hẩn đối với địa hình nơi này nắm rõ như lòng bàn tay. Bằng thân thủ của mình, cho dù có Khoa Lạc Đặc ở đây, muốn trốn thoát hẳn là cũng nắm được vài phần thắng.

Chính là đang âm thầm tính toán sau khi trốn qua cửa sổ thì sẽ chạy theo hướng nào, thanh âm của Khoa Lạc Đặc từ bên cạnh trắc trắc truyền tới.

“Đông Phương, ngươi sẽ không có ý định chạy trốn đi,”

Đông Phương toàn thân chấn động, cả người hàn mao dựng thẳng lên mà nhìn Khoa Lạc Đặc tiến tới.

Nguyên bốn hẩn là phải lập tức động thủ, nhưng thân thể lại như bị xi măng phong bế mà không cách nào động đậy được. Đông Phương lại một lần nữa tự nguyện rửa chính mình đối với khoa Lạc Đặc lại có tâm lý sợ hãi đến như vậy, rồi lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Khoa Lạc Đặc dùng bàn tay to lớn mà dễ dàng không chế cánh tay của chính mình.

Hẩn hoàn toàn mất đi dũng khí cùng năng lực phản kháng. Khoa Lạc Đặc dương khỏe môi, dùng sức lôi kéo, Đông Phương liền uất ức mà khê kêu lên một tiếng, dứt khỏi vòng tay của cửa Mã Thụy phu nhân, liền bị ném lên trên ghế salon bên cạnh lối vào.

Khoa Lạc Đặc khom hạ thắt lưng, khơi mào chơi đùa chiếc cảm của Đông Phương, trầm thấp hỏi: “Còn muốn làm cho ta phải giáo huấn ngươi một lần nữa sao?”

Đông Phương ruột gan giống như một con thỏ nhỏ bị hù dọa, kinh hoàng mà lắc đầu, kê sát trong ghế salon, dùng khí để chạy trốn cũng không còn.

Như vậy thực mất thể diện chết đi được!

Đông Phương âm thầm ảo não chính mình đối với việc chống lại Khoa Lạc Đặc thật bất lực.

Mã Thụy phu nhân hẩn là phải ngăn lại hành vi của Khoa Lạc Đặc, thế nhưng hôm nay, nàng lại chỉ đứng ở một bên, bất đắc dĩ mà thờ dài.

Với một Đông Phương thất thường như vậy, e rằng thật sự chỉ có Khoa Lạc Đặc mới trấn được thôi.

Bất luận giao trong tay kẻ nào khác, chỉ sợ hẩn có thể gặp phải đại họa.

Mặc dù thủ đoạn của Khoa Lạc Đặc có thể làm cho Đông Phương có điểm ăn không tiêu, nhưng nhìn bộ dáng nghe lời bây giờ của Đông Phương đối với Khoa Lạc Đặc, đơn giản là không hề muốn Khoa Lạc Đặc tái sử dụng thủ đoạn bạo lực.

“A di, nguyện ý đến chỗ ta tĩnh dưỡng một thời gian không a?” Dùng khí thế áp chế Đông Phương đến phục phục thiếp thiếp* (nghe lời), Khoa Lạc Đặc chuyển hướng sang Mã Thụy phu nhân, sắc mặt nghiêm túc nói.

Mã Thụy phu nhân lắc đầu cười khỏ: “Vô ích thôi, Khoa Lạc Đặc. Nơi này đã có bác sĩ cùng thiết bị y được tốt nhất rồi. Hơn nữa, ta còn có chuyện muốn xử lý.”

“Khải Thân đã bắt đầu hành động rồi?”

“Đừng lo lắng.” Mã Thụy phu nhân ầm áp ôm Khoa Lạc Đặc một cái: “Mang Đông Phương đi đi. Ta sẽ tự đối phó với Khải Thân.”

Khê cười nhìn Khoa Lạc Đặc, Mã Thụy phu nhân trên mặt liền khôi phục sự tự tin cùng kiêu ngạo trước sau như một.

“Đi đi, Khoa Lạc Đặc. Người không phải dạng người để một sự tình nhỏ nhỏ như vậy làm khó. Hãy tin tưởng vào khả năng của ta, ngày nào ta còn sống, Lãng Tịch gia tộc tuyệt nhiên không có khả năng làm tổn hại cho người cùng Đông Phương.”

Người nắm giữ quyền lực của Lãng Tịch gia tộc sắc sảo như trời chiều, dùng nụ cười hạnh phúc cùng ánh mắt hiền hòa, tiến bước đưa cháu trai ra cổng chính, trong lòng cũng tràn đầy hoảng sợ cùng ưu sầu về Đông Phương.

Tính mệnh dần phai mờ, khi nào bắt đầu, khi nào kết thúc.

Đối với dạng người vừa ngạo mạn, lại có năng lực trác tuyệt như Khải Thân, ta phải liên tục đối phó với hắn cho đến khắc cuối cùng, ta tuyệt nhiên không để cho một tên đầy dã tâm như hắn may mắn làm nguy hại cho Khoa Lạc Đặc. Chỉ cần Khoa Lạc Đặc bảo trì quyền thế như mặt trời giữa trưa của hắn, như vậy, cũng có thể bảo hộ cho Đông Phương.

Đông Phương tự dưng bị trả về địa ngục, hắn như bị xoáy sâu trong nỗi sợ hãi. Tất cả mọi chuyện tình linh xảy ra, làm cho hắn có điểm mơ hồ, nhưng trọng yếu nhất là hắn lại rơi vào tay Khoa Lạc Đặc rồi.

Thực tế việc này giống như một khối bột nhào, khuấy đảo làm cho Đông Phương bối rối, khiến hắn không thể tin hết thấy mọi chuyện liền được.

Vốn là ác mộng đi? Hắn là ác mộng thôi.

Lại nói tới chuyện Khoa Lạc Đặc tóm được Đông Phương tại cái biệt thự ven biển kia.

Trong phòng bộ đèn chùm hoa lệ khẽ phát ra ánh sáng mềm mại, chiếu xạ tại bốn phía vách tường được trang trí theo phong cách đặc biệt.

Thực hiện đại, thiết kế năng động, ưu nhã nhưng lại luôn mang theo một chút gì đó cảm giác âm lãnh.

Chiếc giường cổ có bốn trụ lớn hiện ra, được tạo ra từ loại gỗ cao cấp nhất cùng điêu khắc tỉ mỉ tinh xảo. Ứng dụng sự phản chiếu ánh sáng của dầu tùng. Trên giường chứa đầy những chiếc gối lụa tơ tằm trắng mềm mại, làm cho người ta vừa nhìn đã nghĩ muốn lười biếng mà nằm xuống.

Đông Phương thế nhưng không có nằm trên chiếc giường thoải mái đó

Hắn trừng to hai tròng mắt, hoảng hốt bất định mà lui lại vừa vặn trong góc giường, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, dường như đem chính mình càng ngày càng lúi vào trong góc, lại càng không làm cho người khác chú ý.

Khoa Lạc Đặc

Hy vọng Khoa Lạc Đặc đừng có tới.

Đông Phương dùng hết khí lực mà cầu xin trời cao.

Mặc dù rất mất thể diện, nhưng là hắn thật sự sợ hãi quá rồi. Khoa Lạc Đặc, trong tâm trí hắn lúc này so với ma vương dưới địa ngục còn đáng sợ hơn. Nghĩ đến thủ đoạn của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương không ngăn được bản thân run lên nhè nhẹ.

Cánh cửa nặng nề, đột nhiên vô thanh vô tức mở ra. Không thể nào tưởng tượng được, một cánh cửa vừa to vừa nặng, như thế nào có thể bị mở ra một cách im lặng như vậy.

An tĩnh quá, giống như bão tố trước sự yên lặng vậy.

Đông Phương nhảy cảm mà cảm giác được khí tức bất an, hoảng sợ ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đen láy vừa vặn nhìn thấy Khoa Lạc Đặc đứng thẳng tại cửa. lập tức sợ hãi mà cúi thấp đầu xuống.

Mặc bộ tây trang đen được thiết kế bởi các nhà thiết kế nổi tiếng, đôi môi pha một chút tươi tắn cùng một chút nhu hòa trên khuôn mặt lạnh khốc, anh tuấn như điêu khắc. Khoa Lạc Đặc ưu nhã mà bước đến. Nhìn thấy Đông Phương kinh hoàng mà đem chính mình tận lực ẩn dấu ở trong góc giường, không khỏi mỉm cười.

Tiếng cười ha hả trầm thấp làm cho Đông Phương càng thêm sợ hãi, hắc khê cắn cắn môi dưới một chút, hai tay lại càng siết chặt hơn.

“Như vậy thực đáng yêu nha.”

Đông Phương không có đáp lại. Khoa Lạc Đặc tới gần làm cho hắn trở nên cực độ khẩn trương, hình thành một loại tâm lý sợ hãi cơ hồ khiến hắn không tài nào mà hô hấp được.

Không chỉ có hình phạt vốn do bị chộp lần trước —— dùng mũi kim đâm vào cổ tay, đem lạc thiết nóng rực châm vào thân thể, sử dụng xuân dược cực mạnh lại không để người ta phóng thích khiết tịnh hoàn... .. Những thứ đó khiến Đông Phương cực độ sợ hãi, vốn là Khoa Lạc Đặc không có thái độ đối đãi với hắn như một con người, đem hắn giam giữ dường như vĩnh viễn không bao giờ có thể ngừng hành hạ hắn —— không có hy vọng, không có chỗ cho bất kì sự chống đối nào, dường như chỉ cần không thỏa hiệp, liền gặp phải sự bi thảm không ngừng.

Thủ đoạn của Khoa Lạc Đặc hai năm trước đã thành công trong việc gieo rắc mầm móng sợ hãi trong Đông Phương. Giống như trong tòa thành chắc chắn không hoàn toàn được xây dựng trước, trước tiên mai phục ở bên trong một quả bom.

Bây giờ, chính là lúc sử dụng quả bom đó.

“Làm sao lại bị hù dọa thành cái dạng này?” khoa Lạc Đặc dùng tiếng nói tiếng nói mang theo từ tính tiến tới.

Hắn hài lòng mà đánh giá con mồi mà chính mình đã chờ đợi rất lâu rồi.

Khê cười, hắc nhấc chân phải, nhẹ nhàng đá đá đầu gối của Đông Phương.

Hành động không mang theo một điểm nào có thể gây tổn thương cư nhiên cũng làm Đông Phương khiếp sợ. Hắn bỗng đứng giống như bị đốt nóng, kéo thân thể trốn tránh Khoa Lạc Đặc đụng vào.

Đôi môi mỏng khê giờ lên, ý cười của Khoa Lạc Đặc càng sâu sắc hơn. Y đem Đông Phương kẹt trong góc giường, không ngừng dùng bàn chân nhẹ nhàng chạm vào khắp nơi trên thân thể của Đông Phương, nhìn Đông Phương trừng đôi mắt đen nhìn đến cơ hồ lệ muốn tuôn ra, chân tay luống cuống, run sợ mà trốn đông trốn tây.

“Người rất sợ ta a... ..” Khoa Lạc Đặc ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài khê nâng nên chiếc cằm sắc xảo của Đông Phương, ngạo mạn mà nói.

Đông Phương sợ hãi lui về phía sau, nhưng phía sau đã là bức tường lạnh lẽo, ngăn trở đường lui của hắn. Hắn không thể làm gì khác hơn là đem mặt tránh sang một bên, thoát khỏi sự chế trụ vừa thô lỗ vừa nóng rực trên cằm.

“Đừng động đây...” Khoa Lạc Đặc không đồng ý mà phát ra mệnh lệnh.

Đông Phương khinh thường, tiếp tục đóng đưa chiếc cằm trắng nõn.

“Đừng động đây!” Thanh âm của khoa Lạc Đặc tăng lên, nhưng ngữ khí lại nghiêm khắc hẳn lên, mang theo vài phần không nhận được cùng nguy hiểm, làm cho cả Người Đông Phương chấn động, không dám tái lộn xộn.

Đáng thương hề hề mà tựa vào góc tường, Đông Phương rất mất tự nhiên mà ngửa đầu, làm cho Khoa Lạc Đặc chậm rãi dịu dàng vuốt ve cái cằm của hắn.

Ngón tay thon dài đem cái cằm vuốt ve đến khê đỏ lên, bắt đầu sờ lên đôi môi tuyệt mỹ của Đông Phương.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa tại bên môi dao động, Đông Phương không biết Khoa Lạc Đặc muốn làm gì, cuống cuống sợ hãi rất nhanh mà giương mắt liếc nhìn y một chút.

“Hé miệng,” khoa Lạc Đặc đối với biểu hiện thành thật của Đông Phương cảm thấy hết sức thú vị, cười nhẹ nói.

Đông Phương hồ nghi mà liếc nhìn gương mặt anh tuấn đang cười của Khoa Lạc Đặc một cái, con người khê đảo một vòng, ngoan ngoãn mở ra cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn.

Lập tức tại bên môi, ngón tay dao động đã lâu dò xét đi vào.

Cảm giác ướt sũng, ẩm áp.

Khoang miệng của Đông Phương dường như tồn tại loại khí ép bất đồng, đem ngón tay Khoa Lạc Đặc hút vào thật sâu.

Linh hoạt dùng ngón cái cùng ngón trỏ kẹp chặt lấy đầu lưỡi mềm mại của hắn, Khoa Lạc Đặc ác liệt dùng móng tay đâm mạnh vào đầu lưỡi thon dài mẫn cảm của Đông Phương.

“Đừng... . . .Ồ đừng... . . .”

Đông Phương nhú chặt hàng mi tinh tế, phát ra thanh âm cực không thoải mái.

Nhưng là, hắn không dám lộn xộn.

Đã không đơn thuần là loại sợ hãi đối với hành vi tổn thương thân thể, cảm giác hắn đối với khoa Lạc Đặc trải qua hai năm lắng đọng, chuyển hóa thành một loại tâm lý sợ hãi cực độ. Chỉ cần tại Khoa Lạc Đặc trước mặt, liền không cách nào che dấu mà lộ ra một mặt bộ dáng khiếp đảm. Mà loại diện mạo này, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt kẻ khác.

Lửa tại lò sưởi đang hừng hực cháy lớn, bó củi bị thiêu đốt phát ra âm thanh tách tách.

Đèn trần hôn ám, hỏa lò thiêu đốt, căn phòng sa hoa mộng lung, chiếc giường lớn vô cùng hoa lệ, còn có gương mặt anh tuấn luôn luôn nghiêm nghị nay lại lộ ra tươi cười ma quỷ đang nửa quỳ lên, cùng thiếu niên ủy khuất thu mình lại trong góc tường chật hẹp thỏa hiệp... ..

Không khí quỷ dị cùng *** mỹ tràn ngập căn phòng.

“Thật nghe lời.” khoa Lạc Đặc không ngừng quấy cầm ngón tay trong khoang miệng đỏ tươi của Đông Phương, đôi con ngươi thâm thúy mang màu xanh sẫm của hồ sâu tràn đầy thích ý cùng hưởng thụ.

“mau làm cho ta xem xem, người tốt cuộc có bao nhiêu nghe lời... . . .”

Vừa nói, ngón tay lại vừa xâm nhập vào bên trong, chạm vào cái lưỡi yếu ớt của Đông Phương.

“Nôn... ..”

Hành Động này khiến Đông Phương theo phản xạ đáp trả, hắn nhẹ nghiêng người về phía trước nôn một chút, lại không nôn ra được vật gì. Đông Phương khó chịu mà lắc đầu, cố gắng thoát khỏi sự va chạm không ngừng ở lưỡi, nhẹ nhàng giữ lại ngón tay đáng ghét tại yết hầu.

“Đừng động đây!” Khoa Lạc Đặc không nhịn được mà lập lại một tiếng, thân thể áp bách Đông Phương, dùng đầu gối đưa hắn cố định tại góc tường, tay trái kiềm trụ chiếc cằm đang không ngừng ngẩng lên của Đông Phương, tay phải vẫn như cũ tại trong khoang miệng ẩm ướt thăm dò.

Một chút lại một chút duy trì đụng chạm vào điểm mẫn cảm sâu trong vòm miệng ẩm ướt, Khoa Lạc Đặc mỉm cười xem bộ dáng vừa ủy khuất vừa thống khổ lại không dám phản kháng của Đông Phương.

“Nôn... . . .”

Không chịu đựng nổi sự đụng chạm liên tục tại yết hầu trong thời gian dài, Đông Phương rốt cuộc nhịn không được mà nôn ra.

Cả ngày nay cái gì cũng không ăn, hắn chỉ gian nan mà phun ra vài ngụm thanh thủy, vừa thở dốc vừa co chân quỳ dựa vào tường.

“Người hảo thông minh.” Khoa Lạc Đặc sủng nịch mà vỗ vỗ vào khuôn mặt của Đông Phương, đưa hắn ôm lên, đặt lên chiếc giường cổ sang quý.

Mặc dù hoàn toàn không có kinh nghiệm về quan hệ tình ái giữa nam nhân, nhưng Đông Phương đối với phương diện này có thể nói là biết được đôi chút.

Thân thể rơi vào chiếc chăn mềm mại, hắn khẩn trương bắt lấy hai mép chăn, nhìn Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc đứng thẳng ở trước giường, từ trên cao mà nhìn chăm chăm xuống Đông Phương, bên môi tựa tiểu phi tiểu. Thân hình cao lớn ở phía sau gây cho người khá cảm giác áp bách. Muốn... . . . xâm phạm rồi sao?

Đông Phương miễn cưỡng nhắm chặt mắt lại. Trong thâm tâm hẳn, không chút nghi ngờ Khoa Lạc Đặc sẽ đối hẳn làm loại sự tình như vậy.

Quả nhiên, hơi thở nóng rực đến gần.

Đầu lưỡi vừa nóng vừa ẩm ướt tại khóe môi liếm lộng, lại không ngừng dùng răng gặm cắn đôi môi cánh hoa mềm mại của Đông Phương, Đông Phương lúc đầu cảm giác vừa đau vừa tê liền phát ra tiếng rên rĩ, sau đó nhả ra tiếng cười khê trầm thấp... ..

Tiếp tục giằng co trong khoảng thời gian dài, Đông Phương có điểm mê man mà mở mắt.

Ánh mắt cùng Khoa Lạc Đặc giao triền. Đôi mắt Đông Phương như chứa đựng thủy ngân, luôn luôn phát ra quang mang mỹ lệ mơ hồ đông đầy sương mù.

Đôi mắt của Khoa Lạc Đặc lại như hừng tinh luôn luôn biến hóa không ngừng theo thời gian, đôi khi sắc bén làm người khác bức bối khác không dám nhìn kỹ, đôi khi lại nhu hòa đến khó tin.

“Để ta dạy cho ngươi thế nào là hôn.” Khoa Lạc Đặc chống thân thể, nằm đè lên trên người Đông Phương, nhưng lại không vội hành động. Chỉ là khi có khi không mà tấn công đôi môi đã đỏ tươi một mảnh của Đông Phương.

Đôi môi giống như cánh hoa hồng, tản ra trận trận mùi hương thoang thoang lạ lẫm, làm cho yết hầu Khoa Lạc Đặc có điểm khô nóng.

“Dem miệng mở ra.” Thanh âm mang theo hấp dẫn chỉ đạo.

Đông Phương bị y hôn đến có điểm mơ hồ. Vô thức mà phục tùng theo.

8. Chương 8

Trong miệng chỉ có dị vật không ngừng bị xâm nhập, cảm giác ẩm ướt truyền khắp toàn thân làm cho đôi mắt Đông Phương ngập tràn sương mù. Khoa Lạc Đặc nhấn nạt dẫn dắt, y phiêu đảng tại bên tai Đông Phương ha hả thấp giọng cười khê.

Một Đông Phương tính tình luôn luôn ngang ngạnh tinh nghịch, gặp phải khắc tinh một bậc trái lại ngoan ngoãn an tĩnh mà tiếp nhận. Trong tim vẫn là sợ hãi, nhưng rồi lại bị động thái của Khoa Lạc Đặc khiêu khích, khơi mào một điểm sâu trong tâm trí làm cho bản chất vốn có dần thức tỉnh.

Mặc kệ nói như thế nào, Khoa Lạc Đặc không kiêng nể gì, tham lam tiến vào sâu trong vòm miệng, khiêu khích đầu lưỡi làm cho y si mê, Đông Phương giật nảy người rụt rè né tránh. Vẫn như cũ không cách nào trốn thoát nhiệt khí khi thì cuồng bạo, khi thì ôn nhu tại bên môi, tại đầu lưỡi nô đùa rượt đuổi.

Nụ hôn sâu thân mật. Đông Phương nhớ kỹ lời Khoa Lạc Đặc nói, đây chính là dạy hẳn thế nào là hôn thật sự. suốt một ngày không có ăn cơm, lại bị hù dọa đến sợ hãi, Đông Phương trước mắt dần dần bắt đầu mơ hồ.

“Hảo hảo ngủ một giấc.” Khoa Lạc Đặc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn có điểm buồn ngủ, đá chiếc chăn tơ tằm bị xé tới, đem chăn cùng Đông Phương ôm gọn vào trong lòng. Người này không có khả năng là Khoa Lạc Đặc... .. Y đang muốn dùng thủ đoạn gì để đùa giỡn đây?

Dù sao không tái hành hạ ta là tốt rồi.

Toàn thân căng thẳng mệt mỏi nhẹ nhàng thả lỏng một phần, Đông Phương dần dần nằm trọn trong vòng tay của Khoa Lạc Đặc.

Đêm tĩnh lặng, xuyên thấu qua các khung cửa sổ mang dáng vẻ cổ xưa trên tường có thể chứng kiến ánh trăng hình lưỡi liềm.

Ào ào . . . đây chính là thanh âm do song biển đánh vào các tảng đá phát ra, có quy luật, giống đang diễn tấu những bản Slow trữ tình.

Hô hấp nhẹ nhàng, Đông Phương phát ra tiếng trầm thấp giống như vật nhỏ, trọng miêng tràn ngập mùi hương của Khoa Lạc Đặc, khoe miệng xinh đẹp loang loáng ngân quang của nước bọt, nặng nề thiếp đi.

Đôi mắt xanh thăm tựa biển sâu lờ lờ sang lên, Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương ngủ bất an phận mà dùng mặt cọ cọ vào khuỷu tay của mình, trên mặt gợn nụ cười;

Đã nắm trong tầm tay rồi ư?

Thân hình kiêu mỹ, khuôn mặt tinh xảo, còn có đôi mắt thời thời khắc khắc hấp dẫn thế nhân.

Đối phó với con mèo nhỏ tính tình quái dị của Sóc Phúc Lai ti gia tộc chính là nên dùng biện pháp đặc biệt a.

Nhìn xem, bây giờ chẳng phải lúc để nghiệm thu thành quả sao?

Bất kể người nào cũng tốt, muốn Đông Phương như vậy ngoan ngoan vốn là không có khả năng rồi. Bản tính sóc Phúc Lai ti gia tộc chính là chỉ nhận chủ nhân lúc còn trẻ thơ, hơn nữa Khoa Lạc Đặc xốc quần áo của Đông Phương đang mờ mịt ngủ lên, hài lòng phát hiện lạc ngân lưu lại trên người hẳn hoàn toàn biến mất — — — — — hơn nữa, chỉ nhận thức một người chủ nhân.

Người là con mèo nhỏ của riêng ta, Đông Phương.

Duỗi thẳng cánh tay, Đông Phương rất tự nhiên mà nằm lệch qua vai Khoa Lạc Đặc. Khoa Lạc Đặc cúi đầu dùng môi chạm vào trán của Đông Phương. Đông Phương nhũ mày nhắm mắt lại, vừa nỉ non vừa cọ cọ vào người Khoa Lạc Đặc một chút.

Sóc Phúc Lai Ti gia tộc rất chán ghét cùng kẻ khác đụng chạm thân thể, nhưng nếu một khi trở thành thói quen sẽ bắt đầu ỷ lại. Đông Phương bây giờ tựa hồ chưa có thói quen đó, hẳn chỉ đơn thuần bởi vì sợ hãi mà không dám chống cự mà thôi. Khoa Lạc Đặc tâm tình thư sướng mà không ngừng dùng một loạt hành động tránh làm thức giấc Đông Phương, đem mùi vị của chính mình lưu lại trên thân thể tuyết trắng của hắn, làm cho hắn không an ổn ngủ được, thỉnh thoảng tại trong lòng y trở mình.

Cấp mọi người một chút thời gian, ta có thể còn phải mất một chút tâm tư.

Đông Phương, người rồi cũng sẽ quen thôi.

Gió biển tràn vào thản nhiên mang theo mùi vị mờ nhạt, nhưng lại có cảm giác tự do nói không nên lời.

Từng đợt từng đợt sóng không ngừng vỗ vào chân đá làm bọt biển văng tung tóe. Nếu như có thể từ ô cửa sổ này nhảy thẳng xuống, có thể bám vào khối đá duy nhất nhô ra trên vách núi kia sao? Hay là dùng thêm một sợi dây siêu đàn hồi dường như thỏa đáng hơn, bất quá sợi dây sẽ làm địch nhân rất nhanh theo kịp. . .

. . .

“Đông Phương, lại đây.” Thanh âm của Khoa Lạc Đặc vang lên khiến Đông Phương đang đứng bên cửa sổ chần động. Quay đầu lại, dùng ánh mắt vô tội nhìn Khoa Lạc Đặc. Do dự một hồi, sau đó di chuyển chậm chạp đến bên cạnh Khoa Lạc Đặc.

“Người đang nhìn cái gì?”

“Ngắm biển.”

“Ngắm biển?” Khoa Lạc Đặc hung ác nhìn làm Đông Phương có chút nao núng. Y nheo lại đôi mắt nhỏ dài, đem Đông Phương kéo vào trong lòng, ghé vào lỗ tai hắn cảnh cáo: “Ta nói cho ngươi hay, từ nơi này nhảy xuống, chỉ có nước làm mồi cho cá mập.”

Thổi một luồng nhiệt khí vào bên tai Đông Phương, ngữ điệu của Khoa Lạc Đặc làm cho hắn cuống cuống sợ hãi.

Không sai, khôn khéo như Khoa Lạc Đặc, khắp nơi nhất định là đã chuẩn bị đầy đủ các biện pháp chắc chắn.

Đông Phương nhớ tới tình cảnh quỷ dị, khó lường ban đầu khi bị y bắt được, tâm tình chán nản đi một nửa.

Gương mặt biểu hiện khác biệt dựa trên vai Khoa Lạc Đặc, Đông Phương ngỡ ngác cùng Khoa Lạc Đặc xử lý công vụ. lòng đang xao động, cũng không dám để Khoa Lạc Đặc phát hiện.

Một tuần rồi, Khoa Lạc Đặc tựa hồ đối hần rất tốt, cũng không đối đãi đáng sợ như trong tưởng tượng của hần. Tất nhiên, nếu như Đông Phương không an phận nghe lời như vậy, nói không chừng sẽ bị đối đãi giống lúc đầu rồi.

Đông Phương theo ý thức mà thuận theo Khoa Lạc Đặc, hần tự nhủ phải chuẩn bị thật tốt kế hoạch trốn thoát, nhưng nghĩ nát óc, cũng nghĩ không ra bất cứ biện pháp nào tốt cả. Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, nhưng Đông Phương không dám nghĩ sẽ áp dụng các sách lược táo bạo trước kia. Mỗi kế hoạch, cũng bởi vì không có nắm chắc mười phần mà không nhận được phỏng đoán nếu như thất bại sẽ chịu hậu quả gì, sau đó hần bỏ cuộc.

Thực sự là nhát gan đến cực điểm! Hần đối với sự hèn nhát của chính mình cũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Khoa Lạc Đặc thú vị mà quan sát Đông Phương. Hần thành thật không nhúc nhích tựa vào lòng Khoa Lạc Đặc, tinh quang trong đôi mắt không ngừng biến đổi.

Hiển nhiên, chú mèo nhỏ vẫn còn đang suy nghĩ lạch lạch.

Vì làm cho Đông Phương mau chóng quen với sự tồn tại của y, Khoa Lạc Đặc đem hết thảy tất cả nghiệp vụ tiến hành và điều khiển từ xa. Một tuần này, có thể nói y và Đông Phương như hình với bóng, y và hần cùng nhau ăn cơm, ôm hần ngủ, không có lúc nào không ở trong suy nghĩ của Đông Phương, nhiều loạn ý định bỏ trốn của hần, thật sự là một việc phi thường mệt mỏi nha.

Chuyện đã tới giai đoạn tể nhị này rồi, Đông Phương cũng đã thu hồi móng vuốt, tiềm thức bắt đầu tiếp nhận Khoa Lạc Đặc đến gần, nhưng giả như để cho hần chạy trốn, vô luận có hay không có thể đem hần trở về, đều đã tạo thành thương tổn đối với loại quan hệ mới mẻ này.

Đông Phương tâm tính đã được định sẵn từ trước, hiện tại muốn thuận phục hần, chỉ có thể dựa vào tâm tư, không thể sử dụng bạo lực.

Bình thường, Khoa Lạc Đặc cho rằng uy hiếp tâm lý so với uy hiếp thân thể hiệu quả hơn nhiều.

Toàn tâm toàn ý mà ký thác văn kiện bên ngoài mang tới. Khoa Lạc Đặc khép lại đồng văn kiện dày cộp, đem mặt chuyển hướng sang về mặt nhằm chán của Đông Phương.

“Rất buồn bực, đúng không?”

Đông Phương quả thực rất buồn bực, hần từ trong lòng Khoa Lạc Đặc ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt từ chối cho ý kiến. Khoa Lạc Đặc nắm bắt cơ hội giữ chặt chiếc cằm của hần, yêu thương hôn lên.

Một tuần ở chung, Khoa Lạc Đặc hầu như đều tùy thời mà dùng đầu lưỡi cùng tân dịch tuyên cáo sở hữu hần. Có thể nói Đông Phương không hề kháng cự loại phương thức thân mật này rồi. Hần giương cái miệng nhỏ nhắn, tùy ý Khoa Lạc Đặc chiếm đoạt.

Khoa Lạc Đặc đôi khi rất ôn nhu, nhưng đối với bất kì sự kháng cự cùng trốn tránh hành vi thân mật của y đều là không được phép.

Ban đầu, Đông Phương không chịu nằm trong lòng Khoa Lạc Đặc, y liền cái gì cũng không nói, lẳng lặng đem Đông Phương đưa đến căn phòng hành hình ngày đó, để Đông Phương ngồi một bên xem mọi người đối phó với những tên phản bội trong tổ chức.

Khoa Lạc Đặc cố ý để bọn tay sai ác ôn sử dụng lạc thiết.

Hết thảy tất cả những ký ức khủng khiếp đều quay trở về.

Đông Phương hoảng sợ nhìn tên nam nhân cường tráng kia bị đốt cháy khét kêu la thảm thiết, hần mặt cắt không còn giọt máu.

Đột nhiên phát hiện ra rằng da trơn mịn ban đầu tại thời điểm dán tại mỏ hàn sẽ phát ra âm thanh “xèo xèo”, sau đó sẽ trở nên khô vàng, ứa ra bọt, vừa nổi lên liền phá nát, phá xong lại nổi lên bọt mới. Tái tại

vết thương đốt thêm một lần, tiếng “xèo xèo” sẽ không còn như vậy vang nữa, hay là có thể nhìn thấy ánh lửa màu xanh từ lỗ hân tiếp xúc lên bề mặt da.

Lại đốt thêm lần nữa, căn bản là sẽ không còn nhìn thấy huyết nữa, cũng không nhìn thấy được da, chỉ có thể nhìn thấy thịt bị cháy xém giống như tro bụi của than.

... ..

Sau đó, trong phòng tra tấn ngập tràn mùi khét, cùng bắt đầu một mùi hoàn toàn khác, mặc dù cũng là mùi của đồ vật bị đốt cháy, nhưng là bên trong có mùi vị làm cho người ta ghê tởm muốn hôn mê.

Đông Phương hiện tại chính là đang ở trong luồng mùi ghê tởm này, hân mềm yếu tựa vào lòng Khoa Lạc Đặc, không hề động đậy.

Sau này, hân nhất định sẽ không có cự tuyệt bất kỳ cử chỉ thân mật nào của Khoa Lạc Đặc nữa. Mỗi lần Khoa Lạc Đặc kéo hân vào lòng, chỉ cần không có chỉ thị muốn hân rời đi, hân sẽ ngoan ngoãn bất động dựa vào.

9. Chương 9

Hôm nay khí trời không được tốt, mặt trời ẩn mình trong đám mây xám xịt, đôi lúc lộ ra một chút ánh sáng làm người ta mong đợi, sau đó liền biến mất.

Gió biển trước sau như một mà vù vù thổi, lộn loạn mái tóc mềm mại tinh tế của Đông Phương, bắt phục mà hôn lên từng sợi tóc đen mượt mà trước trán, thỉnh thoảng buông xuống che kín tầm mắt của, làm cho hân một lần thêm một lần dùng tay vén lên.

Tại một căn phòng khác, Khoa Lạc Đặc tựa vào cửa sổ, trầm mặc mà quan sát nhất cử nhất động của Đông Phương.

“Người định tiếp tục như thế cho tới khi nào?” Nhạc Hình Cung đứng ở phía sau, cùng Khoa Lạc Đặc đem tầm mắt hướng về phía Đông Phương.

Khoa Lạc Đặc cười khê: “Chưa bao giờ gặp được người có thể làm khó ta đến vậy, lại ngang ngạnh, yếu đuối, vừa lại mê người như thế, nghĩ muốn đem hân nuốt vào trong bụng.” Y âm thầm thở dài. “Người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc quả thật khó đối phó.”

“Ta xem hân đã bị người thuần phục rồi.”

“Thật sự?” Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương đang ngồi bên khung cửa sổ phía xa xa, trầm giọng nói: “Người xem, hân là đang đang ngồi ở chỗ nào a.”

Nhạc Hình Cung cẩn thận xem xét đánh giá, hân quay đầu nói: “Cửa sổ kia, vốn là nơi tốt nhất để quan sát cả tòa nhà.”

Khoa Lạc Đặc gật đầu cười lạnh.

Nhạc Hình Cung nói: “Hân không dám trốn, không phải sao?”

Khoa Lạc Đặc lắc đầu: “Thế nhưng trái tim của hân đã sớm trốn thoát rồi. Nếu như ta chỉ là vì muốn chiếm giữ thể xác của hân, cần gì phải tốn nhiều thời giờ như vậy?”

“Thiếu gia... . .” Nhạc Hình Cung đi tới chỗ ghế salon rót một ly whisky, mang tới cho Khoa Lạc Đặc, hân nghiêm túc hỏi: “Thiếu gia rốt cuộc muốn thứ gì từ hân đây a? Người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc quả thật trân quý, bất quá đây là lấy ái tình làm cơ sở để mà nói, chẳng nhẽ đem hân trở thành người yêu, hay là làm cho hân yêu người?”

Vấn đề này là cho Khoa Lạc Đặc ngẩn ra, y tốn rất nhiều công sức để tìm kiếm Đông Phương, có được hân, thế nhưng rốt cuộc là muốn thân thể của hân hay là thứ gì khác? Từ lúc y nhìn thấy Đông Phương, ý đã hạ quyết tâm bất chấp thủ đoạn để có được hân, đây là căn cứ vào cái dạng tâm tính gì? Khoa Lạc Đặc gương mặt khôn ngoan trước sau như một nay lại lộ ra một tia hoang mang, y nghiêng đầu chăm chú ngắm

nhìn gương mặt mỹ lệ của Đông Phương, xoay người lại mỉm cười: “Đối với Đông Phương mà nói, việc đem hẳn điều giáo thành sủng vật ôn thuần so với làm cho hắn yêu ta dễ dàng hơn nhiều.”

Người là con mèo nhỏ của ta, Đông Phương... . .

.

Bằng cách này, để người luôn nằm trong vòng tay của ta, dựa dẫm suốt cả cuộc đời này.

Cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, đôi tai mẫn cảm của Đông Phương nhẹ run lên, biểu hiện bất động thanh sắc* (bình tĩnh), đôi mắt to khẽ chuyển động, lắng nghe động tĩnh phía sau.

“Người dạo gần đây rất an tĩnh.” Thanh âm quen thuộc mang theo nhiệt khí từ sau tai truyền đến. Một đôi tay hữu lực đặt lên bả vai Đông Phương.

Khoa Lạc Đặc... . .

Không chút nào phản kháng, thân thể mềm mại mang theo hơi ấm thơm mát ngửi về phía sau, dựa vào lồng ngực rắn chắc. Đông Phương mở to đôi mắt sáng ngời, dùng ánh mắt ôn thuần vô tội nhìn Khoa Lạc Đặc. Mặc dù bây giờ sẽ không bởi vì dựa vào bờ vai kẻ đáng sợ này mà run rẩy, nhưng là trái tim vẫn như cũ bị buộc chặt, cảm giác áp bách rất rõ rệt.

Nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt vô cùng mê người làm nổi bật thân thể mảnh khảnh của Đông Phương, gương mặt xinh đẹp đặc ý làm cho Khoa Lạc Đặc thấy căng thẳng.

Thả lỏng những ngón tay hữu lực mà mỹ lệ giống như tấm lụa thượng tiền, Khoa Lạc Đặc bắt đầu hô hấp dồn dập hẳn lên.

Đông Phương có điểm kinh hoàng.

Mấy ngày nay, mặc dù Khoa Lạc Đặc luôn có bên cạnh, nhưng còn không có gặp phải loại tình cảnh nguy hiểm đến vậy. Ôm cùng hôn, chính vốn là làm cho Đông Phương không được tự nhiên, bây giờ trực giác lại nói cho hắn, Khoa Lạc Đặc đối với thân thể của hắn có ý thức muốn chiếm giữ —— Sẽ đối hắn tạo thành ý thức chiếm lĩnh nguy hiểm.

Đông Phương mở to đôi mắt như một con mèo nhỏ, kinh khiếp mà muốn từ trong lòng Khoa Lạc Đặc đứng lên, lại bị y chậm rãi dùng sức ấn xuống.

Hắn không dám phản kháng mạnh bạo, chỉ bất an mà nhẹ nhàng nhúc nhích cơ thể.

“Đừng động đây....” thanh âm Khoa Lạc Đặc có điểm khan khàn, không kiên nhẫn mà tại đùi Đông Phương bóp một cái. “Còn dám nhúc nhích nữa thì tự hiểu hậu quả đi.” Y uy hiếp, vừa lại hạ tầm mắt nhìn xuống hạ thể đã bắt đầu trưởng của mình —— nơi đó đã dựng lên như túp lều.

“Khoa Lạc Đặc” Đông Phương dùng thanh âm tinh tế ôn nhu của hắn nhẹ nhàng hô, mang theo chút khẩn cầu lòng thương xót.

Thế nhưng hắn lại không biết, dùng loại thanh âm như vậy càng kích thích dục vọng cùng ngược đãi từ nam nhân nhiều hơn.

Khoa Lạc Đặc hô hấp bắt đầu nóng rực, y dắt Đông Phương tới ngồi xuống ghế salon, đỡ Đông Phương ngồi lên trên đầu gối của y.

Tư thế này làm cho Đông Phương cảm nhận rõ ràng dục vọng đã cương cứng của Khoa Lạc Đặc. Đông Phương sợ hãi mà ngẩng đầu lên, cố gắng trở mình.

“Không nên động đây.” Khoa Lạc Đặc bực bội mà gằn nhẹ một câu, lập tức làm một đông phương sợ đến không dám nhúc nhích. Ghé vào đầu gối Khoa Lạc Đặc là thân thể đang run lên nhẹ nhẹ.

Khoa Lạc Đặc cảm giác được Đông Phương đang căng thẳng, y cuối đầu, hàm trụ chiếc cằm nhỏ rồi nhẹ nhàng hôn lên, an ủi: “Không cần phải sợ, Đông Phương. Ta sẽ không thương tổn người.”

Ấm áp hôn lên đôi môi nhỏ ẩm ướt của Đông Phương.

“Phải tin tưởng ta... . .”

Thật đáng kinh ngạc, Đông Phương mặc danh kì diệu cảm thấy an tâm hẳn lên. Khoa Lạc Đặc dù không phải người tốt, nhưng y cũng chưa lừa gạt hẳn bao giờ.

Vẫn như cũ mở to đôi mắt khẩn trương mà nhìn chung quanh, Đông Phương an tĩnh lại, nằm yên ở chỗ cũ, cảm thụ Khoa Lạc Đặc tại trên người hẳn di chuyển.

Sau một loạt động tác, quần bị Khoa Lạc Đặc dễ dàng kéo xuống đến mắt cá chân. Hạ thân một mảnh lạnh lẽo làm hẳn hoang mang mà nhúu mày.

Cảm giác này thật kì quái... ..

Ngón tay Khoa Lạc Đặc ấn nhẹ lên cánh móng rắn chắc vài cái, chu du trên đôi gò núi hoàn mỹ đáng yêu, sau đó vận bung ra hai phiến bán nguyệt, lộ ra cúc hoa diễm lệ.

“Không muốn!” Đông Phương dùng sức mà lắc móng, kêu lên. Bị người khác nhìn chăm chăm vào nơi tư mật này cũng không phải chuyện to tát gì. Đối với hẳn mà nói, tự tôn tại trước mặt Khoa Lạc Đặc vốn không biết đã sớm vứt đi đâu rồi, làm cho hẳn sợ hãi chính là chuyện sẽ xảy ra kế tiếp, nếu như Khoa Lạc Đặc thực sự muốn làm như vậy, điều đó đối với hẳn mà nói thật sự là sự tình rất nghiêm trọng —— đau đớn.

Chỉ cần không đau, cùng Khoa Lạc Đặc làm chuyện thân mật gì hẳn cũng không kháng cự, đây chính là tâm lý của hẳn lúc này.

Từ khi bị Khoa Lạc Đặc hung hăng chinh một lần, nỗi sợ hãi trong tiềm thức Đông Phương làm cực độ sợ hãi những cảm giác đau đớn Khoa Lạc Đặc mang lại. Người khác đối hẳn làm tổn hại chỉ có nghĩa là thương tổn, nhưng tổn hại do Khoa Lạc Đặc đem lại trừ bỏ hứng thú thương tổn, còn có nghĩa là không thể sợ hãi —— làm hẳn đột nhiên có cảm giác sợ hãi đến tuyệt vọng.

Khoa Lạc Đặc dừng lại một chút, lần nữa cúi đầu, hôn lên gương mặt non nớt của Đông Phương.

“Đừng sợ, con mèo nhỏ của ta... .” Y một bên trấn an, một bên tiếp tục vui vẻ thăm dò bí động giấu ở giữa hai gò núi. Ngón tay thon dài tại một khắc Đông Phương vì nụ hôn của y mà lơ lửng, bất ngờ chui vào một nữa.

“Ah... . .” Đông Phương hét lên, dùng sức mà lắc đầu, ngay cả thân thể tại trên đầu gối Khoa Lạc Đặc cũng lay động theo, lời nói vừa thốt ra gương mặt liền đầm nước mắt: “Khoa Lạc Đặc Đau quá Đau... . . .”

Đau? Đôi mày tuấn dật bỗng chốc nhíu lại, Khoa Lạc Đặc dùng ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn thân dưới Đông Phương.

Nếu nói đau đến độ này, Khoa Lạc Đặc vốn là không tin lắm. Bất quá Đông Phương quả thật rất khẩn trương, việc này có thể hiểu được khi thân thể của hẳn xịu xuống như đàn đứt dây.

Biết nếu tiếp tục ấn xuống sẽ đem con mèo nhỏ đáng yêu này làm cho bị thương rất lợi hại, Khoa Lạc Đặc không cam lòng mà thu hồi thân thủ.

Cảm giác được thân thể Đông Phương lập tức buông lỏng xuống.

Không phủ nhận trong tâm cảm thấy có điểm cao hứng khi thấy Đông Phương trong nháy mắt thả lỏng. Khoa Lạc Đặc đột nhiên nhớ tới lời Nhạc Hình Cung từng nói... . .

Đem Đông Phương trở thành súc vật, hay là tình nhân?

Tình nhân?

Khoa Lạc Đặc hoài nghi mà nhìn sang bảo bối thông minh bây giờ đang ngoan ngoan ghé vào đầu gối y.

Đừng xem hẳn bây giờ rất thành thực, một khi buông lỏng chú ý, không biết hẳn sẽ làm ra chuyện tình ương bướng gì, dạng người này phi thường ích kỷ, không thể cảm thông cho khó khăn của kẻ khác.

Chỉ có thể làm súc vật... . . Nếu hẳn nghe lời thì vỗ vỗ đầu hẳn, nếu hẳn nghịch ngợm sẽ hảo hảo chỉnh hẳn một trận... . .

Giữa chủ nhân cùng sủng vật không phải là nên bồi dưỡng quan hệ tin tưởng lẫn nhau sao?

Tay Khoa Lạc Đặc tại trên da thịt xích lỏa của Đông Phương lập đi lập lại ma sát, suy nghĩ lần sau nếu hẳn không nghe lời, có hay không cần sử dụng roi một chút.

Đông Phương không biết Khoa Lạc Đặc đang suy nghĩ gì, hẳn nằm trên đùi y có chút mệt mỏi, quay đầu lại dùng đôi mắt to ngập tràn thủy quang liếc nhìn y một. Không được... . . .

Khoa Lạc Đặc lắc đầu, thoải mái mà hưởng dụng khoái cảm từ da thịt phần nộn của Đông Phương mang lại. da thịt tinh tẻ thế này, nếu phải chịu đựng từng roi quất vào nhất định sẽ xuất huyết, mặc dù Đông Phương có khả năng phục hồi cực tốt, nhưng Khoa Lạc Đặc cũng không thích thấy hẳn với bộ dáng huyết lâm lâm (đẫm máu). Trước kia là vì thiết lập Mã Uy, bây giờ không còn cần thiết nữa.

Phân thân bên dưới chính là đang ngẩng cao đầu, Khoa Lạc Đặc đỡ thắt lưng Đông Phương, dịu hẳn quý gối trước mặt mình.

“Mau làm cho ta thấy cái miệng nhỏ của ngươi có hay không tiến bộ.”

Khoa Lạc Đặc tự mình kéo xuống khóa quần, rút ra phân thân đầy mạch máu trắng tấp.

Quần Đông Phương sớm bị Khoa Lạc Đặc kéo xuống kéo xuống tới mắc cá chân, giờ phút này hạ thân hẳn cũng xích lỏa. Hẳn nhả lại đôi mày tinh tế, cẩn thận hỏi: “Ta có thể trước đem quần mặc vào không?”

Khoa Lạc Đặc buồn cười theo dõi hẳn, vừa lại nhìn thoáng qua hạ thân Đông Phương.

Địa phương chưa thức tỉnh đó chính là xinh đẹp giống như chủ nhân của nó, nhất dạng giống khả ái bảo bảo ôn thuần mà phủ phục xuống, màu sắc nhợt nhạt tươi mới, làm cho kẻ khác vừa nhìn liền nghĩ tới hai chữ —— xử nữ.

Khoa Lạc Đặc không phải lần đầu tiên nhìn phân thân của Đông Phương, mấy ngày nay, y từng vài lần cởi quần áo Đông Phương chơi đùa. Đôi khi thậm chí y hạ mình khẩu giao cho Đông Phương, hảo hảo thưởng thức bộ dáng Đông Phương vì kích tình mà toàn thân phiếm hồng; Nhưng cuối cùng vẫn là không đụng vào vùng cấm.

“Ngươi mặc vào đi.” Khoa Lạc Đặc không nghĩ muốn làm khó Đông Phương, y mỉm cười đáp ứng.

Đông Phương vội vàng đem quần một lần nữa mặc lên, sau đó mới quỳ xuống dưới háng Khoa Lạc Đặc, dùng đầu lưỡi nhỏ xinh đẹp áp sát vào phân thân Khoa Lạc Đặc, hơn nữa bây giờ nơi đó đang bùng bùng phần chấn. Từ lúc bị Khoa Lạc Đặc bắt đến nay, hẳn luôn luôn sử dụng một phương thức này, nhưng hẳn vẫn như cũ chẳng có chút kỹ thuật nào, chỉ biết dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên liếm xuống, giống hết một con mèo đang liếm bờ vẩy. Bình thường khẩu giao hẳn là phải dùng tới các kỹ thuật cao siêu, cho dù đơn giản nhất cũng phải là ngâm trụ, hút, hẳn một mực sẽ không làm như vậy.

Khoa Lạc Đặc cũng không có ra lệnh hẳn phục vụ như thế nào. Y thà rằng để Đông Phương sử dụng phương thức mà hẳn thích, không miễn cưỡng hẳn dùng các kỹ xảo làm cho bản thân y có thể càng thoải mái hơn. Nhìn Đông Phương ngoan ngoãn dưới thân y, chung quy so với nhìn vẻ mặt như đưa đám của hẳn có điểm sướng bụng vui mắt.

Ít nhất, Đông Phương bây giờ đối Khoa Lạc Đặc khẩu giao cũng không có cảm giác quá chán ghét —— Đây là một khởi đầu tốt.

Mỗi một cái liếm ngây ngô, đều khiến cho cảm giác tê liệt chạy tán loạn trong thân thể, làm cho Khoa Lạc Đặc thoải mái nheo lại hai tròng mắt. Y hoàn toàn khẳng định Đông Phương chính là có huyết thống của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, không ai có thể mê người bì với Đông Phương.

Vừa lòng thỏa ý mà hưởng thụ cố gắng của Đông Phương, Khoa Lạc Đặc tại thời khắc cuối cùng đem phân thân chính mình rút ra, về mặt đường như mang theo khó chịu lại giống như nhả nài, phun lên chiếc khăn tay dày cộp đã sớm được chuẩn bị.

Lưỡi biếng mà mỉm cười, Khoa Lạc Đặc dùng ngón tay thon dài nâng cầm Đông Phương lên, hài lòng mà kỹ càng đánh giá đường cong xinh đẹp tinh tế ở phần cổ của tiểu nhân nhi trong lòng, một bên nhàn nhả nói: “Ta đêm nay muốn đi ra ngoài.”

Muốn đi ra ngoài? Rồi khỏi biệt thự?

Đông Phương bởi vì mới vừa trải qua khẩu giao cho Khoa Lạc Đặc có điểm dồn dập, hần mặc không lên tiếng, nhưng trong lòng lại hưng phấn hẳn lên.

Vẫn không thể đào tẩu, chính là vì Khoa Lạc Đặc luôn như bóng với hình mà không rời nửa bước, thật là trở ngại lớn với kế hoạch đào tẩu của hắn. Sự tồn tại của y, chẳng những là trong thực tế giám sát hắn, ngay cả trong lòng hắn cũng là một kẻ uy hiếp đáng gờm.

Đông Phương cẩn thận mà thu lại tầm mắt, khẽ khàng rung động hàng mi, đem hai tròng mắt buông hạ xuống, không cho kẻ khôn khéo như Khoa Lạc Đặc nhìn ra sự rung chuyển của thủy ngân trong đôi mắt huyền.

“Không hỏi xem ta đi nơi nào sao?”

Đông Phương nghe lời mà cúi đầu, ôn nhu yếu ớt hỏi: “Người đi đâu?” ngôn ngữ ảm áp như cánh chim nhỏ nép vào lòng người, cùng với làn da trắng nõn trơn bóng lộ ra chút sắc đỏ tươi sáng, thật sự khiến cho kẻ khác trong lòng rung động.

Khoa Lạc Đặc tán thưởng mà kỹ càng đánh giá da thịt xinh đẹp tuyệt luân, hàm trụ cái miệng nhỏ nhắn của Đông Phương bắt đầu hôn lên.

Đầu lưỡi đảo qua khoang miệng, mỗi một góc nhỏ đều đã sớm trở nên quen thuộc với y. Thẳng đến khi Đông Phương vì hô hấp khó mà nhẹ nhàng từ trong lòng y giẫy dụa, y mới ý thức được – buông tha cho hương thơm mê người kia.

“Ta muốn đi thăm Mã Thụy a di.”

Đông Phương đang tận lực điều chỉnh hô hấp dồn dập, nghe vậy liền bày ra một mặt đỏ bừng, quan tâm hỏi: “Phụ nhân bệnh tình không tốt, có thể hay không mang ta theo?” Nhớ tới bệnh tình của Mã Thụy phụ nhân, hắn ngay cả việc muốn thừa cơ chạy trốn cũng tạm thời gác qua một bên rồi.

Mặc dù không thể ở bên cạnh Mã Thụy phụ nhân, thế nhưng Đông Phương vẫn luôn bận tâm sâu sắc về người phụ nữ từ ái vô cùng này.

Từ sau khi Đông Phương rời đi, thường thông qua Khoa Lạc Đặc mà biết chút ít tin tức về Mã Thụy phụ nhân, người bệnh tình càng ngày càng trầm trọng, công việc của gia tộc tám chín phần đều đã chuyển giao cho cháu của người. Khoa Lạc Đặc mỗi ngày đều gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe a di thân ái của y, hơn nữa còn rất khoan dung cho phép Đông Phương ở bên cạnh cùng nghe, nhưng là không cho Đông Phương cùng nàng nói chuyện ————— Khoa Lạc Đặc muốn ngăn cách bất cứ thứ gì có thể mang Đông Phương thoát khỏi trói buộc của y.

Mỗi một lần, Đông Phương cũng lo lắng mà đứng ở bên cạnh điện thoại nghe thanh âm nữ tính ôn nhu hiền lành của Mã Thụy phụ nhân từ microphone truyền tới, cũng có lúc, Mã Thụy phụ nhân còn tại điện thoại hỏi thăm tình hình Đông Phương, trong giọng nói chung quy mang theo chút lo lắng cùng bất an. Một vài ngày gần đây, Mã Thụy phụ nhân bởi vì thân thể hư nhược mà không cách nào tiếp điện thoại Khoa Lạc Đặc, điều này làm cho Đông Phương cũng cảm giác được đáy lòng mơ hồ đau xót ly biệt. Đông Phương giương lên khuôn mặt tuyệt mỹ, trong mắt toát ra khát cầu khiến kẻ khác không đành lòng cự tuyệt.

Khoa Lạc Đặc không chút ẩn tượng, khẽ lắc đầu: “Không thể mang người theo.”

“Tại sao? Ta” Đông Phương kêu lên, bị ánh mắt sắc bén của Khoa Lạc Đặc đảo qua, cắn môi, thanh âm cứ thế nhỏ dần.

Luôn thêm muốn các bảo vật trân quý. Chính là giống như Đông Phương chung quy luôn luôn muốn dùng tất cả các biện pháp trộm lấy đi bảo thạch, hắn còn không biết, làm người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, hắn liền trở thành trân bảo bị nơi nơi nhìn trộm.

Đặng Tân lộ ra nụ cười kiên định đẹp đẽ, nhìn thoáng qua án quyển đang cầm trong tay. Đám văn kiện dày cộp này, toàn bộ vốn là sự tình là Sóc Phúc Lai Ti gia tộc. Những cuốn văn kiện quý hiếm này, đến từ một

tổ chức bí mật ————— Phế Khư (Đổng đồ nát).

Đằng Tân cũng mới gia nhập tổ chức này gần đây, bởi vì hắn đã được công nhận là người kế thừa gia tộc trong tương lai, mặc dù còn chưa chính thức nói rõ, nhưng trong gia tộc chưa người nào có thể cùng hắn tranh giành vị trí này ————— từ khi vị biểu ca khôn khéo kia qua đời.

Tổ chức Phế Khư này làm việc rất chu đáo, có chế độ tuyển chọn hội viên vô cùng nghiêm ngặt, muốn trở thành hội viên của nó, đầu tiên phải có cường thể cùng năng lực.

Mà mục đích của tổ chức này chính là..... ..

Đằng Tân nhìn án quyền trong tay mà bật cười, trong mắt hiện lên nữ tử kiêu cách dung mạo xinh đẹp tuyệt không tương xứng gọi là sắc sảo.

Bảo vật, thông thường không phải luôn được giấu tại Phế Khư sao? Nhân tiện như người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, ẩn náu tại xó xỉnh mà người khác không thể biết được, câu động tâm hồn yếu đuối của phạm nhân.

Không sai, mục đích lớn nhất của tổ chức chính là đuổi bắt truyền nhân của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc theo đồn đại có thể làm cho kẻ khác mê đắm điên đảo. Suy cho cùng, loại sự tình này chỉ cần có quyền thế cùng thời gian nhàn rỗi là được, hơn nữa còn phải hiểu được cực phẩm hưởng thụ nhân tài.

Bất quá, bởi vì mấy năm gần đây vẫn không tìm được truyền nhân của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, lịch sử lâu đời của tổ chức bắt đầu có một chút nội dung mới, tỷ như: sưu tập những nam hài nữ hài phần nộn khiến kẻ khác thích thú, làm cho hội viên trong tổ chức trở thành đối tượng *** lạc. Liếc mắt thôi cũng khiến rất nhiều người chìm trong bữa tiệc với *** kịch liệt, nơi diễn ra thường được lựa chọn tổ chức tại biệt thự của các hội viên.

Thế lực vô cùng cường đại, như vậy rõ ràng tồn tại bạo lực cùng hành vi trái pháp luật nhưng lại là nơi tụ họp vô cùng an toàn.

Giờ phút này, trong đầu Đằng Tân chỉ ngập tràn hình bóng một người ————— Tiểu tặc to gan dám tại nhà tình nhân của hắn mà thoải mái trộm đi bức danh họa đắt tiền vừa mới mua.

Có ai có thể khiến cho một người từ nhỏ đã được người khác tán thưởng có dung mạo sắc sảo như Đằng Tân vừa nhìn thấy liền kinh diễm?

Đôi mắt linh động, phản chiếu dương quang rồi lại đẩy lùi cả dương quang (ý nói đôi mắt long lanh hơn cả ánh sáng mặt trời), làm cho người ta không nhìn được nghĩ muốn bắt gọn hắn, đem hắn ẩn trên mặt đất, tận tình chà đạp.....

Bị đông đảo nam nhân cùng nữ nhân theo đuổi, Đằng Tân hiện tại đang hưởng thụ lạc thú được kẻ khác theo đuổi. Nhưng chỉ mới gặp gỡ vật nhỏ kia trong nháy mắt, ngược lại khiến cho Đằng Tân ngạc nhiên phát hiện ra chính mình còn chưa đủ.

Chính mình cũng không đủ hoàn mỹ.

Vật nhỏ đó mới phải!

Điều này làm cho Đằng Tân ghen ghét, tức giận, vừa kích khởi con người thật của hắn, giấu ở vẻ ngoài ôn nhu chính là sự hung tàn bạo ngược muốn chinh phục.

Hồi tưởng lại nam hài mới chỉ gặp qua một lần.....

Cùng truyền nhân của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc trong truyền thuyết rất ăn khớp. Đằng Tân tái lật lại cuốn án quyền đã xem qua, tinh tế nhận ra trực giác vô cùng mãnh liệt của mình.

Phải rất nhiều người truy tìm, thế nhưng vật nhỏ lại biến mất này dường như không xuất hiện. Ngay cả bức danh họa bị trộm ngày đó, cũng không hề xuất hiện tại bất cứ một phòng đấu giá nào trên thế giới. Căn cứ vào tình báo, căn bản là không có phát sinh bất cứ giao dịch công khai hay tư nhân liên quan bức họa đó.

Chẳng lẽ tiểu tặc này đem bức tranh trộm về rồi tự mình cất giấu?

Đặng Tân rất hoài nghi tiểu tặc này chính là tên đã gây ra rất nhiều vụ trộm lớn nhỏ – đạo tặc Đông Phương, hẳn luôn che mặt, báo chí cho biết thân hình hắn nhỏ nhắn, chỉ sợ còn là một nữ hài.

Điểm đáng ngờ nhất là, những món đồ bị Đông Phương đạo tặc trộm đi, cũng mất tích giống như bức tranh đó, không có tái xuất hiện. Nói cách khác, một khi bị trộm đi, liền không bao giờ xuất hiện nữa.

Xem ra tiểu gia hỏa này vốn là một tên trộm tốt.... ..

Đặng Tân cười nhẹ, đem ánh mắt đặt ở bức tường hoa lệ trong phòng làm việc, nơi đó có treo một bản phát thảo đơn giản. Bức tranh họa một người đang tỉnh nghịch làm mặt quỷ, hình dáng phi thường xinh đẹp, đó là bức vẽ được Đặng Tân tự mình họa lại ngày ấy.

Hãy chờ xem, ta nhất định sẽ bắt được người, tiểu tặc đáng yêu

10. Chương 10

Đứng bên cửa sổ đưa mắt nhìn chiếc xe chở Khoa Lạc Đặc dời đi, Đông Phương một mặt lo lắng cho bệnh tình của Mã Thụy phu nhân, một mặt vui vẻ hưng phấn hẳn lên.

Khoa Lạc Đặc đi rồi! Thật sự là thời cơ tốt nha.

Nhanh chóng nhìn cách bố trí chung quanh phòng, Đông Phương nhàn nhã mà ngáp một cái, lén lút lút lút mà chậm rãi đi tới góc cửa sổ quan sát tên hộ vệ đang ẩn náu trong góc nhà.

Đi qua bộ salon dài ngoằn hoàn toàn được làm bằng da thật, tựa hồ muốn chợp mắt một chút, Đông Phương trẻ con mà ôm lấy một chiếc gối ôm mềm mại, trong đôi mắt to tròn hiện lên một tia khôn khéo.

Gối ngủ thông thường đều có áo gối, áo gối thì có khóa kéo, có khóa kéo — có thể đơn giản chế ra dụng cụ mở khóa. Hiện tại còn chưa biết rõ sẽ mở loại khóa nào, mở bao nhiêu khóa mới có thể trốn chạy được, bất quá có chuẩn bị thỏa đáng thì sẽ tốt hơn nhiều.

Còn có thể tìm được loại dụng cụ khác sao?

Đông Phương thất vọng mà nhìn khắp tứ phía, cảm thán Khoa Lạc Đặc quả thật là loại người rất lợi hại, ngay cả giọt nước cũng khó lọt. Căn phòng hoa lệ lớn như vậy, cứ nhiên tìm hoài cũng không ra một vật khả dụng giúp hắn chạy trốn. Đồ dùng trong nhà toàn bộ được khảm trên nền, tất cả các tạp vật sau khi dùng xong liền được dọn đi. Màn cửa theo gió tung bay, được may bằng sa mỏng rất dễ dàng xé rách, nhưng không thể nối các phiến mỏng đó với nhau làm dây thừng được.

Đang than thở xác suất trốn thoát được bị giảm xuống trầm trọng, cửa phòng đột nhiên truyền đến một tia âm thanh.

Đông Phương lập tức buông lỏng thân thể, gục xuống ôm gối ngủ nhắm mắt, liền giống như một tiểu hài tử chơi đùa chán rồi tùy tiện tìm một chỗ để ngủ.

Người vào chính là Nhạc Hình Cung, hẳn tại trong góc khuất bí mật giám sát, không thấy Đông Phương đâu cả, cảnh giác mà lập tức tới đây xem xét.

Trong nháy mắt nhìn thấy bộ dáng khi ngủ lộ ra chút vui vẻ của Đông Phương, trong lòng khẽ chấn động một chút, sớm đã thấy qua Đông Phương vô số lần, nhưng trên người Đông Phương phát ra dự hoặc vô cùng mãnh liệt làm cho Nhạc Hình Cung giật mình.

Đông Phương tựa hồ bị thanh âm lúc cửa phòng mở ra làm cho kinh động, trợn tròn đôi mắt, hoang mang mà nhìn dáng người đang đứng bên cửa, hy vọng Nhạc Hình Cung sau khi chứng kiến bộ dạng này của hắn có thể lập tức dời đi.

Thật sự không nghĩ lại kéo dài thời gian, ai mà biết khi nào Khoa Lạc Đặc trở về?

Nhưng Nhạc Hình Cung rất khôn khéo, bị nhan sắc tuyệt thế của Đông Phương mê hoặc một chút nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, hắn liếc qua chiếc gối ôm trong tay Đông Phương, rồi đi vào phòng, tại trên ghế salon ngồi xuống.

“Cái gối này được thiết kế rất đặc biệt, bên trong mặc dù có khóa kéo, nhưng tuyệt đối không có bộ phận nào được chế tạo bằng kim loại.” Nhạc Hình Cung tựa vào salon mềm mại, bình tĩnh nói.

Đông Phương mở to hai mắt, nghiêng đầu giống như không hiểu hắn ta đang nói gì.

Nhạc Hình Cung nhìn chằm chằm Đông Phương, cười khê: “Khoa Lạc Đặc thiếu gia bảo ta phải trông coi người thật cẩn trọng. Người đã xem qua thân thủ của ta chưa? Đông Phương.”

Đông Phương trong lòng vô cùng chán ghét cái tên vừa khôn khéo vừa lại là người cản trở kế hoạch của hắn, hiền lành lắc đầu.

“Nhưng ta là đã xem qua thân thủ của người, tại cái đêm mà thiếu gia mai phục tóm người. Chúng ta một mực giám sát động tĩnh của người.”

“Vậy thì sao?” Đông Phương cảm thấy tiếp tục giả vờ ngây thơ cũng chẳng ích gì, tựa vào tường nghiêng mặt hỏi.

Nhạc Hình Cung ngữ khí trầm ổn nói: “Điều đó cho ta thấy rõ được thực lực của người, đồng thời cũng nói rõ..... ” Hắn ta tận lực dừng một chút, thân thiện mỉm cười: “Thiếu gia đem ta lưu lại, chính bởi vì hắn cho rằng ta có đủ năng lực giám sát người.”

Đông Phương oán hận mà hừ một tiếng, nhìn hắn ta như kẻ thù. Trong lòng nhưng lại nhanh chóng nghĩ tới biện pháp thoát thân, gấp đến độ như kiến rơi vào nồi lẩu.

Nhạc Hình Cung đối với cái nhìn khinh miệt của Đông Phương cũng không sinh khí, uy hiếp mà nói thêm một câu: “Thiếu gia gọi ta tới hỏi người, nếu như người dám bỏ trốn, người cho rằng hắn sẽ đối phó với người ra sao?”

Những lời này làm cho Đông Phương kinh hãi. Mặc dù Khoa Lạc Đặc không có ở đây, nhưng uy hiếp của hắn là rất đáng sợ nha. Nghĩ đến việc nếu bỏ trốn mà bị Khoa Lạc Đặc bắt trở về, đáy mắt Đông Phương xẹt qua một tia sợ hãi.

Tạm thời không dám làm xằng, Đông Phương dứt khoát ngồi trên thảm, cùng Nhạc Hình Cung giằng co. Nhạc Hình Cung có lẽ bị vẻ đẹp của Đông Phương thu hút, cũng không vội mà dời đi, dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên salon thưởng thức sắc đẹp của Đông Phương.

Thời gian dần dần trôi qua, Đông Phương càng ngày càng thêm lo lắng. Mắt thấy sắc trời đã bắt đầu tối xuống, sợ rằng cơ hội chạy trốn khó có được như hôm nay khi không bị lãng phí —— thời điểm Khoa Lạc Đặc ở bên hắn chắc chắn không thoát được, trong lòng run sợ, cho dù chạy thoát chắc gì không bị bắt trở lại.

Cũng tại thời điểm này, điện thoại trong túi Nhạc Hình Cung bỗng nhiên vang lên.

Hai mắt Đông Phương bỗng nhiên sáng ngời.

Nhạc Hình Cung liếc mắt nhìn Đông Phương một cái, móc điện thoại ra nghe.

Không nói gì nhiều, Nhạc Hình Cung chỉ là lắng nghe âm thanh từ bên kia truyền lại, ngắn gọn trả lời.

“Đúng vậy... .. Đúng vậy... .. Ta hiểu rồi... ..” Nhạc Hình Cung thỉnh thoảng đem ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Đông Phương, tựa hồ đề phòng hắn tựa hồ có thể tùy thời gây chuyện. Làm cho Đông Phương quyết định trong nháy mắt bộc phát, định bụng dựa vào thân thủ nhanh nhẹn của mình mà trừ định một mắt một còn với Lạc Hồ.

Ưu thế của Đông Phương chính là nhanh nhẹn, nếu như một kích không trúng, đối phó với tên tâm phúc của Khoa Lạc Đặc không hề có phần thắng.

Điện thoại rất nhanh chấm dứt, Đông Phương không có lưu lại chút thất vọng nào trong đáy mắt, ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lạc Hồ rất nhanh lại tiếp thêm một cú điện thoại nữa, lần này nội dung rất đơn giản.

“Chuẩn bị xe.”

Nói xong ba chữ đơn giản này xong liền cúp điện thoại.

Đông Phương vểnh tai nghe, đoán xem là ai cần xe. Khoa Lạc Đặc đã đi ra ngoài, nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì, muốn Nhạc Hình Cung lập tức ra ngoài xử lý, như vậy thật là khéo quá rồi nga.

Mặc dù Nhạc Hình Cung cũng đi ra ngoài, nhất định sẽ sắp xếp không ít phòng ngự. Bất quá so với tầng tầng xiềng xích, Đông Phương vẫn là sợ uy hiếp của tên Nhạc Hình Cung này hơn.

Đang suy nghĩ mien man, Nhạc Hình Cung không biết lúc nào đã đứng trước mặt.

“Đông Phương, lập tức theo ta lên xe.”

“Lên xe?” Đông Phương hồ nghi mà nhìn nhìn Nhạc Hình Cung.

Sắc mặt Nhạc Hình Cung rất nghiêm túc, nắm lấy tay Đông Phương kéo hắn đứng lên, cận thần mà nói: “Nhanh lên một chút, Mã Thụy phu nhân muốn gặp ngươi.”

Đông Phương lấy làm kinh hãi, cơ hồ lập tức liền nhảy dựng lên: “Phu nhân muốn gặp ta?”

Hắn giật mình không phải vì phu nhân muốn gặp hắn, mà chính vì Khoa Lạc Đặc đồng ý cho hắn gặp phu nhân, chỉ sợ là... ..

Có điềm xấu... ..

“Bệnh tình phu nhân nặng thêm rồi sao?”

Nhạc Hình Cung không để ý tới vấn đề Đông Phương hỏi, móc ra một bộ còng tay, đem hai tay của hắn còng lại phía sau lưng, mang theo hắn vội vã lên xe.

Xe có rèm hướng đường chính chạy thẳng, rồi rẽ sang Lăng Tích gia tộc tư gia đạo lộ* (đường tư nhân), xuyên qua một mảnh rừng bát ngát tươi tốt, tới biệt thự cổ kính ít người biết tới – nơi Mã Thụy phu nhân tĩnh dưỡng.

Toàn bộ hành trình chỉ dùng chưa tới hai canh giờ. Để tùy thời có thể thăm a di thân ái của mình, Khoa Lạc Đặc đặc biệt lựa chọn nơi an trí chính mình cùng Đông Phương gần với khu biệt thự cổ này.

Đi vào đại môn so với ngày thường còn yên tĩnh hơn vài phần, quan gia Khố Nông đã đứng chờ một bên.

“Đông Phương thiếu gia, phu nhân đang chờ người, mời theo ta.”

Không đợi Đông Phương mở miệng hỏi tin tức Mã Thụy phu nhân, Khố Nông dẫn Đông Phương trực tiếp đi vào trong, đối với hai tay bị còng lại của Đông Phương làm như không thấy, bước chân có chút dồn dập.

Điều này làm cho Đông Phương cảm thấy bất an.

Vội vã đi tới cánh cửa căn phòng quen thuộc, Khố Nông dừng lại. xoay người nói với Đông Phương: “Phu nhân đang ở bên trong, người phân phó Đông Phương thiếu gia tới liền lập tức đi vào.”

Hắn ngữ khí bình tĩnh, nhưng Đông Phương lại mơ hồ cảm giác được một cỗ lo âu cùng lo lắng thống khổ, thiếu chút nữa liền không dám mở ra cánh cửa hoa lệ này.

Nhạc Hình Cung lấy chìa khóa tháo chiếc còng ra khỏi tay Đông Phương. Vuốt nhẹ lên ngực, nơi trái tim đang không ngừng đập mạnh, Đông Phương trong lòng ngập tràn bất an, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Mùi hương quen thuộc thoang thoảng trong phòng, đó là mùi của phu nhân, mỗi lần hắn nằm trong lòng phu nhân làm nũng, bất luận là đã làm chuyện gì xấu cũng không bị nàng trách cứ, đó là thời điểm hạnh phúc trước đây, tràn ngập trong khoang mũi, chính là hương vị làm cho trái tim kẻ khác ấm áp.

Mùi hương ấm áp dào dạt trong phòng ——— giống như mùi hương của mẫu thân trong giấc mộng vậy.

Căn phòng vẫn bố trí như lúc trước, khăn ren trải bàn buông xuống, phủ trên chiếc bàn trà sang trọng dường như gần chạm tới thảm lót bên dưới, nhưng lại phá lệ du dương. phu nhân thích nhất là vào hoàng hôn, tự tay nâng pha một ấm trà ngon, nâng tách trà lên, lặng lẽ ngắm nhìn.

Đôi khi, còn có thể gọi Đông Phương tới, vì hắn giảng giải rất nhiều kiến thức trong sách, những hiểu biết vô cùng độc đáo. Nhưng Đông Phương luôn không nhận được, trong lúc nghe giảng hai mắt chung quy hướng ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới chuyện ra ngoài chơi đùa, leo trèo..... hoặc là sang nhà ai đó trộm đồ.

Tầm mắt khẽ di chuyển đến bên giường

Đứng cạnh giường chính là Khoa Lạc Đặc, sắc mặt y vô cùng khó coi làm cho Đông Phương có điểm kinh ngạc. Hắn vội vàng nhìn sang người đang nằm trên giường.....

“Phu nhân!” Đông Phương không thể tin nổi mà nhìn thẳng vào vị phu nhân đã hai tháng không gặp, khó nước nở nhào đến bên giường.

Một phu nhân hào hoa phú quý, luôn mang theo nụ cười trấn an Đông Phương, cư nhiên trong một khoảng thời gian ngắn ngủi liền tiêu tụy đến không ra hình người.

Gương mặt tái nhợt, làn da nhợt nhạt mờ hồ xuất hiện nếp nhăn. Đôi mắt đã từng một thời lấp lánh trí tuệ hôm nay lại ảm đạm không chút ánh sáng. Chỉ còn hàng mi lưu lại được chút khí chất quý phái ngày thường.

Mã Thụy phu nhân nghe thấy thanh âm nước nở của Đông Phương, khó khăn mở mắt, nhẹ nhàng gọi: “Đông Phương.....”

“Ta ở chỗ này! Ta ở chỗ này.....” Đông Phương nắm lấy bàn tay gầy yếu của nàng, nhẹ nhàng đong đưa, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ai cũng có thể nhìn ra được vị phu nhân cao quý này, đã không còn nhiều thời gian nữa.

Mã Thụy phu nhân gian nan tựa đầu lên, nhìn qua Đông Phương, muốn nói rồi lại thôi.

Khoa Lạc Đặc tỉnh tể đứng lên

“Ta ra ngoài trước.”

Y khó khăn liếc nhìn Mã Thụy phu nhân một cái, rất nhanh ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Mã Thụy thấy Khoa Lạc Đặc rời đi, cố hết sức ngồi thẳng dậy, Đông Phương vội vàng đỡ nàng tựa vào gối.

“Đông Phương, ngươi có phải rất hận ta?” Mã Thụy phu nhân hỏi.

Đối với vấn đề xảy ra đột xuất này, Đông Phương ngạc nhiên lắc đầu.

“Ta đem người giao cho Khoa Lạc Đặc, ngươi không tức giận sao? Người thành thật nói cho ta biết, Khoa Lạc Đặc có đối xử tốt với ngươi? Hắn có khi dễ ngươi không?”

Đông Phương cúi đầu suy nghĩ một chút, cau mày lại, hoang mang nói: “Ta không biết, bắt quá hắn thật không có đánh ta.” Nghĩ đến hắn cùng Khoa Lạc Đặc đã tiến triển đến mức làm đủ loại cử chỉ thân mật, mặt có chút đỏ.

Mã Thụy phu nhân lo lắng nhìn gương mặt luôn làm người khác chú ý của Đông Phương, khẽ thở dài: “Đông Phương, ngươi biết không? Người trời sinh liền dễ dàng gặp phải tai họa, cho nên nhất định phải tìm một người bảo vệ ngươi. Đây chính là nguyên nhân ta đem ngươi giao cho Khoa Lạc Đặc, làm như vậy rất cục có phải là sai lầm không?” Nàng đột nhiên ho khan kịch liệt, gương mặt tái nhợt nhiễm một mặt đỏ tươi.

Đông Phương vội vàng vỗ nhẹ lên lưng nàng, lo lắng hỏi: “Muốn ta gọi bác sĩ không?”

Mã Thụy phu nhân vừa ho vừa lắc đầu, một hồi lâu mới ngừng lại được, tựa vào gối thở dốc, tiếp tục đề tài vừa nãy: “Đông Phương, ngươi trực tiếp nói thẳng với ta, ngươi có muốn ở lại bên cạnh Khoa Lạc Đặc không?”

Ở bên Khoa Lạc Đặc? Đông Phương mở to đôi mắt trong suốt mà nhìn Mã Thụy phu nhân.

Hắn vừa nãy còn đang suy nghĩ tìm cách bỏ trốn đây.

Khẽ cắn lên cánh môi xinh đẹp, Đông Phương nhanh chóng lắc đầu.

Mã Thụy phu nhân xem ra cũng không thích đáp án này, nàng nhú mào, sau đó lại thở dài một hơi: “Nếu người rời đi, người sẽ đi tìm ai đây?”

Tìm ai? Gia gia đã mất, làm đạo tặc Đông Phương bị cảnh sát truy nã lúc nào cũng ru rú trong nhà, căn bản là không kết giao bằng hữu. Hắn chung quy chính là thích trêu chọc những người hắn không quen biết, thống thống khoái khoái chơi đùa vài ngày, sau đó trốn biệt tung biệt tích.

Liên giống như Khoa Lạc Đặc đã nói, hắn tuy mang gương mặt ngây thơ giống trẻ con, nhưng thực tế đối với người khác rất lạnh nhạt, rất khó làm cho hắn trở nên thân cận với kẻ khác.

Cho nên Đông Phương căn bản là không nghĩ sau khi trốn thoát sẽ đến tìm ai. Hắn chỉ cần một mình tự do tự tại, khắp nơi chơi đùa, khắp nơi trộm đồ.

Mã Thụy phu nhân nhìn thần sắc của hắn liền biết ngay ý định của hắn, khổ tâm nói: “Người cũng không phải trời sinh liền hiểu được cái gì là yêu cùng biểu lộ tình yêu. Khoa Lạc Đặc mặc dù trước đây đối xử tệ với người, nhưng là ta có thể nhìn ra, y đối người có tình cảm đặc biệt....”

Mã Thụy phu nhân kỹ lưỡng nói: “Y đặc biệt ưu ái người, hơn nữa còn có khả năng bảo vệ người, Đông Phương, người cứ như vậy ở bên ngoài xông xáo, ta sẽ rất lo lắng. An tâm ở bên cạnh khoa Lạc Đặc không tốt sao?”

Đông Phương lại nhanh chóng lắc đầu, hắn nắm chặt tay Mã Thụy phu nhân, giống như đang làm nũng mà khẽ lay nhẹ, vẻ mặt cầu khẩn.

“Ôi.....” Mã Thụy phu nhân thất vọng mà lắc đầu: “Lúc khẩn cấp, người sẽ nghĩ tới ai? Cả một đời người mà không có ai có thể dựa dẫm vào, vốn là sẽ rất tịch mịch, cô đơn. Người bây giờ còn nhỏ, sẽ không hiểu chuyện này. Chờ sau khi người trưởng thành rồi, liền sẽ biết, mỗi một người đều sẽ có một chân mệnh riêng để dựa dẫm, trong lúc người đau buồn, lúc người lo âu, hay vấp ngã, người sẽ nhớ tới hắn. Không có đạo lý nào có thể diễn đạt được, toàn tâm toàn ý tin tưởng một người, vốn là cảm giác rất đẹp đẽ, Đông Phương!”

Nàng nhìn gương mặt nhỏ nhắn hồ đồ, hiển nhiên của Đông Phương, biết tất cả lời mình nói đều vô dụng, cố hết sức nâng tay an ủi mà xoa nhẹ lên lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, dùng ngữ khí sủng nịch giống ngày xưa nói: “Sau này hảo hảo ngấm lại, ai là người quan tâm đến người nhất, là người có thể trợ giúp người, người người có thể tin tưởng nhất. Người vẫn còn nhỏ, Đông Phương. Ôi..... Người tại sao mãi không chịu khôn lớn a?”

Đông Phương quả thực nghe rất mơ hồ, hắn ngây ngốc mà gãi gãi đầu, cẩn cẩn dục dục hỏi: “Phu nhân, người muốn ta lưu lại cùng người sao? Người không cần đem ta trả về nữa, ta muốn lưu lại cùng người.”

Mã Thụy phu nhân ôn tồn nói: “Không được, người không thể lưu lại chỗ ta.” Nàng nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Đông Phương tràn đầy thất vọng, thở dài rồi nói tiếp: “Nếu người muốn né tránh Khoa Lạc Đặc, bây giờ nhất định phải trốn.”

Bị lời nói của Mã Thụy phu nhân làm cho cả kinh, Đông Phương bỗng nhiên ngẩn đầu, đôi mắt lóe lên tinh quang nhìn chăm chăm Mã Thụy phu nhân.

“Lập tức bỏ chạy?”

Mã Thụy phu nhân gật đầu, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ ra hiệu đồng tình.

“Đây là chỗ của ta, ta sẽ cầm chân Khoa Lạc Đặc. Hắn chắc chắn không có gan tại thời điểm ta lâm trọng bệnh mà truy lùng người.”

Đông Phương hưng phấn mà nhìn ra cửa sổ, lại có chút lo lắng mà quay đầu lại: “Phu nhân, thân thể người bây giờ.....”

“Đi đi.” Mã Thụy phu nhân cắt lời hắn, dường như đem tất cả khí lực dồn vào thời khắc này, hữu lực ngồi thẳng dậy, lấy tay chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Đi mau! Đi theo con đường mà người đã chọn, vô luận gặp phải chuyện gì, hãy nghe theo trái tim của chính mình, đừng để quá khứ cản chân người. Nghĩ xem chính mình muốn cùng một chỗ với ai, người mà người luôn luôn thương nhớ là ai?”

Đông Phương hít sâu một hơi, bước nhanh về phía cửa sổ, do dự quay đầu lại một chút.

“Đi mau!” Mã Thụy phu nhân thấp giọng hô, cầm lấy chiếc gối bên người hướng Đông Phương ném tới.

Đông Phương né chiếc gối, linh hoạt tung người nhảy ra ngoài cửa sổ, cảm kích mà thoáng nhìn qua phía Mã Thụy phu nhân, sau đó xoay người, hướng vào rừng cây âm u chạy đi. Hắn dùng tốc độ di chuyển cực nhanh, trên dưới di chuyển vài cái đã lướt qua người nhân công đang chăm sóc bãi cỏ tươi tốt, bay qua hàng rào màu trắng, liền tới bìa rừng, lập tức biến mất trong bóng tối âm u. Mã Thụy phu nhân ngửa cổ nhìn bóng lưng Đông Phương biến mất, mới vô lực mà dựa vào gối kê, thanh âm nồng đậm mệt mỏi: “Khoa Lạc Đặc, người vào đi.”

Chưa kịp nói xong thì Khoa Lạc Đặc mở cửa phòng đi vào. Gương mặt tỉnh táo mang theo chút cười khổ khó nhìn ra.

“Ta thả Đông Phương đi rồi.”

“Ta biết.”

“Tại sao người không cản?”

Nhìn a di sinh mạng giờ như ngọn nến trước gió, khổ sở mà nói: “Bởi vì người là a di duy nhất của ta. Ta không nghĩ muốn đi ngược với nguyện vọng của người vào những ngày cuối cùng này.”

“Vậy ý người là đợi sau khi ta chết sẽ lại truy bắt hắn?” Ánh mắt khôn khéo ngày nào của nàng vừa lại vội vã hiện lên chút ảm đạm.

Khoa Lạc Đặc không nói một lời, ngầm thừa nhận. Vô luận thế nào, y tuyệt đối không buông tha cho Đông Phương.

Mã Thụy phu nhân chăm chú nhìn đứa cháu đã sớm trưởng thành này, khoác tay bảo Khoa Lạc Đặc tới trước mặt, nắm chặt tay y, chậm rãi nói: “Người cho rằng ta là đang giúp Đông Phương, kỳ thật ta là đang giúp người. Đông Phương rất sợ người, nhưng trái lại trong tim hắn, người là một người rất đặc biệt. Hắn không thêm để ý đến những người khác, nhưng hắn lại một mực để ý tới người. Khoa Lạc Đặc, đứa cháu của ta.....”

Nàng thâm tình gọi tên Khoa Lạc Đặc, gian nan ôm chặt y vào lòng giống như lúc y còn nhỏ: “Ta sẽ dạy cho người một điều cuối cùng, muốn chiếm được trái tim kẻ khác, giam cầm vĩnh viễn không phải một phương pháp tốt. Hãy tin ta, Đông Phương nhất định sẽ trở về, một khi hắn hiểu rõ bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm, hiểu rõ hắn muốn người, hắn chỉ tin tưởng người, hắn sẽ trở về, mang theo trái tim quý giá của mình trở về bên cạnh người. Hãy tin ta, Khoa Lạc Đặc.....”

Khoa Lạc Đặc trong lòng nồng đậm bi ai, vị trưởng bối thân thương của y, một mực ở phía sau trợ giúp y chống đỡ với tất cả mọi ngăn trở, sắp ra đi. Y trầm giọng nói: “Ta tin người, ta luôn tin tưởng người, Mã Thụy a di của ta.”

Mã Thụy bên môi hiện ra một nụ cười thản nhiên.

“Ta yêu người, Khoa Lạc Đặc.....”

Mang theo áy nỡ cuối cùng, Mã Thụy phu nhân khép mắt lại, tại bên cạnh đứa cháu nàng thương yêu nhất, vĩnh viễn ra đi. Trên gương mặt gầy gò của nàng, vẫn mang theo thánh khiết chói lọi như xưa, tự tin cùng tôn quý, vẫn lưu lại trên hàng mi của nàng, liền giống như —————- Vị nữ chủ nhân nắm giữ quyền lực của Lăng Tích gia tộc ngày đó.

Nàng dùng tâm lực giúp Khoa Lạc Đặc tìm kiếm cơ hội làm cho Đông Phương chân chính thần phục, nhưng vô luận thế nào cũng thật không ngờ, sự tình sẽ nằm trong trù hoạch của vô số kẻ có dã tâm, trở nên rắc rối phức tạp như vậy. Thậm chí ———— Thiếu chút nữa đem đứa cháu của nàng cùng Đông Phương hết thấy chôn vùi.

11. Chương 11

Hai tuần sau, Đông Phương chậm rãi dạo chơi trên các con phố lớn của Paris.

Khoác lên người bộ cánh hoa mỹ đắt tiền được thiết kế riêng bởi một nhà may nổi tiếng, hẳn lúc này trông giống một công tử hào môn. Mà không, công tử hào môn gia thế lớn đến đâu cũng chỉ có áo quần xa hoa, không thể có được dung mạo xinh đẹp pha chút tinh nghịch cùng khí chất hiếu động quý quai của hắn được.

Đông Phương vừa đi vừa bừa bãi tiêu tiền. Hắn khéo léo cải trang thành một người có thân phận khiến kẻ khác phải trầm trồ ngưỡng mộ, ở trong một quán trọ xa xỉ nhất trong một rừng thương hiệu nổi tiếng ăn chơi.

Tuy hắn chỉ là một tên trộm vặt, nhưng ông nội cùng hắn đem hết số đồ trộm được bán lấy tiền, cũng được một khoảng kha khá. Dựa vào ID cùng mật mã, tùy thời đều có thể rút tiền từ bất cứ ngân hàng nào trên thế giới.

Giống như một chú chim nhỏ vừa thoát khỏi ***g sắt, hắn tự do tự tại chơi đùa khắp nơi.

Thế nhưng, Đông Phương rất nhanh bắt đầu có điểm không quen.

Con người vốn là rất sợ cô đơn, huống hồ là một người có tính cách vô cùng trẻ con như Đông Phương. Cùng người khác thân mật làm bạn, cùng nhau sinh sống vài năm, hẳn có thể đem hoàn cảnh cô đơn trước đây quên sạch.

Chăm sóc dịu dàng của Mã Thụy phu nhân nhân hậu, ấm áp như gió xuân.

Hay là một Khoa Lạc Đặc đáng sợ, thế nhưng hàng đêm đều ôm hắn vào trong vòm ngực ấm áp. Hắn thế nào cũng cảm thấy có điểm không quen, thân thể cứng ngắc chung qui không thể nào ngủ được, cuối cùng cư nhiên cũng thích nghi rồi, có thể tự mình chìm vào giấc ngủ.

Ở trong phòng tổng thống của một khách sạn nổi tiếng được vài ngày, Đông Phương chỉ cảm thấy buổi tối càng ngày càng lạnh.

Sáng sớm, khoác tạm trên người chiếc áo choàng, Đông Phương nhìn chung quanh căn phòng, tựa hồ đang tìm kiếm một ai đó.

Sau đó, hắn ngồi một chỗ, ngắm người mà tự hỏi bản thân mình rốt cuộc có cái gì không đúng? Tại sao bây giờ lại có cảm giác kỳ quái này, cảm giác bất an.

Đáng tiếc chính là, hắn thủy chung không thể hiểu được, bản thân đang rất cô độc. Hắn chỉ biết cảm giác, nhưng lại không hiểu được ý nghĩa.

Khoa Lạc Đặc không hề ở lại trong tòa biệt thự cổ kính ấy. Mã Thụy phu nhân đã qua đời, con mèo nhỏ của y cũng bỏ trốn, y không cần phải tiếp tục ở yên một chỗ.

Khải Thân nắm trong tay quyền lực của Lăng Tích gia tộc, đối với khoa Lạc Đặc mà nói cũng không phải là một tin tốt.

Y bận rộn mà qua lại không ngớt ở khắp nơi, vì sự nghiệp của gia tộc mà bận rộn. Theo sau y, tất nhiên là Nhạc Hình Cung.

Thỉnh thoảng, cũng đến tòa biệt thự cổ kính đầy ắp những kỷ niệm về Đông Phương.

“Hắn bây giờ đang ở nơi nào?” Khoa Lạc Đặc ngẩng nhìn về phía biển, thì thào hỏi.

Nhạc Hình Cung rất hiểu biết mà đáp: “Paris”

Khoa Lạc Đặc mỉm cười một chút. Y đáp ứng không đi bắt Đông Phương, nhưng hoàn toàn không bỏ qua hành tung của Đông Phương.

Nhưng y cũng không muốn bám theo Đông Phương quá chặt, mà kỹ thuật ẩn náu của Đông Phương cũng là số một.

Cho nên, đại khái y cũng biết được hành tung của Đông Phương, biết hắn từng ở nơi nào, thường lui tới chỗ nào, sau đó lại tạm thời mất đi tin tức về hắn, cho đến khi con mèo nhỏ của y lần nữa đại khuôn đại dạng xuất hiện.

“Có cần động thủ không?” Nhạc Hình Cung đối với việc Khoa Lạc Đặc thả Đông Phương ra ngoài cũng lo lắng.

“Không cần.” Khoa Lạc Đặc kìm chế tâm tình của chính mình, hồi tưởng lại lời Mã Thụy phu nhân nói, lo lắng nói: “Hắn sẽ trở về.”

Chờ hắn biết mình thiếu cái gì, biết muốn đi đâu tìm, sẽ trở lại bên cạnh ta ——— Khoa Lạc Đặc kiên trì tin tưởng.

... ..

Cùng lúc đó, tang lễ của Mã Thụy phu nhân cũng sắp được chính thức cử hành. Vì triệu tập các thành viên của gia tộc sống ở khắp nơi trên thế giới, di thể của Mã Thụy phu nhân vẫn được đặt ở trong khu biệt thự trước đây nàng từng tình dưỡng, được bảo vệ cẩn thận.

“Khải Thân thiếu gia, Đằng Tân thiếu gia tới.”

Quản gia mới của tòa biệt thự này cung kính báo cáo với vị tân chủ nhân. Thế lực thay đổi luôn làm thay đổi những chuyện đời, một đời thiên tử một triều thần.

Khải Thân mỉm cười kéo kéo chiếc cà vạt, ưu nhã xuống cầu thang.

“Hoan nghênh, có thể gặp người ở đây khiến ta thật cao hứng, Đằng Tân.”

Đằng Tân ngoại hình ưu tú đưa lưng về phía cửa ngắm nhìn bức danh họa treo trên tường, nghe vậy quay đầu lại, đối với Khải Thân cao quý mỉm cười: “Lần đầu tiên được yêu cầu đến đây, người cao hứng hẳn phải là ta mới đúng.”

“Ta cũng chỉ mới tới đây được vài lần thôi, nơi này trước kia vốn là nơi Mã Thụy bá mẫu ở, nàng không cho phép bất cứ ai tới quấy rầy, không có người nào được hoan nghênh đến nơi này cả, đương nhiên, ngoại trừ đứa cháu thương yêu của bá mẫu — Khoa Lạc Đặc. Ngõa Tây.” Khải Thân phun ra cái tên của Khoa Lạc Đặc, trong mắt hiện lên một tia oán hận, sau đó khoát ý mà cười rộ lên: “Nhưng sau này, ta cam đoan người sẽ thường được mời đến.”

Đằng Tân ngồi ở trên salon, cao nhã ngồi, nhẹ nhàng mỉm cười cảm kích ý tốt của Khải Thân, nói: “Ta còn chưa có chúc mừng người, trở thành người lãnh đạo của Lăng Tích gia tộc. Muốn lấy được vài thứ trong tay Mã Thụy phu nhân, vốn là không dễ chút nào nha.”

“Là trời giúp ta.” Khải Thân cảm khái nói, hắn buông tách cà phê nồng đậm ra: “Bá mẫu vốn là một người phụ nữ rất có năng lực, nhưng làm việc quá bảo thủ. Muốn gia tăng lợi ích cho gia tộc, ngoài việc củng cố ra còn cần phải mở rộng. Đây cũng là nguyên nhân ta mời người đến, Đằng Tân.” Khải Thân nghiêng người về phía trước, đánh giá kỹ gương mặt tuần tú của Đằng Tân, thở dài nói: “Ta biết, dưới gương mặt tuần mỹ này, còn có một thứ đã tâm khiến người khác không thể coi thường được. Chỉ có liên thủ, mới có thể đánh vỡ năm đại gia tộc, phân bố ra thế lực mới.”

Hắn cùng với Đằng Tân không bàn mà hợp, lạnh nhạt mỉm cười, đối với đề nghị của Khải Thân tránh mà không đáp, quay đầu lại nhìn bức danh họa trên tường, thần nhiên mà nói: “Lúc này thương lượng việc này thì hơi sớm, gia tộc của hai người chúng ta có một số chuyện cần phải giải quyết trước. Mã Thụy phu nhân mặc dù đã qua đời, nhưng vậy cánh của nàng ta vẫn còn. Bất quá.....” Trên gương mặt đoan trang nữ tính xuất hiện ý cười sắc bén: “Chúng ta lại có thể có nhiều chuyện thú vị để hợp tác ——— chuyện mà nam nhân cảm thấy vô cùng hứng thú.”

“Ách?” Khải Thân nhú lại hàng mi anh tuấn, làm ra vẻ mặt khó hiểu. “Ta cũng có một bức tranh y hệt bức này, nhưng là nó bị trộm mất rồi. Nhưng chuyện này không quan trọng, tiểu đạo chích đáng yêu, ta bỏ rất nhiều tâm tư để tìm hắn, người có thể nói cho ta biết, có thể tìm được tiểu nam hài đáng yêu này ở đâu không?”

“Tiểu nam hài đáng yêu?” Khải Thân nhớ tới từng có lần gặp Đông Phương ở đây, giả hoạt nói: “Vì một nam hài mà dấy động tâm can, không cảm thấy có điểm lãng phí sao?”

“Xem ra người cũng biết được một chút chuyện của nam hài này a..... bắt quá, người tựa hồ cũng không biết hẳn có bao nhiêu giá trị, có muốn trao đổi chút thông tin không?”

.....

Vì vậy, chiếc lưới sẵn đuối Đông Phương lại bắt đầu được giăng ra,

Hành động lần này vô thanh vô thức mà điều động lực lượng của hai đại gia tộc, thậm chí che phủ luôn cả tầm mắt của Khoa Lạc Đặc.

Đằng Tân bình tĩnh tung tin Mã Thụy phu nhân đang tĩnh dưỡng ở biệt thự, bởi vì hấn hao hết công phu mới lấy được một ít thông tin cho biết Đông Phương đối với Mã Thụy phu nhân quyền uyển.

Bố trí chu đáo mỗi ngày giống như thiên la địa võng đợi chờ Đông Phương tự chui đầu vào lưới.

Loại đợi chờ này thật không sáng suốt, nhưng Khải Thân cùng Đằng Tân cũng rất rõ ràng, cố làm mỗi dụ Đông Phương đến, rất có khả năng. Đông Phương trời sinh đạo tặc, có năng lực đặc thù. Chỉ cần hấn làm ra hành động nào đó, chỉ có người bị phục kích, mới có thể bắt giữ Đông Phương có thân thủ nhanh nhẹn. Nếu không, một lần thất thủ, có thể cả kinh Đông Phương làm cho hấn trốn thoát, sau này khó có thể mà bắt được hấn.

Này cũng có thể nói là, tại sao Đông Phương dựa vào thân thủ cao siêu, khi đột nhập vào pháo đài, lại bị dễ dàng bắt giữ. Cơ hồ là không thể phẳng kháng, Đông Phương rơi xuống tay của Khải Thân...

Ý thức từ vực sâu hắc ám tỉnh dậy... ..

“Hoan nghênh quang lâm.”

Thanh âm khoái trá có điểm quen tai vang lên, trước mắt là cái ***g được người lấy xuống.

Đông Phương bị giữ hai tay. Hấn nhú mày, chậm rãi thích ứng với cường quang chói mắt.

Cảnh vật chung quanh đập vào mắt, ở phía trước, vốn là nam nhân đã gặp ở biệt thự của Mã Thụy phu nhân – người thừa kế trẻ tuổi của Lăng Tích gia tộc Ngô Thân.

Mặc tây phục hàng hiệu ngồi trên chiếc ghế cực đại trước mặt Đông Phương, Khải Thân khởi cầm chờ phản ứng của Đông Phương.

Người có tiền tựa hồ rất thích những nơi cổ xưa, nơi này hiển nhiên là một tòa lâu đài cổ kính.

Đông Phương không để ý tới Khải Thân, đôi mắt đẹp đảo chung quanh, đảo qua cánh cửa được điêu khắc, bên người có bảy người sẵn sàng ra tay.

Dùng sức tránh công tay, Đông Phương biết—— trước mắt không phải thời cơ để chạy trốn.

Đem mắt quay lại nhìn Đông Phương, khẽ động thần kinh, tạo ra tươi cười vui vẻ. Đôi mắt so với bảo thạch lại còn tỏa ra ánh sáng mê người.

“Thật là, cư nhiên mai phục bắt ta.” Đông Phương buông lỏng thân thể, giống như gặp bằng hữu mà tựa người vào trên ghế.

“Ai kêu người làm cho ta không thể quên đây?”

“Thật sự?” Đông Phương đáng yêu mà nghiêng cổ, lắc lắc còng tay: “ Chiêu đãi của người cũng thật làm cho người ta khó quên.”

“Ô, thật xin lỗi, ta như thế nào có thể dùng phương pháp này đối đãi với đạo tặc Đông Phương đáng yêu?” Khải Thân lúc này mới chú ý tới còng tay của Đông Phương, ác liệt mà nở nụ cười: “Muốn ta giúp người mở nó ra sao?” Hấn châm chọc hỏi.

Đông Phương ranh mãnh cùng hấn nở nụ cười, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, không cùng hấn nói chuyện.

Tựa hồ không cần cùng Khải Thân đối kháng, đầu óc không ngừng tìm cách chạy trốn. Còng tay, Khải Thân, cánh cửa bên ngoài cũng có thủ vệ. Không biết bản thân hôn mê bằng cách nào, nhưng là hiện tại đã tỉnh dậy. Trước hướng trái, lên lầu, hướng phải.. Không đúng! Đây là pháo đài cổ hãn nhiên sẽ lưu lại mật thất.

“Không nghe ta nói chuyện sao?”

Thanh âm của Khải Thân truyền vào đầu Đông Phương. Hắn lười biếng mà quay đầu liếc Khải Thân một cái, bỗng nhiên làm mặt quỷ, nhìn thấy Khải Thân có vẻ giận dữ, róc rách nở nụ cười.

“Ha ha ha...” Đông Phương càng cười càng lợi hại, run run hai vai làm cho tiếng cười tràn ngập căn phòng đầy âm lạnh.

Làm cho người ta không đoán được ý cười, hoàn toàn dễ dàng làm người khác tức giận.

Tươi cười không biết trời đất, đến khi một vật lạnh như băng vô thanh vô tức đến trên đầu ngón tay của Đông Phương. Vật trên thế giới cứng nhất, sắc bén nhất, mạnh nhất – dao kim cương. Đây là pháp bảo cứu mạng Đông Phương, ngón tay linh hoạt trong trong nháy mắt sử dụng, tốc độ cực nhanh làm cho dù ở trước mặt người khác cũng không bị phát hiện, không cần lo lắng nó phát ra âm thanh gây chú ý.

Khải Thân hiển nhiên bị chột giận, hắn từ trên chiếc ghế tinh xảo đứng lên, cười lạnh phui phui tây phục trên người, từng bước mang theo khí thế áp bách đi về phía Đông Phương.

Đông Phương vẫn như cũ làm càn mà cười, đem khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân ngửa cao, lộ ra đường cong làm người khác thêm thuồng.

Một bước, hai bước, ba bước... Tiến đến hai bước nữa, có thể rồi.

Rốt cuộc, Khải Thân trực tiếp hướng Đông Phương mà đi tới từng bước mà hắn chờ đã lâu.... Chính là bây giờ! Nhìn người trước mắt không thể nào nhận ra động tác của mình. Con dao ngay tay tạo ra hình cung hoàn mỹ, như vẽ cắt đứt còng tay như cắt vòng trang sức. Đông Phương hít sâu một hơi, tay, chân, thất lưng phát lực, thân thể giống như bay đi, kinh ngạc đụng vào trong lòng Khải Thân. Hắn đứng, chưa người nào có thể so với hắn tốt hơn!

Thừa dịp lưu loát tạo cú móc làm Khải Thân bị thương bên hông, thân thể như con quay chuyển về phía sau hắn, cánh tay quán lên cổ hắn, đem con dao lạnh như băng cắm vào cổ sườn.

“Đừng lộn xộn.” Đông Phương nhẹ nhàng nói. Dao đâm vào da thịt, bên động mạch chính dừng lại. Không tiến không vào, làm cho người ta sợ hãi.

Máu đỏ tươi trên cổ Khải Thân rơi xuống, làm cho chưa người nào dám động thủ. Biết chủ tử của mình đã rơi vào tay địch nhân, bọn họ mặc dù động tác so với Đông Phương kém hơn, nhưng đều là người thân tính bên cạnh Khải Thân, hiển nhiên cũng rất thông minh. Mọi người đều chú ý con dao trên tay Đông Phương.

“Nói bọn hắn tránh ra, mở cánh cửa ra.” Thanh âm tỉnh táo vui vẻ.

Khải Thân không nói gì, hắn biết dao kim cương có biết bao nhiêu lợi hại — nhất là nó đang kề sát cổ hắn. Nếu có hành động, nhất định cổ hắn sẽ có một lỗ hồng lớn. Hắn không muốn thấy chuyện như vậy. Cho nên, hắn nháy mắt.

Thủ vệ trong phòng khẩn trương mà dần dần thối lui hai bên, tránh ra một đường nhỏ cho Đông Phương. Trong đó có một người giơ tay, dùng động tác thông thả không làm cho Đông Phương nghi ngờ, ấn hạ chốt mở. Cắm cửa mở ra.

Đông Phương nhìn ra thông đạo ngoài cửa, đem miệng dán lên tai Khải Thân: “Động tác của ta như thế nào, người hắn là biết đi.” Khải Thân nghe, buông mắt nhìn cánh tay trên cổ mình.

“Nếu như ngươi có động tĩnh gì, ta có thể...” Trên mặt Đông Phương hiện ra má lúm đồng tiền đáng yêu “Đem động mạch của ngươi vẽ thành hai.” Nói xong, ngón tay nhẹ nhàng di động, đem dao đâm vào da thịt rồi rút ra một chút.

“Hộ tống ta đi ra ngoài” Đông Phương đẩy đẩy lưng Khải Thân. Chú ý mỗi bước của Khải Thân, mỗi động tác rất nhỏ, không cho người ngoài nhìn thấy vẻ mặt. Đông Phương tinh thần chăm chú, hắn biết, cái thời

khắc này, mỗi một động tác sơ xuất nhỏ cũng gây ra hậu quả không thể tưởng tượng. Nhưng là, hắc năm chắc.

Bất luận kẻ nào phát động công kích, bất cứ vật gì làm hắc tổn thương, hắc có thể lập tức chấm dứt tánh mạng của Khải Thân— bằng thân thủ của hắc, ngón tay linh hoạt, còn có con dao vô cùng sắc bén.

Khải Thân biết rõ những điều này. Hắc sẽ không đem tánh mạng của mình mà mạo hiểm. Chân Khải Thân thon dài lúc chậm rãi đi ra phòng, Đông Phương thề không có bất cứ dị trạng gì. Hắc vẫn kề sát Khải Thân, khoảng cách gần như vậy, sẽ dễ dàng lấy đi mạng nhỏ của Khải Thân. Trừ Khoa Lạc Đặc ra, chưa người nào có thể bắt được hắc.

Ý niệm bình tĩnh trong đầu, nhưng lại trong nháy mắt bị bắt cản — Đông Phương bước ra phòng, trong nháy mắt đâm phải thông đạo. Dòng điện cao trong phút chốc từ lòng bàn chân truyền tới đại não, thỉnh linh bị tập kích, không có chút dấu hiệu. Đông Phương chấn động toàn thân, con dao trong tay hướng ra ngoài nghiêng một chút.

Rút lui! Hắc lập tức phản ứng, chịu đựng thống khổ dòng điện mang lại trong người, động tác hướng về phía cổ Khải Thân mà cắt.

Chậm

Bởi vì bị dòng điện chế trụ mà động tác của Đông Phương mềm yếu vô lực. Đôi mắt đen sáng có một chút bối rối, Khải Thân giống như đoán được trước mà nở nụ cười sáng lạn. Dòng điện còn duy trì liên tục, tựa hồ từ sàn nhà truyền đến, làm cho thân thể vốn nhược không thể ngăn cản điện kích, cuộn mình ngã vào thông đạo. Nhưng là Khải Thân đứng ở thông đạo lại không có chút nào khác thường. Tơ máu trên cổ Khải Thân lan truyền đến cổ áo, đem chiếc áo tuyết trắng nhiễm một mảnh đỏ tươi. Hắc cười lạnh nhìn Đông Phương đang bị dòng điện hành hạ dưới chân, đem Đông Phương hung hăng đá một cước, đá vào gian phòng.

Bị mọi người áp chế, đem Đông Phương bao quanh vây bắt. Chính thức trời gô. Dòng điện nhân tiện biến mất. Khom lưng nhấc lên pháp bảo cứu mạng Đông Phương rớt trên mặt đất, Khải Thân trào phúng cầm nó trước mắt Đông Phương giơ lên. Đông Phương bị đè không thể động đậy, cẩn thận liếc mắt nhìn Khải Thân một cái, không lên tiếng.

“Người nói không sai, quả thật là một hài tử thú vị.” Khải Thân mỉm cười, đối với ngoài cửa nói, tựa hồ còn có đồng mưu. Đông Phương ngẩng đầu, xem một chút ai đối chính mình có tâm tư đối nghịch. Tiếng bước chân vang lên, Đằng Tân. Đến bên mép lộ vẻ thản nhiên cười, xuất hiện tại cửa. Cùng tây trang của Khải Thân tương phản, hắc một bộ đồng phục màu trắng tinh khiết, khuôn mặt lộ ra một chút nữ tính hóa.

“Oh, ồ ồ...” Đông Phương hiểu mình tại sao lại xui xẻo như vậy rồi, “Công tích” trước kia của hắc đúng là lưu lại mối họa.

Đằng Tân không bị xưng hô ác ý của Đông Phương làm cho tức giận, hắc thông thả đến trước người Đông Phương, êm ái mà lau đi vết máu bên mép Đông Phương — một cước vừa nẩy của Khải Thân thật không nhẹ.

“Thật sự là không biết thương hoa tiếc ngọc.” Đằng Tân thì thảo nói. Đông Phương mở mắt to liếc hắc một cái, nói: “Này, bắt quá lấy đi của người một bức tranh, không cần phải truy ta như vậy đi?”

“Vật nhỏ này dường như thật không tốt?” Khải Thân đứng ở một bên nói.

“Cho nên mới đề nghị người dùng phương pháp của ta đối phó hắc.” Đằng Tân đối Khải Thân nói một câu, vừa quay đầu lại nhìn Đông Phương: “Đông Phương, thông đạo này là do ta nghĩ ra, muốn vượt qua nó phải có hài của ta mới có thể đi qua, có phải hay không rất thú vị?”

Đông Phương lạnh lùng hừ một chút: “Cũng không có gì kỳ lạ.” Khi nói chuyện, không khỏi liếc mắt nhìn giày da của Khải Thân một cái.

Đằng Tân ha hả mở nụ cười, trong mắt lưu lại vài phần quỷ dị, nhẹ nhàng hỏi: “Còn không có nghĩ tới có thể bắt được ngươi, ta lúc nghĩ tới, người lại hại như vậy, thế nào bắt được người vừa lại khiến cho người

không thể chạy trốn đây?” Hấn nhúu mày, chợt lại giãn ra. “ Ta nghĩ rất lâu, rốt cuộc ta cũng tìm được phương pháp. Người có muốn biết không?”

Đông Phương bị hấn cười đến thần kinh khẩn trương, cực không được tự nhiên mà đảo con ngươi, giả cười nói: “Người cũng không cần nghĩ biện pháp gì, chỉ cần cho ta ăn ngon, ta tự nhiên sẽ không muốn chạy thoát.

Đằng Tân trong mắt tinh quang chợt lóe nhìn chăm chú Đông Phương hồi lâu, cũng không nói gì, đột nhiên quay đầu hướng Khải Thân gật đầu.

Bọn họ muốn làm cái gì? Đông Phương lòng tràn đầy nghi ngờ mà nhìn hai người quỷ dị. Không biết nghĩ ra biện pháp gì đối phó ta. Muốn cho ta không chạy trốn...

“Ưu điểm của ngươi, nằm ở thân thủ linh hoạt.” Đằng Tân vừa nói, một bên bảo kẻ dưới cầm tới một khí cụ kỳ quái. Không biết là do kim loại gì chế tạo, ánh sáng đen sẫm. Đằng Tân đem thứ này đặt lên bàn, tầm mắt nguy hiểm nhìn người Đông Phương trong chốc lát, bắt tay kêu một chút. Đông Phương lập tức bị mọi người đè lên trên ghế, cả thân thể bị buộc cùng một chỗ với cái ghế, chỉ có cánh tay trắng nõn bị ấn ở trên bàn. Khí cụ đen đen có mười chỗ lõm, thủ hạ bên người đem ngón tay của Đông Phương an trí từng ngón vào bên trong.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Đông Phương hồ nghi mà nhìn sang Đằng Tân, vừa lại nhìn một chút Khải Thân.

Lấy tâm tính Đông Phương, hấn chưa bao giờ cho rằng trộm đồ vật gì đó lại chịu trừng phạt —— Chỉ có Khoa Lạc Đặc là người như vậy, thế giới chỉ có một.

Đằng Tân không trả lời Đông Phương, hấn cao thâm khó lường nhìn về phía Khải Thân, nhúu mày: “ Ta chán ghét máu tanh.”

“Cái này là chủ ý của ngươi.”

“Ồi... ” Đằng Tân liếc mắt một cái có điểm không biết phải làm sao nhìn Đông Phương, thở dài: “Cũng là người động thủ đi.”

Khải Thân cười một chút, đi tới, cầm lấy một nửa khác của khí cụ đặt trên ngón tay của Đông Phương. Kỳ thật vốn là rất đơn giản, một nửa trên một nửa, vừa vặn đem mười ngón tay tinh tế nộn nộn của Đông Phương để chính giữa. Khải Thân vặn lại ốc vít, đem hai nửa hợp chặt, đem khe hở trung gian dần dần nhỏ đi. Đông Phương cảm giác được ngón tay chịu áp lực, bắt đầu hoảng sợ phát hiện ý đồ của bọn họ.

“Dừng tay!” Thanh âm Đông Phương thanh thúy tràn ngập sợ hãi. Hấn dùng lực di chuyển tay chính mình, lại bị người hai bên giữ chặt không cho nhút nhích. Như vậy, ngón tay sẽ bị đè xuống. Áp lực càng lúc càng lúc, truyền đến đại não cảm giác đau đớn.

Khải Thân vô tình cười, đem cằm Đông Phương kéo léo nâng lên, tiếp tục vặn ốc vít trong tay. Một điểm một điểm co rút lại, áp chế mười ngón tay linh hoạt thiên hạ đệ nhất.

“Buông ta ra! Buông ta ra!” Đông Phương kêu to, toàn thân vặn vẹo mà giãy dụa.

“Hả hả hả!” Tiếng kêu thảm thiết bén nhọn.

Ngón tay dài nhỏ rút cuộc chịu không được hình cụ càng chặt, giống như éo nhỏ, máu tươi vẩy ra bốn phía. Đau đớn mãnh liệt công kích đại não. Tay, cơ hồ bị phá đi! Đông Phương khóc kêu giãy dụa, hai người đi tới, đem khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt ấn trên mặt bàn, để ngừa hấn giãy dụa quá độ.

Đằng Tân đứng một bên, mang theo trái tim băng giá mỉm cười, dùng một khăn lụa trắng nõn, vì Đông Phương mà mau đi cái trán không ngừng bốc ra mồ hôi lạnh.

“Không nên... . . Hả hả... .. Không nên!”

Khải Thân còn đang tiếp tục , Đông Phương mang theo khóc thê thảm cầu khẩn quanh quẩn trong phòng. Càng ngày càng gấp, càng ngày càng gấp... ..

Nương theo xé rách đau đến can phé, rớt cuộc, một tiếng rất nhỏ, làm cho người ta rung sợ “A sát” truyền tới tai mọi người — đây là tiếng cốt gãy.

Khải Thân, dĩ nhiên đem ngón tay của Đông Phương ép gãy. Đây là lúc, Khải Thân mới đình chỉ hình phạt tàn nhẫn, thân thủ khơi lên khuôn mặt Đông Phương đầy lệ tích. Đằng Tân thản nhiên nói: “Bất tỉnh.”

“Đúng vậy... . . .” Khải Thân liếc nhìn hai tay của Đông Phương đã huyết nhục mơ hồ, nói: “Tay đứt ruột xót, Đã không còn ngón tay linh hoạt, sẽ không thể bẻ khóa. Như thế nào có thể thoát được?”

“Rất nhanh sẽ tốt, đừng quên, hắn là người gia tộc ấy.” Đằng Tân nhìn chăm chăm Đông Phương, trong mắt hung quang tàn ngược chột lóe qua. “Đại khái ba tháng, tay hắn có thể khôi phục. Đến lúc đó, trở lại lần nữa.”

Nội thất ánh sáng ảm đạm, Đông Phương cuộn mình dần tỉnh lại. Đông Phương bởi vì đau đớn mà tỉnh lại. Hắn nhú mi lại thật sâu, từ trong bóng tối đứng lên. Lông mi thật dài rung động, nơi phản ứng đầu tiên chính là tay — cái thời khắc kia thật là thống khổ dày vò. Hắn bị Khải Thân mang theo mỉm cười tà ác đem ngón tay băng bó lại, nhưng hắn không nhìn thấy, bởi vì hai tay đang bị gắt gao trói sau người.

Đông Phương từ trên mặt đất dựng thẳng lên thân thể, cố gắng chuyển động ngón tay đụng vào còng tay lạnh như băng. Đây không phải còng tay đặc thù, đối Đông Phương mà nói, muốn phá rất dễ dàng. Nhưng hắn lại lập tức nằm sấp xuống, đau quá! Ngón tay không nên lộn xộn. Không cần nói bên ngoài huyết nhục mơ hồ, Đông Phương âm thầm cảm giác, ít nhất có 2 ngón cốt nứt ra rồi. Cảm giác đau đớn giống như bị lử thiêu liên tục...

Xem ra trên thế giới không phải chỉ có Khoa Lạc Đặc là người xấu. Đông Phương giãy dụa tái ngồi xuống, nghiêng người vào tường, muốn tìm một tư thế thoải mái một chút cho mình.

Đây là một phòng rất nhỏ, một người nhỏ con đang đứng canh tại vị trí cửa sổ, đại khái là một tiểu hài tử. Trong phòng không có bất cứ đồ dùng gì, lạnh như băng.

Đại khái đây là nơi để canh giữ người đi. Đông Phương đoán chính mình đang giữa lâu đài.

Đáng chết! Ngón tay của ta!

Đau... ..

Vừa lại một trận đau kịch liệt, Đông Phương hô hấp chờ nó đi qua, nhưng đau đớn cứ trận này lại tới trận khác. Tay đã không còn linh hoạt, Đông Phương đối với tình cảnh trước mặt vô kế khả thi.

Không chờ nhiều, cửa phòng mở ra. Hai người nam nhân cao lớn đi đến, nắm tay hắn đưa ra ngoài. Đông Phương nhìn chung quanh biết nhất cử nhất động của mình đều bị giám thị. Một ngày nào đó ta muốn ăn miếng trả miếng!

Ồ.. Đau quá... Động tác của nam nhân rất thô lỗ, đụng tới vết thương của Đông Phương làm cho hắn thấp giọng rên rỉ một chút, nhưng lúc rời phòng, chịu đựng đau đớn, nhìn trời giấu đi cảm giác bị giám sát.

Nếu có thể lấy tay, hắn nhất định sẽ dùng thủ thế học được trong quán bar của Mỹ. Bị hai người hai nhân dẫn đến sân, Đông Phương nhìn thấy Khải Thân.

Hắn đứng ở sân thượng tựa hồ như đang chuyên tâm chờ, nghe thấy thanh âm, quay đầu, trên mặt mang theo tươi cười thẳng lợi.

“Mỹ nhân tỉnh dậy.” Khải Thân vừa nói, vừa đi tới trước mặt Đông Phương.

Hắn dừng trước người Đông Phương, khơi cầm Đông Phương. Cảm giác mê người làm cho Khải Thân rất hài lòng, Đông Phương trái lại đứng ở đó, đột nhiên ngửa đầu đối với Khải Thân cười ngọt ngào. Thời khắc này khiêu khích của Đông Phương, làm cho Khải Thân bị vẻ mê hoặc làm cho sững sốt.

Bất được thời cơ, Đông Phương cười lạnh một tiếng, đột nhiên khởi chân, muốn để cho Khải Thân một kỷ niệm khó quên. Người bẻ tay của ta, ta nhân tiện đoạt mệnh nòi giống của người!

“Ồ... . . .” Đánh lén thất bại. Phản ứng không phải là Khải Thân, mà là một trong hai người nam nhân đứng bên người Đông Phương. Trước thời điểm Đông Phương còn chưa đụng tới Khải Thân, đã nhanh chóng ẩn bả vai Đông Phương, tại tiểu phúc của hắn hung hãn va chạm.

Cảm giác mãnh liệt làm cho Đông Phương trong nháy mắt thất thần, hắn rên rỉ ngã xuống đất, lại bị hai người bên cạnh không chút thương tình bắt đứng lên, suy yếu ở giữa hai người, bị ép đối mặt Khải Thân.

“Hành động hảo đáng yêu.” Khải Thân ha hả cười nhẹ, hứng thú mà đụng nhẹ trán Đông Phương. Tiếp cận, chậm rãi liếm đi tơ máu trên khóe miệng Đông Phương.

Đông Phương nhắm mắt lại không chú ý tới ý, đầu tiên là cắn chặt răng không cho đầu lưỡi Khải Thân tiến vào, sau đó đột nhiên hé miệng, cắn đầu lưỡi Khải Thân, làm cho Khải Thân đau mà co rút lại.

“Cắn chết người!” Đông Phương tức giận nói, tiếp theo lại cười rộ lên. Có lẽ là vì cười mà đụng tới vết thương, tiếng cười đột nhiên ngừng lại, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại giống như mới vừa ăn khổ qua. Bị tiểu tử này trêu chọc làm mất mặt mũi, Khải Thân cảm tức nhìn chằm chằm Đông Phương, dùng giọng nói trầm trọng đủ thấp nói: “Không biết sống chết.”

Hắn một bên hướng kẻ dưới nháy mắt ra giấu, một bên oán hận đem tây phục trên người ném qua một bên, thân thủ cởi quần Đông Phương.

“Người muốn làm gì!” Đông Phương cực kỳ hoảng sợ, giãy dụa. Không cần nghĩ ngợi mà giơ chân đá Khải Thân, hạ phúc lại bị dính một quyền. “Ồ..”

“Ta khuyên ngươi thành thật một chút, hai người kia ra tay rất nặng, nhưng là những người chuyên môn ta dùng để đối phó ngươi.” Khải Thân vừa nói, một tay đem quần áo trên người Đông Phương không ngừng giãy dụa xé thành từng mảnh nhỏ. Chờ Đông Phương từ mơ hồ tỉnh táo lại, trên người đã trần như nhộng.

“Ta hảo hảo xem một chút, người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc có bao nhiêu lợi hại.” Khải Thân đem quần nhỏ thoát ra, cường ngạnh mà tách hai bắp đùi Đông Phương ra.

Đông Phương ý thức được thật sự không ổn, khẩn trương mà cơ thể cứng ngắt, hai chân đá lung tung: “Tránh ra! Người biến thái!”

“Hảo quật cường, kích thích sự chinh phục của ta.” Khải Thân cười khê, ngón tay trắng nõn ma sát, đi đến giữa cái khe, tại cúc hoa xoay quanh, đột nhiên dùng sức đâm, đem ngón tay đi vào.

Địa phương tinh tế miễn cảm bị công kích, Đông Phương “Hả” kêu một tiếng, phảng phất lúc này mới rõ ràng biết bị nam nhân chính thức lăng nhục, trong mắt toát ra thần sắc bối rối.

“Hảo chặt..” Khải Thân sỗ sàng thở dài, lấy tay trong nội bích ra vào “Lúc vật kia đi vào, nhất định chảy máu đi.”

Hảo bản.. Bị sỉ nhục làm cho Đông Phương phần nộ mà run rẩy, hắn nhớ tới Khoa Lạc Đặc, mặc dù Khoa Lạc Đặc cũng từ làm hành động như thế, nhưng không có cảm giác như Khải Thân.

Thông đạo miễn cảm bị ngón tay *** tà không nể nang gì mà xâm phạm, Đông Phương cau mày, hắn biết hôm nay không cách nào may mắn thoát khỏi. Tay không có lực, làm cho hắn cả năng lực giãy dụa cũng không có, hắn cảm giận mà nhắm mắt lại, cắn răng.

“Xem ra học được một chút thông minh rồi.” Khải Thân nói, rút ngón tay ra, ấn thất lưng Đông Phương, đem phân thân một mạch xuyên vào chỗ sâu trong thông đạo nhỏ hẹp.

Cảm giác muốn xé thân thể làm hai làm cho Đông Phương đau đớn. Nhưng hắn rất nhanh một lần nữa đến với hiện thực, càng thêm rõ ràng Khải Thân đang hành hạ ở chỗ sâu bên trong thân thể hắn.

“A a..” Đôi môi vẫn đóng chặt của Đông Phương cuối cùng không chịu được hết ảm lên, nước mắt từ lông mi rung động rơi xuống.

Tiếng gọi này càng làm cho Khải Thân hưng phấn, hắn liều mạng ra vào thân thể Đông Phương. Phân thân lặp đi lặp lại ra vào mang theo một ít máu tươi vì bên trong bị xé rách.

“Hả hả...” Tiếng kêu của Đông Phương vang vọng cả pháo đài cổ kính.

“Buông lỏng, người khiến cho ta đau quá đấy.” Một bên hưởng thụ thống khổ của thân thể mềm mại đang sợ run, Khải Thân tiếp tục dùng ngôn ngữ sỉ nhục Đông Phương.

Tốc độ hần nhanh hơn, đơn giản cầm eo nhỏ của Đông Phương, đem hai chân Đông Phương cách mặt đất, tùy ý mà chơi đùa. Thân thể Đông Phương càng thêm khó chịu, hần ra sức giãy dụa, lại bị hai người nam nhân gắt gao đem cả vai đặt tại mặt đất lạnh như băng.

Nước mắt trong suốt chảy qua khuôn mặt làm ướt sân nhà đá cẩm thạch màu xanh, tích thành một đọng nước nhỏ. Đông Phương bị đau đến điên rồi. Ở trong thân thể có dị vật không ngừng hoạt động.

“Ồ ..Ồ..” Chịu không nổi tàn nhẫn như vậy, Đông Phương toàn thân co quắp, ánh mắt có điểm hôn mê, hải tử đã không rõ chuyện gì đang xảy ra. Thân thể theo bản năng giãy dụa.

“Đừng... .” Không quan tâm đến tình trạng của Đông Phương, Khải Thân cảm thấy mỹ mãn mà tại nụ hoa nóng bỏng chặt chẽ mà đem dục vọng của mình ra vào.

Y thoải mái than, buông hai chân Đông Phương, làm cho Đông Phương ngỡ ngác mà quỳ rạp trên mặt đất. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn vẫn như cũ không chịu được mà run rẩy, mặt động vừa mới bị chà đạp còn chưa khép lại, lộ ra nội bích hồng hồng, dịch thể màu trắng cùng huyết đỏ tươi từ bắp đùi chảy xuống.

“Kết thúc nhanh như vậy?” Đằng Tân dựa cửa, xa xa nhìn một màn *** ngược bị thảm, bình tĩnh hỏi Khải Thân.

“Thật là, vật nhỏ này thật chặt, làm cho ta thoáng cái ra rồi.”

“Thật sự?” Đằng Tân che miệng cười khế. Đây là động tác rất nữ tính, nhưng ánh mắt nhìn về phía Đông Phương lại hoàn toàn không có ôn nhu của nữ tử.

Y chậm rãi đi tới bên người Đông Phương, kéo lấy tóc Đông Phương, bách hần giữa đầu ra sau, hiện ra khuôn mặt xinh đẹp chứa đầy nước mắt.

“Đông Phương, khuôn mặt như thế nào lại như vậy rồi?” Đông Phương khổ sở mà rên rỉ, hai tròng mắt ngập nước, đột nhiên nhớ tới chủ ý đem ngón tay thiên hạ vô song của mình bẻ gãy là Đằng Tân, hần hung tợn mà trừng mắt liếc y một cái.

“Rất có tinh thần ma.” Đằng Tân giả vờ cười, nhưng trong tâm lửa giận lại tràn ngập.

Nguyên tưởng rằng Đông Phương sau khi bị vũ nhục, có thể dễ dàng khiến hần quang mang, làm cho hần giống một nam hải lộ ra ánh mắt sợ hãi. Không nghĩ tới, hần lại nhìn mình như thế. Nhìn thấy Đông Phương còn đang quật cường mà trừng mình, Đằng Tân vung tay lên, cho hần một cái tát.

“Ba!”

Khuôn mặt tuần tú in lên năm ngón tay, tơ máu vừa ngưng lại chảy xuống khóe miệng. Đông Phương bị động tác thô bạo này làm cho toàn thân đau xót, cắn răng không nói một câu mà nằm sấp hạ đầu, đem mặt áp vào sàn nhà lạnh lẽo. Hạ thể của hải tử bị chà đạp vô cùng thê thảm, bộ dáng yếu ớt dễ dàng câu dẫn nam nhân.

Cảm giác được hạ thể ngẩng đầu, Đằng Tân phát ra cảm tức. Hần từ trước tới giờ, thích đùa giỡn nam hải cùng thiếu nữ, nhưng cũng không để cho bọn họ khiến dục vọng của mình mất khống chế, tất cả mọi người bất quá chỉ là đối tượng phát tiết, là công cụ cho nhu cầu của bản thân.

Tại thời điểm Đằng Tân kế thừa địa vị mà nói, hoàn toàn có thể khống chế hết thảy, không vật gì không được. Nhưng là Đông Phương, lại luôn hấp dẫn hần. Tươi cười lơ đãng, bộ dáng giả vờ trách cứ, khiến cho Đằng Tân muốn đem hần hạ ngục.

Đông Phương một người đầy ma chú, Đằng Tân sợ đụng vào, sẽ rơi vào bẫy không thể khống chế hết thảy. Cho nên, hần tình nguyện cho Khải Thân giữ lấy Đông Phương, làm cho đóa hoa của người này bị chà đạp.

“Khải Thân...” Đằng Tân lộ ra khuôn mặt tươi cười đáng sợ, hỏi Khải Thân: “Người vừa mới nói hần thật chặt.”

“Đúng vậy, thật chặt. Bất quá thật sự rất thoải mái.” Khải Thân vừa nói, cùng Đằng Tân song song đặt Đông Phương nửa quỳ bên người, vuốt ve tấm lưng bóng loáng. Ngón tay cứng ngắc.

Đông Phương giật giật, nhớ tới hai tay bị khảo sau lưng, hạ thân không có một điểm khí lực. Hắn bắt lực nhìn sang bốn phía, không thể làm gì khác ngoài để cho Khải Thân giống xà xâm phạm da thịt chính mình.

“Sau này có thể chơi với hắn một chút.” Đằng Tân mang theo ánh mắt ngược đãi, từ trong phòng lấy ra phân thân, đưa tới tay Khải Thân. Khải Thân tiếp nhận, hiểu ý mà nở nụ cười, lại mở ra chân dài nhỏ của Đông Phương, quỳ gối trước cức hoa nguyệt nguyệt.

“Người.. Người muốn làm gì?” Đông Phương dự cảm điều xấu, gian nan quay đầu, hữu khí vô lực hỏi. Thanh âm hắn êm ái, bây giờ càng giống như tiểu nam hài âm hiểm tinh thể, nghe được Khải Thân cùng Đằng Tân hạ thể đột nhiên trưởng.

“Hảo thể chất, vừa mới nuốt thứ lớn như vậy, bây giờ cư nhiên bắt đầu hợp rồi.” Khải Thân miêu tả hình dáng cức huyết, luồn tới đem hai ngón tay bài khai cửa vào, máu tươi từ bên trong chảy ra.

“Không nên.. A..”

Đông Phương không nghĩ tới lần nữa bị chà đạp, chấn động toàn thân, địa phương mẫn cảm bị thương tổn lại chịu thống khổ xâm phạm khó có thể chịu được, hắn tận lực khép lại hai chân, lại bị Đằng Tân một bên ngăn cản.

“Cầu người.. Đau quá.. Ô..” Đông Phương cả người run lên, khóc cầu xin tha thứ.

“Dừng khóc, cho người một thứ tốt.” Khải Thân cười hắc hắc, đem phân thân cắm vào trong thân thể của Đông Phương. Cảm giác bị xé rách thê lương mà trở lại, Đông Phương thét chói tay giấy dựa.

“Không! Dừng lại.. Không nên..” Đông Phương nức nở, phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng của động vật nhỏ bị thương tổn. Đằng Tân một bên hai tròng mắt trừng lớn, hông hạ dục vọng đã ngẩng cao đầu.

Hắn muốn Đông Phương, muốn giống Khải Thân đi vào thân thể Đông Phương, ở bên trong thân thể vật nhỏ xinh xắn này phát tiết dục vọng chính mình. Không nhịn được, tay đụng vào nơi hấp dẫn ngay tại trước mặt mình.

“Đông Phương... . . Người đẹp quá.” Ngón tay Đằng Tân chậm rãi di chuyển lên vòng eo nhỏ.

“Ô... . . A... . . A a!” Khải Thân đem phân thân giả bỏ vào, hắn cũng không tha Đông Phương, trên mặt hiện lên tươi cười tàn khốc, rất nhanh mà quất xuyên vào.

Đông Phương khóc, máu tươi ngay hạ thể chảy ra nhiều, chẳng những nhiễm cả phân thân, ngón tay của Khải Thân nắm dương khối cũng bị nhiễm một mảnh *** mị.

Tình cảnh ngược đãi bị thảm làm cho dục vọng Đằng Tân đứng lên, hắn quyết không cùng mình đấu tranh. Khơi mào mặt dính đầy lệ ngân của Đông Phương, Đằng Tân quỳ gối trước mặt Đông Phương, móc ra phân thân.

“Hảo hảo hầu hạ ta, ta bảo Khải Thân tha người.” Hắn mỉm cười dụ con mèo nhỏ nằm ở dưới. Đông Phương đối với Đằng Tân không có phản ứng, hắn một mặt nghĩ mọi biện pháp rời khỏi hành hạ đáng sợ, nghẹn ngào cầu xin tha thứ, từng giọt nước mắt xinh đẹp theo khuôn mặt chảy xuống má, làm ướt ngón tay xinh đẹp của Đằng Tân.

“Đủ rồi, Khải Thân.” Nghe Đằng Tân nói, Khải Thân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đằng Tân một cái.

“Người cũng không nhịn được?” Hắn giều cợt Đằng Tân, đem phân thân giả rút ra. Tựa hồ ngay cả ruột cũng bị rút ra bên ngoài cơ thể.

“A!” Đông Phương bị thảm kêu một tiếng, mất đi khí lực mà té trên mặt đất thất thần, tròng lớn hai tròng mắt tròn tròn, thở dốc nhẹ nhẹ.

“Này, còn không có hết.” Đằng Tân khơi cầm Đông Phương.

Đầu óc tựa hồ không cách nào vận chuyển, Đông Phương đã bị vây trong trạng thái hoảng loạn, hần ngơ ngác mà liếc mắt nhìn Đằng Tân một cái, lộ ra ánh mắt cực kỳ tức giận của hải tử. Nước mắt không ngừng chảy xuống, ướt cả khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta nhìn không được muốn đi vào.

“Không nghe lời, có thể ăn một chút khổ.” Đằng Tân khai hàm răng đóng chặt của Đông Phương, đem phân thân đi vào. Thật thoải mái.. Khuôn miệng ẩm áp ẩm ướt.. Khuôn mặt nhỏ nhắn có thể đoạt đi lý trí của bất kỳ người nào, còn có hai tròng mắt hồn nhiên như vậy..

Đằng Tân chỉ cảm thấy thần kịch liệt chấn động, càng mạnh mẽ kích thích. Hần ẩn dấu Đông Phương, mạnh mẽ đem phân thân đem vào chỗ sâu nhất trong miệng, nghĩ muốn tất cả tiến vào bên trong.

Yết hầu non nớt bị hành động thô lỗ của hắn khiến cho sinh đau, làm cho lý trí của Đông Phương trở lại thân thể. Dường như hiểu được Đằng Tân đối với hắn đang làm cái gì.

Trong miệng tràn ngập mùi khó nghe của dục vọng nam nhân, đồng thời ra vào trong yết hầu, làm cho hắn thống khổ hít thở không thông. Đông Phương ra sức giãy dụa, lùi về sau, nghĩ muốn đem vật đó nhỏ ra. Nhưng Đằng Tân mặc dù bận vẫn ung dung mà đè lại hắn, lộ ra mỉm cười đắc ý vừa chìm trong khoái cảm.

Ta không nên! Chán ghét nói không nên lời. Không phải lần đầu khẩu giao cho nam nhân, tại chỗ Khoa Lạc Đặc từng có mấy lần kinh nghiệm. Cái kia tuy nói là bị bức, cũng không có cảm giác như bây giờ. Ác tâm.. Phản ứng theo bản năng, hắn không cần nghĩ ngợi mà dùng sức cắn xuống.

“A!” Lần này phát ra tiếng kêu thảm thiết là Đằng Tân, bất quá phản ứng của hắn cũng thật nhanh, nhanh chóng từ miệng Đông Phương rút ra. Cúi đầu đánh giá kỹ phân thân, không có bị cắn đứt, nhưng vẫn lưu lên đó mấy dấu răng.

Phát giác có điểm không thích hợp Khải Thân đã sớm đi lên, thưởng cho Đông Phương một cái bạt tai vang dội, đem Đông Phương đánh cho ngất đi. Sàn nhà lưu lại vết máu—đại đa số từ chỗ Đông Phương bị xé rách.

Đằng Tân nhìn khí quan bị tổn thương, tầm mắt hung tợn nhìn trên người Đông Phương bị hôn mê, từng bước tiến lên, muốn đem Đông Phương làm tỉnh dậy, lại bị Khải Thân ở một bên ngăn cản.

“Đừng kích động, còn nhiều thời gian.” Khải Thân vuốt vuốt tóc vàng sáng lạn, nghiêng mắt ngăm nhìn phân thân bị bầm tím của Đằng Tân, ranh mãnh nở nụ cười: “Muốn giáo huấn hắn cũng không phải nhất thời. Hắn bị thương quá nặng rồi, hôm nay cứ như vậy đi.”

Đằng Tân chịu đựng tức giận bộc phát, nhìn chằm chằm hai tròng mắt Khải Thân, chậm rãi nói: “Người đã ném được tư vị rồi, đương nhiên hài lòng.”

“Đằng Tân.” Khải Thân phe phẩy đầu: “Ta cảm giác thái độ khách nhân đối với chúng ta không thích hợp. Người ý định giết chết hắn sao?” Y dưới đầu đến bên tai Đằng Tân nhẹ nhàng nói: “Đừng quên, hắn là bảo bối của tên kia.”

Đằng Tân tỉnh táo lại, tái quay đầu lại liếc mắt một cái nhìn Đông Phương đáng thương bất tỉnh ngã xuống đất, sáng tỏ mà gật đầu.

Trời mùa thu tới, là thời khắc cuối cùng hoa quế tung bay thơm ngát. Đáng tiếc nơi này không có hoa quế, dọc theo bên đường là cây cỏ, cũng đã bắt đầu vàng, lộ ra một chút sợ hãi với rét lạnh sắp tới.

“Tìm không được sao?” Khoa Lạc Đặc đứng ở trước cửa sổ lúc trước Đông Phương thích nhất, nhìn cảnh bờ biển đánh vào, không mang theo tâm tình mà đối với Nhạc Hình Cung nói. Nhạc Hình Cung đứng ở đại sảnh, cầm trên tay một văn kiện dày của tình báo. Văn kiện mặc dù dày, nhưng kết quả chỉ có một..

“Đúng vậy, chúng ta hoàn toàn mất đi tin tức của Đông Phương. Bất quá, lấy năng lực của Đông Phương, chỉ có thể tạm thời né tránh mạng lưới tình báo của chúng ta. Ta sẽ kiểm tra chỗ sơ hở của mạng lưới tình báo..” Hắn đang muốn đem tình báo một bước chỉnh đốn, văn kiện trong tay đột nhiên bị Khoa Lạc Đặc xoay người vung tay lấy. Khoa Lạc Đặc có điểm nhằm chắn lật xem văn kiện, xong đưa nó trở lại chỗ Nhạc Hình Cung.

“Mạng lưới của chúng ta không có vấn đề.” Khoa Lạc Đặc nói “Vấn đề là có lực lượng lớn hơn chúng ta, có thể ngăn cản điều tra.”

“Lực lượng lớn hơn? Ở đây chỉ có Ngõa Tây Tư gia tộc hoàn toàn có thể?” Nhạc Hình Cung ý thức được vấn đề nghiêm trọng, nhú mày. Gặp một đối thủ cường đại như Ngõa Tây Tư gia tộc— phi thường là đối thủ cường đại.

“Tại sao nhất định phải một nhà? Bọn họ có thể liên hợp.” Nhạc Hình Cung lắc đầu tỏ vẻ hằn đối với vấn đề này không ôm hy vọng: “Năm gia tộc từ trước tới giờ tranh đấu lẫn nhau, vừa lại kiềm chế lẫn nhau, không có khả năng liên minh. Thiếu gia ngấm lại, chúng ta mấy nhà có huyết cừu một đời với nhau.”

Khoa Lạc Đặc lạnh lùng mà mỉm cười: “Không nên quên, liên minh vốn là muốn thời cơ. Khải Thân vừa mới kế thừa quyền lợi của Lăng Tích gia tộc, chính là sẽ đối phó ta. Đến vị thiếu gia xinh đẹp kia cũng có dã tâm. Hai người cũng vì lợi ích mà có thể buông tha cho huyết cừu gia tộc, rất có thể hợp tác với nhau.”

“Bọn họ không cần phải tổn tinh lực phong tỏa thông tin của Đông Phương.”

“Đương nhiên muốn... .” Khoa Lạc Đặc đột nhiên nhần lại mi thô dày, trầm giọng nói: “Cơ hội bọn họ liên minh, chính là Đông Phương.”

“Thiếu gia vốn nói, Đông Phương đã bị bọn họ bắt được. Cho nên chúng ta mới không có cách nào truy ra hành tung của hắn?”

Khoa Lạc Đặc nhớ tới con mèo nhỏ bị người khác bắt, tâm một trận đau, trên mặt lại là một mảnh bình yên lười biếng: “Ý ta là, bọn họ đã biết thân phận của Đông Phương rồi. Tất cả.. không phải vốn là ngọn nguồn của dục vọng sao?”

Trong tay gặp phải lực lượng chưa bao giờ trải nghiệm, Khoa Lạc Đặc rõ ràng, Đông Phương đã biến thành bầy rập ngọt ngào, muốn không nghĩ tới là, sẽ bị người của Lăng Tích gia tộc nuốt ngay cả khớp xương cũng không chừa lại.

Hai người nam nhân tà ác không cho Đông Phương nghỉ ngơi được bao lâu, cách một buổi tối, sẽ làm cho Đông Phương thống khổ mà tỉnh dậy, nam hài vội vàng mở mắt nhìn căn phòng. Đông Phương cũng không rõ chính mình sao lâm vào hoàn cảnh này, thời gian tối hôm qua tận lực nghỉ ngơi. Thẳng đến lại bị dẫn tới phòng này, hắn bắt đầu hoảng sợ. Mặc dù có năng lực hồi phục, nhưng ngày hôm qua bị đả thương nặng như vậy không có khả năng hoàn toàn biến mất.

“Ở chỗ này, tiểu mỹ nhân.”

Đông Phương bị gã dẫn đến trên ghế sa lon, động tác mãnh liệt làm thân kinh đau đớn, làm cho Đông Phương trừng mắt nhìn người nọ một cái, khẽ nhú mày. Hai tay được buông ra, có lẽ nghĩ ngón tay đã bị bẻ gãy không thể uy hiếp bọn họ.

“Người nhìn cái gì?” Nam nhân nhìn thấy ánh mắt quật cường của Đông Phương, thân thủ nắm cằm hắn: “Không biết da trên chân.. Dùng đầu lưỡi liếm sẽ có mùi gì.”

“Tránh ra!” Hôm qua Đông Phương mới bị thô lỗ xâm phạm rừng mình một cái, xoay người muốn chạy trốn, bị nam nhân dễ dàng đè lại.

“Này, đừng đùa. Người không muốn sống sao?” Một nam nhân khác đứng ở một bên thâm nuốt nước miếng, một bên nhắc nhở người kia. Tựa hồ nhớ tới nam hài trước mặt này vốn là không cho phép bị đụng vào, nam nhân buông bỏ vai Đông Phương ra, từ ghế sa lon đứng lên.

Đông Phương mới vừa bị dọa đến cơ hồ muốn chảy nước mắt xuống lúc này mới an tâm một chút, hơi chút bình tĩnh, vừa lại khôi phục như trước, kiêu ngạo mà lần nữa hung hăng dùng mắt to trừng người nọ.

Nam nhân bị cái nhìn kiêu khích làm cho mất hứng, vừa lại cổ kị lệnh của Khải Thân và Đằng Tân, đứng ở một bên khoanh tay, lạnh lùng nói: “ Người không nên cao hứng, hai vị thiếu gia đang thương lượng nên như thế nào yêu người đây. Chờ một chút chỉ có người chịu.”

Đông Phương bị cảnh cáo làm cho sợ co rút lại, nhớ tới kinh nghiệm thống khổ hôm qua. Lập tức trong bụng đối với Khải Thân và Đằng Tân chửi rủa, ngay cả tổ tiên cùng thân thích ba đời cũng chiếu cố.

Nhưng hẳn cho tới bây giờ vốn là không đồng ý hấp thụ giáo huấn, không lo lắng chuyện tình tương lai, vĩnh viễn chỉ dựa theo hành động bản năng. Cho nên, hẳn rất nhanh đem lời cảnh báo của nam nhân để ra sau đầu, chuyển động đầu, hai tròng mắt lưu chuyển, suy nghĩ phương pháp chạy thoát.

Phòng được bố trí giống nhau. Ít nhất, cũng giống biệt thự của Mã Thụy phu nhân cùng Khoa Lạc Đặc, chỉ khác có sàn nhà mà thôi. Trừ ra... Trong phòng có mấy thiết liên cùng mấy người có ngoại hình quỷ dị.

Đông Phương cố ý quên vài thứ kia, miễn cảm mà cảm thấy chúng đối với chính mình tuyệt đối không có tác dụng. Cửa sổ lớn trong phòng, cũng hoàn toàn mở rộng, làm cho ánh sáng tháng mười chiếu vào. Ngồi trên ghế không thể thấy rõ tình cảnh phía dưới, bất quá từ cửa sổ đi ra ngoài, muốn nhảy xuống cũng không có gì khó. Càng trông trải không gian phòng thủ lại càng lớn, chỉ cần có thể nhảy ra cửa sổ kia, đến địa phương trống trải, cho dù có bị hai người biến thái đáng ghét kia bố trí người canh gác, cũng nhất định có cơ hội chạy thoát.

Đáng tiếc, tay bị thương. Đông Phương tiếc nuối mà cúi đầu nhìn ngón tay bị một tầng lụa trắng quấn lấy của mình, đáng thương đặt ngón tay ở bên môi hôn hôn. Vừa lại trong lòng mắng Khải Thân vài câu.

Nếu như tay không bị thương, chạy thoát cơ hội nhất định rất lớn! Càng không xong chính là, không chỉ có tay, ngay cả thắt lưng cũng rất khó chịu. Vừa nghĩ đến thắt lưng, vết thương dưới thân như có cảm giác kịch liệt, làm cho Đông Phương cắn môi dưới tựa vào sa lon khẽ thở dốc.

Hôm qua mới bị như vậy tàn nhẫn mà xé rách... Đang tính toán các bước chạy trốn, phòng bị lực mạnh mà đẩy ra. Đi vào, vốn là Khải Thân một thân tây phục màu trắng, nổi bật trên trang phục là đóa hoa hồng nở rộ, có thể nói tâm tình của hắn bây giờ rất khoái trá.

“Tiểu sủng vật xinh đẹp như vậy.” Hai tròng mắt đang nhìn Đông Phương trên ghế sa lon, đến gần Đông Phương, nâng lên cằm, mang theo ngữ điệu nhẹ nhàng mà tục tĩu nói: “Nhìn thấy cái dạng này của người, phía dưới của ta lại đứng lên.”

Đông Phương dùng ánh mắt hung tợn nhất liếc hắn, hận không thể cho hắn một đao..

12. Chương 12

“Tiểu sủng vật xinh đẹp như vậy.” Hai tròng mắt đang nhìn Đông Phương trên ghế sa lon, hắn đến gần Đông Phương, nâng lên cằm, mang theo ngữ điệu nhẹ nhàng mà tục tĩu nói: “Nhìn thấy cái dạng này của người, phía dưới của ta lại đứng lên.”

Đông Phương dùng ánh mắt hung tợn nhất liếc hắn, hận không thể cho hắn một đao..

“Còn không có học được giáo huấn hả... . . .”

Trong mắt Khải Thân lóe lên tia nguy hiểm, nửa quỳ trước Đông Phương đang dựa vào ghế sa lon, hai tay dùng sức đem bắp đùi trắng nõn hiện ra.

Chỗ hôm qua mới bị hành hạ lần nữa bị bại lộ trong không khí, khẽ động mãnh liệt làm cho Đông Phương hấp mọi hơi, hẳn rất nhanh phản ứng, nhanh nhẹn từ ghế sa lon đứng thẳng dậy, không chút do dự đem nắm tay hướng mặt Khải Thân đánh tới.

Ngón tay mặc dù bị thương, nhưng tốc độ của Đông Phương là nổi tiếng nhanh khắp thiên hạ không thể xem thường, Khải Thân đối với thân thể hôm qua vừa mới bị chà đạp không một chút phòng bị, lập tức trúng một quyền hung hăng, bị đánh cho chật vật ngã xuống đất.

Đông Phương giống như thú nhỏ từ sa lon đánh tới, nghĩ muốn tái gia tăng vài quyền, để trả thù hôm qua, lại bị hai thủ hạ của Khải Thân đè lại, bọn họ tại tiểu phúc đánh hai quyền, mới ôm bụng lui tới một bên.

“Ồ.” Cánh tay mảnh khảnh bị Khải Thân dùng lực lôi kéo cơ hồ muốn xé đứt, Đông Phương rên rỉ nhìn về mặt phần nộ của nam nhân.

Mũi cao thẳng mang một mảnh xanh tím bất nhã, bộ dạng thẹn quá thành giận làm cho khuôn mặt đỏ lên giống đóa hoa hồng trước ngực.

Mặc dù thân thể đau muốn chết, hơn nữa người ở hoàn cảnh như vậy, Đông Phương lại nhin không được bật cười.

“Người hẳn là phải chịu chút khổ.” Khải Thân dữ tợn mà cắn răng, đối với thủ hạ bên cạnh gào thét: “Đi! Dem roi đưa cho ta!”

Roi? Đông Phương mở to hai tròng mắt vô tội nhìn chung quanh. Thành thật mà nói, roi đối với hắn mà nói giống như mà người bệnh không thích thuốc.

Khải Thân từ tay kẻ dưới đoạt lấy roi màu đen, vừa muốn quất lên người Đông Phương, lại bị Đằng Tân ngăn cản.

“Như vậy không tốt. Da giống như lụa thể này, dùng roi rút huyết ra thật đáng tiếc. Cho dù cần roi, cũng không hẳn là dùng loại này, đem người đánh tới chết.”

Đằng Tân ưu nhã mà đi đến, thấy trên mặt Khải Thân động ứ ngân, lập tức hiểu chuyện đã diễn ra.

Hắn ngồi xổm xuống, néo cằm Đông Phương, ôn như cười cười, quay đầu lại đối Khải Thân nói: “Bản thân ta có một phương pháp mới, có thể hảo giáo huấn hắn, vừa lại vui mắt.”

Khải Thân nhìn Đằng Tân vài giây, nổi lên hứng thú, môi khẽ giơ lên, tiêu sái ném roi trong tay: “Hảo, nói cho ta biết một chút biện pháp tốt gì.”

“Thú vị.. Trò chơi mỹ nhân ngư” Đằng Tân vuốt ve cằm nhẵn nhụi của Đông Phương, hai tròng mắt khẽ cong lên: “Đông Phương là nam hài xinh đẹp như vậy, rất thích hợp làm mỹ nhân ngư.”

Mỉm cười nhưng mắt không có ý cười, khiến cho tâm Đông Phương một trận sợ run. Rất nhanh, Đông Phương bị áp tới hồ bơi lộ thiên của pháo đài cổ kính.

Đứng ở bên hồ, đầu nhỏ tự hỏi Đằng Tân muốn làm cái gì.

Trò chơi mỹ nhân ngư—đương nhiên là không thể rời khỏi mặt nước.

Nghĩ đến tươi cười đáng sợ kia của Đằng Tân, Đông Phương cúi đầu xem trong hồ không có gì uy hiếp, hồ nghi liền vút đi.

“Đông Phương..” Đằng Tân cười hì hì đi tới trước mặt Đông Phương, hỏi: “Người biết bơi lội không?”

Hắn sẽ không có ý định đem ta ném tới trong hồ này đi? Sách lược ngu xuẩn.

Đông Phương tức giận mà hướng hắn làm mặt quỷ, đột nhiên nhớ tới ngón tay chính mình bị bẻ gãy là chủ ý của tên ẻo lả này, cơn tức đẩy bụng lên tới đại não, nhắc chân hướng thân Đằng Tân.

Đằng Tân cũng rất cơ trí, nhanh nhẹn né đi, rồi khởi động thất lưng một cước đá tới phía dưới Đông Phương. Đông Phương mặc dù phản ứng, nhưng dù sao tối hôm qua bị hành hạ, thân thể vô luận như thế nào cũng không linh hoạt như trước, thở nhẹ một tiếng, thân thể xinh xắn bị Đằng Tân đá vào trong ao: “Chớ có trách ta, làm người tự tìm.”

Đằng Tân nhìn Đông Phương trong ao lạnh lùng nói, giương cằm, thủ hạ hai bên lập tức hành động, đem một ***g sắt lớn bao trùm bể bơi, đem hồ bơi biến thành một thủy lao cực đại.

Lồng sắt cách mặt nước ước chừng 5cm, Đông Phương đập nước, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ngửa lên, nhìn Đằng Tân cách ***g sắt đối với hắn lộ ra tươi cười âm trầm.

“Tiểu mỹ nhân ngư, trò chơi bắt đầu.” Đằng Tân dùng ánh mắt trêu tức mà nhìn Đông Phương trong nước.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Đông Phương nhú mày, hắn đập nước có điểm mệt, thân thủ hướng khe hở ở trong ***g sắt cào, làm cho nó gánh chịu sức nặng của thân thể.

Đằng Tân nhìn Đông Phương câu ngón tay trắng nõn tại thanh sắt, “Hảo tâm” mà đề nghị: “Ta khuyên người không nên cào thanh sắt”

“Tại sao?” Đông Phương ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, tò mò hỏi.

Đằng Tân mỉm cười. Nhưng Đông Phương rất nhanh biết tại sao rồi.

Hai người nam nhân cầm kim loại trường trong tay đi tới. Trong tay bọn họ cũng có một vòng sắt đầy mũi nhọn.

Đông Phương còn đang mở mắt đoán trường can trong tay bọn họ có tác dụng gì, nam nhân đứng ở bên bờ, đem mũi nhọn trường can hướng ngón tay Đông Phương tại chỗ vòng sắt.

“A” Vòng sắt cùng ***g sắt tiếp xúc, phóng ra dòng điện màu lam, Đông Phương trong nháy mắt bị dòng điện đánh trúng, bị thảm kêu một tiếng, buông tay ra, trầm vào nước.

Cơ hồ đau đớn thân xác bởi dòng điện đánh trúng làm cả người nhuễn ra. Đông Phương uống mấy ngụm nước, từ trong nước di chuyển lên.

Khải Thân tại bên bờ thưởng thức trò chơi thú vị, gọi người mang tới ô che nắng, cùng Đằng Tân một tả một hữu mà dùng cả phê nóng do Đằng Tân đem tới, cười nói: “Quả nhiên là trò chơi khác biệt, rất khó có thể nhìn thấy mỹ nhân ngu đáng yêu như vậy.”

Đông Phương cách ***g sắt thấy tươi cười trên mặt Khải Thân, phần nộ mà định mở miệng chửi lại. Trường can đáng sợ lại đuổi đến gần, hấn sợ đến nổi lập tức bơi đi. Điện tà ác phát ra thanh âm “lịch lịch” phía sau lưng.

Người cầm trường can vui vẻ nhìn Đông Phương bị truy đuổi. Hai người tàn nhẫn mỉm cười, không để cho Đông Phương có cơ hội thở dốc, chỉ cần hấn dừng lại, điện sẽ lại giật hấn, làm cho hấn ai kêu lần nữa bắt đầu di chuyển né tránh.

Đông Phương mệt đến không thở nổi, nhưng hấn không thể dừng, dòng điện ở trên người làm cho hấn mệt mỏi mà trốn tránh.

Nhưng thân thể hòm qua mới chịu ngược đãi liệu có thể chịu được bao nhiêu lâu?

Động tác của hấn càng ngày càng chậm, vài lần bị đỉnh sắt chạm phải, kêu thảm trầm xuống nước, vừa lại miễn cưỡng nổi lên.

“Ô..” Cuối cùng, hấn chỉ có thể đáng thương mà trốn ở góc hồ bơi, tận lực lui thân thể. Thân thể đã tiêu hao, Đông Phương biết chính mình nhịn không được lâu, hấn sợ hãi mà nhìn cây trường can đang đuổi lại gần, giãy dụa nghĩ muốn bơi ra, nhưng tay chân không nghe theo, chỉ có thể nhìn dòng điện chớp động, đánh hấn chìm xuống nước.

“A a!” Hít thở không thông làm cho hấn thống khổ dùng hết sức trời lên, lại chưa kịp thở, lại bị một trận điện vô tình đánh trúng.

Lập đi lập lại mấy lần, trước mắt Đông Phương bắt đầu mơ hồ. Trong tai truyền đến tiếng nói kỳ quái, chỉ cảm thấy hô hấp chính mình ngày càng khó khăn.. càng ngày càng khó khăn..

“Thiếu gia, hấn bất tỉnh rồi.” Xem Đông Phương chìm vào nước không có động tĩnh, nam nhân phụ trách cầm can lo lắng báo cáo.

Khải Thân đứng lên liếc mắt một cái nhìn thân thể nhỏ yếu của Đông Phương pháp phòng theo dòng nước, vội vàng nói: “Đem hấn bắt lên, nhanh! Không thể để cho hấn chết đuối.”

Đằng Tân không nóng nảy, ngồi ở chỗ mát đem kính râm, nhàn nhã mà nói: “Không nghĩ hấn lại kiên trì được lâu như vậy, chơi đùa như vậy mới đủ ý tứ.”

Cả người Đông Phương ẩm ướt bị đặt trên sàn nhà, có người dùng sức ở trước ngực hấn đè ép.

Hấn từ trong bất tỉnh tỉnh dậy nôn ra một bụng nước, một bên kịch liệt mà ho khan, một bên chậm rãi mở mắt, hàng lông mi ướt át rung động.

Thân thể không có một chút khí lực, Đông Phương hữu khí vô lực mở ra hai tròng mắt trong suốt như thủy tinh mà nhìn hai người tàn ác nọ.

Đáng chết! Ta rốt cục biết được Khoa Lạc Đặc còn không có quá xấu tính. Hấn thu mắt, nhớ tới Khoa Lạc Đặc. Ít nhất sau khi lăn qua lăn lại hành hạ hấn, còn có thể vì Đông Phương mà ôn nhu tha thứ.

“Bây giờ còn có khí lực di chuyển nắm tay sao?” Khải Thân trêu chọc đung chạm da thịt trong suốt của Đông Phương, sau khi trong nước, người trở nên trắng bệch, nhưng không giống người thường mà nhẵn đi.

Đông Phương quả thật không có khí lực di chuyển nắm tay, nếu như hắn có, bây giờ sẽ không chút do dự động thủ. Hô hấp gần hết, năng lượng cũng gần cạn kiệt.

Hắn nhắm mắt lại, tựa đầu qua một bên, đối với Khải Thân không để ý tới. Đằng Tân đứng một bên nho nhã cười, trong miệng lại nói ra lời tà ác: “Trò chơi chấm dứt, bây giờ hắn là hảo hảo yêu thương hắn rồi.”

Đông Phương lấy làm kinh hãi, bỗng nhiên mở to hai mắt trùng về mặt hạ lưu của Đằng Tân. Khải Thân đối với đề nghị này đương nhiên đồng ý, phát tay kêu lên hai người, đem Đông Phương ôm quay về phòng trong.

“Buông ta ra.” Đông Phương bị đặt ở giường lớn trong phòng, hắn phát ra tiếng kêu nhẹ nhàng như muỗi, nhưng lại không có khí lực giãy đi nam nhân đang đè hắn lại.

Đột nhiên ngừng đầu, tâm lý phát lạnh phát hiện trên trần nhà buông xuống mấy cái thiết liên.

Hắn nhìn thấy Khải Thân cùng Đằng Tân ánh mắt giống như dã thú hướng tới gần hắn, không biết từ nơi nào sinh ra khí lực, đẩy ra nam nhân bên cạnh ấn hắn, xoay người ngồi dậy, hướng một bên giường né ra.

“Ồ” Sau một khắc, hắn bị Khải Thân túm được mắt cá chân, thô lỗ mà ném về trên giường. Đông Phương sức lực cạn kiệt nằm ở trên giường, ánh mắt hoảng sợ nhìn bộ dáng Khải Thân nhe răng cười cỏi thất lưng.

“Không nên..” Hắn bây giờ vạn phần hối hận, không nên cấp trên mũi Khải Thân một quyền như vậy.

Không để ý đến lời cầu khẩn của hắn, Khải Thân thân thủ đem Đông Phương ném trên giường.

Đằng Tân ngồi ở bên giường, bắt đầu lột đi quần áo của Đông Phương. Cảm giác được thân thể từ từ lỏng lẻo trong không khí, Đông Phương kêu to lên: “Buông ta ra, buông ta ra!”

“Thanh âm thật êm tai..” Khải Thân cường ngạnh tách ra hai đùi, đem ngón tay bôi trơn đi vào.

“A!” Đông Phương kêu lên, giãy dựa thân thể tránh né, vết thương ngày hôm qua còn chưa khép lại, bị thô bạo như vậy khơi mào đau đớn.

Đằng Tân một bên ấn Đông Phương ngăn cản giãy dựa của hắn, một bên cười nói: “Giãy dựa của người so ra còn kém trẻ con.”

“Làm cho ta hảo hảo yêu thương yêu người..” Khải Thân trêu chọc, đột nhiên rút ngón tay ra, đem dục vọng đã đứng thẳng đưa vào trong cơ thể Đông Phương.

Này lại lần nữa xé mở vết thương trong cơ thể Đông Phương, làm cho nam hài xinh đẹp phát ra một trâm kêu thê lương thảm thiết.

“A!.. Không.. Không nên..” Đông Phương dường như mở rộng miệng hô hấp khó khăn, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Hung khí ở trong thân thể quất xuyên vào, cọ xát nội bích tế nộn, Đông Phương đau đến cả người run rẩy không ngừng, con người mờ mịt cầu xin tha thứ

“Cầu người.. Ô.. Đau.. A a a, không nên!..” Vận động tàn nhẫn tại lỗ nhỏ xinh xắn trong thân thể tựa hồ vĩnh viễn không ngừng.

Giống như bị một đao lăng trì, Đông Phương mỗi lần bị cắm vào cảm giác như yết hầu phẳng phất muốn phun ra máu ra.

Khải Thân hưởng thụ thân thể vô song trên đời này, nhân tiện giữ tư thế ở trong cơ thể Đông Phương nâng hắn dậy, làm cho hắn run sợ, ngồi ở trong lòng chính mình.

“Không! Ta không! .. A.. Tha ta đi..” Đông Phương cả người chảy ra mồ hôi lạnh, cân nặng của chính mình làm cho Khải Thân càng đâm vào sâu chỗ non nớt kia, làm cho hắn đau đớn, bấp đùi bắt đầu co rút.

Phân thân mềm mại bởi vì bấp đùi bị cường ngạnh tách ra mà bại lộ trước mặt người khác, Đằng Tân mang theo vẻ mặt ác ý, bắt đầu vuốt ve chỗ mẫn cảm nhất của Đông Phương.

“Không nên đụng ta!..Ồ.. A a a.. Đau quá..” Đông Phương hoảng sợ mà nhìn dục vọng chính mình trong tay Đằng Tân ngẩng đầu, một cổ khoái cảm không thể chịu đựng được cùng với thống khổ, cùng nhau vọt tới huyết thái dương.

Hắn thét chói tay muốn thoát khỏi Đằng Tân, lại bị Khải Thân ở phía sau cổ ý gia tăng lực va chạm, cơ hồ làm đảo lộn hết tất cả nội tạng của hắn.

“Không cho ta chạm sao?” Đằng Tân cười nhẹ, đùa bỡn vật đã cương của Đông Phương.

Tinh xảo như vậy, nhưng lại thẳng tắp như thế, thật sự xinh đẹp. Hắn thấy vật kia của Đông Phương chảy ra chất lỏng trong suốt, mỉm cười thưởng thức Đông Phương giãy dụa phí công.

Nhìn Đông Phương bị hành hạ cơ hồ muốn ngất đi, vừa lại đột nhiên ngừng lại. Khải Thân hài lòng ở trong cơ thể Đông Phương phát tiết dục vọng chính mình, hắn rút hung khí ra khỏi cơ thể Đông Phương.

Hắn không có buông Đông Phương ra, tò mò nhìn Đằng Tân lấy ra một cái hộp mộc tinh chế.

“Đây là cái gì?”

Đằng Tân nói: “Chúng ta đến điều giáo hắn.” Từ trong hộp lấy ra một cây tiêm. Bên trong chứa chất lỏng màu đỏ, tại cửa sổ ánh sáng chiếu vào tạo ra ánh sáng quý dị.

“Tiểu mỹ nhân, không nên nhắm mắt lại, cố đồ chơi tốt cho ngươi.” Khải Thân ôm eo nhỏ của Đông Phương để chống đỡ then thể, vỗ vỗ khuôn mặt lạnh như băng của hắn.

Đằng Tân gờ ống tiêm trong tay, ấn bọt khí bên trong, ôn hòa mà nói: “Đừng lo lắng, hắn sẽ không ngất xỉu.” Nhẹ nhàng tiêm vào tay, tàn ngược mà mỉm cười: “Cho dù bất tỉnh rồi cũng sẽ đau mà tỉnh lại.”

13. Chương 13

“Tháng này mọi công tác đều đi lên” Khoa Lạc Đặc thân ảnh thon dài tựa vào bên cạnh bàn công tác. Hắn mới đọc báo cáo mới nhất, niết điều thuộc lá cầm trong tay mà ưu nhã thở ra từng hơi, đối với Nhạc Hình Cung mỉm cười, nói: “Ta rất hài lòng, tiến bộ làm cho tâm tình ta rất khoái trá.”

Khách sạn London nằm ở trung tâm thành phố, nói lên nơi đây nắm vụ thể như thế nào, phía sau chính là lão bản đại danh của Ngõa Tây Tư gia tộc lừng lẫy. Ở chỗ này, khách nhân có thể được phục vụ cấp năm sao, tiệc rượu được quản lý khiến người khác chỉ có thể tán thưởng. Nơi đây cất chứa nhiều loại rượu ngon thập phần trân quý — đương nhiên, chứng tỏ nó phải được chi rất nhiều tiền.

Khoa Lạc Đặc nhàn nhã mà đứng ở trong phòng tổng thống nhìn phong cảnh đại sảnh qua lớp thủy tinh thưởng thức, một bên khen ngợi hắn thật có nhiều tâm phúc. Phong cảnh tốt, buổi tối xem hắn là đẹp hơn. Nhưng là Khoa Lạc Đặc không có thời gian, chuyện gia tộc bận rộn, xế chiều hắn phải rời khỏi nơi này, đến Canada đi tuần tra, sau đó tham gia yến tiệc trọng yếu.

Người được khen ngợi trên mặt không lộ ra một điểm hưng phấn. Nhạc Hình Cung đứng thẳng, lễ phép mà gật đầu cảm tạ Khoa Lạc Đặc tán thưởng. Hắn hơi một chút suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Ta có thể hỏi thiếu gia một vấn đề được không?”

“Cứ nói” Khoa Lạc Đặc tựa hồ có điểm kinh ngạc, nghiêng đầu tinh tế nhìn hắn một cái, thản nhiên đồng ý.

“Thiếu gia tại sao lại không quan tâm phía Đông Phương? Hôm nay đã có nhiều tin tức tìm được Đông Phương đã rơi vào tay Lăng Tích gia tộc. Ngõa Tây Tư gia tộc tựa hồ hắn là phải hành động rồi.”

Khoa Lạc Đặc vẻ mặt tỏ ra không có gì, hắn nhìn Nhạc Hình Cung thật sâu trong chốc lát, dễ chịu ngồi trên ghế sa lon: “Hành động gì?”

“Đông Phương vốn là người mà Mã Thụy phụ nhân trước lúc lâm chung giao phó cho thiếu gia, thiếu gia tương đương là người giám hộ của Đông Phương, dùng danh nghĩa này yêu cầu bọn họ trả lại Đông Phương, cũng là chuyện tình rất tự nhiên.”

“Người quá coi thường chuyện này” Khoa Lạc Đặc ngửa đầu, bên môi hiện lên một tia cười khê: “Đông Phương vốn là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, là người có thể đưa tới biết bao người quyền thế tranh nhau đoạt lấy, này đối với Ngõa Tây Tư gia tộc không có lợi”

“Đến cả Lãng Tích gia tộc cũng đã bắt đầu tranh đoạt rồi sao?”

“Đây chính là vấn đề” Khoa Lạc Đặc tựa hồ gặp phải chuyện tình làm cho hắn cực kỳ phiền não, mi tuấn duật khê nhíu lại, nhìn bên ngoài cửa sổ thở dài: “Bọn họ có thể theo thói quen của xã hội thượng lưu, đem Đông Phương trở thành món đồ chơi cùng nhau chia xẻ. Ta...”

Hắn nhìn chăm chú phương xa một hồi, mới xúc động nói: “Ta không biết chính mình có thể hay không làm được. Độc chiếm Đông Phương sẽ khiến gia tộc vào cảnh khó khăn, nhưng nếu muốn ta đem Đông Phương chia sẻ cho người khác, ta thà dứt khoát không để ý tới hắn.”

Nhạc Hình Cung cũng vì tình trạng này mà nhíu mày: “Thật không ngờ thân phận của Đông Phương đã bị tìm thấy nhanh như vậy, hắn vốn là rước lấy họa rồi. Nhưng là, căn cứ vào tư liệu, Sóc Phúc Lai Ti gia tộc bởi vì tính quật cường mà chết đi trong lúc...” Hắn đột nhiên thông minh ngậm miệng lại, nhìn Khoa Lạc Đặc toàn thân uể oải dựa vào ghế sa lon mà nhắm mắt lại.

Không khí ngưng trệ... Trong phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe hô hấp trầm trọng của Khoa Lạc Đặc, Nhạc Hình Cung biết thiếu gia trong lòng đang loạn thành một đoàn. Lúc ở chung tại pháo đài cổ, đã biết Khoa Lạc Đặc đối với Đông Phương coi trọng. Nhưng sau đó khi Khoa Lạc Đặc cư nhiên đồng ý cho Đông Phương chạy trốn, lúc này làm cho Nhạc Hình Cung hiểu rõ Khoa Lạc Đặc đối với Đông Phương đã sinh ra cảm tình đặc thù. Nhạc Hình Cung không nói gì, buông xuống đứng lẳng lẳng một bên, chờ đợi Khoa Lạc Đặc quyết định.

Một lúc sau, Khoa Lạc Đặc rút cuộc mở mắt. “Chuẩn bị xuất phát. Hôm nay lịch trình dày đặc. Kế tiếp phải đi Canada rồi, phải không?” Hắn cố gắng đứng lên, tê dại mà mặc áo khoác vào.

Nhạc Hình Cung rõ ràng cũng không định Khoa Lạc Đặc tiếp tục nói về vấn đề liên quan tới Đông Phương, điều này sẽ làm cho hắn sầu lo. Trốn tránh vốn không phải là phong cách của Khoa Lạc Đặc.

Đó có thể thấy được, Đông Phương chính là chuyện tình làm cho tâm thần Khoa Lạc Đặc không yên, Nhạc Hình Cung thậm chí có thể đoán vì chuyện Đông Phương rơi vào tay của người khác mà khiến Khoa Lạc Đặc càng thêm âm thầm đau lòng.

Hiện tại xem ra, Đông Phương có khả năng, Đông Phương có thể trở thành nhược điểm chí mạng của Khoa Lạc Đặc

Chiều tàn buông xuống, màn cửa sổ lớn bằng lụa bay xa xa ngoài phòng. Kiến trúc xưa gồm các ngọn đèn dầu thấp sang, không khí *** mị phiêu đảng tỏa ra các góc trong phòng. Đằng Tân cùng Khải Thân, đang chơi đùa hưởng thụ tay của bảo bối...

“Ngay cả ta cũng không thể không bội phục thể chất của hắn.” Đằng Tân than thở, móng tay lướt qua bả vai của Đông Phương, vừa lại tiếp cận ngửi hương thơm thanh thuần đặc biệt trên người nam hài.

Người bị hắn vuốt ve trên mặt không có một chút thoải mái. Đông Phương mở to hai tròng mắt to ướt sũng, vô lực mà nằm ở trong lòng Khải Thân. Tờ như tỏa sang dính khắp nơi trên thân thể đầy vết ứ ngân xanh tím của Đông Phương, bởi vì bị vuốt ve mà co rút run rẩy.

Khải Thân ôm hắn từ phía sau cũng gật đầu đồng ý: “Không sai, người có thể chất kinh ngạc như vậy, bất tỉnh nhiều như vậy cũng có thể tỉnh lại.” Hắn mỉm cười, đem dục vọng vừa mới phát tiết trong thân thể Đông Phương di chuyển một chút. Đông tác này này dường như làm cho Đông Phương mất đi hô hấp mà trừng mắt, cúi đầu mà nức nở.

Hắn chỉ có thể nức nở, bởi vì hắn ngay cả khí lực khóc kêu to cũng không có. Đã trải qua buổi sang chơi trò chơi mỹ nhân ngư đáng sợ như vậy, lại bị mang đến đây bị Khải Thân cùng Đằng Tân “thương yêu”, làm cho hắn không thể làm gì. Không có chất dinh dưỡng bổ sung, chỉ có cường bạo hành hạ, hình phạt không có cách nào có thể tưởng tượng được.

Ngón tay bắt đầu khéo léo đùa giỡn phân thân của Đông Phương, Khải Thân hôn lên thi thể lạnh như băng của Đông Phương.

“A a.. Không.. Không nên..”

Đông Phương phát ra tiếng khóc như của một động vật nhỏ bị tổn thương, phí công mà khê giầy dựa. Nguyên bốn phân thân phần hồng non nớt của hắn đã bị chà đạp vô cùng thâm, Đằng Tân cùng Khải Thân còn tàn nhẫn đem cây kim nhỏ nhét vào linh khẩu của Đông Phương, hơn nữa tinh tế dìm cao su ngăn ngăn linh khẩu, loại này đã làm cho hắn giằng cô một xé chiều, làm cho Đông Phương trên giường cuồng khóc kêu gào ngắt đi vài lần.

Thân thể bị tra tấn mà sợ run khê giầy dựa nhiều lần trong tay ác ma, Đông Phương phản ứng thể ngược lại càng khiến rước lấy hứng thú lần nữa của Đằng Tân.

Đau quá.. Nói không nên lời.. Đông Phương ý thức được thân thể mình đã thâm tới mức nào, hắn không có khả năng để chạy trốn. Ai tới cứu ta? Dựa vào thân thủ linh hoạt, hắn chưa từng cầu xin cứu tinh như thế. Người nào làm ơn cứu ta? Gia gia? Mã Thụy phu nhân?...

Đông Phương đột nhiên phát hiện chính mình cô độc đến đáng thương, thù người ra mà nhìn ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, hắn nhớ tới chính mình đã như vậy một ngày rồi. Chưa có người nào đến cứu ta, Đông Phương không có lắng nghe. Hắn bắt đầu tinh thần có điểm hoảng hốt, nhưng hai tròng mắt trong suốt lại làm cho Đằng Tân chán ghét.

Ngón tay nắm lấy tiểu phúc của mình mà di chuyển, Đông Phương chợt nhớ tới Khoa Lạc Đặc, người này khuôn mặt trong lòng mình hiện ra đáng sợ như quỷ, cư nhiên trong lòng khê động, ngón tay...

“Không phải sợ, Đông Phương. Ta sẽ không tổn thương người.”

“Đừng sợ, mèo nhỏ của ta.”

Thanh âm Khoa Lạc Đặc trầm thấp tự tin bên tai nhộn nhạo, Đông Phương nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại cảm giác ngón tay của Khoa Lạc Đặc trên người mình thăm dò.

Lười biếng, mang theo ý cười, phẳng phất thân thể vốn là trân bảo, lực đạo nhẹ nhàng, mỗi khi ngón tay thon dài tôn quý muốn đến chỗ đó, Đông Phương sẽ đáng thương hể hể mà cầu khẩn, sau đó— sẽ đình chỉ...

“Ô” Đau đớn mãnh liệt đánh vỡ ảo tưởng của Đông Phương, Khải Thân từ chỗ vết thương rời đi, đã dẫm thương địa phương miễn cưỡng non nớt miễn cưỡng làm thần kinh Đông Phương bị chấn động mà giống miêu trợn to hai mắt kinh hoàng, bên trong cũng chứa đựng vết nông đậm đầy e ngại làm cho chán ghét hành động của hai người.

Thân thể bị chuyển tay, Đằng Tân vui vẻ mà cười: “Lúc này cư nhiên thất thần, thật sự không thể tha thứ, hiện tại người muốn người nào đây?” Hắn trên dưới đánh giá kỹ khuôn mặt xinh đẹp không có một tia máu của Đông Phương, tà ác nói: “Hay là cho ta tiếp tục chơi đùa với người một lần, đem lực chú ý của người gọi về.”

Hắn ôn nhu mà khê hôn nhẹ trên trán Đông Phương, một bên tàn nhẫn cắn vào.

“A a a! Không!. Không!..” Đông Phương bị chấn động mạnh, giầy dựa phát ra tiếng khóc the thé như nữ nhi. Bị chà đạp suốt buổi chiều, đã không thể cho bất cứ vật nhỏ bé nào đụng vào, huống chi là tính vật của người khác xuyên qua.

“Cầu người! Van cầu người.. Ô..ô.. Ta nghe lời! Ta nghe lời!” Bị lăng trì đau đớn, Đông Phương dùng hết khí lực khóc.

Đằng Tân cười hì hì cùng Khải Thân nhìn nhau, nhưng cũng không buông tha cho Đông Phương. Đông Phương hôm nay cầu xin rất nhiều lần, lần đầu cầu xin tha thứ cũng quả thật làm cho Đằng Tân cùng Khải Thân cao hứng cảm phục bản thân làm cho một mỹ nam hài vốn kiên cường cầu xin tha thứ mà trái tim vui mừng.

Nhưng là rất nhanh, bọn họ ảo não phát hiện, Đông Phương cầu xin tha thứ chính là không chịu được hành hạ, hắn vì trốn tránh đau đớn trong giây lát, hoặc là nói, vật nhỏ này căn bản không biết ý nghĩa của từ

cầu xin tha thứ là gì, nếu thật sự đành chỉ, hấn lập tức có thể quên mình vừa mới nói thế. Nếu buông tha cho hấn, đây không phải là phương pháp thích hợp để khống chế Đông Phương.

Hấn khóc cầu xin tha thứ, nhưng là Đằng Tân cùng Khải Thân đem đỉnh phân thân để ở miệng nhỏ nhắn xinh xắn yêu cầu hấn khẩu giao, lại bị hấn không cần nghĩ ngợi hung hấn cắn một cái.

Hai người có thể thấy được, Đông Phương cũng không phải cố ý phản kháng, mà là do bản năng. Chỉ cần hấn không thích cái gì đó đến gần, ý thức liền công kích khống chế hành vi. Điều này làm cho hai vị thiếu gia thật sự tức giận. Sau khi bị hàm răng của Đông Phương không có khí lực cắn cho vài khẩu, Đằng Tân cùng Khải Thân đối với cầu xin tha thứ của Đông Phương mà đã không có bất cứ tâm gì nhận nại.

“Cầu xin tha thứ sao?” Khải Thân như người thích trảo miêu mà đưa tay tiến sâu vào miệng làm Đông Phương vì đau đớn mà nức nở, ti bỉ cười nói: “Hảo hảo liếm, ta sẽ vì lo lắng một chút mà gọi Đằng Tân bỏ qua cho người.”

Đông Phương nức nở, trong thân thể hung khí đang dừng mãnh mà vận động, mỗi một giây đều làm cho hấn có cảm giác bị xé nát. Hấn trừng mắt nhìn Khải Thân mà nước mắt trong suốt chảy dài, đột nhiên yết hầu bị vật thô lỗ đâm vào, đại não chưa kịp phân tích, hấn cau mày, khóc hề hề, lại một lần nữa không nghĩ ngợi mà cắn xuống.

Răng mất đi khí lực đối với ngón tay của Khải Thân không có bất cứ ảnh hưởng gì, hấn lớn tiếng mà cười, rút ra ngón tay, nắm sắp hôn lên thân thể đã xanh tím của Đông Phương.

Toàn thân hiện tại đau.. Giống như bị lửa đốt, giống như bị dao cắt, ngay cả thần chí cũng đau đớn..

Khoa Lạc Đặc, Khoa Lạc Đặc cứu cứu ta...

Đông Phương không có phát giác chính mình đang kêu gọi tên khắc tinh như hổ báo, hấn cảm thấy cái tên này khiến cho mình an tâm một chút, có thể sẽ không tuyệt vọng.

Khoa Lạc Đặc.. Cứu cứu ta..

14. Chương 14

Ngồi trên phi cơ nhắm mắt chỉ chốc lát, đột nhiên một trận phiền lòng xuất hiện. Khoa Lạc Đặc mở đôi mắt màu xanh nước biển của mình, không yên lòng mà nhìn mây trắng ngoài phi cơ.

Hấn vẫn cố gắng giữ bình, không cho mày nhăn lại — Nhạc Hình Cung ở bên cạnh, bởi vì không muốn làm cho tâm phúc lo lắng quá nhiều mà lo lắng.

Nhưng, những lời Nhạc Hình Cung nói vẫn còn trong não y không buông tha – Người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc bình thường bởi vì tính tình quật cường mà đều trong những khoảng thời gian ngắn mà chết đi... Chết đi...

Khoa Lạc Đặc chán ghét cái từ này. Không có cách nào tưởng tượng được thân thể Đông Phương lạnh như băng, tưởng tượng bản thân không thể cảm nhận được khí tức ấm áp của hấn. Ở sâu trong trái tim, giống như bị mèo cào mà trở nên khó chịu..

“Thiếu gia...” Khoa Lạc Đặc chậm rãi quay đầu, nhìn Nhạc Hình Cung ngồi ở bên cạnh: “Chuyện gì?”

“Có cái gì cần ta hỗ trợ sao?” Nhạc Hình Cung giải thích: “Người nhú mày”

Có lẽ bởi vì nghĩ đến nhập thần, ngay cả vẻ mặt cũng thể hiện rõ. Khoa Lạc Đặc lập tức cảnh giác, khuôn mặt thể hiện hi vọng chính là điều tối kỵ của người cầm quyền, không nên vì vậy bởi vì con mèo nhỏ.

Y nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ đến xuất thần. Phi cơ trên tầng mây, ánh sáng mặt trời chiếu đến có điểm chói mắt. Nhạc Hình Cung đợi một hồi, lại tiếp tục cúi đầu xem văn kiện trước mặt.

“Nhạc Hình Cung” Giữa lúc đang trầm mặt, Khoa Lạc Đặc đột nhiên mở miệng: “Đi Hoa Lãng Bảo.”

Nhạc Hình Cung ngạc nhiên mà ngẩng đầu: “... Nhưng là hành trình xé chiều”

“Người đi an bài đi. Ta đi nghỉ ngơi vài ngày”

Vì vậy, phi cơ liền thay đổi hành trình.

Hoa Lãng Bảo, vốn là địa phương Khoa Lạc Đặc nhốt Đông Phương.

Ở đây chính là một pháo đài cổ kính nằm gần biển, từng góc luôn luôn tồn tại khí tức đặc biệt của Đông Phương. Khoa Lạc Đặc đứng ở bên cạnh cửa sổ ngày thường Đông Phương thích đứng nhất, nhìn chăm chú cảnh ngoài vách núi.

Đông Phương không có đoán sai, ở nơi này hình như không có địa phương phòng thủ, kỳ thực nếu không có thiết bị giám sát cùng tuyến hồng ngoại ghi chép hết nơi này không có sinh vật nào không bị theo dõi, nếu như Đông Phương không để ý mà từ nơi này chạy trốn, cảnh báo sẽ từ lúc hần nhảy xuống cửa sổ, chưa tới một giây liền sẽ vang lên vang vọng cả pháo đài cổ kính.

Hần còn có thể phát hiện cách ngoài khơi không tới một thước, có hé ra vòng đặc chế, bất cứ sinh vật gì giống người rơi vào, sẽ lập tức bị bắt.

Từ khi Đông Phương lần đầu tiên đứng ở bên cạnh cửa sổ, Khoa Lạc Đặc đã biết tâm lý vật nhỏ có chủ ý gì, hần cũng xác minh mà đối với Đông Phương phát ra cảnh cáo.

Nhưng dù sao Khoa Lạc Đặc cũng có điểm lo lắng. Hần giữ lại một cái sinh lộ nhằm thử sự phục tùng của Đông Phương đối với mình, có lẽ bản thân đối với Đông Phương có một chút thiếu tự tin

“Tại sao lại muốn làm như vậy?” Khoa Lạc Đặc chẳng những an bài thiết bị bắt người, hơn nữa bắt động thanh sắc hao một số tài sản lớn giấu thiết bị dưới nước không cho người thấy, Nhạc Hình Cung tự hỏi. Khoa Lạc Đặc đối với việc này không đáp. Hần không thể nói cho Nhạc Hình Cung — y lo lắng.

Nếu như Đông Phương phản ứng rất nhanh, rơi vòng trước bẫy lưới, trước lúc phát hiện ra lưới tồn tại, không thể dùng pháp bảo hần giấu diếm — thanh tiểu đao để cắt lưới, có thể sẽ không gặp nguy hiểm trong biển.

Khoa Lạc Đặc rất rõ tình hình dưới mặt nước hung hiểm, Đông Phương chưa chắc biết — Hần am hiểu trộm đồ vật, nhưng lại không am hiểu cách trốn. Có lẽ, hần trực tiếp bị sóng biển mạnh đánh vào hòn đá, sau đó phun máu tươi hôn mê giữa biển rộng, thẳng đến hít thở không thông.

Khoa Lạc Đặc không nghĩ muốn nhìn thấy tình huống như vậy, y cũng không muốn đoạt đi pháp bảo mà Đông Phương tự nghĩ là bản thân giấu không người nào biết — con mèo nhỏ vốn là muốn một vài bí mật nhỏ.

Cho nên, y chi rất nhiều tiền, lo cho chuyện tình coi như hoang đường... Chuyện hoang đường... Khoa Lạc Đặc cười khổ. Đâu có ai biết rằng biển này, hần đã từng phái người, đem phía dưới sửa sang lại giống như một bể bơi.

Đôi khi sự cơ trí của Nhạc Hình Cung thật đáng ghét. Tại một lúc nào đó, đối với Khoa Lạc Đặc đưa ra vấn đề không thể trả lời, lập tức nói một câu giống như đâm vào trái tim Khoa Lạc Đặc. Hần nói: “Thiếu gia tình nguyện cho Đông Phương chạy, cũng không muốn Đông Phương bị thương tổn.”

Lúc ấy, Khoa Lạc Đặc lập tức dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn Nhạc Hình Cung một chút. Nhạc Hình Cung dừng cảm, rất nhân nhả mà tiếp tục phân tích: “Nếu như Đông Phương có thể kịp thời cắt lưới của chúng ta, đá dưới biển có thể là công cụ cuối cùng ngăn cản hần chạy thoát. Nếu là đánh lên tay hần một cước, đuổi bắt cũng dễ dàng một chút.”

Khoa Lạc Đặc lạnh lùng mà trả lời: “Nói không chừng đánh lên đầu hần, chúng ta có thể trực tiếp lấy được thi thể của hần.”

Nghe được Khoa Lạc Đặc mang theo tức giận mà trả lời, Nhạc Hình Cung mới không nói nữa. Tình nguyện cho Đông Phương chạy trốn, cũng không muốn cho hần bị thương tổn.

May mà Đông Phương cũng không như Nhạc Hình Cung đoán được tâm tư của Khoa Lạc Đặc, nếu không hần đã sớm trốn thoát. Vật nhỏ nếu như vậy nghe lời, chính là bởi vì hần tin tưởng Khoa Lạc Đặc tuyệt đối lòng dạ độc ác đối phó hần — nếu như hần chạy trốn.

Trong tâm lý của Đông Phương, ta tám phần so với ma vương còn đáng sợ hơn. Khoa Lạc Đặc lạnh lùng cười, môi khẽ nhếch lên.

Đông Phương, đại khái đã rơi vào trong tay Đằng Tân cùng Khải Thân. Lấy thủ đoạn cùng tính tình của hai người kia, chỉ sợ Đông Phương chịu thật nhiều khổ.

Khoa Lạc Đặc một bên nói với chính mình cái này chính là giáo huấn tốt đối với con mèo nhỏ nghịch ngợm này, một bên lại mơ hồ lo cho hắn bị chuyện gì. Có lẽ sẽ không rất nghiêm trọng..

Đông Phương mặc dù tính tình bất hảo, luôn tùy lúc chịu sự tình, hơi có cơ hội là sẽ được vui đùa tiên, nhưng cũng là rất dễ dàng cầu xin tha thứ. Ánh mắt to đen lay lay tròng lên, đáng thương hề hề mà cầu xin tha thứ, nước mắt giống bức tượng tuyết mỹ mà rơi xuống, bộ dáng xinh đẹp như vậy ai có thể cự tuyệt?

Khoa Lạc Đặc nghĩ như vậy, hơi trấn an một ít. Ở phía sau, tiếp đập cửa vang lên.

“Tiến vào.” Khoa Lạc Đặc đáp, xoay người tựa vào cửa sổ nhìn Nhạc Hình Cung từ cửa bước vào.

“Thiếu gia, đây là một ít tư liệu đã được sửa. Hôm nay có hội nghị lúc xế chiều, đã phái Trọng Quan* (Ta chém, không cần thắc mắc sao khác QT), hắn là người trong gia tộc vừa mới được điều lên, do phu nhân tiến cử.”

“Đối với chuyện tình gia tộc chung quy là phi thường quan tâm” Khoa Lạc Đặc cười nhẹ nói: “Bảo trì địa vị trong nhà của chính mình, mới có thể bảo trì vị địa vị trưởng phu trong gia tộc, thật là một ý nghĩ thông minh.”

Nhạc Hình Cung tự hỏi một chút, cẩn thận hỏi: “Muốn ta tìm cơ hội đem Trọng Quan điều tra sao? Hắn mới nhậm chức, rất dễ dàng tìm ra sơ hở.”

“Không cần. Loại người này không đáng nhắc tới, cho nàng sắp đặt một hai người, hơi chút an tâm đi.” Khoa Lạc Đặc cảm thụ gió biển ngoài cửa sổ thổi tới, ưu nhã mà nói: “Chúng ta sẽ tùy lúc là rút đi quyền lợi của hắn là được.”

Nhạc Hình Cung rõ ràng mà gật đầu. Khoa Lạc Đặc ngồi trên ghế sa lon, mang lên bình cà phê, uống một chút. Ngẩng đầu nhìn chằm chằm Nhạc Hình Cung còn đứng trong phòng: “Còn có chuyện muốn nói với ta?”

“Đúng vậy.” Nhạc Hình Cung cúi đầu nghĩ một chút, hỏi: “Thiếu gia, có thể hướng ngài hỏi một chút vấn đề nhỏ được không?”

“Vấn đề nhỏ?” Khoa Lạc Đặc cười cười, gật đầu: “Chuyện tình người nói nhỏ nhưng chưa bao giờ như thế. Điều này làm cho ta đối với vấn đề của người cảm thấy thích thú. Được rồi, người có thể hỏi.”

Hắn ngồi thẳng, chờ vấn đề của Nhạc Hình Cung. Nhạc Hình Cung cúi đầu, phảng phất vấn đề có thể khó nói.

Sau đó, hắn tại ánh mắt hăng hái của Khoa Lạc Đặc mà ngẩng đầu: “Ta nghĩ, bây giờ cũng không phải thời cơ để nói đến việc này.”

“Vấn đề nhỏ, còn cần tìm thời cơ thích hợp? Khoa Lạc Đặc khẽ cười.

Nhạc Hình Cung không chút nào ngượng ngùng, hắn nói: “Ta nghĩ ta dường như còn có thói quen kiểm thời cơ thích hợp để nói lên một ít chuyện tình.”

Hắn lễ phép nói, đối với mỉm cười của Khoa Lạc Đặc mà rời đi. Khoa Lạc Đặc nhìn Nhạc Hình Cung rời đi, y có thể khẳng định vấn đề Nhạc Hình Cung đề cập chính là cùng Đông Phương có liên quan, nhưng y xác thực không biết vấn đề gì.

Nhạc Hình Cung đưa ra vấn đề về Đông Phương, lại làm cho Khoa Lạc Đặc khó có thể chống đỡ. Điểm này Khoa Lạc Đặc cũng không thể không nhận thức.

Sở dĩ khó có thể chống đỡ, đó là bởi vì tâm lý của Khoa Lạc Đặc có một chút không yên ổn. Người cầm quyền mà không có bình tĩnh, như thế nào có thể khôn khéo đối mặt với nghi vấn của tâm phúc tận tâm và trung thành?

Đông Phương.... Khoa Lạc Đặc sau khi suy nghĩ, rốt cục ảo não mà nhận định, hẳn chính là nơi phát ra tất cả phiền não, làm cho người ta tâm loạn — Đông Phương.

Cho dù Khoa Lạc Đặc từng trong mắt cũng như trái tim của Đông Phương một mực giống như ác ma, nhưng là bây giờ, hẳn đã thăng cấp thành thiên sư rồi.

Sau khi bị Đằng Tân cùng Khải Thân xuống tay hành hạ không chút nào không chê nặng nhẹ, Đông Phương bắt đầu nóng bỏng hoài niệm tới Khoa Lạc Đặc. Hẳn thậm chí vì chính mình trốn thoát khỏi Khoa Lạc Đặc mà bắt đầu hối hận.

“Khụ khụ... Khụ....”

Đông Phương kịch liệt ho khan, mới vừa ăn vào trong bụng một chút cháo bởi vì dạ dày co rút nghiêm trọng mà toàn bộ đều nôn ra.

Mặc dù bản thân bị lặn qua lặn lại xém mất cái mạng nhỏ, nhưng hẳn nhìn Đằng Tân bị chính mình nhổ ra uest vật là bản cả trang phục trắng tinh, trong ánh mắt cất giấu vài phần hả hê.

Khải Thân ngồi ở đối diện, thở dài nói: “Đằng Tân, ta dám khẳng định hẳn là có ý.” Hẳn đi tới, quỳ xuống một chân bên giường, nhéo cằm Đông Phương nhìn Đằng Tân nói. “Ta giúp người điều giáo hẳn một chút.” Hiện lên trên mặt, chính là tươi cười đầy *** mà Đông Phương ấn tượng sâu nhất.

Đông Phương tâm tình tốt đang nhìn hả hê bỗng nhiên lập tức biến mất, hẳn sợ hãi lui vào trong, né cánh tay Khải Thân duỗi tới. Cơ hồ chẳng phân biệt ngày đêm mà luôn phiên bị đùa giỡn, Đông Phương đối với nam nhân này đã sợ hãi tới cực độ.

Khải Thân trầm thấp cười, cố ý làm cho Đông Phương chạy trốn tới góc chết trên giường, dù bận vẫn ung dung mà nắm chặt tay, kéo hẳn ra.

“Không nên!” Đông Phương kêu to lên, đôi mắt giống như muốn khóc xuống, phảng phất lại nghĩ tới nước mắt của hẳn đối với Khải Thân căn bản là không có thương xót. Hẳn lập tức buông tha cho chính sách ai binh (ý là dùng nước mắt), giường nanh múa vuốt mà dùng cước đá ngay hạ thân của Khải Thân.

Kinh nghiệm hành hạ thân thể không còn linh hoạt cùng tốc độ như ngày xưa, Khải Thân dễ dàng mà đem hai chân trắng nõn của hẳn chộp vào trong tay. Chỉ cần thêm lực, mắt cá chân liền bị bóp nát, phát ra tiếng răng rất.

Đông Phương the thé kêu một tiếng, động tác phản kháng yếu đi vài phần. Trời sinh khi bị đau đớn sẽ khóc, nước mắt như tơ tằm cuối cùng cũng rơi xuống trên giường. Nước mắt nếu dùng trên người Khoa Lạc Đặc, có lẽ còn có điểm hiệu quả.... Đông Phương khóc.

Cánh tay cường tráng hữu lực bắt đầu dùng sức mở ra hai chân của Đông Phương, phân thân bị bại lộ trong không khí làm cho hẳn sợ hãi rùng mình một cái. Rơi vào tay hai người đáng sợ này, hẳn rất rõ ràng thời gian hành hạ có biết bao nhiêu thống khổ.

“Buông ta ra! Buông ta ra!” Đông Phương giãy dụa thất lực, kinh hoàng mà kêu. Hẳn tâm tính như một tiểu hài tử, chung quy lúc gặp phải uy hiếp, cũng chỉ biết mạnh mẽ mà giãy dụa.

Đáng tiếc hẳn không rõ, loại ngây thơ này, cùng tính cách tình nghịch xảo trá cùng khuôn mặt tuyệt đỉnh xinh đẹp, chính là càng thêm kích khởi lên dục vọng của nam nhân.

Ngay cả Đằng Tân cũng bắt đầu cởi áo của Đông Phương, nhích lại gần. Hẳn cùng Khải Thân hiểu ý mà ánh mắt vừa tiếp xúc, lập tức bắt đầu hành động.

Đằng Tân thay thế Khải Thân bắt được mắt cá chân của Đông Phương, đem hạ thân của Đông Phương hơi chút nâng lên. Đông Phương chỗ yếu ớt nhất bị mở ra, càng thêm kinh hoàng, thỉnh thoảng khó khăn mà ngẩng người lên, nhưng kiên trì không được bao lâu lại té xuống.

Khải Thân cũng không nóng nảy, hẳn đã phát hiện chơi đùa nhàn nhã so với sự tình có chút đơn thuần hứng thú hơn rất nhiều. Tiến đến giữa hai chân bị Đằng Tân mở ra, ranh mãnh mà khẽ liếm phân thân của Đông Phương một chút, liền nghe thấy hô hấp dồn dập của Đông Phương bởi vì khẩn trương.

“Đông Phương rất chờ mong nha.” Đằng Tân trêu chọc, đơn giản ngồi trên giường, đem chân Đông Phương đặt lên vai.

Miệng Khải Thân còn đang bỏ công sức, từ từ hôn bên trong bắp đùi mẫn cảm, vừa quan sát da thịt của Đông Phương. Trên bắp đùi trắng nõn đã sớm lưu lại vài vết mờ, đó là chứng cứ lưu lại của tối hôm qua.

Mẫn cảm của Đông Phương làm cho Khải Thân mỉm cười. Thân thể trắng nõn, theo mỗi lần khẽ hôn xuống mà sợ run. Chỉ có dùng hàm răng cắn nhẹ vào da thịt, cũng làm Đông Phương không thể ức chế mà run rẩy.

Đáng yêu, bắp đùi tỉ lệ hoàn mỹ, bọn họ từng ở địa phương này cẩn thận dùng qua roi, châm, Đằng Tân thậm chí còn dùng chút lửa trên mặt thiêu cháy một trận, Đông Phương chính là tại nơi này mà vừa khóc vừa ho ra máu. Nhưng thật khó tin, cứ nhiên nhanh như vậy liền khôi phục lại. Vẫn trơn mềm như cũ, nhẵn nhụi, ngay cả xúc cảm của lụa thượng đẳng cũng không bằng.

Dâm hèn hôn từ bắp đùi kéo dài đến đầu gối, Khải Thân duỗi đầu lưỡi bắt đầu liếm lại lên trên, làm cho thân thể Đông Phương một trận tê dại, sau đó tiếp tục pháp phòng hôn qua bắp chân, thẳng đến tấm lưng trắng ngà.

Tấm lưng đặc biệt trắng nõn, quả thực như trong suốt, có thể dễ dàng thấy được mạch máu xanh tinh tế. Khải Thân mỗi lần chứng kiến mạch máu của Đông Phương lưu động, nhin không được muốn tiêm xuân được vào, nhìn trên mặt Đông Phương trần trọc trở mình nhưng bộ dáng lại *** đang không được giải phóng.

Nặng nề không đồng nhất liếm lên lòng bàn chân của Đông Phương, Khải Thân hai tròng mắt nhìn phản ứng mê mang của Đông Phương. Lòng bàn chân là nơi thứ hai mẫn cảm trên thân thể con người, thân là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc đối với nơi này lại càng mẫn cảm. Lòng bàn chân ngứa ngáy theo thần kinh dựng đứng lên, khiến Đông Phương không cách nào bảo trì lại tần suất hô hấp, một chút một chút hiện lên khoái cảm.

Cho dù là cảm nhận được khoái cảm, Đông Phương vẫn như cũ không cách nào chịu được, hấn rõ ràng biết cảm giác vốn tàn nhẫn như thế nào. Mơ hồ cảm giác được khoái cảm giữa ác tâm, tay thủy chung loạn đảo, mạnh mẽ đem gối đầu ở trên giường, hướng Khải Thân ném qua.

Gối đầu may mắn đánh trúng Khải Thân đang cúi đầu nhắm nháp thơm ngon. Lực công kích không quan trọng, nhưng khiêu khích làm cho Khải Thân cảm tức, chọn mi nhìn Đằng Tân. Đằng Tân vẫn cào nhẹ hai chân Đông Phương, hấn trêu tức mà cười nhìn Khải Thân, nắm sắp đến bên tai Khải Thân, rất nhanh nói vài câu, không biết lại muốn nói ra phương pháp đáng sợ gì ngược đãi mèo con tuyệt mỹ.

Đông Phương nghe không được hai người nói gì, không được tự nhiên mà nghiêng đầu. Không tiếng động làm cho hấn sợ hãi toàn thân cứng nhất, im lặng nhìn hai người.

Khải Thân nghe được mi phi sắc vũ, nhìn chằm chằm thân thể trắng nõn của Đông Phương nằm ở trên giường không tài nào nhúc nhích, cười nói: “Một lộng này, sợ có vài phần không thể khôi phục.”

“Không sợ, dù sao hấn cũng có khả năng lành lại nhanh chóng.”

“Hảo, ta đi lấy đồ vật.” Khải Thân quay đầu, dùng hai tròng mắt màu lam thâm thúy mê đắm nhìn Đông Phương, vừa lại tiến lên nắm chân Đông Phương chơi đùa một hồi, cười hắc hắc nói: “Ta không tin không khống chế được người, ta nhân tiện ăn sạch người.”

Đông Phương bị ngữ khí tàn ngược của hấn làm cho sợ đến co rụt lại, nghiêng đầu một chút nhìn Đằng Tân. Đằng Tân luôn có nhiều chủ ý phi thường đáng sợ, Đông Phương đoán không ra hấn lần này lại tìm đồ vật gì để lần qua lần lại người.

Đằng Tân không nói gì, nhìn Đông Phương mập mờ cười, đối Khải Thân nói: “Người đi tìm đồ vật, ta trông hấn.”

Khải Thân lúc này mới buông ra chân nhỏ của Đông Phương, rất nhanh mà đi ra cửa.

Đông Phương đưa mắt nhìn bóng lưng của Khải Thân, trống ngực ngày càng trầm. Đằng Tân ngồi ở bên giường, mặc kệ Đông Phương chậm rãi động dật thân thể tiến lui vào trong góc.

Bọn họ muốn làm cái gì? Đông Phương càng nghĩ càng sợ, hắn bắt đầu suy nghĩ miên man, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn thần sắc Đằng Tân.

“Có muốn biết hay không nội dung của trò chơi mới?” Đằng Tân đột nhiên mở miệng, dọa Đông Phương giật mình.

Hắn quỳn ở trong góc, dùng tơ tằm trên giường đem mình che lại, nghe vậy từ từ thò đầu ra, nhẹ nhàng mà gật đầu.

Đằng Tân lộ ra tươi cười làm cho người ta trái tim băng giá: “Không nên gấp gáp, rất nhanh người có thể biết rồi.”

15. Chương 15

Đông Phương không yên bất an chờ đợi, thẳng đến khi Khải Thân mang theo ý cười trở về. Hắn tay phải nâng một cái hộp nhỏ, bao quanh là toàn màu đen, nhìn không ra bên trong cái gì.

Hướng Đằng Tân đang nhàn nhã chờ ở bên giường lắc lắc cái hộp trong tay, Khải Thân một bên dùng ánh mắt *** tà nhìn Đông Phương, một bên hướng Đông Phương đi tới.

Đông Phương bị Khải Thân nhìn khiến tâm lý sợ hãi, hắn đã lui tới tận cùng bên trong giường, ngay cả đầu khớp xương cơ hồ muốn co rút lại, nhưng vốn là không thể trốn khỏi. Khải Thân một tay khóa bên giường, đem thân thể đang lơ lửng của Đông Phương kéo ra.

“Buông ta ra, ta không muốn!” Thân thể non nớt bị tay kiên định mở ra, Đông Phương phát ra tiếng đau thương. Phảng phất hắn đã tưởng tượng được hành hạ của ngày hôm nay có biết bao nhiêu sợ hãi, hắn cố gắng mà dùng tất cả khí lực phản kháng — mực dù khí lực của hắn không còn lại bao nhiêu.

Đằng Tân để Khải Thân đối phó Đông Phương, đi tới một bên, từ bên trong lấy ra một sợi xích. Ước chừng xích bằng cổ tay tiểu hài tử, giống những sợi xích bình thường giống nhau, nhưng lại phát ra ánh sáng lộng lẫy bất đồng kim loại bình thường.

Đông Phương đang loay hoay toàn tâm đối phó Khải Thân, hắn đã bị ném trên giường, ngực trắng nõn xích lơ lửng vắt qua giường, phát ra tiếng ma sát rất nhỏ. Hai mặt đào trong không khí dong đưa, cao vểnh rung động, chính giữa lưu lại vài vết xanh tím do bị xâm phạm.

Khải Thân nhẹ nhàng tách ra hai chân của Đông Phương, lực đạo cơ hồ muốn xé ra làm hai, làm cho Đông Phương kinh hãi kêu một tiếng, bắt đầu tần suất hô hấp nhanh hơn.

Đằng Tân trong tay cầm xích liên tới một bên, hắn phát hiện Đông Phương trên giường đang nghiêng đầu nhìn đồ hắn cầm trên tay, không khỏi ranh mãnh nở nụ cười, mở ra một chai thuốc bôi trơn, chậm rãi đổ ra tay. Trước tiên là trên đầu ngón tay, tiết tục tới cổ tay, Đằng Tân hài lòng phát hiện Đông Phương nhìn hắn ánh mắt phát ra kinh hoảng, thân thể bị Khải Thân khống chế giãy dụa càng thêm lợi hại. Hắn vung lên khoe miệng, đi tới trước mặt Đông Phương, chậm rãi nắm thành nắm tay, vừa chậm rãi triển khai, vừa chậm rãi nắm quyền...

Như thế cho tới mấy lần, Đông Phương đã sợ đến mức đóng chặt hai mắt không ngừng run rẩy. Đằng Tân cùng Khải Thân ha hả nở nụ cười — bọn họ hai ngày trước mới cùng Đông Phương làm quyền giao, xem nữa còn bức Đông Phương đến phát điên..

Không thể thỏa mãn với trò chơi đơn thuần, hai người bắt đầu thương lượng trò chơi mới. Khải Thân phụ trách khống chế hai chân mở rộng của Đông Phương, Đằng Tân thì một bên đùa giỡn chỗ bí mật.

Bàn tay dính đầy thuốc bôi trơn bên trong bóp đùi ma sát qua lại, giống như muốn đem bàn tay hít vào da thịt trơn mềm, Đông Phương bởi vì không chịu nổi chà đạp mà phóng ra.

“Không nên... Van cầu người...” Đông Phương nhỏ giọng cầu khẩn, hắn cực kỳ sợ hãi, bắt đầu nhẹ nhàng khóc.

Đằng Tân đáp lại lời cầu khẩn của hắn, lấy một cái gối mềm đặt dưới thân, làm cho song mộng hoàn toàn bại lộ dưới ngọn đèn.

“Thật lợi hại, cứ nhiên lại giống xử nữ như vậy, nhan sắc thật xinh đẹp.” Đằng Tân ác ý mà trêu chọc, trực tiếp đụng vào hoa lô khép lại quá chặt của Đông Phương: “Xem ra muốn cho nơi này không khép lại, nhất định phải nhét đồ vật vào mới được.”

Đông Phương nghe ý đồ tràn ngập tà ác, cả người rung động một chút, triển khai một trận giấy dựa kịch liệt.

Khải Thân cũng ở một bên đối trá mà thở dài: “Vô luận chơi đùa thành dạng gì, chỉ cần cho hắn nghỉ ngơi một hồi, liền có thể lại càng gia tăng khép lại một cách hoàn mỹ, thật sự làm cho người ta hâm mộ.”

Đằng Tân lộ ra tươi cười tàn nhẫn, ngón tay trực tiếp đâm vào giữa lỗ nhỏ khiến Đông Phương chấn động. Đông Phương nhắm mắt lại tiếp nhận đau đớn bén nhọn không cách nào trốn tránh, việc này chỉ là mới hành hạ nho nhỏ, thật sự không tính đến. Hắn chỉ hy vọng Đằng Tân có thể sớm một chút có thể cảm thấy mỹ mãn mà chấm dứt.

Bất quá, lấy thói quen của Đằng Tân cùng Khải Thân, khả năng này không lớn.

Đầu tiên là một ngón tay, tái một ngón, tái một ngón...

“Ồ.. Không được..”

Lúc Đằng Tân đem ngón tay cái bắt đầu chen vào nơi hẹp kia, Đông Phương rút cuộc nhẫn nại không nổi, hần rên rỉ, tìm cách bắt đầu nhẹ co rút lại bên trong, nghĩ muốn ngăn cản Đằng Tân tiến thêm một bước xâm phạm.

Ngón tay xâm nhập gặp phải lực cản, Đằng Tân hiểu rõ cười. Hắn nói vào bên tai Đông Phương: “Hít sâu, Đông Phương...”

Giọng nói đi vào tai, tại nơi co rút lại mãnh liệt mạnh mẽ dùng năm ngón tay toàn bộ dùng lực đâm mạnh về phía trước. Mặc dù hoa lô của Đông Phương rất chặt, nhưng co giãn cũng rất tốt, làm cho toàn bộ bộ phận đến cổ tay thẳng tiến vào chỗ hẹp giữa hai mông.

Yết hầu nuốt một hơi, Đông Phương trừng mắt mờ mịt nhìn, thân thể xinh đẹp cứng ngắt phảng phất nghe được tiếng đầu khớp xương vang lên, hô hấp trong phút chốc đình chỉ.

“A!...A!...!”

Một hồi lâu, mới phát ra tiếng kêu thảm thiết. Đông Phương liều mạng ngửa đầu ra sau, dung mạo tuần lệ vận vẹo, yếu hầu the thé tiếng khóc.

Đằng Tân ngừng trong cơ thể Đông Phương một hồi, làm cho Đông Phương hơi chút thích ứng, bắt đầu đem nắm tay chậm rãi triển khai, cực kỳ thông thả triển khai.

Mỗi một ngón tay từ uốn lượn biến thành thẳng, Đông Phương cũng phát ra một tiếng rên rỉ the thảm, giống như muốn khóc phề ra. Thân hình đáng thương run rẩy giống như gió thu vào ban đêm, da thịt trong suốt bao trùm một tầng mồ hôi lạnh bởi vì đau đớn cùng giấy dựa bức ra, dưới ngọn đèn thật mê người.

Rốt cục đem nắm tay hoàn toàn triển khai, Đằng Tân bởi vì công việc gian nan mà cái trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi hột, hần chuyển động cổ tay, đem duỗi thẳng cả bàn tay bên trong thân thể Đông Phương đang giấy dựa, làm cho Đông Phương ngừng lại hô hấp tại tay Khải Thân một trận loạn run rẩy.

Thật vất vả đem tay dính đầy bôi trơn đi vào địa phương mẫn cảm yếu ớt, Đằng Tân dùng tay còn lại ấn bả vai Đông Phương.

“Không nên cử động...” Sau đó không hề báo hiệu mà đem cả bàn tay rút ra.

Động tác kịch liệt cơ hồ làm cho Đông Phương ngất đi, hần ngay cả phản ứng thét chói tai cũng không làm nổi, trái tim một khắc nhảy lên, thân thể bị Khải Thân kiềm chế cũng vô thức mà co rút.

Dư âm chấn động trong thân thể thật lâu không thể tan đi. Đằng Tân ở một bên, dù bận nhưng vẫn ung dung khời một điều thuốc lá. Khải Thân buông mắt cá chân bị ấn đỏ của Đông Phương. Đông Phương mất đi khí lực giống như một con búp bê vải thất thần nằm trên giường.

Hai người cũng không tiến thêm động tác nào, chỉ là lẳng lặng nhìn phản ứng của Đông Phương.

Dần dần, tầm mắt mơ hồ cũng rõ ràng một tí. Ngón tay giống như ngọc thạch lúc này mới nắm chắc chiếc chăn trên giường, thân thể suy yếu bắt đầu hô hấp nhẹ nhàng, phẳng phất mới từ cảm giác cuồng loạn thoát ra, biết chính xác thống khổ của mình như thế nào.

Đau quá.. Ta sẽ bị bọn họ giết chết..

Đông Phương không tiếng động nước mắt rùng rùng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống tơ tằm mềm mại, một đầu tóc ngắn đã sớm bị nhiễm một tầng mồ hôi ẩm ướt, trong đó có vài sợi tóc nhẹ nhàng dính vào trên trán.

Cảm giác tê dại, dần dần cảm nhận được đau đớn từ địa phương đau nhức truyền đến. Sâu bên trong chỗ bí mật kia rõ ràng cảm nhận được động tĩnh, giống như mỗi tế bào cùng mạch máu đều lưu động, cọ xát lơ đãng, cũng có thể làm cho đại não phát hiện.

Đông Phương khó khăn mà nghiêng đầu, oán hận mà nhìn Đằng Tân — trên người hắn ngoài trơn tề, còn có thuốc kích thích cơ thể đến mẫn cảm.

Đằng Tân lười biếng nhìn Đông Phương khôi phục thần chí, nhìn Đông Phương nghiêng đầu, lập tức hướng Đông Phương nhích lại gần.

“Vừa rồi mới chỉ là tiền tấu, bây giờ có thể bắt đầu trò chơi mới rồi.”

Nói xong, Khải Thân cũng lại tiếp cận, nắm hai chân Đông Phương tách ra, đem huyết động non nớt bại lộ trước ánh mắt *** hèn.

Không có cấp cho nam hài thời gian thích ứng, Đằng Tân cầm xích thô to đầy ánh sáng cắm vào chỗ nhỏ nhắn xinh xắn trong cơ thể.

“Hả!... Ô ô.. Hả! Không...”

Sợi xích thâm nhập, làm Đông Phương phát ra tiếng kêu thê lương. Mười ngón tay dài nhỏ trắng nõn của Đông Phương loạn cào trên không trung, tựa hồ phải bắt được vật gì đó.

Làm cho người ta mê hoặc chính là, hắn cứ nhiên nhớ lại cảnh ban đêm ở biển. Bị Khoa Lạc Đặc cường ngạnh mà ôn nhu ấn vào trong ngực ngủ yên. Chỉ cần hơi chút lại muốn rời đi Khoa Lạc Đặc, vô luận ngủ nhiều, Khoa Lạc Đặc đều lập tức tỉnh lại, bên tai Đông Phương trầm thấp nói: “Đông Phương, tái lộn xộn ta sẽ tức giận oh.”

Mỗi lần nghe Khoa Lạc Đặc uy hiếp, Đông Phương cũng sợ đến không dám tái nhúc nhích. Nhưng là bây giờ nhớ tới, mặc dù hắn thường không tự kìm hãm được mà khê làm trái lời Khoa Lạc Đặc nói, nhưng Khoa Lạc Đặc tựa hồ cũng không làm ra hành động trừng phạt gì.

Khoa Lạc Đặc...

Tầm mắt trở nên mơ hồ, phẳng phất giống như có thể thấy tươi cười tà mị độc nhất của Khoa Lạc Đặc trước mắt. Đông Phương không có tiêu điểm nhìn về thân thể giữa không trung...

Nhưng cảm giác lại lần nữa đem Đông Phương kéo về sự thật. Tiêu điểm dần dần rõ hơn, Đông Phương ngây thơ nhìn Đằng Tân trước mắt, cảm giác dần dần thanh tỉnh.

“Thiếu chút nữa vì đau mà bất tỉnh đi?” Đằng Tân cắn môi không có một chút huyết sắc của Đông Phương, cười hắc hắc hỏi.

Đau? Bị nhắc nhở, đau đớn ở dưới hạ thân lập tức truyền tới đại não. Đông Phương lúc này mới cảm giác được thiết liên vẫn còn đang trong cơ thể mình, một trận cảm giác tê tâm liệt phế.

“Ô...” Đông Phương rên rỉ không dám di chuyển, chỉ cần di động một chút, sợi xích trong nội bích lại bắt đầu cọ xát không cách nào chịu được.

Khải Thân mở ra cái hộp, chỉ vào gì đó bên trong, rấp tâm bất lương hỏi: “Thứ này có hay không?”

Đông Phương miễn cưỡng liếc mắt nhìn một cái, lập tức sợ đến dừng hô hấp. Bên trong nhúc nhích, cư nhiên là một chục con mao trùng. Hắn cũng không phải nhìn thấy mấy con mao trùng này mà sợ, bất quá hắn đã đoán được nội dung trò chơi của Đằng Tân.

“Đây là ta đặc biệt từ phòng thí nghiệm mang tới, chính là cực phẩm a.” Khải Thân dùng cái nhíp bắt một trùng tử đang giãy dụa, hiểm ác mà cười: “Nó ở trên da người rất lợi hại, sẽ làm da thịt đau đến không chịu nổi. Vạn nhất rơi vào trong cổ, ngay cả muốn gọi ai cũng phải mất tới một hai ngày.”

Đông Phương nhìn Khải Thân tới gần, sợ hãi mà động đậy thân thể trốn tránh. Xúc động làm xích trong cơ thể di chuyển, cơ hồ đem lực phủ ngũ tạng đảo ra ngoài.

Khải Thân di chuyển tới nào hắn sẽ né ra chỗ đó, một tay ngăn chặn mắt cá chân thật nhỏ, cầm mao trùng đưa vào bên ngoài cửa khẩu chứa thiết liên.

“Không nên! Không nên!” Đông Phương cao giọng kêu, rất nhanh an tĩnh lại, nín thở cảm giác mao trùng đang tiến vào. Đại khái bây giờ mao trùng đang bò trên thiết liên, nhưng Đông Phương biết nó rất nhanh sẽ bò đến phần thiết liên đang nằm trong cơ thể, vào chỗ sâu bên trong thân thể của mình.

Đằng Tân trêu tức mà trêu chọc: “Bây giờ không cần hô, chờ tới lúc nó tới cấm địa của người, tái chậm rãi khóc cũng không muộn. Ta cho người cảm giác rõ ràng, mao trùng trong cơ thể người cử động, cam đoan người có thể hoàn toàn cảm thụ.”

Đông Phương bị hoảng sợ mà nghẹn ngào, cầm tay Đằng Tân cầu nói: “Bắt nó ra, van cầu người! Ta chịu không được.”

“Người cầu ta sao?” Đằng Tân cùng Khải Thân trao đổi ánh mắt, *** ngược mà cười rộ lên: “Có thể. Trước xem một chút người có phải hay không thật sự nghe lời.”

Vừa nói vừa móc ra phân thân, nâng cầm Đông Phương lên, kiêu ngạo mà nói: “Người hảo hảo khẩu giao, làm cho ta cao hứng, tạm tha người.”

Đông Phương đối với khí quan xấu xí của Đằng Tân nhú mảy. Lớn như vậy, bắn như vậy gì đó, cần miệng mình ngâm.. Tái nói, căn bản không có khả năng đem thứ lớn như vậy phóng tới trong miệng!

“Nhanh lên một chút, trùng tử đã muốn bò đến bên trong.” Đằng Tân sờ sờ khuôn mặt non nớt của Đông Phương, uy hiếp nói.

Đông Phương lấy làm kinh hãi, ủy khuất mà mở cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt đã róc rách chảy thành dòng suối nhỏ. Rốt cuộc mở miệng, vươn đầu lưỡi nộn hồng liếm lên.

Từng đợt tê dại dọc theo xương sống thẳng đến huyết thái dương. Đằng Tân như vậy vẫn chưa đủ.

“Ồ ngu, mau ngâm vào.” Hắn mở ra hàm răng đang đóng chặt của Đông Phương, đem khí quan cực đại của chính mình đi vào.

Đông Phương cho tới bây giờ chỉ vì Khoa Lạc Đặc mà làm khẩu giao, mà Khoa Lạc Đặc cũng chưa từng có miễn cưỡng Đông Phương đem chính mình ngâm vào. Khoa Lạc Đặc xem ra, không có ý tứ miễn cưỡng Đông Phương, yêu cầu chung quy của hắn đều trong phạm vi của Đông Phương. Cho nên, Đông Phương có thể nói căn bản là không có chính thức học qua kỹ xảo khẩu giao.

Khí quan mùi thối gì đó nhét trong miệng, Đông Phương nhìn kỹ Đằng Tân tàn nhẫn, không dám nhử ra, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, biểu đạt hắn không có cách nào tiếp nhận.

Tính nhẫn nại của Đằng Tân rốt cục tiêu tan, hắn ấn cái ót của Đông Phương về phía trước. “Bao lấy, dùng đầu lưỡi di chuyển, hảo hảo mà hấp, không cho dùng tới hàm răng.” Hắn một bên dạy một bên bức Đông Phương đem mình nuốt vào toàn bộ.

Khí quan mãnh liệt chạm vào chỗ sâu bên trong họng, cơ hồ ngăn chặn hô hấp. Cảm giác chán ghét dâng lên, không cách nào khống chế bản thân phản kháng, Đông Phương không cần nghĩ ngợi mà cắn...

Lần này cắn rất nhẹ, bởi vì khí quan đã xâm nhập yết hầu, răng đóng căn bản là không cách nào dùng sức. Nhưng Đằng Tân giận dữ, mặt âm trầm rút ra phân thân.

Khải Thân ở một bên ranh mãnh cười nói: “Ta chỉ biết, vật nhỏ này căn bản không có cách nào nghe lời. Không phải hắn quật cường, vốn là ý thức phản kháng trời sinh. Ta xem ra muốn điều giáo hắn xem ra rất khó.”

Mắt Đông Phương tràn đầy hoảng sợ, hấn hoảng sợ bối rối mở miệng nói: “Ta không phải cố ý, không phải cố ý...”

Đằng Tân lạnh lùng nhìn Đông Phương, hấn cũng biết Đông Phương cũng không phải là cố ý, nhưng không cách nào làm cho Đông Phương khuất phục làm cho hấn cảm tức.

Tâm lý tràn ngập cảm giác vô lực, hấn thậm chí không biết sẽ đối phó cái gì. Nếu như Đông Phương cầu xin tha thứ, như vậy hấn đã sớm dịu xuống, nói thật, Đông Phương quả thật không có cốt khí. Nhưng là muốn Đông Phương thuận theo, tựa hồ so với lên trời lại càng khó khăn,

Này khiến cho kế hoạch của hấn thất bại. Không thuận phục, Đông Phương như thế nào đồng ý nghe lời?

“Bản thân ta muốn nhìn chung quy ý thức năng lực phản kháng của ngươi có bao nhiêu lợi hại. Cho ngươi đau mấy lần, ngươi chỉ biết muốn buông tha nhưng lại phản kháng.” Đằng Tân nói như vậy, tay giơ lên ở một bên.

Đông Phương hoang mang mà ngẩng đầu, ánh mắt to trong suốt nhìn sang Khải Thân, vừa lại nhìn Đằng Tân, đột nhiên biến sắc, thân thể đỏ như con tôm luộc.

“Hả hả hả!” Tiếng kêu thảm thê lương thiếu chút nữa làm vỡ màng tai. Mao trùng đã bò đến bên ngoài, mang theo độc dịch của sinh vật đâm vào bên trong mẫn cảm.

“Lấy ra! Ô... Không! Ta không!... Ô...” Đông Phương đau trong nháy mắt mất đi lý trí, trong nháy mắt lại bị kích thích mà tỉnh. Toàn thân đau nhức, khí lực cũng không có.

Bên trong thân thể, vốn là không cách nào hình dung đau đớn. Khải Thân cùng Đằng Tân nhìn Đông Phương trên giường quay cuồng, mắt nhìn hấn đau đến bất tỉnh, lại vì đau mà tỉnh lại, sàng đan trắng nõn khắp nơi lại loang lổ một chút máu đỏ tươi, Đông Phương không để ý tới thiết liên có thể làm thương chính mình mà ra sức giãy dụa, làm vết thương càng loang rộng ra.

Đông Phương thanh âm ngày càng nhỏ, rốt cuộc không hề giãy dụa, nằm trên giường thất thần. Thân thể của hấn không ngừng co rút, thân hình càng tái nhợt, phảng phất tất cả máu tươi đều chảy ra ngoài.

Khải Thân tưởng rằng hấn đã chết ngắt, tới gần nhìn, phát hiện Đông Phương lại trừng mắt nhìn nhẹ nhàng thở, nhưng ánh mắt không có chút sốt ruột, lại ảm đạm khiến lòng người rung động.

Đằng Tân cũng đi lại tiếp cận, khều cảm tinh tế của Đông Phương, trầm giọng nói: “Tiếp tục, ta không tin hấn còn dám không nghe lời.”

Cái này ngay cả Khải Thân cũng không xem được, ngăn cản Đằng Tân nói: “Không thể tái thực hiện. Hấn sẽ chết.”

“Không đem hấn điều giáo, tìm nhiều công phu tra khảo hấn như vậy lãng phí rồi.”

“Nếu như ngươi đem hấn giết chết, không phải càng thêm lãng phí sao?” Khải Thân rống lên, đem cái hộp chứa mao trùng trong tay Đằng Tân một cước đoạt qua, ném ra ngoài cửa sổ.

Đằng Tân tỉnh táo lại, nhìn chăm chú Khải Thân liếc mắt một cái: “ Khải Thân, ngươi không phải là coi trọng Đông Phương rồi đi?”

Khải Thân không khách khí nói trả lại một câu: “Là ngươi nhìn hấn không vừa mắt, muốn đem hấn giết chết! Chỉ cần là người của Sóc Phúc Lai Tì gia tộc, có thể hấp dẫn một đồng tiền tài quyền lực, ngươi không nên bức hấn làm cái gì?”

“Ngươi mới là đồ dẫn!” Đằng Tân chỉ vào người trên giường mất đi cảm giác, Đông Phương căn bản không có nghe thấy hai người nói chuyện với nhau: “Người của Sóc Phúc Lai Tì sau khi bị người bắt, nếu như không thể thuận phục, rất nhanh có thể bị vì sự mất tự do mà chết đi. Không hài lòng về chuyện muốn làm, Đông Phương khẳng định sẽ chết!”

“Ngươi lần qua lần lại như vậy, hấn sớm muộn cũng chết!”

Hai người hung tợn giằng co một khắc, rốt cục cũng tỉnh táo lại.

Khải Thân nói: “Vô luận như thế nào, ngươi không thể tái hành hạ như vậy.”

Đằng Tân không cam lòng mà nhìn Đông Phương: “Nếu như vậy, chúng ta chỉ có thể thừa dịp hấn trước khi chết hảo hảo lợi dụng một chút. Mở một tiệc rượu, mang Đông Phương lộ mặt, từ chỗ đám quý hạo sắc kia mò được bao nhiêu.”

“Cho người một buổi tối ôm Đông Phương, hấn ít nhất đồng ý đem ngân hàng cấp cho gia tộc chúng ta ngạch độ gia tăng 20% đi.”

Thở dài nhìn thân hình xinh đẹp lại bị hành hạ chứa nhiều vết thương, Đằng Tân nhú mày nói: “Thật mất hứng, còn muốn thuần phục rồi hảo hảo đùa. Đáng tiếc rồi.”

Đông Phương mắt trừng to nằm ở trên giường, hấn cũng không biết, vận mệnh chính mình đã bị quyết định — phương thức quyết định vô cùng tàn nhẫn vô tình như thế.

16. Chương 16

Đèn sáng, âm nhạc, rượu ngon, làm lòng người rung động. Khoa Lạc Đặc đứng ở giữa phòng, đàm tiếu tự nhiên. Hấn đêm nay mặc một bộ tây phục trắng tinh khiết, tại chỗ nhiều người càng tôn lên vẻ cao lớn xuất chúng, bên môi hiện lên tia cười, hấp dẫn không ít mỹ nữ được các nam nhân dắt theo bên người.

Đây là yến hội do một tư nhân tổ chức, mật mờ mà xa xỉ, nhiều người hiểu rằng, nếu không phải quý tộc nổi tiếng, thì cũng chỉ có một thân phận đặc thù — hội viên của Phế Tích.

Khoa Lạc Đặc không phải hội viên, lúc nhận được thư mời của Đằng Tân, tự hỏi thật lâu mới quyết định tham gia. Trong lòng biết rằng này bất quá chỉ là chung quanh sự trả thù của Đằng Tân và Khải Thân, Đông Phương nhất định là một lợi thể, sẽ xuất hiện trong yến hội.

Trước khi xuất môn, Nhạc Hình Cung rốt cục đem vấn đề không thích đáng hỏi ra. Hấn hỏi: “Vì Đông Phương, thiếu gia nguyện ý nỗ lực bao nhiêu giới hạn?”

Khoa Lạc Đặc nhìn hấn, cảm giác vấn đề này rất bình thường, không giống như Nhạc Hình Cung thận trọng. Nhạc Hình Cung nói: “Bất cứ đồ vật gì đều có giới hạn của nó, thiếu gia có thể vì Đông Phương làm bao nhiêu? Nếu như là vì hấn mà vứt bỏ tất cả, ta đây sẽ sớm một chút chuẩn bị sẵn sàng.”

Khoa Lạc Đặc cười rộ lên: “Nhạc Hình Cung, người từ lúc nào mà trở nên hài hước như thế?” Sau đó hỏi: “Ta như thế nào có thể vì Đông Phương mà vứt bỏ tất cả? Chẳng lẽ gần đây thể hiện nét mặt quá mức thành công, ngay cả người cũng bị lấy?”

Nhạc Hình Cung nhưng lại thở dài: “Thiếu gia, Đông Phương vốn là một người rất có lực sát thương, người phải cẩn thận.”

“Ta biết, Đằng Tân tám phần muốn trước mặt ta hành hạ hấn. Cho dù ta có điểm đau lòng, cũng sẽ không bị mất sự đúng mực.”

Thảm trải hoa lệ bị nhiều dấu giày di động lui tới, tất cả mọi người đều mang theo ý cười, cùng nhau giao tiếp chào hỏi. Tiệc mục đặc sắc nhất vẫn chưa có ra trận, điểm này mọi người tham gia yến hội đều rõ ràng.

Khoa Lạc Đặc liên tiếp đem ánh mắt phóng đến một hộp chữ nhật chứa người khổng lồ đang nằm trong đài sảnh, thứ này bị che giấu nghiêm ngặt, không biết bên trong vốn là người có bộ dáng như thế nào. Đông Phương có thể hay không ở bên trong?

Trái tim đột nhiên bang bang nhảy lên, có xúc động muốn trực tiếp chạy tới xóc vãi che lên, liền bị Khoa Lạc Đặc mạnh mẽ đè ép xuống. Đối với tưởng niệm với Đông Phương, ngay cả bản thân cũng cảm thấy có điểm giạt mình.

Trước mặt Nhạc Hình Cung đối đáp, giờ phút này rõ ràng hiện lên trước mắt. Hấn nhớ tới lời Nhạc Hình Cung nói — Đông Phương vốn là một người có lực sát thương cao, người phải cẩn thận...

Những người khác cũng mặt nào đó nghi đoán, nhưng là xuất phát từ tôn trọng với chủ nhân, chưa người nào cố gắng đi thăm dò xem dò bên trong có gì. Trò hay rút cuộc ra trận, Đằng Tân gõ gõ ly rượu trên tay, cùng Đằng Tân gật đầu ý bảo. Ánh mắt mọi người tập trung tại chỗ hai người chủ nhân, yên lặng nghe chỉ thị.

“Các vị đại giá quang lâm, là vinh hạnh của chúng ta.” Đằng Tân cười đến sáng lạn, hân dung mạo vốn giống nữ tử, bây giờ cười, càng thêm xinh đẹp phi phàm, không biết giữa những người đang ngồi, có bao nhiêu người đối với hắn âm thầm thềm thường “Phế Tích luôn luôn chờ đợi những người xinh đẹp tái xuất hiện, Sóc Phúc Lai Ti gia tộc luôn là mục tiêu theo đuổi của chúng ta. Hôm nay, ta muốn cho mọi người xem bảo vật vô song trên đời, làm cho Khải Thân cùng ta hai người cùng hưởng tâm tình vui sướng.”

Khải Thân đứng ở bên người Đằng Tân, chỉ vào địa phương bị màn che giấu, hăng hái mà nói: “Mọi người nơi này đêm nay, cũng có thể chứng kiến, Sóc Phúc Lai Ti truyền kỳ!”

Sóc Phúc Lai Ti truyền kỳ!

Mọi người xôn xao. Khoa Lạc Đặc đứng ở góc, im lặng theo dõi. Mọi người hứng thú, Khải Thân hướng mọi người ý bảo. Bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, mỗi người cũng nín thở chờ đợi.

Màn che kéo xuống, đặt ở giữa đại sảnh, đặt ở trong đại sảnh, không khác những gì Khoa Lạc Đặc sở liệu, vốn là một cái ***g cực lớn. Tứ phía cũng có thể cho mọi người tùy ý theo dõi, đem hết thảy bên trong bại lộ không bỏ sót.

Dựa vào khắp địa phương ngõ ngách, là một khối thân hình nhỏ nhắn. Tựa hồ mộng đẹp chưa tỉnh, mặt chôn trong khuỷa tay, cả người nằm nghiêng cuộn tròn, bao trùm bên ngoài là sa mỏng tùy vào hô hấp mà nhẹ nhàng phập phồng.

“Oh, Sóc Phúc Lai Ti...”

“Sóc Phúc Lai Ti...”

Tiếng than thở xé gió liên tiếp, ánh mắt tham lam nhìn thân thể trên sa mỏng phập phồng. Da thịt làm lòng người rung động, mang theo cực hạn tái nhợt. Bên ngoài sa mỏng lộ ra mắt cá chân đầy vết thương xanh tím, từ từ dày đặc đến bên trong, làm cho ánh mắt mọi người nhìn theo trống ngực không ngừng gia tốc, nhưng địa phương trọng yếu nhất được sa mỏng che lại như hiện như ẩn. Con mèo nhỏ của ta...

Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương đang trong mộng đẹp, không khỏi nhớ tới xúc giác ôm Đông Phương ngủ trong ngực, Thân thể quen thuộc như vậy hiện lên dấu vết ngược đãi làm cho Khoa Lạc Đặc tay cầm ly nhẹ nhàng run..

Người trong ***g không hề phòng bị, tựa như không biết có bao nhiêu sài lang đang vây quanh mình. Mọi người vây quanh ***g sắt, xem bảo vật hiếm có, hai tròng mắt mở lớn như muốn cắn nuốt con mồi.

“Đẹp quá...” Một tay duỗi vào, sờ sảng tại bắp chân sờ loạn.

“So với lựa còn hảo hơn, giống như muốn đem tay hít vào, không hổ là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc.”

Đông Phương cảm thấy không thoải mái, khẽ ưm một tiếng.

Tay tham lam lại càng hoảng sợ, phảng phất sợ kinh nhiều mà rút trở về, Đại sảnh tức thì an tĩnh lại, chờ đợi diễn viên thức tỉnh.

Nhưng là ánh mắt tập trung người kia trở mình, rất nhanh an tĩnh lại. Khẽ phập phồng trong ngực, trên mặt thiếu niên thân sắc mê mang, bây giờ đang trong mộng đẹp của hắn.

Quá mệt mỏi, dù sao vẫn là bị tiêu hao thể lực. Không phải mỗi người đều có kiên nhẫn nhìn thiếu niên xinh đẹp hồn nhiên ngủ. Lại có bàn tay đi vào, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt hắn.

... . . .

Chậm rãi bắt đầu, càng nhiều bàn tay cướp đoạt đi vào, bắt đầu len lén tấn công thân thể không có phòng bị.

Tái mệt mỏi như thế nào, rốt cuộc rất nhanh đã bừng tỉnh. Đông Phương rùng mình một cái, giống như bị người trong mộng đột nhiên dùng lực xé, phản xạ dựng thẳng người.

Sa mỏng rơi xuống trên đùi, hiện ra trên ngực bao nhiêu ấn ký bị hôn, tiểu thỏ tử hai tròng mắt hoảng sợ trừng nhìn quanh, gây khuynh hướng xích mích bạo lực.

“Hảo đáng yêu.” Bắt đầu kích động biết bao nhiêu dục vọng, vô số cánh tay hướng Đông Phương đuổi tới. Đông Phương kêu to: “Tránh ra tránh ra!” Tiểu động vật giống như muốn tìm địa phương bí mật lẫn trốn, nhưng lại đột nhiên phát hiện bản thân ngay lúc đó bị vây ở trong vị trí tuyệt đối bất lợi.

May mắn, ***g sắt cũng đồng thời hạn chế tay mọi người tiến thêm một bước xâm phạm. Hắn bắt đầu kéo thời gian khôi phục thân thể, chạy trốn tới giữa ***g sắt lui thành một đoàn, mặt giấu giữa khuỷa tay, chỉ lộ ra hai tròng mắt đen nhánh, quan sát động tĩnh chung quanh.

Lòng sắt lớn rất có chủ ý, Đông Phương giấu ở chính giữa, làm cho người bốn phía không thể chạm đến hắn, cho dù tay người dài nhất, cũng chỉ có khả năng làm cho móng tay đụng nhẹ qua da thịt của Đông Phương. Cái này giống như kích lên dục vọng của mọi người, quả thật vốn là sở trường tìm trò hay của Đằng Tân.

Khoa Lạc Đặc đứng ở xa xa, mang theo sắc mặt cười nhạt nhìn hết thấy. Yết hầu hắn có điểm phát khô, dạ dày cũng lui thành một đoàn, này không biết xuất phát từ nguyên nhân gì.

Toàn thân trên dưới khó chịu, quả thực là khó chịu muốn chết, thậm chí thống khoái mà rống to một trận, hoặc là tìm người phát tiết làm trong lòng khó chịu. Nhưng hắn chỉ có thể cười, hơn nữa cười đến trấn định, tôn quý, giống như hết thấy không hề gì.

Bởi vì lưỡng đạo ánh mắt giống như mũi nhọn đâm vào lưng hắn. Quan sát, điều tra, tìm kiếm nhược điểm công kích hắn.

Con mèo nhỏ của ta...

Khoa Lạc Đặc cười lạnh, xoay người nhìn lưỡng đạo ánh mắt, đối với Đằng Tân cùng Khải Thân, tiêu sái mà nâng chén.

Đằng Tân cùng Khải Thân đáp lễ.

“Khoa Lạc Đặc có vẻ phát điên rồi.” Khải Thân một bên đối với Khoa Lạc Đặc mỉm cười, một bên dường như không việc gì thấp giọng nói.

“Còn không mất đi lý trí.”

“Có lẽ nên gia tăng một chút lực.” Hai người đối mặt cười.

17. Chương 17

Đèn sáng, âm nhạc, rượu ngon, làm lòng người rung động. Khoa Lạc Đặc đứng ở giữa phòng, đàm tiếu tự nhiên. Hắn đêm nay mặc một bộ tây phục trắng tinh khiết, tại chỗ nhiều người càng tôn lên vẻ cao lớn xuất chúng, bên môi hiện lên tia cười, hấp dẫn không ít mỹ nữ được các nam nhân dắt theo bên người.

Đây là yến hội do một tư nhân tổ chức, mật mờ mà xa xỉ, nhiều người hiểu rằng, nếu không phải quý tộc nổi tiếng, thì cũng chỉ có một thân phận đặc thù — hội viên của Phế Tích.

Khoa Lạc Đặc không phải hội viên, lúc nhận được thư mời của Đằng Tân, tự hỏi thật lâu mới quyết định tham gia. Trong lòng biết rằng này bất quá chỉ là chung quanh sự trả thù của Đằng Tân và Khải Thân, Đông Phương nhất định là một lợi thế, sẽ xuất hiện trong yến hội.

Trước khi xuất môn, Nhạc Hình Cung rốt cục đem vấn đề không thích đáng hỏi ra. Hắn hỏi: “Vì Đông Phương, thiếu gia nguyện ý nỗ lực bao nhiêu giới hạn?”

Khoa Lạc Đặc nhìn hắn, cảm giác vấn đề này rất bình thường, không giống như Nhạc Hình Cung thận trọng. Nhạc Hình Cung nói: “Bất cứ đồ vật gì đều có giới hạn của nó, thiếu gia có thể vì Đông Phương làm bao nhiêu? Nếu như là vì hắn mà vứt bỏ tất cả, ta đây sẽ sớm một chút chuẩn bị sẵn sàng.”

Khoa Lạc Đặc cười lộ lên: “Nhạc Hình Cung, ngươi từ lúc nào mà trở nên hài hước như thế?” Sau đó hỏi: “Ta như thế nào có thể vì Đông Phương mà vứt bỏ tất cả? Chẳng lẽ gần đây thể hiện nét mặt quá mức thành công, ngay cả ngươi cũng bị lây?”

Nhạc Hình Cung nhưng lại thở dài: “Thiếu gia, Đông Phương vốn là một người rất có lực sát thương, người phải cẩn thận.”

“Ta biết, Đằng Tân tám phần muốn trước mặt ta hành hạ hắn. Cho dù ta có điểm đau lòng, cũng sẽ không bị mất sự đúng mực.”

Thảm trải hoa lệ bị nhiều dấu giày di động lui tới, tất cả mọi người đều mang theo ý cười, cùng nhau giao tiếp chào hỏi. Tiệc mục đặc sắc nhất vẫn chưa có ra trận, điểm này mọi người tham gia yến hội đều rõ ràng.

Khoa Lạc Đặc liên tiếp đem ánh mắt phóng đến một hộp chữ nhật chứa người khổng lồ đang nằm trong đài sảnh, thứ này bị che giấu nghiêm ngặt, không biết bên trong vốn là người có bộ dáng như thế nào. Đông Phương có thể hay không ở bên trong?

Trái tim đột nhiên bang bang nhảy lên, có xúc động muốn trực tiếp chạy tới xóc vãi che lên, liền bị Khoa Lạc Đặc mạnh mẽ đè ép xuống. Đối với tưởng niệm với Đông Phương, ngay cả bản thân cũng cảm thấy có điểm giạt mình.

Trước mặt Nhạc Hình Cung đối đáp, giờ phút này rõ ràng hiện lên trước mắt. Hắn nhớ tới lời Nhạc Hình Cung nói — Đông Phương vốn là một người có lực sát thương cao, người phải cẩn thận...

Những người khác cũng mặt nào đó nghi đoán, nhưng là xuất phát từ tôn trọng với chủ nhân, chưa người nào cố gắng đi thăm dò xem dò bên trong có gì. Trò hay rút cuộc ra trận, Đằng Tân gõ gõ ly rượu trên tay, cùng Đằng Tân gật đầu ý bảo. Ánh mắt mọi người tập trung tại chỗ hai người chủ nhân, yên lặng nghe chỉ thị.

“Các vị đại giá quang lâm, là vinh hạnh của chúng ta.” Đằng Tân cười đến sáng lạn, hắn dung mạo vốn giống nữ tử, bây giờ cười, càng thêm xinh đẹp phi phạm, không biết giữa những người đang ngồi, có bao nhiêu người đối với hắn âm thầm thềm thường “Phế Tích luôn luôn chờ đợi những người xinh đẹp tái xuất hiện, Sóc Phúc Lai Ti gia tộc luôn là mục tiêu theo đuổi của chúng ta. Hôm nay, ta muốn cho mọi người xem bảo vật vô song trên đời, làm cho Khải Thân cùng ta hai người cùng hưởng tâm tình vui sướng.”

Khải Thân đứng ở bên người Đằng Tân, chỉ vào địa phương bị màn che giấu, hăng hái mà nói: “Mọi người nơi này đêm nay, cũng có thể chứng kiến, Sóc Phúc Lai Ti truyền kỳ!”

Sóc Phúc Lai Ti truyền kỳ!

Mọi người xôn xao. Khoa Lạc Đặc đứng ở góc, im lặng theo dõi. Mọi người hứng thú, Khải Thân hướng mọi người ý bảo. Bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, mỗi người cũng nín thở chờ đợi.

Màn che kéo xuống, đặt ở giữa đại sảnh, đặt ở trong đại sảnh, không khác những gì Khoa Lạc Đặc sở liệu, vốn là một cái ***g cực lớn. Tứ phía cũng có thể cho mọi người tùy ý theo dõi, đem hết thấy bên trong bại lộ không bỏ sót.

Dựa vào khắp địa phương ngõ ngách, là một khối thân hình nhỏ nhắn. Tựa hồ mộng đẹp chưa tỉnh, mặt chôn trong khuỷa tay, cả người nằm nghiêng cuộn tròn, bao trùm bên ngoài là sa mỏng tùy vào hô hấp mà nhẹ nhàng phập phồng.

“Oh, Sóc Phúc Lai Ti...”

“Sóc Phúc Lai Ti...”

Tiếng than thở xé gió liên tiếp, ánh mắt tham lam nhìn thân thể trên sa mỏng phập phồng. Da thịt làm lòng người rung động, mang theo cực hạn tái nhợt. Bên ngoài sa mỏng lộ ra mắt cá chân đầy vết thương xanh tím, từ từ dày đặc đến bên trong, làm cho ánh mắt mọi người nhìn theo trống ngực không ngừng gia tốc, nhưng địa phương trọng yếu nhất được sa mỏng che lại như hiện như ẩn. Con mèo nhỏ của ta...

Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương đang trong mộng đẹp, không khỏi nhớ tới xúc giác ôm Đông Phương ngủ trong ngực, Thân thể quen thuộc như vậy hiện lên dấu vết ngược đãi làm cho Khoa Lạc Đặc tay cầm ly nhẹ run..

Người trong ***g không hề phòng bị, tựa như không biết có bao nhiêu sài lang đang vây quanh mình. Mọi người vây quanh ***g sắt, xem bảo vật hiếm có, hai tròng mắt mở lớn như muốn cắn nuốt con mồi.

“Đẹp quá...” Một tay duỗi vào, sờ sảng tại bắp chân sờ loạn.

“So với lựa còn hảo hơn, giống như muốn đem tay hít vào, không hổ là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc.”

Đông Phương cảm thấy không thoải mái, khẽ ưm một tiếng.

Tay tham lam lại càng hoảng sợ, phảng phất sợ kinh nhiều mà rút trở về, Đại sảnh tức thì an tĩnh lại, chờ đợi diễn viên thức tỉnh.

Nhưng là ánh mắt tập trung người kia trở mình, rất nhanh an tĩnh lại. Khẽ phập phồng trong ngực, trên mặt thiếu niên thần sắc mê mang, bây giờ đang trong mộng đẹp của hắn.

Quá mệt mỏi, dù sao vẫn là bị tiêu hao thể lực. Không phải mỗi người đều có kiên nhẫn nhìn thiếu niên xinh đẹp hồn nhiên ngủ. Lại có bàn tay đi vào, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt hắn.

... . . .

Chậm rãi bắt đầu, càng nhiều bàn tay cướp đoạt đi vào, bắt đầu len lén tấn công thân thể không có phòng bị.

Tái mệt mỏi như thế nào, rốt cuộc rất nhanh đã bình tĩnh. Đông Phương rùng mình một cái, giống như bị người trong mộng đột nhiên dùng lực xé, phản xạ dựng thẳng người.

Sa mỏng rơi xuống trên đùi, hiện ra trên ngực bao nhiêu ấn ký bị hôn, tiểu thỏ tử hai tròng mắt hoảng sợ trừng nhìn quanh, gây khuynh hướng xích mích bạo lực.

“Hảo đáng yêu.” Bắt đầu kích động biết bao nhiêu dục vọng, vô số cánh tay hướng Đông Phương duỗi tới.

Đông Phương kêu to: “Tránh ra tránh ra!” Tiểu động vật giống như muốn tìm địa phương bí mật lẫn trốn, nhưng lại đột nhiên phát hiện bản thân ngay lúc đó bị vây ở trong vị trí tuyệt đối bất lợi.

May mắn, ***g sắt cũng đồng thời hạn chế tay mọi người tiến thêm một bước xâm phạm. Hắn bắt đầu kéo thời gian khôi phục thân thể, chạy trốn tới giữa ***g sắt lui thành một đoàn, mặt giấu giữa khuỷa tay, chỉ lộ ra hai tròng mắt đen nhánh, quan sát động tĩnh chung quanh.

Lòng sắt lớn rất có chủ ý, Đông Phương giấu ở chính giữa, làm cho người bốn phía không thể chạm đến hắn, cho dù tay người dài nhất, cũng chỉ có khả năng làm cho móng tay đụng nhẹ qua da thịt của Đông Phương. Cái này giống như kích lên dục vọng của mọi người, quả thật vốn là sở trường tìm trò hay của Đằng Tân.

Khoa Lạc Đặc đứng ở xa xa, mang theo sắc mặt cười nhạt nhìn hết thấy. Yết hầu hắn có điểm phát khô, dạ dày cũng lui thành một đoàn, này không biết xuất phát từ nguyên nhân gì.

Toàn thân trên dưới khó chịu, quả thực là khó chịu muốn chết, thậm chí thống khoái mà rống to một trận, hoặc là tìm người phát tiết làm trong lòng khó chịu. Nhưng hắn chỉ có thể cười, hơn nữa cười đến trấn định, tôn quý, giống như hết thấy không hề gì.

Bởi vì lưỡng đạo ánh mắt giống như mũi nhọn đâm vào lưng hắn. Quan sát, điều tra, tìm kiếm nhược điểm công kích hắn.

Con mèo nhỏ của ta...

Khoa Lạc Đặc cười lạnh, xoay người nhìn lưỡng đạo ánh mắt, đối với Đằng Tân cùng Khải Thân, tiêu sái mà nâng chén.

Đằng Tân cùng Khải Thân đáp lễ.

“Khoa Lạc Đặc có vẻ phát điên rồi.” Khải Thân một bên đối với Khoa Lạc Đặc mỉm cười, một bên dường như không việc gì thấp giọng nói.

“Còn không mất đi lý trí.”

“Có lẽ nên gia tăng một chút lực.” Hai người đối mặt cười.

18. Chương 18

Đèn sáng, âm nhạc, rượu ngon, làm lòng người rung động. Khoa Lạc Đặc đứng ở giữa phòng, đàm tiếu tự nhiên. Hắn đêm nay mặc một bộ tây phục trắng tinh khiết, tại chỗ nhiều người càng tôn lên vẻ cao lớn xuất chúng, bên môi hiện lên tia cười, hấp dẫn không ít mỹ nữ được các nam nhân dắt theo bên người.

Đây là yến hội do một tư nhân tổ chức, mật mờ mà xa xỉ, nhiều người hiểu rằng, nếu không phải quý tộc nổi tiếng, thì cũng chỉ có một thân phận đặc thù — hội viên của Phế Tích.

Khoa Lạc Đặc không phải hội viên, lúc nhận được thư mời của Đằng Tân, tự hỏi thật lâu mới quyết định tham gia. Trong lòng biết rằng này bất quá chỉ là chung quanh sự trả thù của Đằng Tân và Khải Thân, Đông Phương nhất định là một lợi thế, sẽ xuất hiện trong yến hội.

Trước khi xuất môn, Nhạc Hình Cung rốt cục đem vấn đề không thích đáng hỏi ra. Hắn hỏi: “Vì Đông Phương, thiếu gia nguyện ý nỗ lực bao nhiêu giới hạn?”

Khoa Lạc Đặc nhìn hắn, cảm giác vấn đề này rất bình thường, không giống như Nhạc Hình Cung thận trọng. Nhạc Hình Cung nói: “Bất cứ đồ vật gì đều có giới hạn của nó, thiếu gia có thể vì Đông Phương làm bao nhiêu? Nếu như là vì hắn mà vứt bỏ tất cả, ta đây sẽ sớm một chút chuẩn bị sẵn sàng.”

Khoa Lạc Đặc cười rộ lên: “Nhạc Hình Cung, người từ lúc nào mà trở nên hài hước như thế?” Sau đó hỏi: “Ta như thế nào có thể vì Đông Phương mà vứt bỏ tất cả? Chẳng lẽ gần đây thể hiện nét mặt quá mức thành công, ngay cả người cũng bị lây?”

Nhạc Hình Cung nhưng lại thở dài: “Thiếu gia, Đông Phương vốn là một người rất có lực sát thương, người phải cẩn thận.”

“Ta biết, Đằng Tân tám phần muốn trước mặt ta hành hạ hắn. Cho dù ta có điểm đau lòng, cũng sẽ không bị mất sự đúng mực.”

Thảm trải hoa lệ bị nhiều dấu giày di động lui tới, tất cả mọi người đều mang theo ý cười, cùng nhau giao tiếp chào hỏi. Tiệc mục đặc sắc nhất vẫn chưa có ra trận, điểm này mọi người tham gia yến hội đều rõ ràng.

Khoa Lạc Đặc liên tiếp đem ánh mắt phóng đến một hộp chữ nhật chứa người khổng lồ đang nằm trong đài sảnh, thứ này bị che giấu nghiêm ngặt, không biết bên trong vốn là người có bộ dáng như thế nào. Đông Phương có thể hay không ở bên trong?

Trái tim đột nhiên bang bang nhảy lên, có xúc động muốn trực tiếp chạy tới xóc vãi che lên, liền bị Khoa Lạc Đặc mạnh mẽ đè ép xuống. Đối với tưởng niệm với Đông Phương, ngay cả bản thân cũng cảm thấy có điểm giạt mình.

Trước mặt Nhạc Hình Cung đối đáp, giờ phút này rõ ràng hiện lên trước mắt. Hắn nhớ tới lời Nhạc Hình Cung nói — Đông Phương vốn là một người có lực sát thương cao, người phải cẩn thận...

Những người khác cũng mặt nào đó nghi đoán, nhưng là xuất phát từ tôn trọng với chủ nhân, chưa người nào cố gắng đi thăm dò xem dò bên trong có gì. Trò hay rút cuộc ra trận, Đằng Tân gõ gõ ly rượu trên tay, cùng Đằng Tân gật đầu ý bảo. Ánh mắt mọi người tập trung tại chỗ hai người chủ nhân, yên lặng nghe chỉ thị.

“Các vị đại giá quang lâm, là vinh hạnh của chúng ta.” Đằng Tân cười đến sáng lạn, hắn dung mạo vốn giống nữ tử, bây giờ cười, càng thêm xinh đẹp phi phạm, không biết giữa những người đang ngồi, có bao nhiêu người đối với hắn âm thầm thềm ngưỡng “Phế Tích luôn luôn chờ đợi những người xinh đẹp tái xuất hiện, Sóc Phúc Lai Ti gia tộc luôn là mục tiêu theo đuổi của chúng ta. Hôm nay, ta muốn cho mọi người xem bảo vật vô song trên đời, làm cho Khải Thân cùng ta hai người cùng hưởng tâm tình vui sướng.”

Khải Thân đứng ở bên người Đằng Tân, chỉ vào địa phương bị màn che giấu, hăng hái mà nói: “Mọi người nơi này đêm nay, cũng có thể chứng kiến, Sóc Phúc Lai Ti truyền kỳ!”

Sóc Phúc Lai Ti truyền kỳ!

Mọi người xôn xao. Khoa Lạc Đặc đứng ở góc, im lặng theo dõi. Mọi người hứng thú, Khải Thân hướng mọi người ý bảo. Bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, mỗi người cũng nín thở chờ đợi.

Màn che kéo xuống, đặt ở giữa đại sảnh, đặt ở trong đại sảnh, không khác những gì Khoa Lạc Đặc sở liệu, vốn là một cái ***g cực lớn. Tứ phía cũng có thể cho mọi người tùy ý theo dõi, đem hết thấy bên trong bại lộ không bỏ sót.

Dựa vào khắp địa phương ngõ ngách, là một khối thân hình nhỏ nhắn. Tựa hồ mộng đẹp chưa tỉnh, mặt chôn trong khuỷa tay, cả người nằm nghiêng cuộn tròn, bao trùm bên ngoài là sa mỏng tùy vào hô hấp mà nhẹ nhàng phập phồng.

“Oh, Sóc Phúc Lai Ti...”

“Sóc Phúc Lai Ti...”

Tiếng than thở xé gió liên tiếp, ánh mắt tham lam nhìn thân thể trên sa mỏng phập phồng. Da thịt làm lòng người rung động, mang theo cực hạn tái nhợt. Bên ngoài sa mỏng lộ ra mắt cá chân đầy vết thương xanh tím, từ từ dày đặc đến bên trong, làm cho ánh mắt mọi người nhìn theo trống ngực không ngừng gia tốc, nhưng địa phương trọng yếu nhất được sa mỏng che lại như hiện như ẩn. Con mèo nhỏ của ta...

Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương đang trong mộng đẹp, không khỏi nhớ tới xúc giác ôm Đông Phương ngủ trong ngực, Thân thể quen thuộc như vậy hiện lên dấu vết ngược đãi làm cho Khoa Lạc Đặc tay cầm ly nhẹ nhàng run..

Người trong ***g không hề phòng bị, tựa như không biết có bao nhiêu sài lang đang vây quanh mình. Mọi người vây quanh ***g sắt, xem bảo vật hiếm có, hai tròng mắt mở lớn như muốn cắn nuốt con mồi.

“Đẹp quá...” Một tay duỗi vào, sờ sảng tại bắp chân sờ loạn.

“So với lựa còn hảo hơn, giống như muốn đem tay hít vào, không hổ là người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc.”

Đông Phương cảm thấy không thoải mái, khẽ ưm một tiếng.

Tay tham lam lại càng hoảng sợ, phảng phất sợ kinh nhiều mà rút trở về, Đại sảnh tức thì an tĩnh lại, chờ đợi diễn viên thức tỉnh.

Nhưng là ánh mắt tập trung người kia trở mình, rất nhanh an tĩnh lại. Khẽ phập phồng trong ngực, trên mặt thiếu niên thần sắc mê mang, bây giờ đang trong mộng đẹp của hắn.

Quá mệt mỏi, dù sao vẫn là bị tiêu hao thể lực. Không phải mỗi người đều có kiên nhẫn nhìn thiếu niên xinh đẹp hồn nhiên ngủ. Lại có bàn tay đi vào, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt hắn.

... . . .

Chậm rãi bắt đầu, càng nhiều bàn tay cướp đoạt đi vào, bắt đầu len lén tấn công thân thể không có phòng bị.

Tái mệt mỏi như thế nào, rốt cuộc rất nhanh đã bình tĩnh. Đông Phương rùng mình một cái, giống như bị người trong mộng đột nhiên dùng lực xé, phản xạ dựng thẳng người.

Sa mỏng rơi xuống trên đùi, hiện ra trên ngực bao nhiêu ấn ký bị hôn, tiểu thỏ tử hai tròng mắt hoảng sợ trừng nhìn quanh, gây khuynh hướng xích mích bạo lực.

“Hảo đáng yêu.” Bắt đầu kích động biết bao nhiêu dục vọng, vô số cánh tay hướng Đông Phương duỗi tới.

Đông Phương kêu to: “Tránh ra tránh ra!” Tiểu động vật giống như muốn tìm địa phương bí mật lẫn trốn, nhưng lại đột nhiên phát hiện bản thân ngay lúc đó bị vây ở trong vị trí tuyệt đối bất lợi.

May mắn, ***g sắt cũng đồng thời hạn chế tay mọi người tiến thêm một bước xâm phạm. Hắn bắt đầu kéo thời gian khôi phục thân thể, chạy trốn tới giữa ***g sắt lui thành một đoàn, mặt giấu giữa khuỷa tay, chỉ lộ ra hai tròng mắt đen nhánh, quan sát động tĩnh chung quanh.

Lòng sắt lớn rất có chủ ý, Đông Phương giấu ở chính giữa, làm cho người bốn phía không thể chạm đến hắn, cho dù tay người dài nhất, cũng chỉ có khả năng làm cho móng tay đụng nhẹ qua da thịt của Đông Phương. Cái này giống như kích lên dục vọng của mọi người, quả thật vốn là sở trường tìm trò hay của Đẳng Tân.

Khoa Lạc Đặc đứng ở xa xa, mang theo sắc mặt cười nhạt nhìn hết thấy. Yết hầu hắn có điểm phát khô, dạ dày cũng lui thành một đoàn, này không biết xuất phát từ nguyên nhân gì.

Toàn thân trên dưới khó chịu, quả thực là khó chịu muốn chết, thậm chí thống khoái mà rống to một trận, hoặc là tìm người phát tiết làm trong lòng khó chịu. Nhưng hắn chỉ có thể cười, hơn nữa cười đến trấn định, tôn quý, giống như hết thấy không hề gì.

Bởi vì lưỡng đạo ánh mắt giống như mũi nhọn đâm vào lưng hắn. Quan sát, điều tra, tìm kiếm nhược điểm công kích hắn.

Con mèo nhỏ của ta...

Khoa Lạc Đặc cười lạnh, xoay người nhìn lưỡng đạo ánh mắt, đối với Đằng Tân cùng Khải Thân, tiêu sái mà nâng chén.

Đằng Tân cùng Khải Thân đáp lễ.

“Khoa Lạc Đặc có vẻ phát điên rồi.” Khải Thân một bên đối với Khoa Lạc Đặc mỉm cười, một bên dường như không việc gì thấp giọng nói.

“Còn không mất đi lý trí.”

“Có lẽ nên gia tăng một chút lực.” Hai người đối mặt cười.

19. Chương 19

Nhạc Hình Cung đứng ở trước cửa sổ cái bằng nham thạch, nhìn xe chuyên dụng của Khoa Lạc Đặc ở phương xa.

Khi Khoa Lạc Đặc thân ảnh cao lớn từ bên cạnh xe xuất hiện, Nhạc Hình Cung đã đợi tại cửa lớn biệt thự. Nhìn thấy Khoa Lạc Đặc ôm con mèo nhỏ sợ hãi bất an, hắn thần sắc cũng không có lộ ra một điểm kinh ngạc, hơn nữa còn sớm chuẩn bị mà nói: “Ta đã chuẩn bị hảo phòng, vẫn là cái phòng cũ lúc trước Đông Phương ngủ.”

Khoa Lạc Đặc đối với năng lực làm việc ưu tú của Nhạc Hình Cung mà mỉm cười.

“Đông Phương, chúng ta về đến nhà rồi.” Hắn cúi đầu nhìn Đông Phương vẫn mở to mắt, đưa hắn ôm vào cửa.

Đã trải qua cơn ác mộng đáng sợ, lại nhớ tới địa phương quen thuộc.

Đông Phương bị an trí ở trên giường mềm mại, cứ việc như thế, quang mang trên mặt cùng vết thương trên người làm cho y nhũn mày.

“Khoa Lạc Đặc!” Phát giác Khoa Lạc Đặc muốn xoay người rời đi, Đông Phương kinh hoảng đứng lên. Cảm giác bất an giống như bóng dáng ác ma trong lòng hắn mà xuất hiện, hắn vươn tay trắng nõn, gắp gao tóm lấy góc áo của Khoa Lạc Đặc, khẩn trương mà kêu lên.

Khoa Lạc Đặc nhíu mày, nhìn góc áo chính mình bị nắm chặt, thấp giọng an ủi: “Đông Phương, ta muốn đi lấy thuốc. Muốn thoa thuốc lên vết thương của người.”

Nhưng y lập tức phát hiện, chính mình dưới ánh mắt cầu khẩn của Đông Phương không cách nào rời đi. Con mèo nhỏ yếu ớt như thế, phảng phất chỉ cần y rời đi. Ngay cả lượng hô hấp đều mất đi.

“Như vậy, được rồi.” Khoa Lạc Đặc một lần nữa trở lại bên giường, ngồi ở đầu giường của Đông Phương.

Hai tròng mắt của Đông Phương bất an cảnh giác quan sát bốn phía một vòng, tựa hồ xác định không có bất luận kẻ nào đến thương tổn mình, vừa quay đầu lại nhìn Khoa Lạc Đặc bên người chính mình, mới nhẹ thở dài một hơi, thân thể buộc chặt mới một chút thả lỏng.

Cảm giác của Đông Phương như thế, quả thật rất tuyệt. Này không phải là ta hy vọng gì đó sao? Xem ra làm cho Đông Phương trong tay hai người súc sinh giáo huấn thật hữu dụng.

Nhưng lúc kiểm tra thương thể của Đông Phương, quan niệm này lập tức hoàn toàn chuyển biến rồi. Thân thể tinh tế trắng nõn gần đầy vết thương nhìn thấy mà giật mình.

“Bị thương rất nặng.” Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng tán, lửa giận lập tức mãnh liệt đốt lên.

Đông Phương mềm mại làm cho Khoa Lạc Đặc vuốt ve thân thể của hắn, cánh tay, mắt cá chân. Con mèo nhỏ trong một lúc đánh mất năng lực tự bảo vệ, chỉ biết dùng hai tròng mắt đen láy chờ đợi cứu viện.

Khoa Lạc Đặc chỉ lướt qua roi ngân bầm tím, ước lượng Đằng Tân bọn họ dùng roi quất đánh Đông Phương bao nhiêu lần. Roi đánh như vậy, thân thể Đông Phương vẫn duy trì chảy máu cho đến khi ngã xuống mới thôi sao?

Không hề đau lòng, kịch liệt như vậy cũng khiến Khoa Lạc Đặc kinh ngạc.

Ngón tay thon dài của hắn không ngừng lướt qua các vết thương vô cùng thâm, cố gắng tìm hiểu con mèo nhỏ mấy ngày này chịu khổ cái gì.

Châm sao? Lạc thiết sao? Roi sao? Xiềng xích sao?

Hắn là có mấy thứ đó. Còn có thể có những thứ khác, được tiêm đáng sợ tiêm vào, cùng đạo cụ *** ngược.

“Xem ra ta không phải là một chủ nhân tốt.” Dĩ nhiên bản thân mình đối với con mèo nhỏ vẫn còn chưa chiều cố tốt.

Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng tách ra chân Đông Phương, da thịt non nớt mang theo dấu tích tội tàn, tại sao còn có thể phát ra quang mang *** mị?

Động khẩu khéo léo nhẹ run lên, giảm nhẹ bộ dáng ỷ lại mọi thứ đối với Khoa Lạc Đặc, tiểu động vật nhỏ bị hù dọa giãy dụa một chút liền chạy trốn tới bên kia giường.

Trên người hắn vốn không có khí lực, lúc né ra bị chặn mềm bắm một chút, lại hoảng sợ bối rối khiến thân thể dựng đứng lên, khả năng cạn kiệt tìm cách lui vào giường trong.

Khoa Lạc Đặc đối với thái độ của Đông Phương có chút kinh ngạc, y gọi: “Đông Phương.”

Đông Phương tựa hồ bị sợ hãi bao phủ, hắn nhìn ánh mắt Khoa Lạc Đặc, nồng đậm sợ hãi sợ bị thương tổn.

Hắn gắt gao ôm người phát run, hai tròng mắt chăm chăm không nháy mắt nhìn Khoa Lạc Đặc.

Có vấn đề gì?

Lông mày rậm của Khoa Lạc Đặc dựng đứng lên. Y biết bản thân có chút biến hóa làm cho Đông Phương sợ hãi, mà y phải đem nguyên nhân này tìm ra.

Y cẩn thận quan sát thần thái Đông Phương. Cặp mắt đen nhánh kia tràn ngập chán ghét đảo qua hạ thân của y.

Khoa Lạc Đặc tỉ mỉ nghĩ, nở nụ cười.

Thì ra là thế, phân thân dưới quần tây chiếu ra hình dáng, Đông Phương sợ hãi.

Khoa Lạc Đặc quỳ một gối trên giường, thân thủ bắt được con mèo nhỏ suy yếu.

“Đông Phương, lại đây, không phải sợ.”

Nhưng lời này không có tác dụng, Đông Phương nhìn thấy tay Khoa Lạc Đặc duỗi ra, so với nhìn thấy tử thần còn kinh hoàng hơn. Khi hắn bị Khoa Lạc Đặc tại một góc kéo ra, thậm chí tuyệt vọng mà bắt đầu khóc.

Khoa Lạc Đặc đem Đông Phương ôm như mà ôm vào ngực.

“Con mèo nhỏ của ta, bọn họ rất cuộc đối với ngươi làm cái gì?”

Đông Phương trong lòng sợ run giống như tiểu động vật mới sinh ra gặp phải mưa to gió lớn, bất an vây quanh hắn.

Khoa Lạc Đặc hôn nhẹ nước mắt rơi bên hai má của Đông Phương, nhân tiện làm cho Đông Phương tách ra hai chân khóa ngồi trên đùi của mình.

Phân thân đứng thẳng dưới quần tây dán tại động khẩu khiến Đông Phương chịu đủ hành hạ, truyền lại nhiệt độ kinh người.

Tất cả trí nhớ bị *** ngược trong phút chốc quay về đại não, Đông Phương đột nhiên cả người bắn lên, lại bị Khoa Lạc Đặc kéo mạnh ngồi xuống.

“Không! Không!” Đông Phương bắt đầu khóc, kịch liệt mà lắc đầu. Bất cứ vật gì cắm vào, đều làm cho bản thân không cách nào thừa nhận hành hạ. Cho dù đối tượng là Khoa Lạc Đặc, cũng thống khổ giống nhau.

“Hừ, an tĩnh, an tĩnh, vật nhỏ đáng thương.” Khoa Lạc Đặc bên tai Đông Phương đang khóc nói, hấn cứ như vậy yếu ớt tránh đối với Khoa Lạc Đặc không tính là lực cản, lực đạo nhẹ nhàng có thể không chế năng lực hoạt động của Đông Phương.

Thân thể tản ra thanh xuân cùng mùi thơm tình ái khiến người ta chịu đựng không nổi, thân thể mê người này lúc thân mật phân thân lại còn không ngừng giãy dụa, đem dục vọng Khoa Lạc Đặc dâng cao.

Nhưng Khoa Lạc Đặc chỉ có thể liều mạng áp lực, trấn an con mèo nhỏ đang bị hù dọa trong lòng. Đông Phương đã bị xâm phạm nhiều lần, không thích hợp tái một lần bạo lực như vậy.

Nhiệt lưu dưới hạ thân cơ hồ muốn ra, Khoa Lạc Đặc cơ hồ có điểm hâm mộ có thể mặc kệ Đông Phương sống chết, bọn họ Đẳng Tân có thể đối với Đông Phương sử dụng.

Nhưng Khoa Lạc Đặc lại không thể không quan tâm tới sống chết của Đông Phương, y cũng không muốn dễ dàng hủy diệt tân tân khổ khổ hấn làm để có được địa vị trong trái tim Đông Phương. Cho nên, y chỉ có thể nhẫn nại.

Khoa Lạc Đặc ôm Đông Phương, cho dù Đông Phương có khóc giãy dụa, hàm răng trắng diện cuồng cắn trên bả vai. Trải qua thời gian dài bị hành hạ như vậy, Đông Phương có cơ hội thổ lộ, điều chỉnh lại tâm lý chính mình.

“Tốt lắm, tốt lắm, hết thấy đều là quá khứ.” Khoa Lạc Đặc vỗ về tóc cùng lưng của Đông Phương, nhẹ nhàng cùng hấn nói vài câu ngữ khí êm ái giống như thôi miên.

“Tốt lắm, tốt lắm, hết thấy đều là quá khứ.”

Lặng lặng chờ đợi.

Kiên nhẫn cùng đợi

Hết thấy quá khứ.

Đông Phương rốt cục khóc nức lên, mờ mịt thiếp đi. Khoa Lạc Đặc nhìn máu trên vai cũng nhiễm ẩm ướt áo.

Nhạc Hình Cung nhẹ nhàng đẩy cửa vào: “Thiếu gia, đây là thuốc chữa ngoài da cấp cho Đông Phương.” Hấn nhìn Khoa Lạc Đặc liếc mắt một cái, đối với vết thương trên bả vai của Khoa Lạc Đặc cũng không kinh ngạc nhiều.

Đem thuốc đặt lên bàn, Nhạc Hình Cung xoay người rời khỏi phòng.

Tay đặt trên cánh cửa, Nhạc Hình Cung dừng lại một chút: “Thuốc đó.. Đối với vết cắn trên vai cũng rất hiệu quả.” Nói với Khoa Lạc Đặc xong, Nhạc Hình Cung mỉm cười bên môi rồi cuộc cũng đi ra.

Hấn đóng cửa lại, vô thanh vô tức mà rời đi.

20. Chương 20

Đông Phương nằm tại bên trong giường, cuộn mình ngủ say. Cho dù ở trong mộng, vẫn duy trì tư thái bảo vệ chính mình, hai tay ôm chặt lấy thân. Tay trắng nõn trên lưng, ấn vài đạo vết thương xanh tím.

Khoa Lạc Đặc điểm được lên vết thương trên vai của mình, nghe Đông Phương hô hấp đều đều, khẽ cười rộ lên.

Y mỉm cười nhìn Đông Phương hai tay lập tức thu lại, làm cho y kinh ngạc không phải vết thương vô cùng phi thường trên người Đông Phương, mà là ngón tay nguyên bản linh hoạt, có thể mở ra bất cứ mật khóa trên thế giới, chính là trạng thái rũ xuống.

Bị chặt đứt sao? Là bị cố ý hành hạ thành như vậy?

Khoa Lạc Đặc cẩn thận mà tới gần, nhìn chăm chăm tay Đông Phương cẩn thận đáng giá, phỏng chừng phải qua một thời gian dài mới có thể trở lại như cũ.

Y không biết, hai tay linh hoạt này của Đông Phương vốn không phải là lần đầu tiên bị thương tổn. Khi Đông Phương bị bắt đi, hai tay đã bị Đằng Tân tàn nhẫn mà đè nát ra rồi. Mà thương thế bây giờ, là lúc tay Đông Phương hồi phục lại như cũ bị Đằng Tân một quyền trừng phạt.

Lông mi run nhẹ, con mèo nhỏ tựa hồ trong mộng cũng không được an bình. Hắn nhắm mắt trên giường nhẹ nhàng xoay người, chần mẫn cũng vì động tác của hắn mà hạ hơn phân nửa.

Nhìn hài tử tư thế ngủ tức giận, Khoa Lạc Đặc lại khẽ cười rộ lên. Phảng phất đơn giản như vậy nhìn chăm chú vào hắn, nhìn hắn chìm vào giấc ngủ, trong lòng âm áp cũng khắc khắc mỉm cười.

Dường như không nên như vậy đi, quan hệ của chủ nhân cùng súc vật. Khoa Lạc Đặc cảnh cáo chính mình. Bất quá hắn rất nhanh đem cảnh cáo này vứt ra sau đầu. Lúc Đông Phương ngủ, y không nghĩ bản thân miễn cưỡng nghiêm mặt mà dấu điểm mỉm cười thật tình. Đông Phương, dù sao cũng là vật nhỏ có mị lực.

“Nếu như hôm nay không đem ngươi mang về, vậy ngươi sẽ ăn không ít khổ qua rồi.” Khoa Lạc Đặc tự nhủ nói, y ngồi ở đầu giường, coi chừng con mèo nhỏ của y. “Ngươi làm cái gì, làm cho Đằng Tân cùng Khải Thân tức giận như vậy?”

Khoa Lạc Đặc kéo xuống chăn mỏng, đắp trên người Đông Phương, ngón tay thon dài, nương theo cơ hội nhắm nháp cơ thể trơn mềm của Đông Phương.

Lúc chạm đến da thịt Đông Phương, cặp mắt đen lay láy kia đột nhiên mở lớn, vẻ mặt sợ hãi. Thần sắc giống như hải tử đang trong mộng ngọt ngào, bị người động tác dùng lực thô lỗ trên giường túm lên.

Không thể tưởng tượng, Đông Phương đang ngủ trầm như vậy, dĩ nhiên bởi bị một người êm ái chạm đến, mà hoàn toàn thanh tỉnh.

Hơn nữa, Khoa Lạc Đặc biết thân thể phi thường suy yếu, hết sức muốn nghỉ ngơi.

“Làm sao vậy?” Khoa Lạc Đặc vẻ mặt lộ ra trấn an, thanh âm truyền lại hoa lệ mà uy nghiêm.

Đông Phương sợ hãi mà rụt lui, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Trong lúc ngủ thường xuyên bị như vậy đánh thức sao?” Khoa Lạc Đặc chậm rãi tới gần Đông Phương, ưu nhã nói: “Bọn họ căn bản không cho ngươi có cơ hội nghỉ ngơi? Phương pháp điển hình phá hủy ý chí, trong lúc mộng đem ngươi không hề phòng bị mà kéo vào địa ngục.”

Đông Phương lui thân thể, len lén hướng về thành giường di động, tránh ra Khoa Lạc Đặc tới gần. Khoa Lạc Đặc thông thả mà tới, nhìn Đông Phương sợ hãi mà lui tại thành giường. Khoảng cách hai người cơ hồ gần đến cái mũi đụng vào nhau, Khoa Lạc Đặc gần gũi khiến trong mắt Đông Phương sợ hãi.

“Ta không nghĩ tới bọn họ đem ngươi hù dọa thành cái dạng này, con mèo nhỏ trước kia quật cường đi tới nơi nào rồi?” Khoa Lạc Đặc cười trầm thấp.

Thân thủ y chạm tới môi Đông Phương, Đông Phương giống như bị công kích, mạnh giơ lên hai tay che mắt mình. Nếu như tiếp xúc bắt buộc, Đông Phương đương nhiên không có khả năng phản kháng.

Khoa Lạc Đặc quan sát phản ứng của Đông Phương, đưa tay chậm rãi thu hồi. Y nhìn thấy, cả thân thể Đông Phương, lúc chính mình lùi về sau mà từ từ buông lỏng.

“Đông Phương, ta phải về phòng rồi, ngươi ở chỗ này cố gắng ngủ lại đi.” Miệng nói như vậy, Khoa Lạc Đặc một điểm ý tứ đứng dậy cũng không có.

Quả nhiên, Đông Phương hai tay bật mắt buông ra, giật mình mà nhìn hấn.

“Tại sao? Khoa Lạc Đặc không nên đi!”

“Không đi sao?” Khoa Lạc Đặc trên mặt mang theo ý khê cười. Y lại thân thủ, thử thăm dò phản ứng của Đông Phương.

Quả nhiên, Đông Phương lại lập tức trốn tránh. Trong trái tim cùng trong mắt, Khoa Lạc Đặc phảng phất biến thành hai người, một người bảo vệ không chạm tới hấn, rồi lại biến thành một người đáng sợ giống Khải Thân cùng Đằng Tân sẽ làm bị thương hấn.

“Ta đi.” Lúc này đây, Khoa Lạc Đặc đứng lên

Không ngoài sở liệu, còn chưa kịp nhắc chân, tay áo đã bị Đông Phương kiên quyết khấn trương mà kéo lấy. Khoa Lạc Đặc nghiêng đầu, lần nữa nhìn cặp mắt to tròn đầy cảm xúc sợ hãi kia. Lần này không phải sợ hãi Khoa Lạc Đặc đến gần, mà là sợ hãi y rời đi.

Đông Phương đáng thương mà hề hề cầu khẩn: “Xin đừng đi, Khoa Lạc Đặc, không nên bỏ ta một mình.” Tiếng nói mềm yếu, khiến trái tim Khoa Lạc Đặc gian nan ngửa ngất.

Khoa Lạc Đặc nhìn chằm chằm Đông Phương thật lâu, phảng phất quyết định có như vậy hay không bỏ xuống hấn. Đông Phương mang theo cầu xin chờ quyết định của y.

Rốt cục, Khoa Lạc Đặc lại ngồi ở đầu giường. Đông Phương thở dài một hơi, hơi chút yên ổn.

“Đông Phương, lại đây.” Khoa Lạc Đặc đối với Đông Phương ngoắc ngoắc tay, lộ ra chiêu bài mỉm cười quỷ mị.

Đông Phương do dự một chút, trước khi ngủ Khoa Lạc Đặc dục vọng biểu lộ, hấn còn không quên.

“Không đến, ta muốn đi rồi.”

Tại quá khứ cùng Khoa Lạc Đặc bỏ đi giấy dựa giữa hai con đường, Đông Phương liền rất nhanh đưa ra lựa chọn. Hấn bước đi giống như tiểu thú, từng bước một cảnh giác tới gần Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc nhìn hấn tới gần, bên môi mỉm cười càng sâu sắc, chợt thân thủ, đưa tay kéo hấn vào lòng.

Đông Phương rõ ràng bị động tác như vậy làm càng hoảng sợ. Cuộc sống lúc bị nhốt, này thường là bắt đầu hành hạ. Hấn lần nữa bắt đầu khóc nói: “Không muốn không muốn! Không nên đụng ta!”

Khoa Lạc Đặc thoải mái mà hóa giải giấy dựa của Đông Phương, độ nhiên thân thủ hướng tới khuôn mặt nhỏ nhắn quăng một cái tát khiến cho Đông Phương thanh tỉnh.

“Không cho khóc! Tái khóc chọc giận ta, ta đem người đuổi về bên Đằng Tân.”

Tiếng khóc lập tức đình chỉ, Đông Phương nhìn Khoa Lạc Đặc vô tình, cả người sợ run. Uy hiếp nổi lên tác dụng, hấn không dám lại khóc, cũng không dám tái giấy dựa, chỉ là con mắt trừng to nhìn cánh tay đang ôm mình cứng ngắt.

“Đông Phương, quay lại.” Khoa Lạc Đặc mỉm cười, đầu ngón tay trên má Đông Phương sờ nhẹ, lau đi giọt nước mắt trong suốt. Hấn dùng đầu lưỡi nhắm nháp nước mắt, tiện đà tới gần, hôn nhẹ lên môi của Đông Phương.

Không giống như dĩ vãng cường hấn, hôn như chúa tể. Đầu lưỡi thủy chung vòng quanh khe liến lên cánh môi như cánh hoa hồng. Khoa Lạc Đặc trong nháy mắt cảm nhận được khát vọng đối với Đông Phương, muốn Đông Phương tắt cả khí tức cùng mình, nghĩ muốn quyền quít lấy đầu lưỡi hấn duyên hấp. Nhưng y không có khai mở hàm răng đóng chặt của Đông Phương.

Con mèo nhỏ đang sợ đến không ngừng run rẩy. Đông Phương bất động, không phải bởi vì bị Khoa Lạc Đặc ngọt ngào làm cho say mê, mà là bị Khoa Lạc Đặc nói hù dọa phá nát ruột gan.

Tái chọc giận ta sẽ đưa về nơi của Đằng Tân. Đây là Khoa Lạc Đặc uy hiếp.

Bàn tay to lớn của Khoa Lạc Đặc qua lại vuốt ve lưng Đông Phương, không ngừng liếm môi hắn. Thẳng đến khi khí tức Khoa Lạc Đặc thành thói quen rồi, biết chính mình tạm thời an toàn, dần dần đành chỉ sợ run.

Nếu như hôn môi như thế này, hắn là còn có thể thừa nhận đi? Đây chỉ sợ Khoa Lạc Đặc kiên trì không được dài đi. Y than thở lực nhẫn nại của chính mình, cắn môi Đông Phương phân phó: “Đông Phương, há mồm, làm cho nghịch ngợm đầu lưỡi có được hay không?”

Đông Phương nghe lời mà mở ra hàm răng đóng chặt, làm cho Khoa Lạc Đặc tiến vào.

Muốn bắt được đầu lưỡi thơm mát cũng không khó khăn, hắn cơ hồ không có trốn tránh, lẳng lặng ngốc chờ Khoa Lạc Đặc tàn phá bờ môi. Khoa Lạc Đặc quán quanh trên nó, đang muốn cố gắng mút vào, nhưng lại đột nhiên cảm giác được tay nhỏ bé của Đông Phương phát trên vai co rút nắm chặt vai.

Khoa Lạc Đặc biết khác thường, buông tha môi Đông Phương: “Làm sao vậy? Đưa ta xem xem.” Y khởi cầm Đông Phương, từ đôi môi đỏ mọng bị hôn đến sưng đỏ nhìn vào. Trên đầu lưỡi của Đông Phương, mang theo một đạo ấn tử màu đỏ thật sâu.

“Bị làm bị thương sao?” Khoa Lạc Đặc nhíu mày: “Rất đau đi, nhất định ngay cả đồ vật này nọ cũng không thể ăn. Con mèo nhỏ đáng thương của ta.” Đông Phương buông đầu xuống, đem đầu chôn thật sâu ở trong khuỷa tay của Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc tâm lý rõ ràng, nhất định là lúc mạnh mẽ hôn khiến Đông Phương giây dựa phản kháng, nói không chừng là cắn người, mới bị đối xử như vậy.

Trong phòng im lặng, khí tức ôn nhu trên người Khoa Lạc Đặc không tự chủ mà phát ra. Hắn không ngừng ma sát nhẹ trên da thịt Đông Phương, cố gắng làm cho Đông Phương có thói quen chính mình đụng vào.

Hồi lâu, Đông Phương nằm sấp trong ngực phát ra hô hấp đều đều. Khoa Lạc Đặc đưa hắn cẩn thận thả lại trên giường, ngón tay khéo léo xẹt qua cái mũi, hài lòng phát hiện Đông Phương không bị hiện tượng vừa rồi mà đột nhiên tỉnh lại.

Động tác không giống, khí tức không giống, nhiệt độ cơ thể không giống, Đông Phương hẳn là từ từ có thể nhận ra xúc cảm ta cùng người khác.

“Hảo hảo ngủ đi.” Khoa Lạc Đặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương nói: “Bọn họ đem người cấp sợ đến nỗi nhìn thấy nam nhân liền khóc. Ngày mai, ta tái dạy cho người cái gì mới gọi là chân chính tình ái.”

Y thân thủ vuốt ve Đông Phương, cười nói: “Kỳ thật không phải đáng sợ như vậy.”

21. Chương 21

Đem thân thể nho nhỏ xinh xắn ôm vào trong khuỷa tay, nhiệt độ cơ thể ấm áp của Đông Phương truyền tới trên tay Khoa Lạc Đặc. Mùi thơm ngát đặc biệt quen thuộc, vốn là mùi khiến người khác vui vẻ không thể quên. Khoa Lạc Đặc vì Đông Phương nhanh như vậy quen thuộc chính mình tới gần mà mỉm cười, y hy vọng bất giác khiến Đông Phương càng một chút ý lại vào mình, càng khát vọng một chút.

Nhìn nam hài say sưa ngủ, ngón tay Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng mà hành động, động tác xảo diệu giống như phụ nữ tú lệ Trung Quốc, lặng lẽ bỏ đi quần áo tơ tằm trên người Đông Phương, làm cho thân hình ấm áp từ từ hiện ra trước ánh sáng.

Con mèo nhỏ ấm thuận trong mộng hiện ra trạng thái hoàn toàn không phòng bị, cùng tình hình đêm qua bị đụng vào đột nhiên bình tĩnh hoàn toàn bất động. Da thịt khắp nơi đều hiện lên dấu vết bị ngược, Khoa Lạc Đặc không thể không lần nữa thừa nhận lòng mình đang co rút đau đớn.

Điểm nhỏ trên ngực nổi lên phập phồng, giống như hai đóa hoa nhỏ nở rộ. Đây là địa phương mẫn cảm khiến người khác không thể bỏ qua. Quả thực đỏ sẫm, một bên mang theo hồng ngân bị cắn, một bên phía dưới bắt đầu xuất hiện vết máu khô, nhưng kỳ diệu lại rất hấp dẫn, da thịt trắng nõn có vết thương đáng sợ tạo ra áp lực. Khoa Lạc Đặc nhìn không được liếm lên vài đạo huyết cũ. Cảm giác mạnh mẽ cùng da

thịt nộn nộn bên cạnh hoàn toàn đối lập, điều này khiến Khoa Lạc Đặc từ nhẹ ném trở thành hôn kéo dài đến bên còn lại, hơn nữa còn lan tràn đến cả trong ngực.

“Dừng...” Đông Phương nhắm mắt phát ra tiếng nói rất nhỏ, không phải phản ứng đau đớn, dường như mơ hồ hàm chứa sung sướng. Mơ hồ dùng khuôn mặt nhỏ nhắn ý lại cọ xát cánh tay cường tráng của Khoa Lạc Đặc, miễn cưỡng xoay người, bỏ đi hoài bão của Khoa Lạc Đặc.

Phát ra tiếng động đáng yêu động lòng người, người ngủ say thật giống như thiên sứ. Nhưng bên môi lại lộ ra tia nhột nhột, lại làm cho Khoa Lạc Đặc cảm giác được chính mình đang bị ma vương hấp dẫn.

Đông Phương mất đi cánh tay một trận lạnh lẽo, ngay cả ngực cũng cảm giác hư không. Khoa Lạc Đặc cắn răng, nhẫn nại đem xúc động của Đông Phương tiến vào trong lòng.

Địa phương cảm giác mới mẻ cũng bắt đầu tìm kiếm địa phương thoải mái, mi nhẹ nhàng giật mình. Một mỗi làm cho Đông Phương kiên quyết không chịu rời khỏi mộng đẹp, đóng chặt hai mắt, thân thủ thô lỗ không biết trên giường cái gì chạm vào.

Khoa Lạc Đặc nhìn cử động hảo ngoạn này, cơ hồ bắt đầu cười khê. Y mê mê môi đơn bạc, Đông Phương không nghĩ bình tĩnh trong mộng. Đem cánh tay thật dài hữu lực, giống như tìm mỗi đuổi đến bên người Đông Phương.

Quả nhiên, con mèo nhỏ mơ hồ rất nhanh ôm lấy nơi rắn chắc lại ấm áp đó, giống như nhẹ nhàng ôm thân cây, hơn nữa còn áp mặt lên trên.

Hạ phúc bắt đầu xao động, cử động như vậy của Đông Phương càng làm nó thêm kịch liệt. Khoa Lạc Đặc khó chịu mà cau mày, chỉ có thể nhìn không thể chạm tư vị thật không dễ chịu.

“Đông Phương...” Nhẹ di chuyển cánh tay trở thành ôm Đông Phương “Đông Phương”

Đáp lại, con mèo nhỏ của y ôm được lại càng ôm chặt, cũng bỏ thêm động tác cọ xát, khiến Khoa Lạc Đặc trong nháy mắt kích động. Dục vọng cùng thần kinh giống như bị dòng điện chạy qua mà kích thích, không kìm hãm được cảm giác muốn buộc chặt kẻ khác.

Khoa Lạc Đặc bất đắc dĩ nhìn sang ngoài cửa sổ. Sắc trời lại tối, không biết dày vò vui vẻ như vậy còn bao nhiêu thời gian.

Đông Phương nhẹ cọ xát mà ngủ cũng không yên, hẳn đang ngủ không ngừng kích thích chủ nhân xui xẻo của hắn. Bởi vì thân thể trong lòng Khoa Lạc Đặc không tự giác tiếp nhận tình nghịch mà né ra, tiếp theo lại cảm giác bất an mà tìm kiếm phương vị của Khoa Lạc Đặc, lại dựa vào trở về.

“Thật sự là bị người lấn qua lấn lại hại chết.” Âm thanh hoa lệ mang theo sủng nịch. Khoa Lạc Đặc không nhận được chính mình có thể nhẫn nại như vậy, y quyết định bắt đầu hành động. Một tay ôm Đông Phương, một tay cào bàn tay mềm nhũn nhỏ bé của Đông Phương đặt tại hạ thân chính mình, dẫn đạo Đông Phương xoa nắn di chuyển mà sớm dâng trào kích thích.

Vô ý thức theo sát tiết tấu của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương trầm lắng ngủ không biết tay của chính mình đã đánh bạch trọc của Đông Phương. Mặc dù so ra kém hơn thân thể say lòng người của Đông Phương, ít nhất cũng có thể tạm thể giải quyết vấn đề.

Rất cực có thể thoải mái mà thở ra một hơi, Khoa Lạc Đặc cảm thấy mỹ mãn mà buông tay tinh tế trắng noãn của Đông Phương. Vết thương dài nhỏ trên cánh tay, thoát ly khống chế của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương xoay người sau khi một người thích ý, dựa vào cổ Khoa Lạc Đặc.

Khuôn mặt tuần mỹ nhỏ nhắn mà dán trên cằm Khoa Lạc Đặc, có thể thanh thanh sở sở nghe được hô hấp nhẹ nhàng của Đông Phương. Khoa Lạc Đặc cao hứng nhìn con mèo nhỏ nhiệt tình như vậy, mặc dù đang ngủ cũng vô thức nhiệt tình. Nhưng hai chân mềm nhũn của Đông Phương khóa trên người y, y phát hiện hành động này thật sự có bao nhiêu đáng sợ. Hạ thân xao động một lần nữa lại tối, hơn nữa còn hung ác nhiệt động.

Khoa Lạc Đặc, người cầm quyền của Ngõa Tây Tư gia tộc, chính là chịu không được hình phạt vừa vui vẻ vừa kích thích như vậy, trọn tròn mắt chờ tới hừng đông

...

Đồng Phương ngủ hảo một giấc. Dường như đời này cũng không thể ngủ thoải mái được như vậy. Trí nhớ mơ hồ mang máng nhớ tới một “ôm chằm” đầy hơi ấm. Ngã thơ mà trên giường xoay đến xoay đi, phát ra vài tiếng nhỏ, miễn cưỡng bắt đầu tỉnh lại. Hắn căn bản không biết, có một người đang cực kỳ kiên nhẫn chờ hắn mở mắt.

Thật vất vả đuổi thất lưng, tựa hồ động tác quá lớn đụng tới vết thương, mi nhẹ khê khởi, lui thành một đoàn rời đi Khoa Lạc Đặc. Nhưng là hai mắt chợt lóe sáng, lông mi vẫn như cũ trốn không chịu gặp người. Ánh mắt ngây thơ, dao động không muốn rời giường.

Khoa Lạc Đặc kiên nhẫn cũng không thể tái nói: “Đồng Phương, ngươi cũng nên tỉnh đi?”

Hai mắt mơ hồ nhìn Khoa Lạc Đặc cũng lập tức rõ ràng tỉnh lại. “Khoa Lạc Đặc...” Đồng Phương ghé vào thành giường, cảm để trên sàn đan nhìn y. Đồng Phương cũng không để ý chính mình đang xích lõa. Nghĩ muốn như vậy, Khoa Lạc Đặc cũng xích lõa như vậy càng làm cho Đồng Phương sợ hãi.

Thân thể lớn nằm ở trước mặt chính mình, ngay cả né ra cũng không được. Càng đáng sợ chính là, hông hạ của hắn cảm giác được nóng rực, đỉnh rung động, chảy ra chất lỏng trong suốt khiến Đồng Phương nhìn không được phát run.

“Cuối cùng đã tỉnh.” Khoa Lạc Đặc thật cao hứng nhìn Đồng Phương trừng mắt thương thức thân thể của y, bên môi hiện lên một tia cười tà ý: “Ta đợi thật lâu rồi...”

Đồng Phương nghe lời nói bao hàm ái dục, sợ run lên. Tình ái hiện tại trong trí nhớ lưu lại của hắn chỉ có mặt trái cảm xúc, thuần túy vốn là thủ đoạn ghê người. Hắn sợ hãi mà nhìn Khoa Lạc Đặc, không rõ chính mình phạm sai lầm gì, làm Khoa Lạc Đặc tức giận.

Khoa Lạc Đặc nhìn con mèo nhỏ trước mắt. Hắn dựng thẳng lông toàn thân, cẩn cẩn dục dục thu lại móng vuốt của mình. Khoa Lạc Đặc khẳng định, nếu như bây giờ mình tới gần, Đồng Phương sẽ hung hãn hét rầm lên. Lần nữa bắt đắc dĩ đáy lòng thở dài, Khoa Lạc Đặc lửa nóng bị ai dưới hông hạ. Khẽ nói ra bên ngoài: “Đem bữa sáng bưng vào đi.” Đối với vẻ mặt lộ ra kinh ngạc của Đồng Phương, khởi mi lên hỏi: “Người không đói bụng sao?”

Cảm giác Khoa Lạc Đặc không có ý đồ xâm phạm, Đồng Phương đem đại bộ phận cảnh giác biến mất. Hai mắt đen nhánh tròn tròn quan sát biểu hiện của Khoa Lạc Đặc.

Lúc người hầu vào, Đồng Phương cảm giác chính mình xích lõa, một lần nữa đem quần áo che lại chính mình. Không muốn Đồng Phương tiếp tục sợ hãi, Khoa Lạc Đặc cũng mặc vào áo ngủ, đem vật uy vũ thật lớn nóng rực ẩn dấu.

“Lại đây.” Khoa Lạc Đặc tay vừa lấy buổi sáng, vừa đối với Đồng Phương nhẹ nhàng nói. Ôn nhu như vậy, vật nhỏ này không thể phản kháng. Đối với sùng nịch vô hạn có vẻ không hài lòng, Khoa Lạc Đặc ý định một lần nữa xuất ra uy nghiêm của chủ nhân. Nếu Đồng Phương không nghe theo nhất định phải cường ngạnh.

Nhưng Đồng Phương vẫn không có ý định không nghe lời. Hắn quả thật đói bụng, canh nóng hổi cùng bánh bao phát ra hương thơm hấp dẫn dạ dày hắn, trứng gà vàng óng ánh cũng làm cho hắn thèm thuồng. Không đợi Khoa Lạc Đặc ra lệnh một lần nữa, hắn từ góc giường đã đi lại. Cách thân thủ Khoa Lạc Đặc, xé một miếng bánh bao, nhét ở trong miệng chậm rãi nuốt vào.

“Uống một chút.” Thanh âm trầm thấp gọi cảm truyền đến.

Dò xét nhìn Khoa Lạc Đặc thật lâu, thủy chung xem có nguy hiểm gì không, Đồng Phương rút cuộc cũng buông tha phòng bị, lấy cái chén trong tay Khoa Lạc Đặc, cúi đầu nếm canh thơm mát. Uống ngon thật. Hắn tiếp tục lấy cái chén bên cạnh tiến lên mỗi lần nữa. Chẳng những uống một ngụm, mà còn vươn lưỡi hồng hồng phần nộn liếm cái chén.

Phảng phất trái tim bị đánh trúng, hai tròng mắt nam nhân đột nhiên mị lên. Bàn tay to lớn tràn ngập lực, lặng lẽ xoa cái cổ trắng nõn của Đồng Phương. Đồng Phương thoáng ngẩng đầu, liếc nhìn Khoa Lạc Đặc một cái, cũng không để ý đến cái tay đang trên cổ mình vuốt ve, tiếp tục đưa canh nóng vào giữa miệng.

“Ăn ngon sao?” Khoa Lạc Đặc mang theo ý cười hỏi.

Đông Phương gật đầu. Bàn tay trên cổ an ủi có thể cảm giác được các ngón tay của y chuyển động, mang đến rung động diệu kỳ.

“Tái ăn một chút.” Lưỡi biếng cầm miếng bánh, đưa tới bên miệng Đông Phương.

Không cần Khoa Lạc Đặc phân phó, Đông Phương cũng sẽ tận lực ăn no. Cuộc sống lúc bị nhốt chuyện gì cũng có thể bị trừng phạt, thân thể từ khi bị ngược đãi, cũng bị cấm ăn uống đến khi Đông Phương cầu khẩn, nam nhân tàn nhẫn mới hài lòng. Vết thương nhanh chóng khỏi, cũng làm cho Đông Phương có chút lực phản kháng. Cho nên một hai ngày không ăn gì, hoặc không cho uống nước, vốn là chuyện thường tình.

Cơ hồ nam hài đã ăn no, tựa hồ quên một chút đau khổ, kéo thân thể đầy vết thương, muốn tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi. Thân thủ của Khoa Lạc Đặc tràn đầy tự tin, y tiếp tục vuốt ve, thích ý mà nhắm mắt lại. Nhưng là, người y ôm lại không bị hành động của mình hấp dẫn, hết lần này đến lần khác không thể chấp nhận.

“Xem ra phải tìm vài chuyện cho người có tinh thần một chút.” Đem nam hài trong chăn mỏng ôm vào lòng, chống đỡ thất lưng của hắn, làm cho hắn ngồi trên cửa sổ cao cao. Khoa Lạc Đặc thân hình cao lớn, cho dù Đông Phương hai chân hự không ngồi ở cửa sổ, cũng bất quá cao hơn Khoa Lạc Đặc nửa cái đầu. Cái móng chạm cửa sổ đá cẩm thạch lạnh lẽo, Đông Phương không rõ mà mở hai mắt trong suốt.

Khoa Lạc Đặc tươi cười tà mị. “Không nên cử động oh...” Thanh âm ra lệnh đầy từ tính, bắt đầu cởi ra áo ngủ màu trắng tinh khiết của Đông Phương.

Phân thân ôn thuận bị gió nhẹ mơn trớn, chợt phát hiện sự tình lâm vào đáng sợ. Trên mặt tuần mỹ hiện lên vẻ sợ hãi mang theo kinh hoàng cầu khẩn. “Không.. Ta không muốn...” Địa phương yếu ớt bị tay vuốt ve, Đông Phương bất an mà giãy dụa.

Vòng eo mảnh khảnh trên cánh tay Khoa Lạc Đặc dong đưa, âm thanh áo ngủ cùng da thịt cọ xát rất nhỏ, nhưng cũng đủ để làm cho trái tim Khoa Lạc Đặc nhẹ nhàng nhộn nhạo. Khoa Lạc Đặc khéo môi đầy tà khí hỏi: “Muốn ta đưa người đưa trở về sao? Đông Phương.” Một bên bàn tay tiếp tục chơi đùa với khí quan phần hồng xinh đẹp.

Đông Phương bị câu này uy hiếp cảm như hén, sợ hãi mà cúi đầu, nhìn phân thân yếu ớt của chính mình dần dần trong tay Khoa Lạc Đặc sung huyết. Bị nhẹ nhàng xoa nắn truyền đến khoái cảm, giống như có một dòng dung nham chảy tới bên người, làm cho thân hình vì động tác của Khoa Lạc Đặc mà khẽ run.

Ánh mắt to đen nhánh có điểm mê mang, nhưng vẫn như cũ không buông tha sự sợ hãi. Nhiều lắm. Bị đùa giỡn nhiều lần như vậy kể ra, thật sự nhiều lắm. Bắt đầu có điểm thoải mái, nhưng là một khi bắt đầu kích động, hành hạ điên cuồng sẽ xuất hiện. Đông Phương không quên sự đáng sợ ấy, hắn không bao giờ muốn gặp lại. Khoa Lạc Đặc cũng muốn như vậy đối với ta sao?

“Khoa Lạc Đặc, cầu người...” Đông Phương cầu khẩn nhìn ý cười bên miệng Khoa Lạc Đặc.

Hiển nhiên, y thích tình cảnh hưởng thụ như vậy, cũng rất hưởng thụ phản ứng của Đông Phương. Phát hiện vẻ mặt của Đông Phương, Khoa Lạc Đặc cho hắn một cái hôn êm ái.

“Không phải sợ, rất thoải mái đi..” Bên tai Đông Phương trầm thấp cười khê hai tiếng, Khoa Lạc Đặc đột nhiên cúi đầu, đen phân thân bắt đầu sung huyết ngấm vào trong miệng.

“A...” Phảng phất nghe thấy tiếng rên của Đông Phương, Khoa Lạc Đặc dùng môi vây quanh phân thân, giương mắt nhìn Đông Phương. Muốn tái cố gắng một chút, làm cho con mèo nhỏ biết sự tốt đẹp của tình ái. Kinh nghiệm khẩu giao phong phú hoàn toàn triển khai ở nơi khí quan mẫn cảm, bên tai truyền đến tiếng rên rỉ đầy áp lực của Đông Phương.

“...Ô...Không..Không muốn...” Tiếng rên rỉ pha trộn giữa thống khổ cùng vui sướng từ môi Đông Phương thoát ra, lượn lơ khắp phòng.

Muốn tiếp tục gia tăng một tay sao? Hoặc là, hung hăng kích thích một chút, làm cho Đông Phương đạt tới đỉnh? Hai tay không chế làm bắp đùi trắng nõn khẽ sợ run, Khoa Lạc Đặc tin tưởng đó là bởi vì khoái cảm mãnh liệt, mà không phải vì bị sợ hãi.

Dục vọng đánh sâu vào Khoa Lạc Đặc, Đông Phương rên rỉ mê người làm Khoa Lạc Đặc hận không thể nuốt vào trong bụng. Bất quá, nhìn thấy dấu răng bên trong bắp đùi, làm cho Khoa Lạc Đặc bỏ đi ý đồ này. Không cần suy nghĩ, trên người nhỏ nhắn xinh xắn của Đông Phương, nhất định là đầy dấu vết gặm cắn đầy *** hèn của nam nhân.

Nế như giống bọn họ làm cho Đông Phương đau đớn, sau này Đông Phương nhìn thấy ta sẽ trốn trong một góc đi? Đầu lưỡi giống như xà, nhẹ nhàng ôn nhu mà lấy lòng khí quan nóng rực run rẩy trong miệng.

“Ô.. Khoa Lạc Đặc..” Đông Phương càng phát ra kích động, nhẫn nại không nổi mà cào tóc Khoa Lạc Đặc, gian nan hỗn hỗn nói.

Khoa Lạc Đặc biết Đông Phương nhanh đến cao trào. Y hút nhanh hơn, cắn cắn dục dục mà không cưỡng bạo đưa Đông Phương lên thiên đường. Con mèo nhỏ thét chói tai, một mảnh bạch trọc bắn ra. Tất cả đều rơi vào yết hầu Khoa Lạc Đặc, y ngẩng đầu nuốt vào, đem cả người Đông Phương như nhũn ra mà ôm vào trong lòng.

“Ha ha, mệt muốn chết rồi đi.” Đơn giản bỏ đi quần áo duy nhất trên người Đông Phương đang mềm yếu vô lực, ôm hắn đặt trên giường.

Da thịt trắng nõn sau khi cao trào lưu lại ấn ký phần hồng, da tay non nớt thần nhiên cũng ửng hồng, lông mi che đầy cặp mắt đang run nhè nhẹ, Đông Phương phẳng phất như cũ thở hỗn hển.

Thường thức cảnh đẹp như vậy, rất khó đem dục hỏa chính mình đốt đi. Khoa Lạc Đặc cảm giác được chính mình đau đớn, nằm sấp trên người người Đông Phương nói vào lỗ tai: “Đông Phương, bây giờ đến phiên người giúp ta làm.” Ngồi trên đầu giường, đem Đông Phương nằm trong hai chân mở rộng, cũng làm cho hắn xoay người để cầm đặt trước phần thân chính mình.

“Đến đây đi, Đông Phương. Người sẽ không quên đi? Đây là phương pháp trước kia.”

Tư tưởng bị cao trào đánh sâu vào, dựa theo tiềm thức mà tuân theo lời Khoa Lạc Đặc. Đông Phương cố gắng mở mắt, tìm tư thế thoải mái vươn đầu lưỡi.

Khoa Lạc Đặc biết hắn rất mệt, tận khả năng mà làm. Có một chút nhẹ nhàng liếm lộng phần thân thô to, mí mắt ngày càng trầm trọng.

Khoa Lạc Đặc bị “thị hầu” thông thả này cơ hồ bức điên, đột nhiên phát hiện liếm lộng đình chỉ. Cúi đầu nhìn, con mèo nhỏ của hắn — đã ngủ.

Ghé vào hai chân mở rộng của Khoa Lạc Đặc, đối với mãnh thú nóng rực, vui vẻ mà rơi vào mộng đẹp.

Khoa Lạc Đặc chính mình đành phải bị ai tự lực cánh sinh. Y lấy bàn tay nhỏ bé của Đông Phương đang khoắc lên đùi chính mình, lần nữa đặt tại hạ thân chính mình...

Chờ con mèo nhỏ tỉnh dương tốt, này hết thấy đều phải đòi lại.

22. Chương 22

Thân thể Đông Phương, lúc được Khoa Lạc Đặc điều dưỡng đã dần dần chuyển biến tốt đẹp. Vết thương đặc thù rất nhanh biến mất, làm cho Khoa Lạc Đặc đối với thân hình ban đêm không hề phòng bị mà thêm thường, nhẫn nại dưới khổ phát đau.

Đông Phương bị nam nhân thô bạo phá hư, mặc dù Khoa Lạc Đặc kiên nhẫn dạy dỗ khiến Đông Phương không hề sợ hãi Khoa Lạc Đặc tới gần, có đôi khi còn có thể mở to hai mắt dùng hai bàn tay nhỏ bé an ủi Khoa Lạc Đặc dâng trào, nhưng khi Khoa Lạc Đặc chính thức muốn tiến vào cơ thể, vẫn biểu lộ thần thái kinh hoàng, hoảng hốt chạy trốn tới nơi cách xa Khoa Lạc Đặc nhất.

“Đông Phương, lại đây.” Nhìn con mèo nhỏ bắt đầu phát run chạy trốn tới trong góc, Khoa Lạc Đặc vươn tay không ngừng gọi. Rõ ràng thân thủ có thể đem Đông Phương từ trong góc đi ra, rồi lại hết lần này đến lần khác nhẫn nại.

“Nếu không ra, ta sẽ tức giận.” Khoa Lạc Đặc thanh âm bỗng dưng trầm xuống.

Đông Phương bởi vì Khoa Lạc Đặc bực mình mà cả người chấn động, con người đen lay láy nhìn hạ thân Khoa Lạc Đặc vẫn chờ phát động. Lập tức sợ hãi cuống quít lắc đầu.

Làm cho con mèo nhỏ của mình sợ đến run rẩy, nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống khóe mắt, Khoa Lạc Đặc cảm giác không có chút nào tự hào. Hông hạ đầu muốn chết, giống như không muốn cho người khác yên bình.

Mà Đông Phương, vô luận bao nhiêu lần làm cho hắn thư phục, chung quy nghĩ tới vết thương dĩ vãng trên người, đang nhìn tìm cách trốn thoát Khoa Lạc Đặc đang động tình.

Cả người không kiên nhẫn nổi hóa thành tức giận, trong thanh âm bình tĩnh tràn ngập mưa gió: “Ta nói người lại đây.”

Đông Phương sợ đến lợi hại. Bất quá, Khoa Lạc Đặc gần đây đối tốt với hắn, cũng không ngược đãi đối xử. Nhưng là... Thân hình cao lớn như vậy, mặt lạnh tuấn, còn có phân thân cao ngang, cũng nhắc nhở Đông Phương, vạn nhất Khoa Lạc Đặc muốn làm gì thì phải chịu thống khổ.

Hắn chột dạ mà nhìn sắc mặt Khoa Lạc Đặc một chút, không dám tái kích động hắn tức giận, cẩn cẩn dục dục từ trong góc di động một chút. “Khoa Lạc Đặc...”

Nhìn thấy Đông Phương cẩn thận tới gần mình, Khoa Lạc Đặc phóng ra âm thanh: “Đông Phương, người sợ cái gì? Ta không phải vẫn đối tốt với người sao?” Tiếng nói đầy từ tính giống như thôi miên.

Đen mắt nhìn kỹ Đông Phương, thân thủ chậm rãi, đặt tại trên lưng mảnh khảnh của Đông Phương. “Bắt được rồi!” Tiếng cười vui sướng trầm thấp, Khoa Lạc Đặc trong nháy mắt lộ ra tươi cười nô đùa.

Cào thắt lưng Đông Phương, bỗng nhiên dùng sức, làm cho vật nhỏ toàn bộ không chống cự mà rơi vào trạng thái tự do trong lòng mình.

Trái tim bị khởi lên, Đông Phương ở giữa cánh tay tràn ngập mạnh mẽ của Khoa Lạc Đặc, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của Khoa Lạc Đặc.

“A...” Kêu nhẹ một tiếng, Đông Phương cúi đầu. Về mặt đồ bồng phát hiện phân thân chính mình bị ma chường của Khoa Lạc Đặc vuốt ve, tươi cười tà tà cùng xoa nắn đầy thuần thực, trở nên thăng tấp.

“Nơi này của Đông Phương, thật sự rất đẹp, chưa bao giờ thấy nó dừng thăng như vậy.” Cố ý bên tai Đông Phương phiến tình nói, làm cho sợ hãi của Đông Phương đối với tình ái biến mất một chút.

Thân thể miễn cảm trước khi trải qua giáo huấn thê thảm, dưới sự kiên nhẫn dạy dỗ của Khoa Lạc Đặc, bắt đầu truy đuổi chơi đùa đầy khoái nhật.

“Dừng...” Giương cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn, Đông Phương đáng thương hề hề mà gắt gao ôm cổ Khoa Lạc Đặc, hạ thân không chịu được tới gần bàn tay to đang không ngừng tình nghịch của Khoa Lạc Đặc.

Cử chỉ mượt mà, tựa hồ linh tính được nhu cầu của Đông Phương, nhẹ điểm dục vọng của hắn, nhưng lại có ý xấu làm hắn bồi hồi.

“Khoa Lạc Đặc, Khoa Lạc Đặc...” Ánh mắt mê ly bắt đầu cầu khẩn.

Khoa Lạc Đặc mỉm cười, đem Đông Phương ôm ở trên đùi, đem bắp đùi trắng nõn mở ra, làm lộ ra hạ thể dưới ánh sáng.

“Gần lên cao trào rồi, Đông Phương.” Một bên trầm thấp cười, một bên thưởng thức cảnh Đông Phương thét chói tai phóng thích, đem Đông Phương đưa tới cao trào.

Bất đồng với ngày xưa chính là, khi Đông Phương sợ run tại bàn tay Khoa Lạc Đặc phun ra bạch trọc, một ngón tay khác đã sớm chuẩn bị, chui vào giữa cúc hoa mà Đông Phương vẫn luôn sợ hãi Khoa Lạc Đặc tiếp cận.

Bởi vì trước đó đã đổ thuốc mỡ, Khoa Lạc Đặc không chút nào do dự lưu đường sống mà trực tiếp cắm vào, đem ngón tay vây quanh giữa nội màng đang co rút.

“Không nên!” Đông Phương mới từ thiên đường trở về, tình cảm mãnh liệt không biết Khoa Lạc Đặc đem làm cái gì, đợi đến lúc hồi phục tinh thần, dị vật đã sớm bất ngờ tiến vào, hoàn toàn vững vàng xuyên vào. Hấn sợ hãi nhìn Khoa Lạc Đặc mỉm cười, toàn thân bắt đầu kịch liệt run rẩy.

“Đau không?”

Đông Phương không nói lời nào, nuốt mắt bối rối đã lướt qua mặt, rớt xuống trước ngực Khoa Lạc Đặc. Bộ dáng bị hại làm cho Khoa Lạc Đặc bắt đầu đau lòng. Chỉ là, dưới hông đau đớn càng sâu, chung quy cả đời cũng không thể cho Đông Phương mang sợ hãi này mãi.

“Đau không?” Khoa Lạc Đặc hỏi.

Đông Phương sợ đến cảm như hén, dị vật trong cơ thể mặc dù không đau đớn, nhưng lại làm thức tỉnh tất cả trí nhớ đáng sợ.

“Khoa Lạc Đặc, cầu người không nên...” Đông Phương cắn cắn dục dục mà cầu khẩn: “Ta rất nghe lời, ta nhất định rất nghe lời...”

Ngón tay trong cơ thể đột nhiên di chuyển đến điểm rất nhỏ, làm cho Đông Phương sợ đến mặt như màu đất. Khỏi Thân ngày đó quyền giao, cũng lấy ngón tay duỗi vào bên trong cơ thể, khi Đông Phương hấp hối hôn mê mới chấm dứt.

“Ta hỏi người có đau hay không?: Lần nữa kiên nhẫn tha cho vấn đề đơn giản này, Khoa Lạc Đặc muốn bảo đảm Đông Phương nhu thuận, cố ý chuyển động ngón tay, gia tăng một câu uy hiếp: “Đông Phương, nói đi oh. Nếu không ta sẽ phát hỏa.”

Bộ dáng con mèo nhỏ khóc càng tăng thêm gợi cảm, huống chi vừa rồi mới qua cao trào. Đông Phương sợ hãi gật đầu.

“Đau?” Khoa Lạc Đặc hoài nghi mà nhú mày: “Đông Phương, nói xạo là sẽ bị phạt.”

Đông Phương run lên, hấn đã chịu qua trừng phạt khiến hấn nhớ cả đời. Vội vàng miễn cưỡng lắc đầu, mắt chứa lệ quang khiếp hãi mà nhìn Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc khẽ cười rộ lên, khoe miệng hàm chứa một chút trêu đùa: “Thật sự không đau?” Một tay đối phó mặt khẩu mềm mại của Đông Phương, một tay vươn ra đem Đông Phương ôm vào trong ngực, làm cho Đông Phương khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt khoát trên vai.

“Đông Phương, người biết ta tức giận sẽ ra sao không? Nghe này.” Khoa Lạc Đặc trầm thấp nói: “Cách vách phòng, ta đã chuẩn lạc thiết thiêu đồ.”

Cảm giác Đông Phương bỗng nhiên run lên, Khoa Lạc Đặc ha hả cười nhẹ, vừa lại trấn an nói: “Không phải sợ, chỉ cần người nghe lời, ta tuyệt không làm đau người, có được hay không?”

Đông Phương trên vai Khoa Lạc Đặc khiếp đảm gật đầu.

“Tốt lắm, chúng ta chơi một trò chơi.”

23. Chương 23

Thân thể Đông Phương, lúc được Khoa Lạc Đặc điều dưỡng đã dần dần chuyển biến tốt đẹp. Vết thương đặc thù rất nhanh biến mất, làm cho Khoa Lạc Đặc đối với thân hình ban đêm không hề phòng bị mà thêm thường, nhần nại dưới khổ phát đau.

Đông Phương bị nam nhân thô bạo phá hư, mặc dù Khoa Lạc Đặc kiên nhẫn dạy dỗ khiến Đông Phương không hề sợ hãi Khoa Lạc Đặc tới gần, có đôi khi còn có thể mở to hai mắt dùng hai bàn tay nhỏ bé an ủi Khoa Lạc Đặc dâng trào, nhưng khi Khoa Lạc Đặc chính thức muốn tiến vào cơ thể, vẫn biểu lộ thần thái kinh hoàng, hoảng hốt chạy trốn tới nơi cách xa Khoa Lạc Đặc nhất.

“Đông Phương, lại đây.” Nhìn con mèo nhỏ bắt đầu phát run chạy trốn tới trong góc, Khoa Lạc Đặc vươn tay không ngừng gọi. Rõ ràng thân thủ có thể đem Đông Phương từ trong góc đi ra, rồi lại hết lần này đến lần khác nhần nại.

“Nếu không ra, ta sẽ tức giận.” Khoa Lạc Đặc thanh âm bỗng dừng trầm xuống.

Đông Phương bởi vì Khoa Lạc Đặc bức mình mà cả người chấn động, con ngươi đen lay láy nhìn hạ thân Khoa Lạc Đặc vẫn chờ phát động. Lập tức sợ hãi cuống quýt lắc đầu.

Làm cho con mèo nhỏ của mình sợ đến run rẩy, nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống khóe mắt, Khoa Lạc Đặc cảm giác không có chút nào tự hào. Hắn hạ đầu muốn chết, giống như không muốn cho người khác yên bình.

Mà Đông Phương, vô luận bao nhiêu lần làm cho hắn thư phục, chung quy nghĩ tới vết thương dĩ vãng trên người, đang nhìn tìm cách trốn thoát Khoa Lạc Đặc đang động tình.

Cả người không kiên nhẫn nổi hóa thành tức giận, trong thanh âm bình tĩnh tràn ngập mưa gió: “Ta nói người lại đây.”

Đông Phương sợ đến lợi hại. Bất quá, Khoa Lạc Đặc gần đây đối tốt với hắn, cũng không ngược đãi đối xử. Nhưng là... Thân hình cao lớn như vậy, mặt lạnh tuấn, còn có phân thân cao ngang, cũng nhắc nhở Đông Phương, vạn nhất Khoa Lạc Đặc muốn làm gì thì phải chịu thống khổ.

Hắn chột dạ mà nhìn sắc mặt Khoa Lạc Đặc một chút, không dám tái kích động hắn tức giận, cẩn cẩn dục dục từ trong góc di động một chút. “Khoa Lạc Đặc...”

Nhìn thấy Đông Phương cẩn thận tới gần mình, Khoa Lạc Đặc phóng ra âm thanh: “Đông Phương, người sợ cái gì? Ta không phải vẫn đối tốt với người sao?” Tiếng nói đầy từ tính giống như thôi miên.

Đen mắt nhìn kỹ Đông Phương, thân thủ chậm rãi, đặt tại trên lưng mảnh khảnh của Đông Phương. “Bắt được rồi!” Tiếng cười vui sướng trầm thấp, Khoa Lạc Đặc trong nháy mắt lộ ra tươi cười nô đùa.

Cào thắt lưng Đông Phương, bỗng nhiên dùng sức, làm cho vật nhỏ toàn bộ không chống cự mà rơi vào trạng thái tự do trong lòng mình.

Trái tim bị khởi lên, Đông Phương ở giữa cánh tay tràn ngập mạnh mẽ của Khoa Lạc Đặc, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của Khoa Lạc Đặc.

“A...” Kêu nhẹ một tiếng, Đông Phương cúi đầu. Về mặt đồ bồng phát hiện phân thân chính mình bị ma chường của Khoa Lạc Đặc vuốt ve, tươi cười tà tà cùng xoa nắn đầy thuần thực, trở nên thăng tấp.

“Nơi này của Đông Phương, thật sự rất đẹp, chưa bao giờ thấy nó dựng thẳng như vậy.” Cố ý bên tai Đông Phương phiến tình nói, làm cho sợ hãi của Đông Phương đối với tình ái biến mất một chút.

Thân thể miễn cảm trước khi trải qua giáo huấn thê thảm, dưới sự kiên nhẫn dạy dỗ của Khoa Lạc Đặc, bắt đầu truy đuổi chơi đùa đầy khoái nhật.

“Dừng...” Giương cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn, Đông Phương đáng thương hề hề mà gắt gao ôm cổ Khoa Lạc Đặc, hạ thân không chịu được tới gần bàn tay to đang không ngừng tình nghịch của Khoa Lạc Đặc.

Cử chỉ mượt mà, tựa hồ linh tính được nhu cầu của Đông Phương, nhẹ điểm dục vọng của hắn, nhưng lại có ý xấu làm hắn bồi hồi.

“Khoa Lạc Đặc, Khoa Lạc Đặc...” Ánh mắt mê ly bắt đầu cầu khẩn.

Khoa Lạc Đặc mỉm cười, đem Đông Phương ôm ở trên đùi, đem bắp đùi trắng nõn mở ra, làm lộ ra hạ thể dưới ánh sáng.

“Gần lên cao trào rồi, Đông Phương.” Một bên trầm thấp cười, một bên thưởng thức cảnh Đông Phương thét chói tai phóng thích, đem Đông Phương đưa tới cao trào.

Bất đồng với ngày xưa chính là, khi Đông Phương sợ run tại bàn tay Khoa Lạc Đặc phun ra bạch trọc, một ngón tay khác đã sớm chuẩn bị, chui vào giữa cúc hoa mà Đông Phương vẫn luôn sợ hãi Khoa Lạc Đặc tiếp cận.

Bởi vì trước đó đã đổ thuốc mỡ, Khoa Lạc Đặc không chút nào do dự lưu đường sống mà trực tiếp cắm vào, đem ngón tay vây quanh giữa nội mông đang co rút.

“Không nên!” Đông Phương mới từ thiên đường trở về, tình cảm mãnh liệt không biết Khoa Lạc Đặc đem làm cái gì, đợi đến lúc hồi phục tinh thần, dị vật đã sớm bất ngờ tiến vào, hoàn toàn vững vàng xuyên vào. Hắn sợ hãi nhìn Khoa Lạc Đặc mỉm cười, toàn thân bắt đầu kịch liệt run rẩy.

“Đau không?”

Đông Phương không nói lời nào, nuốt mắt bối rối đã lướt qua mặt, rớt xuống trước ngực Khoa Lạc Đặc. Bộ dáng bị hại làm cho Khoa Lạc Đặc bắt đầu đau lòng. Chỉ là, dưới hông đau đớn càng sâu, chung quy cả đời cũng không thể cho Đông Phương mang sợ hãi này mãi.

“Đau không?” Khoa Lạc Đặc hỏi.

Đông Phương sợ đến cảm như hén, dị vật trong cơ thể mặc dù không đau đớn, nhưng lại làm thức tỉnh tất cả trí nhớ đáng sợ.

“Khoa Lạc Đặc, cầu người không nên...” Đông Phương cắn cắn dục dục mà cầu khẩn: “Ta rất nghe lời, ta nhất định rất nghe lời...”

Ngón tay trong cơ thể đột nhiên di chuyển đến điểm rất nhỏ, làm cho Đông Phương sợ đến mặt như màu đất. Khỏi Thân ngày đó quyền giao, cũng lấy ngón tay duỗi vào bên trong cơ thể, khi Đông Phương hấp hối hôn mê mới chấm dứt.

“Ta hỏi người có đau hay không?: Lần nữa kiên nhẫn tha cho vấn đề đơn giản này, Khoa Lạc Đặc muốn bảo đảm Đông Phương nhu thuận, cố ý chuyển động ngón tay, gia tăng một câu uy hiếp: “Đông Phương, nói đi oh. Nếu không ta sẽ phát hỏa.”

Bộ dáng con mèo nhỏ khóc càng tăng thêm gợi cảm, huống chi vừa rồi mới qua cao trào. Đông Phương sợ hãi gật đầu.

“Đau?” Khoa Lạc Đặc hoài nghi mà nhú mày: “Đông Phương, nói xạo là sẽ bị phạt.”

Đông Phương run lên, hắn đã chịu qua trừng phạt khiến hắn nhớ cả đời. Vội vàng miễn cưỡng lắc đầu, mắt chứa lệ quang khiếp hãi mà nhìn Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc khẽ cười rộ lên, khoe miệng hàm chứa một chút trêu đùa: “Thật sự không đau?” Một tay đối phó mặt khẩu mềm mại của Đông Phương, một tay vươn ra đem Đông Phương ôm vào trong ngực, làm cho Đông Phương khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt khoát trên vai.

“Đông Phương, người biết ta tức giận sẽ ra sao không? Nghe này.” Khoa Lạc Đặc trầm thấp nói: “Cách vạch phòng, ta đã chuẩn lạc thiết thiêu đồ.”

Cảm giác Đông Phương bỗng nhiên run lên, Khoa Lạc Đặc ha hả cười nhẹ, vừa lại trấn an nói: “Không phải sợ, chỉ cần người nghe lời, ta tuyệt không làm đau người, có được hay không?”

Đông Phương trên vai Khoa Lạc Đặc khiếp đảm gật đầu.

“Tốt lắm, chúng ta chơi một trò chơi.”

24. Chương 24

Cuộc sống tốt đẹp đã tới, có người phải đi nhiều thời gian mới có được. Hơn nữa, hắn cảm giác được, đã tới lời nhắc nhở Khoa Lạc Đặc. Rạng sáng, Nhạc Hình Cung tại ngoài phòng chặn lại Khoa Lạc Đặc.

“Thiếu gia sớm.”

Khoa Lạc Đặc tâm tình tốt lắm, con mèo nhỏ của hắn chính là nằm trên giường, xích lửa chờ đợi bữa sáng ngon miệng, làm cho Khoa Lạc Đặc hận không thể đem hắn thành bữa sáng ăn vào trong bụng.

“Sớm, Nhạc Hình Cung.”

Nhạc Hình Cung nhìn thần thái Khoa Lạc Đặc, biết lúc này không phải thời gian tốt để thảo luận vấn đề. Nhưng là bị hạnh phúc mù quáng mà che lại hai mắt, vốn là sai lầm đáng sợ nhất, Nhạc Hình Cung phải một lần làm người sát đi phong cảnh.

“Thiếu gia, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

“Có vấn đề cần phải coi qua sao? Cầm lại đây là tốt rồi.” Khoa Lạc Đặc biết Nhạc Hình Cung muốn nói chuyện gì, nhưng trong tiềm thức không muốn quá sớm đề cập đến.

Nhạc Hình Cung kiên trì đứng ở trước mặt, nhìn chăm chăm Khoa Lạc Đặc không nói lời nào. Mơ hồ kháng nghị lưu lại trong mắt.

Khoa Lạc Đặc nhìn hẩn một hồi, rút cuộc gật đầu: “Được rồi, đến thư phòng.” Biết chuyện này cũng bị chính mình phiền lòng, Khoa Lạc Đặc mở cánh cửa, nhìn con mèo nhỏ đang ngủ một cái, hướng thư phòng đi đến. Đóng lại cửa thư phòng, Khoa Lạc Đặc lập tức cấp mình một ly rượu.

“Có chuyện gì, nói đi.” Dem ly rượu ngửa đầu uống xong, Khoa Lạc Đặc trấn tĩnh mà nói.

Nhạc Hình Cung nghiêm túc nhìn Khoa Lạc Đặc: “Từ khi Đông Phương trở về đã bảy ngày rồi. Thiếu gia từng lấy danh nghĩa người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc thề, một tháng sau sẽ đem Đông Phương đưa trở về.”

“Đúng vậy, ta đáp ứng rồi.” Khoa Lạc Đặc nhìn thuộc hạ đi theo mình. Tranh đoạt quyền khống chế Ngõa Tây Tư gia tộc, vốn là một hồi chiến tranh gian nan, Nhạc Hình Cung cũng vì thế mà nỗ lực cả mồ hôi và máu. “Nhưng là, ta cũng không có ý định thực hiện.”

“Làm như vậy, chẳng khác gì trước mọi người quyền quý đem đó vũ nhục. Địa vị thiếu gia nhờ chịu khổ mà có được. Nhiều người như vậy liên kết ngăn cách đủ để hủy diệt người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc.” Nhạc Hình Cung cũng không có cực kỳ hoảng sợ, tỉnh táo mà phân tích kết quả.

Khoa Lạc Đặc cười rộ lên: “Nếu như người của chính mình còn không bảo vệ được. Như vậy, làm người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc, có ý tứ gì nữa? Nhạc Hình Cung, chúng ta mỗi ngày đều phải đối mặt khiêu chiến, này bất quá chỉ là một hồi chiến dịch quá lớn mà thôi.”

“Người sẽ mất đi tất cả.”

“Không.” Khoa Lạc Đặc thân thể đứng thẳng, nhìn thật sạu đáy mắt Nhạc Hình Cung: “Nếu như đưa Đông Phương trở về, vậy mới là mất đi tất cả. Ta không giống với những người khác, cũng không phải mê luyện thân thể Đông Phương mà nguyện ý thân bại danh liệt. Ta từ đáy lòng, hi vọng bảo vệ hẩn, nhìn hẩn mỉm cười. Nếu như người cảm giác không có thể ủng hộ, có thể lập tức rời đi. Ta sẽ cho người đủ tài phú rời đi, đương nhiên, này hết thấy cũng không đủ để bồi thường tâm huyết người vì Ngõa Tây Tư gia tộc mà nỗ lực.” (Hắc: Hay, nói hay, chỉ cần người mình thích cười, chỉ mong có thể bảo vệ người đó. Ta thích!)

Hai nam nhân cương nghị đứng đối mặt nhau, nhìn nhau hồi lâu. Khoa Lạc Đặc rất rõ ràng, làm quyết định ngu xuẩn như vậy, chắc làm thuộc hạ tâm trung thành thất vọng.

“Không, ta không đi.” Nhạc Hình Cung trong mắt hiện lên tia kiên nghị, tựa hồ đã ra quyết định, hẩn nâng đầu lên, mỉm cười: “Ta thích chiến dịch to lớn, hơn nữa.. Tìm một người lãnh đạo tốt, so với đánh một hồi chiến thắng còn khó khăn hơn nhiều.”

Bên môi Khoa Lạc Đặc xuất hiện mỉm cười thản nhiên.

“Bây giờ bắt đầu, ta muốn đi chuẩn bị.” Nhạc Hình Cung thở dài: “Đối mặt với ác chiến như vậy, ta đề nghị đem bảo tồn thực lực của lực lượng Minh Chuyển ám.”

“Không sai, ta cũng ý định tạm thời bỏ qua danh hiệu người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc. Làm tốt một chút, Nhạc Hình Cung.” Khoa Lạc Đặc vỗ bả vai của Nhạc Hình Cung, trát trát nhân tình: “Về phần ta, phải về phòng đóng vai sắc quỷ tốt của Đông Phương. Nếu không, như thế nào có thể đem người bức xuống đài đây”

Nhìn bóng lưng khoái trá của Khoa Lạc Đặc, Nhạc Hình Cung lắc đầu: “Ta đánh đánh cược, sắm vai này người rất khoái chí cực kỳ.”

“Người đánh cược thắng.”

Thân thủ bưng bữa sáng thơm mát vào phòng. Đông Phương cuộn thành một đoàn, lui trong ổ chăn. Vừa mới tỉnh dậy, như thế nào lại ngủ rồi.

Bất quá tối hôm qua mệt mỏi rồi. Bởi vì Đông Phương trong ngực bộ dáng phun ra rất đáng yêu, nhìn không được đùa hấn mấy lần, mà hiệu quả là dục vọng của Khoa Lạc Đặc càng không thể vãn hồi.

Đông Phương đối với khí quan của nam nhân trực tiếp tiến vào thân thể rất sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là lừa hấn vì chính mình khẩu giao mà cảm giác khắc sâu.

Đem bữa sáng đặt một bên, Khoa Lạc Đặc ngồi vào bên giường, thân thủ vuốt ve con mèo nhỏ ấm thuận của y. Tay còn chưa đụng tới, tiểu nhân nhi trong ổ chăn đột nhiên giật mình, cả người dựng đứng lên. Cử động thành linh xảy ra, đem Khoa Lạc Đặc hoảng sợ.

“Hi hi...” Trên mặt tuần mỹ lộ ra hai lúm đồng tiền. Từ khi thái độ của Khoa Lạc Đặc thay đổi, lá gan của Đông Phương càng lúc càng lớn.

Chuyện trước kia xảy ra tại Mã Thụy phu nhân, cơ hồ tái diễn rồi. Khoa Lạc Đặc sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: “Đông Phương...”

Tâm lý có một chút sợ hãi, Đông Phương lập tức lộ ra bộ dáng đáng thương hề hề, cúi đầu không dám tái cười.

“Không phải mới vừa ngủ thiếp sao? Lúc nào tỉnh?”

Đông Phương cúi đầu nhỏ giọng nói: “Lúc ngủ thấy mùi đồ ăn sáng.”

Tiếng trả lời giống như muối làm cho tâm tình Khoa Lạc Đặc tốt lên, ha hả cười đem Đông Phương kéo vào lòng: “Sau khi ngủ thấy mùi đồ ăn? Rất đói bụng sao?”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương bắt đầu cười rộ lên, ôm cổ Khoa Lạc Đặc nói: “Đói bụng, Khoa Lạc Đặc, có cái gì ăn ngon?”

“Cái này.” Đem bữa sáng đem tới trước mặt Đông Phương.

Đông Phương trừng to mắt, hưng phấn mà kêu lên: “Giáo tử!”

Đây là món ăn Trung Quốc thật lâu chưa có ăn, khi gia gia còn sống đối với mĩ thực Trung Quốc rất chú ý, thường xuyên đem Đông Phương đến quán ăn Trung Quốc hưởng thụ một phen.

Khoa Lạc Đặc thỏa mãn nhìn con mèo nhỏ cúi đầu đem giáo tử từng bước nuốt vào trong bụng, thân thủ nhẹ nhàng vuốt ve cổ mềm mại của Đông Phương.

“Ăn ngon sao?”

“Ăn ngon...”

“Ăn nhiều một chút, để có thể lực.” Người nói lời này, trên mặt hiện ra tươi cười đầy thâm ý.

Không thể nhịn nữa, hôm nay, nhất định phải cùng Đông Phương hảo hảo yêu nhau một hồi. Không mượn thủ đoạn khác, trực tiếp tiến vào thân thể Đông Phương, làm cho hắn thở gấp không ngừng.

“Hảo, ăn nhiều một chút!” Nam hài bị nhìn chăm chú thật sâu, căn bản không đem trọng điểm tiến vào tai.

Đối với Khoa Lạc Đặc, đã... Bồi dưỡng cảm tình giống như vô cùng tín nhiệm cùng ý lại.

25. Chương 25

Con mèo nhỏ ăn no lộ ra thần thái thỏa mãn đáng yêu, bắt đầu dò xét Khoa Lạc Đặc đối với hắn sủng nịch bao nhiêu. Bị nuông chiều vài ngày, bản tính ác liệt toàn bộ đều hiện ra. Khoa Lạc Đặc thật sự rất đau đầu. Nếu như đối với Đông Phương mềm mỏng, hắn lại cuộn mình khiếp sợ mà nhìn lén sắc mặt mình, làm Khoa Lạc Đặc tưởng rằng mình chính là một ác ma tàn nhẫn; nhưng là một khi buông tay, Đông Phương lại muốn đứng lên làm gì thì làm, chuyện to gan lớn mật gì cũng dám làm.

“Hảo làm, người cho ta hảo làm.” Khoa Lạc Đặc cào bả vai Đông Phương, muốn hấn bình tĩnh. Thân thủ kiên định, thân thể khôi phục toàn bộ đã trở về. Phải bắt được Đông Phương tinh nghịch, không phải dễ dàng như vậy. Khoa Lạc Đặc không thể làm gì khác ngoài sử dụng vũ khí tốt nhất của y, nguy hiểm mà trừng mắt nhìn Đông Phương, đem tiểu gia hảo kiều ngạo này áp chế xuống.

“Nhưng là, Khoa Lạc Đặc...”

“Câm miệng!” Khoa Lạc Đặc ngữ khí hung hãn, làm cho Đông Phương run rẩy. Hấn mờ mịt nhìn Khoa Lạc Đặc lột đi quần áo chính mình, cảm giác không ổn. Khi Khoa Lạc Đặc nắm giữ dưới người, lập tức không thuận theo mà giấy dựa.

“Đông Phương, người không chịu nghe lời?” Khoa Lạc Đặc nguy hiểm nhìn Đông Phương.

Phát hiện Khoa Lạc Đặc hôm nay đặc biệt, Đông Phương lập tức khiếp đảm mà lắc đầu, hai tròng mắt giống nai con mà lệ đảo chung quanh, bất an nhìn Khoa Lạc Đặc.

“Hôm nay người cần phải hảo hảo nghe lời.” Dem thân thể xích lô của Đông Phương ôm vào trong ngực, thanh âm Khoa Lạc Đặc bắt đầu khàn khàn: “Nếu không, ta cũng không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì.” Khoa Lạc Đặc nói là sự thật, còn với mỹ thực nhần nại xuống, y nhất định sẽ điên.

Y cầm lấy cái chén đã sớm chuẩn bị, đưa tới bên môi Đông Phương, dùng ngữ khí ra lệnh: “Uống.” Không phải có chủ tâm như vậy đối đãi Đông Phương, bắt quá muốn con mèo nhỏ của y nghe lời, chỉ có thể dùng thái độ như vậy là hữu hiệu.

Quả nhiên, nhìn thấy mặt căng thẳng của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương cúi đầu, đem chất lỏng trong chén uống vào bụng. Dem cái chén buông, Đông Phương mới cẩn thận hỏi: “Đây là cái gì?” Bởi vì, chất lỏng sau khi uống xong, từ dạ dày trở xuống giống như bị lửa đốt, làm hấn toàn thân nóng lên.

Khoa Lạc Đặc nở nụ cười: “Đương nhiên là trợ giúp gì đó.”

Rốt cuộc nhìn thấy Khoa Lạc Đặc nở nụ cười, Đông Phương buông lỏng không ít, đối với Khoa Lạc Đặc làm mất quý. Rất nhanh hấn cười không nổi, cả người khô nóng bắt đầu tập trung phóng mạnh về hạ thể.

Khoa Lạc Đặc nhìn dục Con mèo nhỏ ăn no lộ ra thần thái thỏa mãn đáng yêu, bắt đầu dò xét Khoa Lạc Đặc đối với hấn sủng nịch bao nhiêu. Bị nuông chiều vài ngày, bản tính ác liệt toàn bộ đều hiện ra. Khoa Lạc Đặc thật sự rất đau đầu. Nếu như đối với Đông Phương găm nhẹ, hấn lại cuộn mình khiếp sợ mà nhìn lên sắc mặt mình, làm Khoa Lạc Đặc tưởng rằng mình chính là một ác ma tàn nhẫn; nhưng là một khi buông tay, Đông Phương lại muốn đứng lên làm gì thì làm, chuyện to gan lớn mật gì cũng dám làm.

“Hảo làm, người cho ta hảo làm.” Khoa Lạc Đặc cào bả vai Đông Phương, muốn hấn bình tĩnh. Thân thủ kiên định, thân thể khôi phục toàn bộ đã trở về. Phải bắt được Đông Phương tinh nghịch, không phải dễ dàng như vậy. Khoa Lạc Đặc không thể làm gì khác ngoài sử dụng vũ khí tốt nhất của y, nguy hiểm mà trừng mắt nhìn Đông Phương, đem tiểu gia hảo kiều ngạo này áp chế xuống.

“Nhưng là, Khoa Lạc Đặc...”

“Câm miệng!” Khoa Lạc Đặc ngữ khí hung hãn, làm cho Đông Phương run rẩy. Hấn mờ mịt nhìn Khoa Lạc Đặc lột đi quần áo chính mình, cảm giác không ổn. Khi Khoa Lạc Đặc nắm giữ dưới người, lập tức không thuận theo mà giấy dựa.

“Đông Phương, người không chịu nghe lời?” Khoa Lạc Đặc nguy hiểm nhìn Đông Phương.

Phát hiện Khoa Lạc Đặc hôm nay đặc biệt, Đông Phương lập tức khiếp đảm mà lắc đầu, hai tròng mắt giống nai con mà lệ đảo chung quanh, bất an nhìn Khoa Lạc Đặc.

“Hôm nay người cần phải hảo hảo nghe lời.” Dem thân thể xích lô của Đông Phương ôm vào trong ngực, thanh âm Khoa Lạc Đặc bắt đầu khàn khàn: “Nếu không, ta cũng không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì.” Khoa Lạc Đặc nói là sự thật, còn với mỹ thực nhần nại xuống, y nhất định sẽ điên.

Y cầm lấy cái chén đã sớm chuẩn bị, đưa tới bên môi Đông Phương, dùng ngữ khí ra lệnh: “Uống.” Không phải có chủ tâm như vậy đối đãi Đông Phương, bắt quá muốn con mèo nhỏ của y nghe lời, chỉ có thể dùng thái độ như vậy là hữu hiệu.

Quả nhiên, nhìn thấy mặt căng thẳng của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương cúi đầu, đem chất lỏng trong chén uống vào bụng. Dem cái chén buông, Đông Phương mới cẩn thận hỏi: “Đây là cái gì?” Bởi vì, chất lỏng sau khi uống xong, từ dạ dày trở xuống giống như bị lửa đốt, làm hần toàn thân nóng lên.

Khoa Lạc Đặc nở nụ cười: “Đương nhiên là trợ giúp gì đó.”

Rốt cuộc nhìn thấy Khoa Lạc Đặc nở nụ cười, Đông Phương buông lỏng không ít, đối với Khoa Lạc Đặc làm mặt quỷ. Rất nhanh hần cười không nổi, cả người khô nóng bắt đầu tập trung phóng mạnh về hạ thể.

Khoa Lạc Đặc nhìn dục vọng của Đông Phương dưới thân dựng đứng, cười hắc hắc, đem Đông Phương đặt ở trên giường.

Thứ trong cái chén, nhất định có trộn xuân dược, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương lộ ra ánh mắt ngây thơ, không rõ ràng nói: “Khoa Lạc Đặc, ngươi muốn làm gì?”

“Làm chuyện chúng ta thoải mái nhất.” Đổ ra một ít chất lỏng dính vào ngón tay, Khoa Lạc Đặc đem hai chân Đông Phương tách ra, thần nhiên lộ ra cửa vào phần hồng.

“Ta không muốn...” Đông Phương không thanh tỉnh mà lay động thất lưng, đem hai chân để ở tư thế làm cho hần thoải mái. Lông mi nhú lại, môi xinh đẹp cũng chu ra.

Khoa Lạc Đặc quên kháng nghị của Đông Phương. Y hoàn toàn bị dục vọng của chính mình thiêu đốt điên cuồng rồi, Đông Phương mê người ở trước mặt, phản kháng rất nhỏ, chỉ bằng yêu cầu phiến tình nơi nào đó.

Ngón tay kiên định, mang theo trơn tề ghé thăm bí huyết của Đông Phương. Ngay cản cản cản dục dục chỉ đạo, rốt cuộc phát huy tác dụng. Đông Phương đối với động tác cắm vào đã đem cảnh giác đưa tới nơi thấp nhất, cảm giác dị vật trong cơ thể, chỉ là nhẹ hừ một tiếng. Mượn trơn tề, ngón tay rất nhẹ nhàng bắt đầu tại thông đạo hẹp di chuyển. Nội bích tế nộn, bởi vì bị cọ xát mà phát ra âm thanh *** mị rất nhỏ. Đông Phương dần dần không khống chế nổi rên rỉ, càng làm cho dục vọng dưới hông hạ của Khoa Lạc Đặc càng thêm cứng rắn.

Cẩn thận mà nhìn sắc mặt vừa thống khổ vừa hưởng thụ của Đông Phương, Khoa Lạc Đặc cười nhanh hơn đối với điểm kia trên cơ thể càng thêm kích thích. Mỗi lần đều là đâm vào thật sâu, phân thân Đông Phương sẽ hung hăng chấn động. Đám mây phần hồng, hoàn toàn bao trùm trên da thịt của Đông Phương.

“Rất thoải mái đi? Ngươi cũng không thể nhanh như vậy thỏa mãn.” Tiếng nói Khoa Lạc Đặc trầm thấp không ngừng tán tỉnh. Tại thời điểm mấu chốt, y đột nhiên cầm đỉnh Đông Phương, không cho hần bắn ra.

Người trên giường lập tức bắt mãn mà lớn tiếng rên rỉ, mở to hai mắt giãy dụa thân thể. Đông Phương tự động tự giác, bản thân thân thủ đưa xuống hông hạ của mình. Nhưng là, tay hần lập tức bị Khoa Lạc Đặc bắt được.

“Không nên cấp bách như vậy.” Khoa Lạc Đặc tính tính thời gian, thần trí bắt đầu bị dục hiệu làm cho mơ hồ. Y làm cho Đông Phương xoay người, nhận tiện dè trên người Đông Phương.

Khoa Lạc Đặc lấy tay dẫn đạo dục vọng chính mình, chờ thật lâu tại cửa vào, sau một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái hơn, công thành chiếm đất.

“Ô!” Con mèo nhỏ dưới thân bỗng nhiên chấn động, cản môi khó nhịn mà rên rỉ. Dem khoái cảm trong nhảy mắt giãy dụa, mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ không thể nghi ngờ.

“Ô...” Khoa Lạc Đặc cũng không nhịn được thống khổ cùng khoái cảm mà rên rỉ. Mặt anh tuấn, xuất hiện an tâm không thể nói nên lời. Rốt cuộc đã vào được. Nóng rất bao vây, so với trong tưởng tượng còn tốt đẹp hơn. Đây là từ lần đầu tiên gặp Đông Phương mà bắt đầu thời khắc khát vọng.

Cơ hồ co rút lại, nói cho Khoa Lạc Đặc biết con mèo nhỏ vốn là cơ dân nhiều cỡ nào. Còn không đem tinh lực của con mèo nhỏ phát tiết ra, bởi vì bị Khoa Lạc Đặc bắt được hai tay mà bất an bắt đầu giãy dụa.

“Lập tức khiến cho ngươi thoải mái.” Khoa Lạc Đặc thở hỏn hển, bắt đầu chậm rãi di động thất lưng chính mình. Thông thả tiến vào, lại tái thông thả rút ra.

Tần suất dần dần nhanh hơn. Mỗi một lần đều đánh sâu vào điểm nhỏ mẫn cảm kia, làm cho Đông Phương kích động kêu to. Giữa lúc cuồng nhiệt, Khoa Lạc Đặc vẫn cẩn thận không ngừng xem xét sắc mặt Đông Phương, còn không ngừng cúi đầu xem phân thân chính mình, lúc sau mang theo vết máu. Kích thích chính mình, cũng không phải dễ dàng tiếp nhận.

Áp lực cực lớn cùng khoái cảm khiến cho Khoa Lạc Đặc cũng mệt mỏi một đầu đầy mồ hôi. Va chạm ngày càng mãnh liệt, Đông Phương phản ứng ngày càng kích động. Hần dưới thân Khoa Lạc Đặc rên rỉ, cổ trắng nõn ngửa về sau, dùng tóc ngăn mềm mại liều mạng cọ xát sàng đan.

“Đông Phương, này hết thấy không phải thống khổ.” Khoa Lạc Đặc hôn trụ môi Đông Phương, tham lam mà hút. Hông hạ lay động nhanh hơn. Đỉnh cũng nhanh đã tới. Hết thấy đều là xinh đẹp. Người như thể vốn đã đáng yêu như thế, làm cho y hoàn toàn phóng ra nhiệt tình.

Khoa Lạc Đặc tính kế rõ ràng, đương nhiên biết Đông Phương sẽ có trạng thái thất thần, tiểu miêu đối với tình ái sợ muốn chết, bây giờ thần trí thanh tỉnh mà hưởng thụ lần đầu tiên vui vẻ cùng ôn nhu ân ái. Đương nhiên, cũng không mất cuồng dã.

Rốt cục, chờ mong đợi lâu xuất hiện. Khoa Lạc Đặc hét lên một tiếng, hạ thủ buông gay không chế Đông Phương, đem Đông Phương đưa tới thiên đường. Tất cả nhiệt tình, hóa thành dịch thể màu trắng, làm Khoa Lạc Đặc đóng dấu, Đông Phương rơi vào trong cơ thể ấm áp.

Không muốn lập tức rời đi thân thể Đông Phương, Khoa Lạc Đặc sợ chính mình dè dặt thương Đông Phương, xoay người vẫn trong tư thế hoan hợp, lưng chính mình dựa vào giường lớn, đem Đông Phương an trí trong ngực chính mình. Hai người cùng thở phập phồng, nặng nề mà hô hấp.

“Hảo chơi đùa sao?” Bình tĩnh trở lại, Khoa Lạc Đặc trêu tức hỏi.

Ngoài ý muốn, Đông Phương lập tức thở phì phò gật đầu: “Hảo chơi đùa.” Lần đầu tiên được dẫn dắt vào niềm vui thú ân ái, Đông Phương đối với đồ vật mới mẻ tốt lắm.

Lỗ nhỏ phía sau tê dại cùng đau đớn, điểm nhỏ khi bị hung khí của Khoa Lạc Đặc đánh tới, không cách nào hình dung được kích thích, lúc chính mình phun ra, cảm giác được độ ẩm giống nhau xuất hiện.. Này hết thấy đều hấp dẫn hứng thú của Đông Phương.

“Chúng ta trở lại một lần đi!” Hai chân khóa trên người Khoa Lạc Đặc, Đông Phương đầu tựa vào trong vai Khoa Lạc Đặc, mặc dù còn thở hổn hển, cư nhiên đưa ra một đề nghị Khoa Lạc Đặc cầu còn không được.

“Hảo a!” Sau khi vài giây kinh ngạc, trên mặt Khoa Lạc Đặc xuất hiện vẻ mặt mừng như điên. Y lập tức di chuyển, xoay người Đông Phương đặt dưới thân.

“Như vậy dè rất nặng.” Đông Phương nhú mày.

Khoa Lạc Đặc lộ ra tươi cười xấu xa: “Không nên lo lắng, con mèo nhỏ của ta. Hôm nay chúng ta liền ném thử tất cả tư thế, lấy bản lãnh của ta, nhất định có thể làm cho người thích.”

Giai điệu tràn ngập tình cảm mãnh liệt, lại bắt đầu trên người Đông Phương dạn tấu....

26. Chương 26

Con mèo nhỏ sau khi quy phục, đã bắt đầu hoạt bát tuân lệnh khiến Khoa Lạc Đặc đau đầu, giống như ngày đó bên Mã Thụy a di. Khoa Lạc Đặc từ trong mộng tỉnh lại, nhìn ổ chăn ấm áp bên người lồm xồm, bắt đắc dĩ mà lắc đầu. Y xuống giường kêu gọi, người hầu rất nhanh đi đến.

“Buổi sáng tốt lành, Khoa Lạc Đặc thiếu gia.”

“Đông Phương đâu?”

“Ở bên ngoài đình viện.” Người hầu lão thành hơi cúi đầu, tựa hồ đối với trả lời của chính mình không hài lòng, hẳn bổ sung một câu: “Hắn là ở bên đình viện ngoài hoa viên.”

“Thật sự?” Khoa Lạc Đặc từ trên giường xoay người, lười biếng mà tới gần cửa sổ. Thân ảnh của Đông Phương, xuất hiện tại đáy mắt. Vật nhỏ hiếu động này tựa hồ không thích hoạt động giống người thường,

địa phương càng nguy hiểm hấn càng thích như không có việc gì. Mà bây giờ, hoa viên lại trở thành nơi lý tưởng Đông Phương lựa chọn.

Nhìn thấy thân thể tối hôm qua ấm áp ôm vào trong ngực, bây giờ lại không cần thận ở bên ngoài ngắm hoa, Khoa Lạc Đặc thật hối hận hết sức tối hôm qua không đem hết toàn lực, đem thể lực Đông Phương rút hết.

“Ta mệt mỗi quá a. Khoa Lạc Đặc, ta không muốn làm. Bắt đầu đau rồi...” Bởi vì Đông Phương đáng thương hề hề tiếng nói mềm mại, mới làm cho y nhất thời mềm lòng bỏ qua hấn, làm cho hấn thoải mái trong lòng mình thiếp đi. Ai ngờ hấn sáng sớm đã giống như miêu vô thanh vô tức mà chuồn ra ngoài, tại hoa viên chạy trốn.

“Thật muốn học tập phương pháp của Đằng Tân, đem hành động quỷ dị của hấn hoàn toàn cướp đoạt.” Khoa Lạc Đặc thở dài, trong chỗ sâu hai mắt ủy lam nhìn thân ảnh Đông Phương.

“Khoa Lạc Đặc!” Ngẩng đầu nhìn thấy Khoa Lạc Đặc đứng trước cửa sổ, Đông Phương cao hứng mà ở trong đình viện hướng y phát tay. Cử động nguy hiểm, khiến sắc mặt Khoa Lạc Đặc lập tức trầm xuống.

Y nhất lên hai tay, xuyên thấu qua cửa sổ lạnh lùng nhìn chằm chằm Đông Phương, thẳng đến khi Đông Phương hết sức phấn khởi chuyển đến sợ hãi bất an. Con mèo nhỏ cơ trí, không dám vì thân thủ của chính mình cao siêu, cúi đầu rất nhanh nhảy xuống, đến bên trong tránh né đi ánh mắt của Khoa Lạc Đặc. Nhìn thấy hấn di động giữa các chậu hoa ngoài đình viện, mãi cho đến khi bình an rơi xuống đất, Khoa Lạc Đặc mới khẽ thu khí, xuống đầu giường nói: “Gọi Nhạc Hình Cung tiến vào.”

Nhạc Hình Cung rất nhanh đi tới. Hấn đẩy ra cửa phòng, nhẹ nhàng mà đi vào, hiển nhiên là vừa hưởng bữa sáng phong phú, tinh thần có vẻ sáng lạn. “Khoa Lạc Đặc thiếu gia, có việc tìm ta?”

“Đem tất cả những thứ có ngoài đình viện bỏ đi.”

“Bởi vì Đông Phương?” Nhạc Hình Cung lộ ra thần sắc bình tĩnh giải đoán.

“Đúng vậy.” Khoa Lạc Đặc buồn cười mà nhún vai: “Thành thật mà nói, hấn bây giờ hoạt bát không chịu nghe lời.”

“Nhưng là, người duy nhất Đông Phương nghe lời cũng chỉ có mình thiếu gia người.”

Khoa Lạc Đặc cũng không lớn xác định điểm này: “Có lẽ đi.”

“Đem tất cả bỏ đi, ta có thể lập tức làm.” Nhạc Hình Cung nói: “Bất quá, nếu như phòng ngừa hành vi của Đông Phương, này cơ hồ không có tác dụng. Chúng ta ít nhất đem tất cả nguy hiểm của nơi này, vật gì bên nhỏ đều bỏ đi, nhất là lắp đặt thiết bị phòng vệ kích điện mới.” Rất rõ ràng, đây là một người vui tính.

Khoa Lạc Đặc khẽ cười rộ lên. Y quả thật vô cùng lo lắng, phải biết rằng, Đông Phương vốn là đạo tặc giỏi nhất thế giới, thân thủ của hấn cùng tuổi ngây thơ không giống nhau. Hai người nam nhân, hai mắt nhìn nhau thật sâu.

Khoa Lạc Đặc gật đầu nói: “Người nhắc nhở không sai, Nhạc Hình Cung. Ta đối với Đông Phương vô cùng khẩn trương, này có lẽ ảnh hưởng đến năng lực phán đoán của ta.”

“Ta cũng không nhắc nhở người cái gì.” Nhạc Hình Cung cẩn thận mà quay về bốn phận thuộc hạ, châm chọc nói: “Có thể tạm thời thoát kỳ khỏi trạng thái mộng lung đánh giá kỹ mình, khiến ta đối với thiếu gia càng thêm tín nhiệm.”

“Không nên vì Đông Phương mà thay đổi bất cứ vật nguy hiểm gì ở nơi này, hấn có năng lực tự bảo vệ mình, hơn nữa. chúng ta rất nhanh sẽ không ở lại đây.” Sắc mặt Khoa Lạc Đặc dần dần nghiêm trọng.

Nhạc Hình Cung lộ ra nghiêm mặt: “Đúng vậy. Ngày mai chính là ngày đến kỳ một tháng. Chúng ta đã an bài hết thấy, đem lực lượng ẩn dấu rời đi, đồng thời, nơi ở của thiếu gia tạm thời cũng an bài thỏa đáng.”

“Ngày mai là cuộc sống thân bại danh liệt của ta.” Khoa Lạc Đặc dùng thần sắc thản nhiên nói ra lời này, nhìn chung sức chung quanh, nhẹ nói: “Hết thấy nơi này, đem cho chủ nhân mới. Lấy phán đoán của người, sẽ là người nào?”

“Gặp phải trạnh hướng như vậy, những người trong gia tộc phản đối thiếu gia đều có cơ hội tuyệt hảo, đưa người bọn họ ủng hộ lên cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc. Người cầm quyền mới này lý lịch cùng khả năng phải giỏi, đồng thời cũng cần phải có huyết thống Ngõa Tây Tư gia tộc. Theo ta phỏng đoán, có thể là Khảm Gia tiên sinh.”

“Khảm Gia thúc thúc quả có thực lực như vậy.” Khoa Lạc Đặc thích ý mà ngồi ở trên ghế sa lon, tự hỏi nói: “Hắn là người có năng lực nhất trong gia tộc có thể thay thế ta. Nhạc Hình Cung, người cho rằng, Trọng Quan có năng lực cùng hắn tranh bảo tọa sao?”

Nhạc Hình Cung kỳ quái hỏi: “Trọng Quan? Phía sau hắn có phu nhân ủng hộ, đã sớm nghĩ muốn nắm quyền to. Bất quá, trước mắt hắn không có thực lực, lại không có cách nào như Khảm Gia tiên sinh. Thiếu gia có phải hay không nghĩ cái gì?”

Khoa Lạc Đặc gật đầu nói: “Khảm Gia thúc thúc thế lực vốn sâu, vạn nhất hắn trở thành người cầm quyền, đem ta khó có thể trở về nơi này. Chúng ta không ngại trước trợ giúp địch nhân yếu nhược, làm cho Trọng Quan lấy được bảo tọa, ngày sao làm tốt hành động mai phục.”

“Thao túng hậu thuẫn, âm thầm trợ giúp?” Nhạc Hình Cung nhỏ giọng chứng chặc hỏi.

Khoa Lạc Đặc đơn giản gật đầu. Nhạc Hình Cung tinh thần đứng lên, từ ghế salon đứng dậy, thân thể thẳng thắn. “Ta lập tức bố trí.”

Chờ Nhạc Hình Cung rời khỏi phòng, đáy mắt lộ ra ý cười không thể phát giác, đột nhiên quát khê nói: “Đông Phương, đi ra.”

Quả nhiên, sau khi một trận yên tĩnh, thân ảnh nho nhỏ từ ngoài cửa sổ tiến vào. Một bên làm mặt quỷ, một bên kẻ đến bên người Khoa Lạc Đặc.

“Không để ý thời gian địa điểm mà sử dụng bản lĩnh huyền diệu của mình, chỉ biết mang đến tai họa cho bản thân.” Khoa Lạc Đặc nghiêm mặt răn dạy: “Không cần phải vậy, tạo sao lại muốn làm ra cử động nguy hiểm? Cao thủ tái lợi hại, cũng không dám cam đoan không ngã xuống một lần.”

“Xin lỗi...” Đông Phương cúi đầu, trát trát nhân tình.

“Nếu như người từ tường ngoài biệt thự té xuống, khởi động hệ thống phòng bị, khi đó cả cơ hội cũng không có.”

Đông Phương nghe thấy tiếng của Khoa Lạc Đặc ngày càng lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn không dám lên tiếng, cố gắng làm ra bộ dáng đáng thương hề hề. Thân thủ hắn cào tay áo Khoa Lạc Đặc, cầu xin tha thứ. “Khoa Lạc Đặc, mời người không nên tức giận.” Tựa hồ ngay cả hô hấp cũng không dám tùy tiện làm.

Khoa Lạc Đặc lạnh lùng trừng mắt nhìn Đông Phương, rút cuộc mềm lòng, đem Đông Phương kéo vào trong lòng, ôm hắn nói: “Chúng ta phải rời khỏi chỗ này. Đi ra bên ngoài, nếu như người vẫn nghịch ngợm như vậy, ta nhất định giáo huấn người.”

“Rời đi?” Đông Phương lập tức ngẩng đầu, lộ ra tươi cười sáng lạn: “Ta đây có thể không cần buồn chán như vậy rồi.”

Thái độ mới vừa sửa đổi đã sớm không cánh mà bay, Đông Phương song long hoạt hổ nói: “Chúng ta đi Paris đi, nơi đó có rất nhiều...”

“Rất nhiều mục tiêu có giá trị liên thành, có đúng hay không?” Khoa Lạc Đặc dùng ánh mắt cảnh cáo bắn lại. “Đông Phương, người không sợ ta tức giận cấp người đuổi về Đẳng Tân? Một tháng kỳ hạn ngày mai đã đến.”

“Người sẽ không. Ta vừa mới ngoài cửa sổ cũng nghe...” Đột nhiên ý thức chuyện xấu mình làm, Đông Phương chợt dạ cúi đầu, lạnh rất nhanh tựa vào lòng Khoa Lạc Đặc, dùng âm thanh thân mật nói: “Cho dù không có nghe thấy, ta cũng biết Khoa Lạc Đặc sẽ không đem ta tặng cho người khác. Khoa Lạc Đặc, người không nên tức giận, có được hay không? Ta sau này tận lực ít phàn nàn là được.”

Cơn tức bị con mèo nhỏ thân mật dập tắt, Khoa Lạc Đặc nổi lên cảm giác bất đắc dĩ. Y sờ đầu Đông Phương, triu mến nói: “Phải cẩn thận chính mình, biết không? Đoạn thời gian này, ta tạm thời buông tha

cho thân phận người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc, chuyển xuống dưới. Nói cách khác, địch nhân có thể liên hợp lại đối phó ta, thừa dịp ta suy bại lấy tánh mạng của ta. Cho nên, người nhất định không thể sinh sự khiến người khác chú ý, như vậy sẽ mang cho ta rất nhiều phiền toái.”

“Ta biết rồi, sẽ không sinh sự.” Đông Phương cũng biết sự tình trọng đại, thành thật gật đầu. Nhưng rất nhanh, hần vui sướng mà ngẩng đầu lên: “Nói như vậy, chúng ta sẽ trải qua cuộc sống bị người đuổi giết? Rất kích thích rồi! Ta thích.”

Nhìn Đông Phương đối với nguy hiểm hăng hái bừa bừa, Khoa Lạc Đặc đầu lần nữa bắt đầu đau.

Màn đêm buông xuống, Khoa Lạc Đặc mang theo cùng thân tín bên người, né tránh giám sát đông đảo, rời đi biệt thự cạnh biển, biến mất tại địa phương không biết tên.

27. Chương 27

Con mèo nhỏ sau khi quy phục, đã bắt đầu hoạt bát tuân lệnh khiến Khoa Lạc Đặc đau đầu, giống như ngày đó bên Mã Thụy a di. Khoa Lạc Đặc từ trong mộng tỉnh lại, nhìn ổ chăn ấm áp bên người lờ mờ xuống, bắt đầu dĩ mà lắc đầu. Y xuống giường kêu gọi, người hầu rất nhanh đi đến.

“Buổi sáng tốt lành, Khoa Lạc Đặc thiếu gia.”

“Đông Phương đâu?”

“Ở bên ngoài đình viện.” Người hầu lão thành hơi cúi đầu, tựa hồ đối với trả lời của chính mình không hài lòng, hần bổ sung một câu: “Hắn là ở bên đình viện ngoài hoa viên.”

“Thật sự?” Khoa Lạc Đặc từ trên giường xoay người, lười biếng mà tới gần cửa sổ. Thân ảnh của Đông Phương, xuất hiện tại đây mất. Vật nhỏ hiếu động này tựa hồ không thích hoạt động giống người thường, địa phương càng nguy hiểm hần càng thích như không có việc gì. Mà bây giờ, hoa viên lại trở thành nơi lý tưởng Đông Phương lựa chọn.

Nhìn thấy thân thể tối hôm qua ấm áp ôm vào trong ngực, bây giờ lại không cẩn thận ở bên ngoài ngắm hoa, Khoa Lạc Đặc thật hối hận hết sức tối hôm qua không đem hết toàn lực, đem thể lực Đông Phương rút hết.

“Ta mệt mỏi quá a. Khoa Lạc Đặc, ta không muốn làm. Bắt đầu đau rồi...” Bởi vì Đông Phương đáng thương hề hề tiếng nói mềm mại, mới làm cho y nhất thời mềm lòng bỏ qua hần, làm cho hần thoải mái trong lòng mình thiếp đi. Ai ngờ hần sáng sớm đã giống như miêu vô thanh vô tức mà chuồn ra ngoài, tại hoa viên chạy trốn.

“Thật muốn học tập phương pháp của Đằng Tân, đem hành động quỷ dị của hần hoàn toàn cướp đoạt.” Khoa Lạc Đặc thở dài, trong chỗ sâu hai mắt úy lam nhìn thân ảnh Đông Phương.

“Khoa Lạc Đặc!” Ngẩng đầu nhìn thấy Khoa Lạc Đặc đứng trước cửa sổ, Đông Phương cao hứng mà ở trong đình đình viện hướng y phát tay. Cử động nguy hiểm, khiến sắc mặt Khoa Lạc Đặc lập tức trầm xuống.

Y nhất lên hai tay, xuyên thấu qua cửa sổ lạnh lùng nhìn chằm chằm Đông Phương, thẳng đến khi Đông Phương hết sức phấn khởi chuyển đến sợ hãi bất an. Con mèo nhỏ cơ trí, không dám vì thân thủ của chính mình cao siêu, cúi đầu rất nhanh nhảy xuống, đến bên trong tránh né đi ánh mắt của Khoa Lạc Đặc. Nhìn thấy hần di động giữa các chậu hoa ngoài đình viện, mãi cho đến khi bình an rơi xuống đất, Khoa Lạc Đặc mới khẽ thu khí, xuống đầu giường nói: “Gọi Nhạc Hình Cung tiến vào.”

Nhạc Hình Cung rất nhanh đi tới. Hần đẩy ra cửa phòng, nhẹ nhàng mà đi vào, hiển nhiên là vừa hưởng bữa sáng phong phú, tinh thần có vẻ sáng lạn. “Khoa Lạc Đặc thiếu gia, có việc tìm ta?”

“Đem tất cả những thứ có ngoài đình viện bỏ đi.”

“Bởi vì Đông Phương?” Nhạc Hình Cung lộ ra thần sắc bình tĩnh giải đoán.

“Đúng vậy.” Khoa Lạc Đặc buồn cười mà nhún vai: “Thành thật mà nói, hần bây giờ hoạt bát không chịu nghe lời.”

“Nhưng là, người duy nhất Đông Phương nghe lời cũng chỉ có mình thiếu gia ngươi.”

Khoa Lạc Đặc cũng không lớn xác định điểm này: “Có lẽ đi.”

“Đem tất cả bỏ đi, ta có thể lập tức làm.” Nhạc Hình Cung nói: “Bất quá, nếu như phòng ngừa hành vi của Đông Phương, này cơ hồ không có tác dụng. Chúng ta ít nhất đem tất cả nguy hiểm của nơi này, vật gì bên nhỏ đều bỏ đi, nhất là lắp đặt thiết bị phòng vệ kích điện mới.” Rất rõ ràng, đây là một người vui tính.

Khoa Lạc Đặc khẽ cười rộ lên. Y quả thật vô cùng lo lắng, phải biết rằng, Đông Phương vốn là đạo tặc giỏi nhất thế giới, thân thủ của hắn cùng tuổi ngây thơ không giống nhau. Hai người nam nhân, hai mắt nhìn nhau thật sâu.

Khoa Lạc Đặc gật đầu nói: “Ngươi nhắc nhở không sai, Nhạc Hình Cung. Ta đối với Đông Phương vô cùng khản trương, này có lẽ ảnh hưởng đến năng lực phán đoán của ta.”

“Ta cũng không nhắc nhở ngươi cái gì.” Nhạc Hình Cung cẩn thận mà quay về bốn phía thuộc hạ, châm chước nói: “Có thể tạm thời thoát kỳ khỏi trạng thái mộng lung đánh giá kỹ mình, khiến ta đối với thiếu gia càng thêm tín nhiệm.”

“Không nên vì Đông Phương mà thay đổi bất cứ vật nguy hiểm gì ở nơi này, hắn có năng lực tự bảo vệ mình, hơn nữa. chúng ta rất nhanh sẽ không ở lại đây.” Sắc mặt Khoa Lạc Đặc dần dần nghiêm trọng.

Nhạc Hình Cung lộ ra nghiêm mặt: “Đúng vậy. Ngày mai chính là ngày đến kỳ một tháng. Chúng ta đã an bài hết thủy, đem lực lượng ẩn dấu rời đi, đồng thời, nơi ở của thiếu gia tạm thời cũng an bài thỏa đáng.”

“Ngày mai là cuộc sống thân bại danh liệt của ta.” Khoa Lạc Đặc dùng thần sắc thản nhiên nói ra lời này, nhìn chung sức chung quanh, nhẹ nói: “Hết thủy nơi này, đem cho chủ nhân mới. Lấy phán đoán của ngươi, sẽ là người nào?”

“Gặp phải trạnh hướng như vậy, những người trong gia tộc phản đối thiếu gia đều có cơ hội tuyệt hảo, đưa người bọn họ ủng hộ lên cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc. Người cầm quyền mới này lý lịch cùng khả năng phải giỏi, đồng thời cũng cần phải có huyết thống Ngõa Tây Tư gia tộc. Theo ta phỏng đoán, có thể là Khảm Gia tiên sinh.”

“Khảm Gia thúc thúc quả có thực lực như vậy.” Khoa Lạc Đặc thích ý mà ngồi ở trên ghế sa lon, tự hỏi nói: “Hắn là người có năng lực nhất trong gia tộc có thể thay thế ta. Nhạc Hình Cung, ngươi cho rằng, Trọng Quan có năng lực cùng hắn tranh bảo tọa sao?”

Nhạc Hình Cung kỳ quái hỏi: “Trọng Quan? Phía sau hắn có phu nhân ủng hộ, đã sớm nghĩ muốn nắm quyền to. Bất quá, trước mắt hắn không có thực lực, lại không có cách nào như Khảm Gia tiên sinh. Thiếu gia có phải hay không nghĩ cái gì?”

Khoa Lạc Đặc gật đầu nói: “Khảm Gia thúc thúc thể lực vốn sâu, vạn nhất hắn trở thành người cầm quyền, đem ta khó có thể trở về nơi này. Chúng ta không ngại trước trợ giúp địch nhân yếu nhược, làm cho Trọng Quan lấy được bảo tọa, ngày sao làm tốt hành động mai phục.”

“Thao túng hậu thuẫn, âm thầm trợ giúp?” Nhạc Hình Cung nhỏ giọng chứng chặc hỏi.

Khoa Lạc Đặc đơn giản gật đầu. Nhạc Hình Cung tinh thần đứng lên, từ ghế salon đứng dậy, thân thể thẳng thắn. “Ta lập tức bố trí.”

Chờ Nhạc Hình Cung rời khỏi phòng, đáy mắt lộ ra ý cười không thể phát giác, đột nhiên quát khẽ nói: “Đông Phương, đi ra.”

Quả nhiên, sau khi một trận yên tĩnh, thân ảnh nho nhỏ từ ngoài cửa sổ tiến vào. Một bên làm mặt quỷ, một bên kẻ đến bên người Khoa Lạc Đặc.

“Không để ý thời gian địa điểm mà sử dụng bản lĩnh huyền diệu của mình, chỉ biết mang đến tai họa cho bản thân.” Khoa Lạc Đặc nghiêm mặt răn dạy: “Không cần phải vậy, tạo sao lại muốn làm ra cử động nguy hiểm? Cao thủ tái lợi hại, cũng không dám cam đoan không ngã xuống một lần.”

“Xin lỗi...” Đông Phương cúi đầu, trát trát nhàn tình.

“Nếu như người từ tường ngoài biệt thự té xuống, khởi động hệ thống phòng bị, khi đó cả cơ hội cũng không có.”

Đông Phương nghe thấy tiếng của Khoa Lạc Đặc ngày càng lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn không dám lên tiếng, cố gắng làm ra bộ dáng đáng thương hề hề. Thân thủ hấn cào tay áo Khoa Lạc Đặc, cầu xin tha thứ. “Khoa Lạc Đặc, mời người không nên tức giận.” Tựa hồ ngay cả hô hấp cũng không dám tùy tiện làm.

Khoa Lạc Đặc lạnh lùng trừng mắt nhìn Đông Phương, rút cuộc mềm lòng, đem Đông Phương kéo vào trong lòng, ôm hấn nói: “Chúng ta phải rời khỏi chỗ này. Đi ra bên ngoài, nếu như người vẫn nghịch ngợm như vậy, ta nhất định giáo huấn người.”

“Rời đi?” Đông Phương lập tức ngẩng đầu, lộ ra tươi cười sáng lạn: “Ta đây có thể không cần buồn chán như vậy rồi.”

Thái độ mới vừa sửa đổi đã sớm không cánh mà bay, Đông Phương song long hoạt hổ nói: “Chúng ta đi Paris đi, nơi đó có rất nhiều...”

“Rất nhiều mục tiêu có giá trị liên thành, có đúng hay không?” Khoa Lạc Đặc dùng ánh mắt cảnh cáo bắn lại. “Đông Phương, người không sợ ta tức giận cấp người đuổi về Đằng Tân? Một tháng kỳ hạn ngày mai đã đến.”

“Người sẽ không. Ta vừa mới ngoài cửa sổ cũng nghe...” Đột nhiên ý thức chuyện xấu mình làm, Đông Phương chợt dạ cúi đầu, lạnh rất nhanh tựa vào lòng Khoa Lạc Đặc, dùng âm thanh thân mật nói: “Cho dù không có nghe thấy, ta cũng biết Khoa Lạc Đặc sẽ không đem ta tống cho người khác. Khoa Lạc Đặc, người không nên tức giận, có được hay không? Ta sau này tận lực ít phàn nàn là được.”

Cơn tức bị con mèo nhỏ thân mật dập tắt, Khoa Lạc Đặc nổi lên cảm giác bất đắc dĩ. Y sờ đầu Đông Phương, trêu mếu nói: “Phải cẩn thận chính mình, biết không? Đoạn thời gian này, ta tạm thời buông tha cho thân phận người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc, chuyển xuống dưới. Nói cách khác, địch nhân có thể liên hợp lại đối phó ta, thừa dịp ta suy bại lấy tánh mạng của ta. Cho nên, người nhất định không thể sinh sự khiến người khác chú ý, như vậy sẽ mang cho ta rất nhiều phiền toái.”

“Ta biết rồi, sẽ không sinh sự.” Đông Phương cũng biết sự tình trọng đại, thành thật gật đầu. Nhưng rất nhanh, hấn vui sướng mà ngẩng đầu lên: “Nói như vậy, chúng ta sẽ trải qua cuộc sống bị người đuổi giết? Rất kích thích rồi! Ta thích.”

Nhìn Đông Phương đối với nguy hiểm hăng hái bừa bừa, Khoa Lạc Đặc đầu lần nữa bắt đầu đau.

Màn đêm buông xuống, Khoa Lạc Đặc mang theo cùng thân tín bên người, né tránh giám sát đông đảo, rời đi biệt thự cạnh biển, biến mất tại địa phương không biết tên.

28. Chương 28

Cho dù Đông Phương đáng thương hề hề, cũng không thể không đối với yêu cầu cực tuyệt hấn có chút lộ ra thần sắc do dự. Khoa Lạc Đặc khẽ nhủ mảy, trên mặt y lộ ra do dự cũng bị Đông Phương một phen lợi dụng hơn nữa đem điều này trở thành một loại Khoa Lạc Đặc nhượng bộ.

“Khoa Lạc Đặc là tốt nhất!” Không đợi phản ứng Khoa Lạc Đặc có phản ứng, Đông Phương đã thu hồi vẻ mặt đáng thương, nhảy múa vọt vào phòng, trước khi Khoa Lạc Đặc ngạc nhiên, đã mang theo một túi đồ lớn trở lại trước mặt Khoa Lạc Đặc.

“Chúng ta lập tức đi, hi hi.” Đông Phương mở ra dây lưng, các đồ dùng hóa trang cùng tóc giả khiến người khác hoa cả mắt lộ ra.

Khoa Lạc Đặc cười khổ. Y biết Đông Phương đã nhờ vả mình nhờ Nhạc Hình Cung mua dùng rất nhiều đạo cụ, lúc ấy đáp ứng bất quá vì muốn cho vật nhỏ tinh nghịch này một chút cảm giác tự do mà thôi, không ngờ rất nhanh như vậy phải xài tới rồi.

Đông Phương hăng hái bừa bừa chọn lựa thân phận giả trang cho mình, hơn nữa còn bắt đầu lựa chọn trang phục.

“Khoa Lạc Đặc thích thân phận gì? Người da trắng bình thường đi.” Sau khi đem mình giả trang thành một cô gái tóc vàng linh hoạt, Đông Phương hướng Khoa Lạc Đặc làm một cái tư thế, lại tiếp tục chui đầu vào giữa đồng bảo bối của hắn.

Dùng cái này nhuộm màu tóc, Đông Phương thật giống một hỗn huyết nhi, hơn nữa còn lộ ra biểu hiện khó sơ. Cũng không chăm sóc tóc, có thể cho người khác đối với thân phận phỏng chừng trì trệ chậm lại một chút.

Lúc này ý định hăng hái của Đông Phương, tựa hồ có một chút tàn nhẫn, Khoa Lạc Đặc mỉm cười đem Đông Phương đến dưới tay, mặc hắn trên mặt mình phát động thủ cước.

Đông Phương có thể phát huy sở trường, bản lĩnh không chút nào mất đi: “Cảnh giới cao nhất của hóa trang không phải là thay đổi diện mạo bên ngoài, mà là thay đổi khí chất của một người. Trọng yếu không chỉ là khuôn mặt, còn có quần áo, kiểu tóc, giày, thậm chí là vật nhỏ mang trên người, một người sơ sẩy rất nhỏ cũng có thể làm cho người khác nhận ra.”

Khoa Lạc Đặc nhìn quần áo của mình từ từ biến hóa quả thật không thể không cảm thán bàn tay khéo léo của Đông Phương.

“Lợi hại đi?” Có người ngẩng cao đầu đợi ca ngợi.

“Không hổ là cao thủ giới nhất thể giới.”

Đông Phương cùng y đứng ở trước gương cười khanh khách: “Chúng ta thật giống một đôi đi, cô gái trẻ nông thôn cùng nam nhân thành thị.. Hào! Có thể đi ra ngoài chơi!”

Cũng không đợi Khoa Lạc Đặc mở miệng đáp ứng xuất môn, vốn định trước mắt ngăn cản việc làm mạo hiểm. Bất quá khi y tự hỏi phản ứng của Đông Phương có một chút ngọt ngào đã bị Đông Phương hưng phấn lôi ra cửa lớn.

Đêm ở Phật La, có một loại mờ ảo kỳ dị, ánh sáng phát ra phảng phất tạo thêm cho khung ảnh một cảm giác yên lặng khắp nơi. Hai thân ảnh, nhàn nhã dưới ánh đèn của phố mà bước chậm, nam nhân lỗi thời làm ra vài cử động làm cho nữ nhân thỉnh thoảng mỉm cười.

“Cảm giác ta dưới dạng này ra sao?”

“Không, Đông Phương vốn là người xinh đẹp chẳng phân biệt được giới tính.”

Đông Phương cho Khoa Lạc Đặc một cái mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt lúc quay về có điểm dừng lại.

“Khoa Lạc Đặc...” Hắn tới gần bên tai Khoa Lạc Đặc, giả làm bộ dáng nói giỡn, hạ giọng nói: “Có người theo dõi chúng ta.”

“Ta biết.” Khoa Lạc Đặc cũng tới gần bên tai Đông Phương, hạ giọng nói: “Phản ứng của ngươi không sai, người nọ là bảo tiêu của ta, chúng ta đi đến địa phương nhiều người, bọn họ mới rút ngắn khoảng cách theo dõi.”

“Ta chán ghét bảo tiêu.” Đông Phương giận dỗi mà cắn môi.

“Hoặc là ngươi hy vọng lập tức quay về phòng đi?”

Có một chút trầm mặc, cũng không kiên trì bao lâu — “Không quay về...”

Xuất ngoại vô kinh vô hiểm (giống như bình an vô sự, không có chuyện gì xảy ra), lúc Đông Phương vừa thấy một nhà châu báo nổi tiếng định tiến vào đã bị Khoa Lạc Đặc cường ngạnh mà kết thúc. Chờ mong kích thích đã lâu, cũng không có xuất hiện, xuất ngoại lần này so với không có xuất ngoại càng làm cho trái tim Đông Phương ngứa ngáy.

“Ta cảm giác được lần sau đi ra ngoài không cần mang bảo tiêu.” Đông Phương vừa tẩy đi hóa trang trên mặt, vừa oán giận.

“Lần sau?” Khoa Lạc Đặc neoh lại hai mắt: “Ngươi còn muốn đi ra ngoài? Đông Phương, này cũng không phải là thời cơ tốt để đi ra ngoài, chờ vấn đề ta giải quyết, ngươi có thể tùy ý đi ra ngoài chơi.”

“Gia gia nói, người bại hoại cùng hòa hảo vốn là mấu chốt thăng bằng thế giới.” Đông Phương xoay người, nhắm mắt lại đem từng chữ trong gia huấn đọc ra: “Nhân tiện người có tiền cùng đạo tặc giống nhau, hai người đều không thể thiếu.”

“Ha ha...” Khoa Lạc Đặc không thể không bật cười. Y đối với đạo tặc gia gia của Đông Phương giáo dục thật sự khâm phục, bây giờ cuối cùng cũng có điểm rõ ràng Đông Phương là kẻ trộm chết cũng không hối cãi từ nơi nào mà bồi dưỡng ra.

Đổi lại trang phục hằng ngày, Đông Phương lại bắt đầu hưng phấn, chạy đến bên người Khoa Lạc Đặc: “Khoa Lạc Đặc, lần sau có thể không mang bảo tiêu ra ngoài được không? Bằng thân thủ của ta, tuyệt sẽ không bị người khác phát hiện.”

“Không được.”

“Ta tuyệt đối sẽ không đi xa, có một chút nguy hiểm lập tức chạy trốn.”

“Không được.”

Mặt Đông Phương bắt đầu nhăn như ăn khổ qua. Khoa Lạc Đặc thế nhưng lại thấy được vẻ mặt của hắn đầy ngang ngạnh, nguy hiểm cảnh báo: “Đông Phương, không cho tự tiện hành động, nghe thấy không?” Ba chữ cuối cùng, tận lực tăng thêm áp bách.

Sau khi thời gian quật cường trầm mặc thật dài, mới nghe được tiếng đáp ứng nhỏ giống như không thể nghe thấy: “Nghe thấy được...”

29. Chương 29

Đáp án của Đông Phương vốn là “Nghe thấy được”, này nói lên cái gì? Khoa Lạc Đặc rất rõ ràng con mèo nhỏ bắt đầu đùa giỡn trò chơi nói vắn, nhưng cũng không có vạch trần. Y âm thầm tăng mạnh nhân thủ giám thị, đối với Đông Phương quả thực tuyệt đối không thể buông lỏng.

Nhưng ba ngày sau, sau khi Khoa Lạc Đặc xuất ngoại đi gặp một người cực kỳ trọng yếu trở về, lại phát hiện trong phòng trống rỗng.

“Xin lỗi, Khoa Lạc Đặc tiên sinh.” Người đầu mục phụ trách giám thị quả thực sắp quỳ xuống.

Quá mức khó có thể tin được, giám thị chu đáo như thế, vô luận sử dụng người cùng dụng cụ đều là hạng nhất, cư nhiên vẫn bị Đông Phương vô thanh vô tức mà chuồn mất. Tiểu quỷ này, không hổ là đạo tặc nổi tiếng trên thế giới.

Khoa Lạc Đặc tầm mắt hàm chứa bất mãn, nhưng không có phát tiết ra. Y yên lặng nhìn kỹ đầu mục chốc lát, quay đầu nói: “Đi ra ngoài đi, không cần lo lắng, hẳn hiểu liền chính mình trở về.”

Nơi xuất phát từ khu u tĩnh, Đông Phương bây giờ, nhất định đang ở đầu đường chơi đùa bác diệp nhạc hồ đi? Đau đầu mơ hồ bắt đầu phát tác, hơn nữa nghĩ đến chữ “Ái” kia, Khoa Lạc Đặc lại cảm giác phiền lòng.

Chẳng lẽ ta đã bị vật nhỏ trong truyền thuyết chuyên môn hấp dẫn người này mê hoặc rồi, thế nên không có cách nào đưa ra quyết định thích hợp? Không có nhãn tâm cự tuyệt hẳn?

Này đối với người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc mà nói, thật sự là một tín hiệu nguy hiểm đáng sợ. Khoa Lạc Đặc xoa huyết thái dương, thu thập tâm tình, đem tinh lực một lần nữa tập trung ở công việc.

Lúc cơm tối.

“Khoa Lạc Đặc!” Đông Phương mang theo tâm tình khoái trá trở về. Không đi cửa chính, hẳn chính là theo lộ tuyến buổi sáng, xảo diệu mà tránh đi hệ thống giám thị, tránh thoát người giám thị, từ cửa sổ mà tiến vào. Cước vừa tới, phát hiện bóng lưng Khoa Lạc Đặc nghiêm túc khó có thể hình dung, Đông Phương thông minh mà thu hồi tươi cười, linh hoạt mà cọt xát tới.

“Khoa Lạc Đặc...” Cẩn cẩn dục dục thăm dò mà đem thân thể tựa vào lưng rộng dày của Khoa Lạc Đặc, phát hiện không có nguy hiểm gì lớn, Đông Phương hì hì cười một tiếng: “Người nơi này bảo an hảo kéo cỏi, ta chạy trốn thoát ra ngoài bọn họ còn không biết.”

“Chơi đùa vui không?” Thanh âm Khoa Lạc Đặc uy nghiêm trầm thấp khiến Đông Phương lập tức cúi đầu: “Xin lỗi...” Bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ Khoa Lạc Đặc, lại bắt đầu chậm rãi giây dụa.

“Xin lỗi, ta bắt quá vốn là quá buồn chán mà thôi.” Đông Phương cố gắng biện hộ: “Hơn nữa, ta hôm nay rất nghiêm túc, không có làm chuyện gì, cũng không có trộm đồ.”

Khoa Lạc Đặc nhướng mày: “Không có trộm đồ?”

“Đúng vậy! Hôm nay ta ở triển lãm trong viện bảo tàng thấy được một bức tranh Trung Quốc rất không tầm thường, thật sự rất đặc ý.. Nhưng là ta cũng không có ý định trộm, cũng không có tại nơi phụ cận bức tranh làm cái gì.” Đông Phương cường điệu: “Ta thật sự hảo vãng lời, nghe lời người nói kiên quyết không gây chuyện.”

Đầu Khoa Lạc đặc càng ngày càng đau. “Đông Phương, người đi đến trước mặt ta.”

“Uh?” Nhìn hai tròng mắt Đông Phương, Khoa Lạc Đặc nghiêm túc nói: “Chúng ta bây giờ đang trong tình cảnh phi thường nguy hiểm, một khi bị người phát hiện thân phận, sẽ bị truy kích rất đáng sợ, như vậy không phải ta hoặc người có thể tùy ý thoát khỏi, biết không?”

Đông Phương hạ mi mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

“Mà bây giờ, mỗi thành thị đều có mật thám hi vọng biết được tin tức của chúng ta, người thân thủ dù có cao tới đâu, cũng có thể bị họ phát hiện hành tung.”

“Nhưng là...”

“Không nhưng là! Xuất ngoại đại biểu cho nguy hiểm. Ta không hy vọng người dưới tình huống không cần thiết, đơn giản mà không làm ra một chút chuyện tình nguy hiểm, biết không?”

Đông Phương cắn môi, hai tròng mắt đen láy đụng với tầm mắt nghiêm khắc của Khoa Lạc Đặc, rốt cục gật đầu.

Nhưng Khoa Lạc Đặc cũng không có ý định vì vậy mà chấm dứt giáo dục, y yêu cầu Đông Phương tỉnh tường mà nói ra hứa hẹn: “Đáp ứng ta, người sẽ không là bất cứ chuyện gì mạo hiểm, cũng không đi ngược lại mỗi một câu nói của ta.”

Trầm mặt thật lâu, Đông Phương thủy chung cúi đầu, không nói được lời nào. Ngữ khí của Khoa Lạc Đặc, không thể làm gì khác hơn là tái tăng thêm vài phần: “Đông Phương, ta muốn miệng người nói ra.”

Đông Phương không được tự nhiên mà rút cổ, rốt cục nói ra: “Ta sẽ không làm chuyện gì mạo hiểm, cũng không đi ngược lại mỗi một câu nói của người.” Hắn chợt ngừng đầu, khẩn cầu nói: “Nhưng là, Khoa Lạc Đặc...”

“Không có nhưng là!” Khoa Lạc Đặc như đinh chém sắt mà cắt đứt câu nói của hắn, cũng móc ra một lọ thuốc nhỏ. Đông Phương nghi hoặc mà nhìn vào lọ thuốc tiêm.

“Nếu như tái đi ngược lại lời ta nói, ta sẽ tiêm cho người cái này.” Khoa Lạc Đặc lạnh lùng nói: “Đông Phương, nếu như người không có cách nào kiềm chế thân thủ cao minh của mình, như vậy, không thể làm gì khác hơn là ta động thủ.”

Thuốc hạn chế năng lực hành động, khiến thân thể suy yếu. Tâm lý phảng phất bị hung hăng đâm một chút, Đông Phương đột nhiên nhìn chăm chú hai mắt Khoa Lạc Đặc, phát hiện ánh mắt Khoa Lạc Đặc không chút nào thay đổi, đột nhiên nước mắt rơi xuống, vô thanh vô tức đảo quanh hốc mắt.

“Người được ta nói không?”

Đông Phương nước nử gật đầu: “Nghe được.” Hắn vịn về dụi mắt, thất vọng cúi đầu đi vào phòng.

Lúc ngồi ở đầu giường yên lặng lau nước mắt, Khoa Lạc Đặc liền đi tới bên người.

“Đông Phương, ta phát hiện người càng ngày càng ngang ngạnh.”

“Nhưng là, ta không phải là người yêu rồi sao?” Đông Phương nhỏ giọng nói: “Ta tưởng rằng Khoa Lạc Đặc sẽ không đối đãi người yêu như thế này.” Lời nói này làm cho Khoa Lạc Đặc có điểm đau đớn, y ôn hòa hỏi: “Người yêu hẳn là như thế nào?”

“Không khi dễ ta, không uy hiếp ta, sẽ không giam giữ ta..”

“Chỉ có sủng nịch cùng yêu thương sao? Đông Phương nghĩ muốn như vậy?”

Đông Phương cúi đầu, tầm mắt dừng trên chân đem mang đôi giày da xinh đẹp của chính mình. Khoa Lạc Đặc nhìn Đông Phương trầm mặc, mặt cũng dần dần nghiêm túc: “Nếu như người muốn yêu như vậy, chỉ sợ ta không có cách nào cho người. Ta cho người tình yêu có rất nhiều hạn chế, có lẽ rất độc tài. Đã như vậy, sau này người hay là ngủ một mình đi.” Y đứng lên.

Cảm giác kinh khủng thành linh xảy ra, phảng phất trong nháy mắt trở lại cuộc sống bị Đằng Tân cùng Khải Thân hành hạ. “Không!” Đông Phương giống như con mèo bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, kinh hoàng mà gắt gao ôm thắt lưng Khoa Lạc Đặc, kéo lại cúc bộ của y: “Không nên! Khoa Lạc Đặc không nên đi!”

Cúc bộ Khoa Lạc Đặc dừng lại, rốt cuộc xoay người ôm lấy Đông Phương. Cánh tay ấm áp, làm cho Đông Phương cả người an tâm.

“Vậy người nghe lời sao?”

“Nghe lời.”

Tựa hồ làm sủng vật rất tốt sao? Hay là giới hạn của sủng vật cùng người yêu, cũng không giống như suy nghĩ tươi sáng của chính mình?

Đau đầu của Khoa Lạc Đặc, tựa hồ cũng tốt lên một chút.

30. Chương 30

Trải qua chuyện này, Đông Phương rõ ràng vắng lời thêm một chút. Hắn vẫn như cũ thích tại mọi nơi tới lui, không ngừng khiến bảo tiêu gặp khó khăn. Chỉ khi có Khoa Lạc Đặc, hắn mới có thể ngoan ngoãn cúi đầu đáng thương kiên nhẫn một chút, lại an tĩnh một hồi.

Nhưng mỗi khi Khoa Lạc Đặc xuất ngoại hoặc là xoay người bận rộn chuyện khác, hắn lại tiếp tục tìm kiếm điều thú vị mới nếm thử. Duy nhất làm cho Khoa Lạc Đặc yên tâm chính là, Đông Phương cũng không lén rời đi phạm vi hoạt động của mình, thủy chung trụ tại bên trong viện.

Cho nên, cho dù vừa quay đầu lại không thấy Đông Phương, cũng không nhất định kinh hoàng. Con mèo nhỏ của y, bất quá là kỹ thuật ẩn thân cao minh mà thôi.

“Khoa Lạc Đặc, tại sao người tới hôm qua không quan tâm ta?” Trong phòng gió thổi vào ấm áp, Đông Phương ở trong gió chạy tới, đột ngột hỏi vấn đề.

Khoa Lạc Đặc làm việc quá độ có điểm mệt nhọc, y tâm lý giạt mình, nhưng vẫn như cũ đem ánh mắt bình tĩnh tập trung tại văn kiện cơ mật trên bàn.

“Tại sao hỏi như vậy?”

“Nhưng là...” Đông Phương mặt nhăn nhăn cái mũi: “Người ngày hôm trước cũng không có muốn ta.”

“Đông Phương...”

“Người không nghĩ muốn rồi sao?”

Khoa Lạc Đặc thở dài, y dừng công việc trên tay lại, quay đầu lại nghiêm túc nhìn Đông Phương: “Ta nghĩ muốn người, phi thường muốn. Nhưng là lấy thể chất của người, tình ái quá độ với người không có lợi. Kỳ thực chính xác mà nói, đối với chúng ta cũng không có lợi.”

“Người giận ta? Bởi vì ta lần trước chạy ra ngoài sao?”

“Không, không có.” Nhìn thấy Đông Phương bắt đầu bất an mà chà xát tay, Khoa Lạc Đặc đầu lần nữa mơ hồ phát đau: “Chúng ta hiện tại đang trốn, ta muốn thân thể của người trong trạng thái tốt nhất. Bởi vì không có thể đoán trước lúc nào phát sinh chuyện ngoài ý muốn, có lẽ đến lúc đó ta không cách nào bảo vệ người, muốn người dựa vào bản lĩnh của chính mình mà chạy trốn.”

Đông Phương vẻ mặt đau khổ, phảng phất không đem lời Khoa Lạc Đặc nói nghe vào. Hắn cúi đầu, nhỏ giọng mà nói thầm: “Người lại sinh khí...”

Khoa Lạc Đặc cảm giác chịu không được rồi, y hối hận một trăm lần đem con mèo nhỏ làm hư.

“Đông Phương...” Thanh âm Khoa Lạc Đặc trầm hạ, uy nghiêm mà nói: “Ta không có không muốn người, nhưng là ta không có khả năng hai mươi tư giờ lúc nào cũng đem người ôm vào trong ngực, cũng không có khả năng hai mươi tư giờ đem lực chú ý toàn bộ đặt trên người người, nghe thấy không?”

“Nghe thấy được...” Nam hài cúi đầu phát ra nức nở của tiểu động vật, tiếp tục nhỏ giọng nói thầm: “Nhưng là lúc người mới vừa đem ta trở về, một ngày cũng là...”

“Đủ rồi! Không có nhưng là!” Khoa Lạc Đặc cảm tức mà cắt đứt lời Đông Phương nói, xem chuyện tình đầy bàn đang đợi, tay hướng ngoài cửa chỉ: “Đi, đến phòng ngủ hoặc là đại sảnh chơi, ta không hy vọng người tùy ý ra vào thư phòng của ta.”

Đáng chết, y cũng rất muốn thống khoái mà ôm con mèo nhỏ mỗi đêm yêu vài lần. Nhưng là này không phải hành vi của một người cầm quyền anh minh, nhất là dưới tình huống bây giờ. Tinh lực không nên đặt ở việc tầm hoạn.

Đông Phương thất vọng chậm rãi đi tới phòng khách, dựa vào thảm trải trên ghế sa lon. Mỗi ngày đều chơi đùa, ta cũng không phải tiểu hài tử.

Thủ đoạn trộm cắp cao siêu, cảm giác vui sướng tại vách núi đón gió, kinh nghiệm đem cảnh sát vui đùa xung quanh, đều nhanh bị cuộc sống như vậy quên đi? Cuộc sống nhàm chán dẫn đến tâm hồn nhỏ nhỏ của Đông Phương có nhiều khe hở, hắn không thích cuộc sống an tĩnh như vậy.

Trước giờ, chung quy có rất nhiều người đem lực chú ý hoàn toàn đặt trên người của hắn. Gia gia nãi nãi, Mã Thụy phu nhân, ngay cả cảnh sát cả ngày đầu đầu muốn đuổi bắt đạo tặc Đông Phương, thậm chí Đảng Tân cùng Khải Thân, về phần Khoa Lạc Đặc, ít nhất một đoạn cuộc sống lúc trước, đối với Đông Phương cũng tâm huyết trăm phần trăm. Đông Phương chưa từng ném qua cuộc sống bị người bên cạnh quên đi.

“Tại sao?” Đông Phương dùng tâm trí được di truyền từ gia tộc gian nan mà tự hỏi về vấn đề của Khoa Lạc Đặc. Thật tiếc nuối, tâm trí đáng yêu như vậy lúc nào cũng khiến kẻ khác trìu mến, lại có lúc phát huy khả năng bé nhỏ ấy tự hỏi tâm lý thể nhân.

“Khoa Lạc Đặc không thích ta sao?” Đông Phương cúi đầu, đem lông thảm trải lặp đi lặp lại nhỏ đi: “Y không quan tâm tới ta sao?”

Trên đỉnh đầu, đột nhiên truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ... “Ta không có không muốn người.”

Đông Phương kinh ngạc mà ngẩng đầu, đột nhiên nhảy dựng lên: “Khoa Lạc Đặc!” Thói quen chạy lại ôm cổ Khoa Lạc Đặc.

Mây của Khoa Lạc Đặc gắt gao nhăn lại: “Lúc nào lại học thói quen giống phụ nữ đồ kỵ rồi?”

Thái độ của Đông Phương đối với Khoa Lạc Đặc chưa bao giờ có giới hạn, bất quá, tệ đoạn thật lớn. Trong đó một người chính là...

“Lấy sự nhạy cảm của người, hẳn là lúc ra ta đi ra thư phòng đã phát hiện. Nhưng là, ta phát hiện khi tới phía sau người còn chưa biết ta tới rồi.”

“Ta đang suy nghĩ này nọ a.” Đông Phương cười ngọt ngào.

“Không nên cười, ta là nghiêm túc.” Khoa Lạc Đặc có điểm phiền não: “Đông Phương, độ nhạy cảm cùng phán đoán của người nếu mất đi, như vậy rất nguy hiểm.”

Đông Phương bị Khoa Lạc Đặc nghiêm túc nhìn, hần buộc miệng nói: “Ta chỉ là đang nhớ người thôi.”

Khoa Lạc Đặc đem Đông Phương đến trước mặt, nhìn hai tròng mắt đen nhánh: “Nghe, ta muốn người bảo trì nhạy cảm cùng thể lực quan sát, biết không?”

“Thật giống gia gia...” Đông Phương nhin không được mà chuyển tầm mắt, cuối cùng bắt đắ dĩ mà nhìn về phía Khoa Lạc Đặc: “Biết rồi.”

Khoa Lạc Đặc nhìn bộ dáng của hần, khóa miệng không khỏi dương lên: “Tốt lắm, người thật là một con mèo nhỏ rất nghe lời. Khoa Lạc Đặc thích Đông Phương nghe lời như vậy.” Bất giác dùng khẩu khí dùng để lừa tiểu hài tử.

“Khoa Lạc Đặc...”

“Uh?...”

“Hôm nay cùng ta cùng nhau ân ái được không?” Quang minh chính đại hỏi, Đông Phương hai tròng mắt đen láy thuần khiết, bên trong phát ra chờ mong làm Khoa Lạc Đặc không biết nên khóc hay cười.

Khoa Lạc Đặc nhin không được nở nụ cười: “Ha hã, Đông Phương, người thật...” Y chậm rãi thu hồi tươi cười, nghiêm túc gặt đầu: “Đúng vậy, ta cũng rất muốn cùng Đông Phương ân ái. Đương nhiên, ngay đêm nay.”

Đông Phương hoan hô một tiếng, chen vào trong lòng Khoa Lạc Đặc.

Cơm tối ăn phi thường ẩm áp vui sướng, cơ hồ khuôn mặt Đông Phương lúc nào cũng tươi cười, nhưng này hết thầy chỉ tới lúc có điện thoại.

“Này.” Mặt Khoa Lạc Đặc, thanh âm nghe điện thoại sau hai giây trở nên ngưng trọng: “Đó, là ta.”

Ánh mắt y nghiêm túc, làm cho Đông Phương sau khi ăn hoa quả tại bàn cơm đứng lên.

Sau khi ngắn gọn nói chuyện, Khoa Lạc Đặc nói: “Tốt, ta sẽ đến.”

Y buông điện thoại, triệu thân tín đến phân phó hai câu, chuyển hướng đến Đông Phương mặt đầy bất an: “Xin lỗi.” Y hôn cái trán Đông Phương: “Ta đêm nay muốn đi ra ngoài.”

“Nhưng là...”

“Không nên nhưng là, Đông Phương. Ta xin lỗi, nhưng việc này rất trọng yếu.” Khoa Lạc Đặc nói: “Chúng ta phải phân rõ ràng.”

Sau khi vội vàng cáo biệt, y đơn giản giả trang một chút, dưới màn đêm che chở, leo lên một chiếc xe nhỏ tầm thường.

“Nhưng là...” Đông Phương đối với phòng khách trống rỗng, trát trát nhân tình: “Nhưng là người cũng có thể đem ta cùng nhau mang đi a.”

Thân ảnh của hần nho nhỏ tịch tịch lưu lại trên mặt đất.

31. Chương 31

Khoa Lạc Đặc phi thường mệt nhọc, chuyện phát triển có điểm ngoài dự liệu của y, nhất là cuộc điện thoại của một người xa lạ khi buổi cơm tối, làm cho y vì một chút yếu tố mới này mà lo lắng.

Sau một buổi tối vội vã rời Đông Phương đi bí mật đàm chuyện, lúc trở về đã thấy mặt trời lên cao. Trời đã sáng đi?

Một môi căng thẳng tới cực điểm bị năm tháng rèn luyện đã được bình tĩnh áp chế, nhưng khi thấy giường giữa phòng ngủ trống rỗng, tức giận kết hợp cùng lúc bộc phát.

“Hần đã đi đâu?”

Nhìn về mặt bất lực của người phụ trách bảo an, khiến Khoa Lạc Đặc phần nộ. Y phân nửa tức giận chính mình. Đối với tâm linh chính mình không nên tràn ngập ôn nhu, này hẳn đã tước đoạt cảnh giác cùng lý trí của y.

“Đông Phương như thế nào đi ra ngoài?” Sớm hẳn là đoán trước con mèo nhỏ không chịu nổi tịch mịch mà chạy ra bên ngoài, nhất là khi hẳn nghe tin tức Khoa Lạc Đặc không có ở đây.

Thuộc hạ vẫn bất an mà cúi đầu, bối rối mà lập tức chia nhau đi tìm nguyên thần hung ác, đương nhiên, cũng muốn kiểm tra thiết bị giám sát rốt cuộc nơi nào bị động thủ cước.

Khoa Lạc Đặc không muốn chỉ trích quá nhiều, dù sao y rất rõ bản lĩnh của Đông Phương. Tình huống bây giờ, tâm tư thuộc hạ của y hẳn là lo đối phó với người bên ngoài, mà không phải toàn bộ tinh thần đều chú trọng trong coi Đông Phương.

Lý trí cùng tâm tình trên khuôn mặt an tĩnh mà giằng co vô cùng lợi hại. Khí ép cực cao, lúc mọi người loạn thành một đoàn, Đông Phương đã trở về.

Con mèo nhỏ nhẹ nhàng mà leo tường, tiến vào cửa sổ, trong miệng ngậm đồ vật. Thiết bị giám sát đã tra ra địa phương di chuyển, cho nên hành động của Đông Phương, trên màn hình giám thị bị Khoa Lạc Đặc thấy nhất thanh nhị sở*(*:thấy được tất cả mọi chuyển động.)

Không thể không than thở thân thủ hẳn lưu loát. Thượng Đế giao cho hẳn cước linh hoạt, căn bản là không phải dùng cho việc đi trên mặt đất bình thường.

“Khoa Lạc Đặc?” Linh hoạt mà rơi xuống, ngẩng đầu phát hiện người đang đợi trong phòng. Đông Phương đem vật ngậm trong miệng cầm trên tay, nhỏ giọng gọi một chút.

Lúc ở ngoài cửa sổ, cũng đã phát hiện bên trong có rất nhiều người. Bất quá không có cách nào, cũng chỉ có thể tiến vào. Hẳn cạo xát trên thân thể Khoa Lạc Đặc, cúi đầu nhận lỗi: “Xin lỗi, ta đi ra ngoài chơi.”

Toàn bộ thuộc hạ chung quanh, thức thời mà lui xuống.

“Khoa Lạc Đặc, không nên giận ta, cầu người.” Đông Phương nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Khoa Lạc Đặc, giống như con chó nhỏ phe phẩy đuôi: “Ta lần sau sẽ không, nhất định nghe lời người nói. Ta không có đi xa, bất quá tại đầu phố trộm một tờ báo.” Hẳn đưa báo chí trong tay giương lên.

Thật khiến cho người ta dở khóc dở cười, đường đường Đông Phương đạo tặc, cư nhiên lại đi trộm báo chí. Khoa Lạc Đặc trầm mặt làm Đông Phương sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì không được đáp lại mà dần tái nhợt, ngữ khí tình nghịch cũng bắt đầu mất đi.

“Khoa Lạc Đặc, người... Người sẽ không thật sự đối ta tiêm thuốc đi?” Lúc này mới nhớ tới cảnh cáo, tựa hồ gắn liền với thời gian đã muộn.

Ngón tay nắm chặt tay áo của Khoa Lạc Đặc, tựa hồ bắt đầu run nhẹ, tựa như con mèo nhỏ mới sinh ra bị lạnh. “Không nên, van cầu người, Khoa Lạc Đặc..”

Mấy ý niệm bất đồng trong đầu làm Khoa Lạc đặc nhiễu loạn, tiếng nói mềm quen thuộc của Đông Phương không ngừng tiến vào lỗ tai. Đông Phương ngày đó bị hù cả ngày trốn ở góc bỗng nhiên biến thành bộ dáng đáng yêu trước mắt.

Khoa Lạc Đặc thở dài. “Người cái này đúng là con mèo nhỏ không biết nghe lời.” Y ném lọ thuốc trong tay ra ngoài, ôm Đông Phương, trầm mặt: “Đừng tưởng rằng ta bị bộ dáng của người lừa, người căn bản là có chủ tâm chọc ta tức giận.”

Y cúi đầu, bắt đầu chà đạp đôi môi có nhan sắc như hoa hồng. Đây vốn là một nụ hôn mang tính chất trừng phạt, lực độ mãnh liệt cùng quá nhiều nhu tình, sau khi chấm dứt, cư nhiên nghe thấy tiếng cười nhỏ vui sướng, trộn lẫn tiếng thở dốc hỗn tạp giữa lúc Đông Phương cúi đầu.

“Thích không?” Y cắn cắn môi Đông Phương, tăng lớn lực độ.

“Đau quá.” Con mèo nhỏ đáng thương hề hề mà trách cứ. Nhưng trong ánh mắt lại sáng ngời, hoàn toàn là ý cười sáng lạn.

Khoa Lạc Đặc khởi mặt: “Lần sau không nghe lời càng đau thêm.”

Đông Phương không nói lời nào, hẩn dùng hành động đại biểu trả lời, ngẩng đầu chờ mong nụ hôn kế tiếp. Khoa Lạc Đặc liên tưởng đến con chim nhỏ ngao ngao đợi đồ ăn, rốt cục nhịn không được nở nụ cười. Lần nữa hôn xuống.

Y không nghĩ nhìn thấy Đông Phương khóc. Chính mình dường con mèo nhỏ, cũng sẽ thích nó vui sướng mà vây quanh đi. Nhưng vô cùng sủng nịch là không được.

Tiếp theo. Khoa Lạc Đặc hạ quyết tâm, tiếp theo, nhất định phải hung hăng giáo huấn.

Nếu nguyên thần hung ác cũng không bị trừng phạt, người phụ trách bảo an thất trách cũng thở dài một hơi. Khoa Lạc Đặc nếu quyết định tha thứ hết thảy có thể rất nhanh hồi phục nguyên trạng, không có ai gặp xui xẻo. Từ điểm này, mọi người từ đáy lòng cảm kích Đông Phương.

Bởi vậy, ngay cả bảo tiêu bừng bữa sáng lên lầu, cũng đối với Đông Phương suốt ngày làm chuyện cho bọn họ kinh hãi ruột gan triển khai tươi cười hữu hảo.

“Hôm nay bánh có thật nhiều chocolate.” Đông Phương trên bàn cơm có vẻ có điểm vô tình, rạng sáng sau khi cùng Khoa Lạc Đặc hôn môi, rất tự nhiên bắt đầu cướp đoạt mấy lần ngọt ngào.

Mặc dù Đông Phương cũng khát vọng thật lâu, nhưng là Khoa Lạc Đặc kéo dài cùng tham lam thật là làm người ăn không tiêu. Một mỗi quá, không nên từ trên giường đứng lên bởi Khoa Lạc Đặc ăn bữa sáng. Căn bản là không có ngủ qua một phút đồng hồ.

Khoa Lạc Đặc rất nhanh ăn xong bữa sáng của chính mình, xem Đông Phương một chút có điểm muốn nói. “Không nên chỉ ăn chocolate, bánh cũng phải ăn.”

“Vốn là..” Đông Phương phát ra âm thanh thấp bực mình như tiểu động vật, nhưng lại còn đem bánh trong đĩa mà lật qua lật lại chơi đùa.

Khoa Lạc Đặc bắt đắc dĩ mà lắc đầu. “Lại đây.” Y vẫy tay.

Đông Phương hai tròng mắt lập tức sáng ngời, dùng hành động nhanh nhẹn bắt đồng với vô tình vừa rồi, chạy đến ngồi trên đùi Khoa Lạc Đặc.

“Muốn dẫn ta ra ngoài chơi sao?”

“Đi ra ngoài? Không.”

Hai tròng mắt đen nhánh buồn bã: “Vậy Khoa Lạc đặc hiểu ta không? Không cần lo cho công sự này, theo ta vui lắm.”

Khoa Lạc Đặc tránh đề tài, đem cái đĩa để vào tay Đông Phương: “Hảo hảo mà đem bánh ăn hết, không được tập thói quen ăn như vậy.”

“Biết rồi.” Đông Phương vẻ mặt đau khổ, cúi đầu bắt đầu ăn bánh.

Khoa Lạc Đặc nhìn con mèo nhỏ trong lòng, đột nhiên nói: “Người trộm báo chí trở về, giấu nơi nào rồi?”

“Báo chí?” Đông Phương kinh ngạc mà ngẩng đầu: “Vốn là báo chí vô dụng ngày hôm qua, Khoa Lạc Đặc muốn xem sao?”

“Không cần. Ta chỉ muốn cảnh cáo người, về báo cáo trên báo chí kia, ngàn vạn lần không nên gây chuyện cho ta.”

“Báo cáo cái gì?”

“Còn đang giả bộ ngu? Tin tức về cái vòng cổ đầu giá kia.” Khoa Lạc Đặc vỗ đầu Đông Phương một chút.

Không cách nào che giấu. Đông Phương nuốt xuống miếng bánh cuối cùng kháng nghị: “Đó là vòng cổ của Mã Thụy phu nhân! Là năm đó trộm đưa nàng xứng với cái váy xanh da trời kia!”

Hắn bắt mắt mà trừng mắt nhìn Khoa Lạc Đặc: “Là ta đưa cho phu nhân!”

“Dù sao không cho người đối với bất cứ đồ vật gì ra tay.” Khoa Lạc Đặc tức giận mà nhìn Đông Phương.

“Đó là của phu nhân, là ta đưa cho phu nhân...” Đã bị khí thế cường đại của Khoa Lạc Đặc áp bách, Đông Phương chỉ có thể ury khuất mà đem thanh âm nói nhỏ.

“Tốt lắm, yên tâm đi. Ta sẽ giúp ngươi đem vòng cổ lấy trở về.” Khoa Lạc Đặc rất nhanh hôn cái trán Đông Phương một chút, lộ ra tươi cười làm người khác an tâm: “Ngươi chỉ cần ngồi ở đây là tốt rồi. Ta muốn đi ra ngoài, buổi tối gặp, con mèo nhỏ.”

Đông Phương trở người nhẹ nhàng hôn, từ trên đùi Khoa Lạc Đặc nhảy xuống. Không lâu trước trên giường kịch liệt vận động, khiến cho thân hình hắn hơi có chút dừng trệ.

“Buổi tối gặp, Khoa Lạc Đặc.”

“Đến trên giường tái nằm một hồi đi.”

Nhìn thấy ánh mắt Đông Phương không muốn xa rời, Khoa Lạc Đặc cảm giác được hạnh phúc trong nháy mắt bành trướng. Y đối với Đông Phương phát tay, khoái trá mà đi ra.

32. Chương 32

Mười ngày kế tiếp trôi qua dường như bình tĩnh. Mỗi ngày lúc trở về, Đông Phương đều đã từ trong một góc nào đó chui ra đón tiếp. Tiểu miêu ngày càng nhu thuận, khiến Khoa Lạc Đặc phi thường cao hứng. Sách lược chinh phục lòng người, tựa hồ đã có hiệu quả. Bất quá một đêm này, Khoa Lạc Đặc lại mất âm trầm trở về. Nghe thấy thanh âm cửa phòng bị đẩy ra, Đông Phương vui sướng mà từ trong phòng chạy ra.

“Khoa Lạc Đặc!” Nghe tiếng rung động của chân giẫm lên sàn nhà, Đông Phương hưng phấn kêu lên, nhưng khi nhìn rõ ràng vẻ mặt của Khoa Lạc Đặc lại dừng động tác.

Hắn dừng cước bộ, đi tới bên người Khoa Lạc Đặc điều tra: “Làm sao vậy? Ngươi mất hứng sao?”

“Ngươi cho rằng ta hẳn là cao hứng?”

Đông Phương vô tội mà nhìn hắn: “Ta làm sai chuyện gì rồi sao? Lại chọc cho ngươi tức giận sao?”

“Đông Phương...” Khoa Lạc Đặc nhìn chằm chằm Đông Phương, tầm mắt sắc bén nhìn xuống khuôn mặt bình thản. Y hít sâu một hơi, tận lực tỉnh táo mà kể rõ: “Hôm nay có một chuỗi vòng cổ bị mất. Chuỗi vòng cổ này trước đó không lâu xuất hiện trên bản công báo đấu giá, tân chủ của nó bí mật giá cao mua nó nhưng sau đó vật lại không cánh mà bay. Không muốn nói cho ta biết ngươi đối với vật này không chút nào chú ý.” Y đe dọa.

Hai tròng mắt đen nhánh của Đông Phương vòng vo mấy vòng, dưới ánh mắt lạnh như băng của Khoa Lạc Đặc cúi đầu.

“Nhưng là...” Đông Phương xoa xoa tay, nhẹ nhàng nói: “Đó là vòng cổ của phu nhân.”

“Đông Phương...”

“Hơn nữa, Khoa Lạc Đặc đã nói đem vòng cổ cho ta, nhưng là lại để người khác mua đi.” Đông Phương ngắc đầu, lộ ra ánh mắt bị thương.

Khoa Lạc Đặc làm cho mình tỉnh táo. Y nghiêm túc mà nhìn Đông Phương: “Đúng vậy, ta nói rồi. Nhưng là tình huống có biến, chúng ta không có cách xử lý. Ngươi biết người trộm của người nào không?”

Đông Phương nhẹ nhàng mà gật đầu: “Đại khái biết.”

“Đại khái?” Khoa Lạc Đặc tức giận mà cười khổ: “Tứ đại gia tộc, chúng ta đã cùng hai nhà trong đó khai chiến từ trước. Mà ngươi, cứ nhiên lúc này lại muốn chết đem một nhà khác đang vẫn ở vị trí bảo trì trung lập mà đắc tội. Ngươi điên rồi sao?”

Y bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, thân hình nhỏ nhắn của Đông Phương lập tức chấn động một chút. Tức giận mà trừng mắt nhìn Đông Phương trong chốc lát, Khoa Lạc Đặc trầm giọng hạ lệnh: “Lập tức đem vòng cổ lấy ra, ta muốn đưa trở về, hơn nữa ta muốn gặp gia tộc nọ xin lỗi.”

Đông Phương cúi đầu, không có lên tiếng.

“Đồng Phương, có nghe thấy không? Đem vòng cổ lấy ra.”

“Nhưng là..”

Khoa Lạc Đặc xúc động mà khoát tay: “Bây giờ không phải là lúc giả bộ đáng đáng thương, ta đối với người rất dung túng rồi, lá gan của người cũng rất lớn. Lập tức đem vòng cổ lấy ra, chuyện lần này chấm dứt tái cùng người tính.”

“Không.”

“Cái gì?” Khoa Lạc Đặc bị Đồng Phương đột ngột trả lời mà tức giận đến thay đổi sắc mặt: “Người vừa mới nói cái gì?”

“Ta không!” Đồng Phương giờ lên khuôn mặt tinh xảo, quật cường mà đối mặt Khoa Lạc Đặc: “Đó là vòng cổ ta lấy cho phu nhân, ta không để vật đó cho người phụ nữ khác!”

“Không nên quá phận, Đồng Phương.” Ngữ khí Khoa Lạc Đặc không thể ẩn chứa một chút tức giận.

“Ta không đem vòng cổ cấp cho nữ nhân đó.” Ánh mắt Đồng Phương giống như con mèo nhỏ đang bị bỏ đói đang đối phó với ý đồ cướp đi cá nhỏ trong miệng của nó: “Khoa Lạc Đặc có phải hay không thích nữ nhân đó rồi? Khoa Lạc Đặc cơ hồ cách mỗi một ngày đều đi gặp nữ nhân đó. Đồng Phương chán ghét nàng!”

“Hỗn trưởng!” Khoa Lạc Đặc rống giận: “Người cư nhiên theo dõi ta?”

“Bất quá là ngẫu nhiên...”

“Không cho nói xạo!” Khoa Lạc Đặc đầu vô cùng đau đớn. Y day day đầu, giống như một con sư tử bị chọc tức mà muốn bất tỉnh. Không đúng, vấn đề hỗn tạp lên rồi.

Đáng chết!

Khoa Lạc Đặc tại đại sảnh đi hai vòng, một lần nữa trở lại trước mặt Đồng Phương: “Đem vòng cổ giao ra đây. Nhanh lên một chút, ta không phai nói giỡn, nhanh lên một chút.” Y nghiêm túc đối với Đồng Phương cường điệu.

Đồng Phương quật cường mà ngang cổ: “Vòng cổ này đối với ta cũng rất trọng yếu.”

Khoa Lạc Đặc gật đầu: “Được rồi, xem ra ta thật sự đối với người quá tốt, cho người quên mất bổn phận của mình rồi.”

Thân thủ của y đột nhiên bắt được bả vai của Đồng Phương. Nhưng thân thể của Đồng Phương đã khôi phục, muốn bắt hắn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Hắn linh hoạt mà vọt đến một bên, nhảy đến trên thềm cửa sổ, bảo trì tư thế khom lưng, tùy thời có thể từ cửa sổ nhảy đi.

Lửa giận của Khoa Lạc Đặc, cơ hồ bị hoàn toàn châm lên. “Đồng Phương, nếu người rời đi, vĩnh viễn không nên trở về.” Phần nộ mãnh liệt hạ xuống, từ hàm răng thoát ra âm thanh lạnh lùng khiến cho trái tim người ta băng giá.

Đồng Phương ở trên cửa sổ run lên, hai tròng mắt đen nhánh nhìn chăm chú thật sâu vào Khoa Lạc Đặc.

Vĩnh viễn không trở lại? Vĩnh viễn cũng không quan tâm tới ta?

Khoa Lạc Đặc hướng về phía trước từng bước, Đồng Phương hơi chút giật giật, trên mặt lộ ra ánh mắt giãy dụa. Bất được cơ hội, Khoa Lạc Đặc nhanh chóng tiến lên, đem Đồng Phương từ cửa sổ xuống.

“Ồ..” Bả vai đụng vào sàn nhà lạnh như băng. Giây tiếp theo, Khoa Lạc Đặc ôm lấy Đồng Phương, một cước đá văng cánh cửa phòng ngủ, đem Đồng Phương ném tới trên giường

33. Chương 33

“Nói, vòng cổ giấu đi nơi nào rồi?” Khoa Lạc Đặc đứng ở bên giường, từ trên nhìn xuống hỏi.

Đồng Phương trên giường co dãn thân muốn tránh đi: “Khoa Lạc Đặc cầm vòng cổ, là muốn đem cấp cho nữ nhân đó sao?”

“Hỗn trưởng, ta đang hỏi ngươi, vòng cổ đang ở địa phương nào.”

Lập đi lập lại câu hỏi gây phiền phức không có hiệu quả, Khoa Lạc Đặc khom lưng, xé đi quần áo trên người Đông Phương. Quần áo màu trắng lúc bị cuồng bạo cởi ra mà rơi xuống.

“Chuỗi vòng cổ đó là do ta đưa cho phu nhân.” Ngực Đông Phương hiện ra trong không khí tạo vẻ đơn bạc, môi đã run rẩy nói: “Khoa Lạc Đặc cảm thấy nữ nhân đó so với phu nhân còn quan trọng hơn sao?”

“Câm miệng!” Gầm nhẹ, kéo khóa quần tây. Căn bản không để ý tới thân thể xích lửa đang tỏa ra lửa nóng, thân hìn khổng lồ hướng Đông Phương đè xuống.

Không có trải qua tiền hí, bị người bên trong thô bạo tiến vào giống như bị hung hăng đánh một quyền, Đông Phương phát ra tiếng giấy dựa xé gió.

“Ồ... Âm thanh khóc mơ hồ rất nhỏ hơi thoát ra từ đôi môi liền lập tức bị hàm răng đóng chặt phong bế. Phảng phất giống như kiên trì bảo vệ vật quý giá nào đó, Đông Phương tận lực buông lỏng thân thể, hàm răng trắng nõn cắn môi dưới, chịu không được động tác của Khoa Lạc Đặc.

Loại kiên trì này càng làm cho Khoa Lạc Đặc càng thêm táo bạo. Trong tai truyền đến tiếng cọ xát di chuyển, trong không khí phiêu đảng như rỉ sét, hơn nữa càng càng có dịch chảy xuống. Không cần cúi đầu xem, cũng biết đó không đơn giản chỉ là dịch do hạ thể va chạm cùng niêm mạc tạo ra. Bị thương rồi sao?

“Đáng chết! Không nói ta không để cho ngươi yên. Đừng tưởng rằng ngươi có thể giả bộ đáng thương mà tránh đi, Đông Phương.” Y nâng cằm Đông Phương, buộc hẳn phải lộ ra khuôn mặt chôn thật sâu ở gối đầu.

Đông Phương ở dưới thân gắt gao nhắm mắt lại, lông mi không ngừng rung động, hiển nhiên, hẳn không có giống như quá khứ mà bất tỉnh. Bộ dáng cố nén không phát ra rên rỉ, so với ngày đó khóc cầu xin tha thứ càng làm cho người lo lắng.

“Nói chuyện, ta phải nghe thanh âm của ngươi.” Dùng thân thể tráng kiện chà đạp, giống như thủ đoạn từ xưa phá hư một người giống như búp bê tinh xảo. Khoa Lạc Đặc trái tim bắt đầu cuồng loạn, Đông Phương trầm mặc càng khiến người ta lo lắng thêm.

Cho dù khóc cũng tốt, khóc cầu xin tha thứ đi. Một chút không hề cảnh báo mà xâm nhập, rốt cuộc làm cho Đông Phương chấn động. Lông mi thật dài vẫn run run, giống như hải tử đang trong mộng bị kinh hách mà mở mắt. Nước mắt chảy ra giữa đôi mắt dày đen nhánh.

Nhìn con mèo nhỏ dưới thân phát run, Khoa Lạc Đặc nhìn không được nghĩ muốn hôn lên hai tròng mắt xinh đẹp kia, ôn nhu, chậm rãi, làm hết thảy tất cả các động tác làm cho con mèo nhỏ an tâm.

“Vòng cổ ở đâu? Nói cho ta biết, Đông Phương.” Muốn đem trừng phạt này m chóng chấm dứt, Khoa Lạc Đặc phóng ra âm thanh hòa hoãn: “Ngươi không phải rất nghe lời ta nói sao?”

Nhưng hai tròng mắt xinh đẹp kia, lập tức nhắm lại, lộ ra ý tứ hàm súc không muốn thỏa hiệp.

Khoa Lạc Đặc tâm địa vừa mới nhuyễn xuống, lập tức trở nên lạnh lẽo. Hung khí tàn phá bừa bãi trong thông đạo nhỏ hẹp, đột nhiên gia tăng lực đạo, hung mãnh giống như sài lang trên thảo nguyên đang điên cuồng mà xé thịt con mồi.

“Không...” Rốt cuộc, tiếng khóc từ trong miệng dính vết máu do cắn của Đông Phương thoát ra, suy yếu giống như tiểu động vật đang hấp hối.

“Không cái gì?” Khoa Lạc Đặc chán ghét chuyện mình đem Đông Phương làm vật phát tiết. Y đã có thói quen hôn môi cùng ân ái ôn nhu, cũng có thói quen khi kết hợp nghe tiếng cười ha hả của con mèo nhỏ. “Chịu không được thì nhanh nghe lời, nói cho ta biết vòng cổ ở nơi nào.” Y nhìn không được nói.

Chỉ là thân thể bị Đông Phương khơi mào. Tư tưởng nôn nóng, khiến cho y căn bản không muốn phát tiết dục vọng, lập đi lập lại di chuyển công kích, ngay cả y cũng không cảm thấy khoái trá.

“Khoa Lạc Đặc... Khoa Lạc Đặc sẽ không đối với ta như vậy...” Đông Phương dứt quãng mà phát ra thanh âm đáng thương, hẳn không khóc, thoát nhìn càng giống bản thân đang thôi miên chính mình.

Trái tim Khoa Lạc Đặc giống như bị ai lấy hòn đá hung hăng đập bể, bỗng nhiên bộ dáng đau không chịu được. Y từ chỗ sâu bên trong thân thể Đông Phương đột nhiên rút ra.

“...A...” Con mèo nhỏ phát ra tiếng kêu suy yếu.

Kéo lại khóa kéo, Khoa Lạc Đặc mạnh mẽ xoay người.

“Hôm nay chúng ta nhất định phải giải quyết vấn đề này. Hoặc là người thỏa hiệp, hoặc là ta thỏa hiệp.” Khoa Lạc Đặc nói: “Nếu như người không đồng ý thỏa hiệp, như vậy cứ ở trong phòng này. Ta sẽ không gặp mặt người, vĩnh viễn.”

Nhìn Đông Phương đang nằm ở trên giường liếc mắt một cái, Khoa Lạc Đặc đem cửa phòng đóng lại, ngồi ở trên ghế sa lon ngoài phòng khách.

Cánh cửa lạnh như băng, phẳng phất đã tách ra hai cái thế giới.

Ngửa đầu uống cạn ly rượu mạnh, Khoa Lạc Đặc thất vọng nhìn cửa phòng.

Huyết thống gia tộc đáng chết. Y là người cầm quyền của Ngõa Tây Tư gia tộc, không thể bị hấp dẫn mất đi lý trí – vô luận cái này có hấp dẫn lớn cỡ nào.

Trong phòng rất an tĩnh, một điểm tiếng động cũng không có. Ngất đi rồi sao?

Nhớ tới Đông Phương lúc bị mang về, cả ngày trốn ở trong góc phòng, e sợ khiến cho bất cứ vật gì chú ý. Một cái vuốt ve nhỏ cũng có thể đem hắn từ trong mộng bình tĩnh. Sự tình hôm nay, hết thảy sẽ trở về như trước đi? Tất cả cố gắng, cũng bỗng vô công.

Vòng cổ hỗn trưởng, gia tộc Nặc Cơ chết tiệt, còn có gia gia hỗn trưởng dạy Đông Phương cái gì mà nguyên lý của tiểu đầu.

Rất an tĩnh rồi, nhìn cửa phòng, Khoa Lạc Đặc đột nhiên lo lắng. Con mèo nhỏ ở bên trong làm gì? Hoặc là, hắn đã từ cửa sổ trong phòng ngủ chạy trốn?

Chạy trốn? Nếu như hắn chạy trốn... Khoa Lạc Đặc nghiêng răng nghiêng lợi mà nghĩ tới tất cả hành phạt làm cho con mèo nhỏ cũng không dám chạy trốn.

Tựa hồ sợ hãi suy nghĩ trở thành sự thật, y đứng hên, ý định đến trong phòng nhìn. Nếu dám can đảm chạy trốn...

Trong nháy mắt tay đụng tới cánh cửa, một tiếng khóc thê lương đột nhiên truyền ra, đêm đêm đen an tĩnh đột nhiên bộc phát, như vẽ lên một cảnh thất thổ kinh hoàng.

“Khoa Lạc Đặc! Khoa Lạc Đặc! Khoa Lạc Đặc!” Bên kia cánh cửa truyền đến thanh âm bén nhọn, phẳng phất có người dùng móng tay liều mạng mà cào cánh cửa: “Khoa Lạc Đặc! Không nên bỏ ta! Khoa Lạc Đặc...”

Đông Phương dùng khí lực toàn thân khóc kêu. Từ khi hắn dùng biểu hiện không lên tiếng thỏa hiệp hồi này, rất khó tưởng tượng bây giờ lại sợ hãi khóc.

“Khoa Lạc Đặc! Không nên bỏ ta... Ô... Không nên bỏ ta...” Tiếng khóc giống như dao chém đôi thần kinh Khoa Lạc Đặc.

Y không chút do dự mở ra cửa phòng, đem Đông Phương phía sau cánh cửa ôm vào trong ngực.

“Khoa Lạc Đặc... Ô ô...” Đông Phương đem đầu chui vào trước ngực Khoa Lạc Đặc, lớn tiếng mà khóc.

Khoa Lạc Đặc chụp lưng hắn, vuốt ve đầu hắn. “Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc.”

“Không nên bỏ ta.”

Khoa Lạc Đặc tận lực nghiêm mặt: “Vây vòng cổ đâu?”

Tiểu đầu trong lòng, lập tức buông xuống.

“Còn đang ngoan cố sao?” Dem Đông Phương đẩy khỏi ngực, đối lấy càng thêm dùng sức mà ôm. Ngón tay mảnh khảnh của Đông Phương dùng sức cào tay áo Khoa Lạc Đặc mà trắng bệch.

“Không! Không nên bỏ ta!” Đông Phương khóc khóc hề hề nói: “Nơi đó bảo an quá lợi hại, ta thời gian không đủ, chỉ đem vòng cổ di chuyển vị trí một chút, đem vật nọ cất ở phía sau bức tranh thứ ba trên tường.”

Gian nan bức cung. Khoa Lạc Đặc rút cuộc thở dài một hơi, biểu hiện mặt bình tĩnh: “Ta không cho phép tái phát hiện làm chuyện như vậy, biết không? Nếu không, ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ ta ôm ngươi.”

“Không nên...” Đông Phương cố gắng đem khoảng cách của chính mình cùng Khoa Lạc Đặc biến thành không, không ngừng dán chặt trong ngực Khoa Lạc Đặc.

“Không nên cho ta nghe nói một chút.” Khi cúi đầu đánh giá, mới phát hiện trên người Đông Phương có một chỗ vết thương xanh tím. Khoa Lạc Đặc ôm lấy Đông Phương phóng tới bên giường, mở ra bắp đùi trắng nõn. Nhan sắc màu đỏ, cơ hồ bao trùm da thịt bên trong sườn.

“A...”

Khoa Lạc Đặc cau mày, lấy tay nhẹ nhàng đụng vào cửa.

“Đau không?”

“Khoa Lạc Đặc ...”

“Làm gì?”

Đông Phương gian nan quay đầu: “Hôn ta.”

“Cái gì?” Mặt mày nhăn lợi hại hơn.

Con mèo nhỏ lộ ra thần thái năn nỉ: “Khoa Lạc Đặc không bao giờ hôn ta nữa rồi sao? Ta cũng không dám rồi, không nên bỏ ta một mình.”

“Bây giờ hẳn là trước chữa vết thương, ngươi này con mèo nhỏ không biết chuyện nặng nhẹ cấp bách.” Khoa Lạc Đặc lắc đầu, khom lưng cho hẳn một cái hôn ôn nhu.

“Còn muốn.”

“Ngươi còn chảy máu, nhanh lên một chút chữa trị.”

“Ta còn muốn ngươi hôn, cầu ngươi.”

“...Được rồi.”

Thở dốc rất nhỏ, trong phòng tràn ngập sắc vị.

“Đau quá... Ô...”

“Nói ngươi không được cử động, sau này không cho tùy ý như vậy.”

“Tái hôn một chút là tốt rồi...”

“Cuối cùng một chút, tốt lắm, không được nhúc nhích, ta phải giúp ngươi băng bó vết thương.”

“Khoa Lạc Đặc...”

“Cái gì?”

“Ta sau này sẽ nghe lời.”

“Rất cuộc học được thông minh rồi.”

“Nhưng là Khoa Lạc Đặc cũng không được bỏ ta xuống.”

Bên môi Khoa Lạc Đặc không nhịn được nổi lên mỉm cười thần nhiên. Y cúi người, nhìn hai tròng mắt bất an như con mèo nhỏ của Đông Phương: “Nếu không tái chọc giận ta, ta sẽ không bỏ ngươi.”

Y cúi đầu, cho Đông Phương một cái hôn hứa hẹn.

34. Chương 34

Cách ngày, Khoa Lạc Đặc đến thăm viếng bái phỏng người cầm quyền của Nặc Cơ gia tộc. Giữa tứ đại gia tộc, có hai nhà đang tập trung hỏa lực đối phó Khoa Lạc Đặc, mà Trọng Quan vừa mới tiếp chiêu Ngõa Tây Tư gia tộc vì phòng ngừa Khoa Lạc Đặc sẽ có một ngày đoạt lại quyền lợi, đã toàn lực đuổi giết Khoa Lạc Đặc.

Thời khắc như vậy, Mông Đặc phu nhân là người cầm quyền Nặc Cơ gia tộc lại lấy thái độ bình tĩnh xem tình thế trọng yếu nhất. Bởi vậy, Khoa Lạc Đặc vẫn cẩn cẩn dực dực cùng Mông Đặc phu nhân bảo trì gặp gỡ bí ẩn.

“Buổi sáng tốt lành, Mông Đặc phu nhân.” Khoa Lạc Đặc ngồi trong phòng tư nhân nhàn nhã nghỉ ngơi xem xét một chút tiếng bước chân, xoay người lộ ra tươi cười: “Vòng cổ xinh đẹp, hẳn phải mang trên chiếc cổ xinh đẹp.”

Mông Đặc phu nhân mặc một bộ quần ống ngắn, dưới cằm lộ ra vòng cổ tràn đầy hấp dẫn khiến Mông Đặc phu nhân càng lộ ra khí chất cao ngạo. “Khoa Lạc Đặc, cảm ơn điện thoại tối hôm qua của ngươi.”

Mông Đặc phu nhân ngồi xuống bắt chuyện cùng Khoa Lạc Đặc, người hầu lạnh tay lẹ chân dâng trà lên, lặng yên không một tiếng động mà rời đi. “Ta còn tưởng rằng đã bị trộm rồi, kết quả chỉ là thay đổi chút địa điểm. Ngươi nhất định biết sự tình trong đó đi.”

“Một chút chuyện cũ nhỏ mà thôi.”

“Ta đối với chuyện cũ này rất có hứng thú.”

Khoa Lạc Đặc mỉm cười một chút: “Ta vừa vặn nhận thức được một tiểu thâu có đạo hạnh bất hảo, xin mời phu nhân tha thứ cho hành vi vô lễ của hắn.”

“Nhất định là người phi thường đáng yêu.” Mông Đặc phu nhân khoe miệng dương lên: “Ta có thấy một chút không? Hãy mời hắn đến đây ăn bữa cơm tối.”

“Phu nhân thân ái, này thật sự là vinh hạnh. Nhưng bây giờ tạm thời không thể, qua một đoạn thời gian đi.”

“Không, phải bây giờ. Ta chờ.” Mông Đặc phu nhân có phong vận của phụ nữ trung niên, giống như tư thái của quý tộc phu nhân nhàn nhã tại thư phòng đọc sách, mà khi hai tròng mắt dài nhỏ của nàng lẳng lẳng nhìn chăm chăm người khác, lại hiển lộ một loại kiên nghị không ai dám chạm tới. Bây giờ, nàng chính là dùng ánh mắt này nhìn Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc dừng trệ tươi cười trong chốc lát: “Mông Đặc phu nhân, Đông Phương bây giờ không thể gặp bất luận kẻ nào.”

“Thật sự?” Nàng nhẹ nhàng đáp lại, quỳ đầu nhìn kỹ bộ trà cụ, trầm ngâm chỉ chốc lát: “Khoa Lạc Đặc, có một việc, ngươi vẫn không hỏi ta.”

“Tại sao Nặc Cơ gia tộc luôn luôn giữ vị trí trung lập đột nhiên đối với người tiền nhiệm cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc đang có xu thế yếu đi toàn lực ủng hộ?” Khoa Lạc Đặc trong nháy mắt hiện lên tia châm chọc: “Vì Đông Phương?”

“Trừ cái này ra, còn có thể vì cái gì?” Mông Đặc phu nhân thay đổi tư thế ngồi ưu nhã: “Mọi người vốn là đều muốn Đông Phương, đúng không?”

“Không chỉ có vốn là.”

“Ta cùng Đẳng Tân bọn họ bất đồng. Người cầm quyền của Ngõa Tây Tư là ai trước mắt cùng ta không quan hệ, ta vốn là muốn gần Đông Phương.”

Khoa Lạc Đặc loay hoay chén trà tinh xảo trong tay, cẩn thận quan sát hoa văn ở trên, một bên chậm rãi đáp lại yêu cầu của Mông Đặc phu nhân: “Phu nhân muốn lấy vật quý giá nhất của ta.”

“Sự trợ giúp của Nặc Cơ gia tộc cũng rất quý giá, nhất là bây giờ.” Trong giọng nói của Mông Đặc phu nhân nghe không thấy một tia uy hiếp gì, mặc dù nàng quả thật là đang uy hiếp.

“Phu nhân.” Khoa Lạc Đặc buông chén trà trong tay, nhìn Mông Đặc phu nhân: “Bây giờ thật là thời cơ tốt nhất?”

“Uh?”

“Chủ mưu lâu như vậy, phu nhân rốt cục đưa ra yêu cầu muốn Đông Phương. Có thể thấy được chuyện đã đến lúc bất lợi với ta, ta không cách nào vào lúc này cự tuyệt phu nhân bất cứ yêu cầu gì, đúng không?”

Mông Đặc phu nhân khéo môi hiện lên một tia mỉm cười thưởng thức: “Cùng người thông minh quan hệ thực làm cho người ta thoải mái. Không sai, ta một mực chờ đợi thời cơ.”

“Tại sao muốn Đông Phương?”

Thời gian đột nhiên dừng trệ trong chốc lát. Mông Đặc phu nhân vững vàng nhìn Khoa Lạc Đặc một hồi, mới lộ ra một lần nữa vẻ mặt tự tại: “Đông Phương... Luôn luôn là mẫu thân đi.”

“Mẫu thân?” Khoa Lạc Đặc cười như không cười, đem hai tay gối lên cái ót, hướng sát tới phía sau ghế salon, dùng khẩu khí châm biếm nói: “Đông Phương bị mẫu thân vứt bỏ trong cô nhi viện. Lúc kia, đại khái là lúc thời điểm máu chốt phu nhân đang tranh đoạt quyền nắm giữ Nặc Cơ gia tộc đi?”

“Người vì Đông Phương trách cứ ta sao?” Mông Đặc phu nhân cười khổ: “Lúc ấy, ta không cách nào giữ an toàn cho chính mình, bảo vệ huyết mạch của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc. Khoa Lạc Đặc, xem ra người đối với chuyện này không có một chút kinh ngạc.”

“Không có gì đáng kinh ngạc. Phụ thân Đông Phương năm đó cùng mấy người tiểu thư đại gia tộc lui tới thường xuyên, mẫu thân của Đông Phương rất thể là tiểu thư của đại gia tộc.” Khoa Lạc Đặc lạnh nhạt nói: “Hơn nữa, từ khi biết được thân thế của Đông Phương, ta đã bắt tay vào điều tra mẫu thân của hắn, Mông Đặc phu nhân đối với điều tra của ta luôn làm ra đủ loại bề cong, rất dễ dàng khiến người khác sinh nghi.”

“Như vậy, người là đã sớm biết?”

Khoa Lạc Đặc lắc đầu: “Không có chứng cứ xác thực.”

Mông Đặc phu nhân hướng lên nhìn Khoa Lạc Đặc: “Khoa Lạc Đặc, đem hài tử của ta trả lại cho ta. Đông Phương tới lúc biết mẫu thân, mà người, phải trợ giúp ta.”

“Không.”

“Khoa Lạc Đặc?”

“Đông Phương không có mẫu thân.” Khoa Lạc Đặc đột nhiên đứng lên, bóng của thân hình nghiêng dưới ánh mặt chiếu vào cửa sổ có vẻ phá lệ cao lớn. Y cứ nhìn xuống Mông Đặc phu nhân: “Đông Phương chỉ có một thân nhân, chính là ta.” Y lạnh lùng nhìn Mông Đặc phu nhân, cầm lấy áo khoác hướng ngoài cửa ngang nhiên đi đến.

“Khoa Lạc Đặc” Phía sau truyền đến thanh âm độ ẩm giảm xuống của Mông Đặc phu nhân, nàng đã thu hồi mẫu tính của mình, lộ ra uy nghiêm cùng cảm giác áp bách của người cầm quyền: “Hài tử của ta, nhất định phải trở lại bên người của ta. Vì điểm này, ta sẽ cân nhắc chuyện chính mình làm.”

“Làm cho ta cùng với Đằng Tân, Khải Thân lưỡng bại câu thương, từ đó lấy được lợi? Phu nhân đương nhiên có thể điều khiển quyền lợi trong tay, nhưng ta muốn nhắc phu nhân...” Khoa Lạc Đặc xoay người, mỉm cười nói: “Vô luận kết quả như thế nào, Đông Phương luôn thuộc về một người, chính là ta. Cùng với âm mưu này, quyền lợi, địa vị, tiền tài, cũng không quan hệ.”

Y đối với Mông Đặc phu nhân khề cúi đầu, tiêu sái mà rời đi. Nội tâm của Khoa Lạc Đặc cũng không phải giống như biểu hiện bên ngoài tiêu sái như vậy, y vội vã trở về chỗ ở.

Đông Phương tại cửa sổ nhìn thấy xe của Khoa Lạc Đặc trở về, cao hứng mà chạy đến. “Khoa Lạc Đặc, Khoa Lạc Đặc.” Phát hiện sắc mặt của Khoa Lạc Đặc không đúng, Đông Phương lập tức cần cần dục dục nói: “Xảy ra chuyện gì?” Hắn một bên hỏi thăm, một bên chuyển suy nghĩ, suy tư chính mình có hay không lại làm chuyện xấu gì mà bị phát hiện rồi.

“Đông Phương, chúng ta lập tức đổi chỗ ở.” Khoa Lạc Đặc ôm Đông Phương một chút, vừa vỗ cái mông hắn: “Nhanh, lập tức trở về phòng thu thập đồ đạc.”

“Đổi chỗ ở? Hảo.” Đông Phương thân là đạo tặc, sớm đã có thói quen với cuộc sống trốn đông trốn tây, tự động tự giác đi thu thập đồ đạc.

Khoa Lạc Đặc xoay người hỏi thuộc hạ bên người: “Nhạc Hình Cung ở đâu?”

“Trong vòng năm phút nữa sẽ trở về.”

Khoa Lạc Đặc gật đầu. Nhạc Hình Cung quả nhiên trong vòng năm phút trở về. Hắn khi đến, lập tức bị Khoa Lạc Đặc gọi vào thư phòng.

“Nặc Cơ gia tộc?”

“Đã bắt đầu xé màn rồi.” Khoa Lạc Đặc cười khở: “Nguyên nghĩ muốn tái trì hoãn một hai tháng Mông Đặc phu nhân mới có thể mở miệng, khi chúng ta đã âm thầm bố trí thỏa đáng, cũng không cần bận khoản động tác của Nặc Cơ gia tộc.”

“Uh, Đông Phương tùy tiện hành động, cũng làm cho Mông Đặc phu nhân cũng kiềm chế không mẩu tử chi tâm.”

Mặc dù không có chứng cứ xác thực, Khoa Lạc Đặc sớm chỉ biết Đông Phương cùng Nặc Cơ gia tộc có quan hệ. Dựa vào điểm này, y mới dám khẳng định sự kiện lần này, Mông Đặc phu nhân sẽ trợ giúp y. Chỉ cần trợ giúp của Nặc Nộ gia tộc vượt qua cửa ải khó, sự tình phía sau là tốt rồi. Không nghĩ tới quá sớm cùng Nặc Nộ tộc quan hệ vỡ tan.

Tình huống bất ngờ trước mắt này, ngay cả người tự tin tràn đầy như Khoa Lạc Đặc cũng bắt đầu đau đầu, nhíu mày nói: “Thật muốn đem Đông Phương đưa lại đây đánh cho một trận, nhìn hắn gây ra cái gì phiền toái?”

Nhạc Hình Cung cũng đem lực chú ý tập trung tới thực tế, trầm tư nói: “Mông Đặc phu nhân cho rằng nếu thiếu gia không chịu cùng nàng giao dịch, cũng sẽ tại thời cơ thích hợp ra tay đoạt Đông Phương trở về đi. Nói như vậy, chúng ta tình thế không ổn.”

“Không sai. Chúng ta có bao nhiêu thời gian chuẩn bị phản kích?”

“Ít nhất năm ngày.”

“Khi ba nhà liên thủ đả kích xuống, năm năm ngày cơ hồ không có khả năng.” Khoa Lạc Đặc ngồi xuống suy tư.

“Nếu như sớm phản kích...”

“Không thể.” Khoa Lạc Đặc từ chối: “Thời cơ chưa tới, sớm chỉ có thể thất bại, chúng ta vĩnh viễn cũng không có ngày xoay người.”

Nhạc Hình Cung trầm ngâm một hồi, thử thăm dò hỏi: “Nếu như tạm thời đem Đông Phương giao cho Mông Đặc phu nhân, hắn là không có bất cứ tổn thương gì đi?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Nhạc Hình Cung lập tức hối hận hỏi một vấn đề không khôn ngoan. Độ ẩm trong phòng phảng phất như giảm đi vài độ, Khoa Lạc Đặc yên lặng ngồi.

“Nhạc Hình Cung, ta tái tha cho một lần. Ta sẽ không đem Đông Phương giao cho bất luận kẻ nào, vô luận hắn như thế nào.” Khoa Lạc Đặc nói ra từng chữ: “Hiểu chưa?”

“Rõ ràng.”

“Cứ như vậy, chuyển đổi nơi. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta tạm thời tránh né giáp công của tam đại gia tộc trong năm ngày. Mặc dù rất khó, nhưng đây là biện pháp duy nhất.” Khoa Lạc Đặc quyết định lưu loát nói ra, thở một hơi, đứng lên.

“Ta bây giờ đi xử lý.” Nhạc Hình Cung hướng phòng khách đi đến.

“Nhạc Hình Cung.” Khoa Lạc Đặc gọi Nhạc Hình Cung lại: “Nếu như một người phụ nữ nằm đó vì quyền lợi mà vứt bỏ hài bỏ tử của chính mình, như vậy sau này, nàng khi áp lực sẽ lại vứt bỏ hẳn. Ta, sẽ không vứt bỏ Đông Phương.”

35. Chương 35

Địa điểm ở tạm từ biệt thự u tĩnh xinh đẹp nhanh chóng chuyển dời đến một tầng hầm ngầm ở đoạn đường nhiều người, từ nay về sau có thể thấy được tình cảm của Khoa Lạc Đặc đã dần dần không ổn. Khoa Lạc Đặc cùng Nhạc Hình Cung cũng phi thường rõ ràng tương lai năm ngày cũng không dễ dàng vượt qua, bây giờ là lúc thực lực của bọn họ yếu ớt nhất, cho dù trong vòng một phút đồng hồ có người vào được, cơ thương cầm trong tay của bọn họ một lần nữa bị mất đi sạch sẽ. Hành tung tiết lộ mà nói, người tiền nhiệm cầm quyền của Ngõa Tây Tư gia tộc vô cùng khả năng phát hiện ở đầu đường dơ bẩn ngã lẩn.

“Chuẩn bị tốt rồi sao?”

Nhạc Hình Cung không thể nào nắm chắc mà cau mày: “Ta có điểm lo lắng, bên trong gia tộc bắt đầu do dự, sợ rằng lúc động thủ...”

Vóc người của Khoa Lạc Đặc cao ngất tại tầng hầm càng thêm cao lớn. Y dùng tay nhẹ nhàng vuốt vách tường. Không thể cả đời đứng ở địa phương như vậy.

“Ta rõ ràng, Nặc Cơ gia tộc chuyển hướng có thể hướng tới tình thế phương hướng phát triển của chúng ta bất lợi.” Khoa Lạc Đặc buông lỏng mi rồi rầm, lộ ra ý cười nhợt nhạt: “Xem ra vừa phản công vừa đối phó với Đằng Tân cùng Khải Thân vốn là khả năng không lớn rồi.”

“Ít nhất chúng ta có thể nhiễu loạn hai nhà bọn họ, còn có...” Nhạc Hình Cung tỉnh táo nói: “Đem phản đồ bên trong Ngõa Tây Tư gia tộc rửa sạch.”

Khoa Lạc Đặc gật đầu: “Không sai, tổn thất vốn chưa là cái gì.”

Hai người xem liếc mắt một cái, nhưng lại rất rõ ràng thấy được thất vọng của lẫn nhau. Trên thực tế, kế hoạch lần này của Khoa Lạc Đặc thật nguy hiểm, chỉ cần người nào có thể đánh hơi xấu, cục diện sẽ bị lửa thiêu đi. Người bình thường đang ở cao vị bình thường sẽ không dùng phương thức này.

36. Chương 36

Gió đêm run kịch liệt. Một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn quỷ mị mang theo hoảng sợ khó có thể hình dung mà bỏ chạy. Mồ hôi đọng lại trên khuôn mặt tuần mỹ của Đông Phương, hiện lên vẻ nao núng dưới ánh đèn đường. Hắn thở phì phò, lạnh lợi mà khom tiến vào một ám đạo. Lúc rạng sáng, xa xa có tiếng chó sủa làm cho hắn đột nhiên dừng bước, cảnh giác mà dán sát trên tường.

“Khoa Lạc Đặc...” Hắn thấp giọng gọi, làm cho thanh âm bất an truyền đi trong gió. Có người theo dõi hay không? Vận dụng tất cả trực giác, không hề khiến cho hắn buông lỏng, ngược lại càng thêm khẩn trương. Sự yên lặng chính là cất giấu mùi nguy hiểm, Đông Phương thậm chí nổi lên cảm giác muốn khóc. Trời biết hắn có bao nhiêu sợ hãi. Vốn là muốn từ xa nhìn mục tiêu một cái mà thôi.

Khoa Lạc Đặc mạnh mẽ trông coi hắn, như thế nào biết hắn có tâm tình? Khi thuộc hạ của Khoa Lạc Đặc bị Đông Phương làm cho hôn mê, Đông Phương không biết mình sai chỗ nào. Hưng phấn mà lên vào phủ đệ của Nặc Cơ phu nhân, bằng kinh nghiệm lần trước trộm vòng cổ, xảo diệu mà ẩn thân trong thư phòng cùng ngày xưa trộm cắp kích thích hoàn toàn bất đồng, một cỗ cảm động nhộn nhạo trong ***g ngực của Đông Phương.

Hắn ý định tuân thủ hứa hẹn trong lòng đối với Khoa Lạc Đặc, chỉ nhìn người một cái liền vô thanh vô tức mà đi. Mà khi hắn nhìn thấy sau khi khiển trách quản gia đi vào thư phòng, mẫu tử tình thâm tựa hồ làm cho linh hồn hắn gặp phải chấn động.

Nặc Cơ phu nhân, quý phu nhân ưu nhã kia. Đông Phương từng hai lần theo dõi Khoa Lạc Đặc gặp qua, lúc ấy ngọn lửa ghen ghét làm cho hắn không nghĩ được gì. Hôm nay, Đông Phương mới phát hiện trên

người nàng mới có biết bao nhiêu khí chất đặc biệt. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, nhưng Đông Phương bị u buồn của nàng phát ra hấp dẫn. Trực giác cho hắn biết đây là do tưởng niệm mà u buồn, mà đây là loại tưởng niệm của mẫu thân đối với con mình.

Nếu như mục mục nhìn thấy mình, sẽ có vẻ mặt gì? Trong lòng hắn dâng lên cực độ hiếu kỳ. Đông Phương không cách nào đè nén mà nghĩ tới. Nếu đột nhiên đi ra... Tưởng tượng tới ảm áp như nước lan tỏa khắp nơi, Đông Phương nhớ tới cái ôm cường tráng hữu lực của Khoa Lạc Đặc, cảm giác an toàn lạ thường, không biết trong lòng mục mục có tìm được không?

Ở phía sau, Nặc Cơ phu nhân đột nhiên đứng lên, mặt hướng tới địa phương Đông Phương ẩn núp. “Đông Phương...” Quý phu nhân nhẹ giọng gọi.

Đông Phương ngây cả người, chỉ chốc lát hắn liền hiểu được, Nặc Cơ phu nhân không có phát hiện, nàng không phát hiện ra trong phòng có người mà chỉ là tưởng niệm mà thấp giọng gọi ra tên con mình. Vì vậy hắn cũng không nhìn được, đột nhiên hiện thân.

“Mụ mụ...” Thanh âm thanh thúy mang theo run rẩy, hắn giống nai con vất vả mới tìm được đường về nhà, nhào vào trong lòng Nặc Cơ phu nhân.

“A, Thượng Đế a!” Nặc Cơ phu nhân rên rỉ, lông mi rung động mà buông xuống. Thân hình ảm áp dạt dào thân mật mà dựa vào trên người, thân hình hoàn mỹ đang giống hải tử làm nũng mà dựa sát vào.

“Mụ mụ.”

“A, Thượng Đế a, đúng là Thượng Đế của ta a.” Nặc Cơ phu nhân lắc đầu, không ngừng tha cho bản thân, không muốn đụng tới ảo giác trước mặt.

Ngẩng đầu, tầm mắt tiếp xúc khuôn mặt bởi vì kích động mà trắng bệch, trực giác nói cho Đông Phương, Nặc Cơ phu nhân tuyệt đối là mẫu thân của chính mình. Hắn dùng hai tròng mắt sáng ngời sung sướng mà nhìn Nặc Cơ phu nhân: “Ta là Đông Phương, mục mục.”

Thân thể của Nặc Cơ phu nhân tựa hồ không cách nào thừa nhận đả kích như vậy, nàng ôm Đông Phương lui về sau hai bước, ngã ở trên lưng ghế sau người.

“Hải tử của ta...” Cách thật lâu, Đông Phương nghe thấy trên đầu truyền đến giọng nữ nhu hòa dễ nghe. Nặc Cơ phu nhân dùng lực nhẹ nhàng mà ôn nhu vuốt ve tóc của hắn, dùng âm thanh cảm tạ giống như khóc: “Thượng Đế a, hải tử của ta đã trở về.”

Nàng làm cho Đông Phương đứng lên, nhìn thật sâu khuôn mặt tuấn mỹ cùng thân hình thon dài. Năm đó đứa nhỏ gầy chỉ bằng hai bàn tay người, nay đã lớn lên thành người, mỗi một chỗ đều được Thượng Đế ban ơn mà hoàn mỹ.

“Mụ mụ, ta thật sự rất cao hứng.” Đông Phương dụi mắt giống như hải tử nói: “Khi ta biết việc này, ta quả thực cao hứng muốn phát điên, Khoa Lạc Đặc không cho ta lại đây, hắn...” Bỏ qua đề phòng đối với ngoại nhân từ nhỏ dưỡng thành, hắn hận không thể đem tất cả chuyện tình nói ra.

“Khoa Lạc Đặc?” Nặc Cơ phu nhân thấp giọng lập lại một tiếng. Khoa Lạc Đặc, người giữ lấy Đông Phương của nàng, là một cường thế nam nhân hiểu được uy hiếp. Nàng dùng hai tròng mắt, nhớ về lúc gặp nhau, tiếp xúc với sự thật.

“Uh, Khoa Lạc Đặc...”

“Đông Phương, hải tử của ta, ngồi vào bên người ta.” Nàng nắm lấy tay của Đông Phương, chậm rãi vuốt ve cốt nhục của nàng: “Người cùng Khoa Lạc Đặc ở chung có được không?”

“Tốt lắm. Nhưng là chúng ta đang bị khổ sở vì đuổi bắt của hai tên vô lại.” Khoa Lạc Đặc không có ở trước mặt, Đông Phương với hai tên kia can đảm nhắc tới cũng không có, không có cảnh giác nhìn về phía Nặc Cơ phu nhân yêu cầu bảo vệ: “Mụ mụ, Đông Phương bị người xấu khi dễ, mục mục phải trợ giúp Khoa Lạc Đặc đối phó với bọn họ a.” Hắn chỉ lo lấy quyền lợi là con, mà quên rằng mẫu thân hắn mặt khác còn có thân phận quan trọng hơn.

“Trợ giúp Khoa Lạc Đặc?” Nặc Cơ phu nhân mỉm cười.

“Bởi vì thế lực của bọn họ rất đáng sợ, cho nên trước mắt ngay cả Khoa Lạc đặc đều phải tránh ra mũi nhọn của bọn họ.” Đông Phương bởi vì muốn làm sáng tỏ mà hai tròng mắt không chứa một điểm tạp chất, trong mắt mẫu thân hắn chung quy hoàn mỹ. Nặc Cơ phu nhân cười yếu ớt lộ ra lúm đồng tiền, từ ái mà sửa sang lại bên ngoài cho hắn.

Thống khoái mà phát tiết vui sướng của chính mình, Đông Phương mới nhớ đến vấn đề đau đầu: “Lúc ta trở về giải thích với Khoa Lạc Đặc sao đây? Hắn nhất định giận dữ.” Nhớ tới mặt đen của Khoa Lạc Đặc, Đông Phương ngịch ngợm cũng đánh một cái rùng mình.

“Trở về?”

“Uh, ta đã đáp ứng, chỉ cần thấy mẹ mẹ liền lập tức trở về.” Đông Phương nhú mày: “Nếu như không quay về, hắn càng tức giận.”

Nặc Cơ phu nhân cất giấu ánh mắt: “Người phải đi về?”

“Đương nhiên.” Hắn trong lòng không nghĩ rời đi Khoa Lạc đặc, môi khẽ vênh lên: “Mẹ mẹ cùng ta trở về đi.”

“Có thể.” Nặc Cơ phu nhân lo lắng: “Bất quá, ta muốn bắt tay làm chuyện tốt. Chờ ta một chút, hảo không?”

“Hảo!” Nhìn Nặc Cơ phu nhân rời đi, Đông Phương nhàm chán mà đánh một cái ngáp. Chuyện hắn không thích nhất chính là không có gì làm. Không tới một hồi, hai tròng mắt đen nhánh bắt đầu chuyển động. Đứng dậy, con mèo nhỏ vô thanh vô tức mà đi tới trước bức tranh của thư phòng. Hắn nhớ tới lần trước trộm vòng cổ, nếu như không có bị Khoa Lạc Đặc lấy về hắn là nằm ở phía sau bảo hiểm của bức tranh này đi.

“Người hay không hoài nghi quyết định của ta?” Khoa Lạc Đặc hỏi: “Quyết định không chịu đem Đông Phương giao cho mẫu thân của hắn.”

Nhạc Hình Cung ngẩng đầu lên: “Ta luôn đối với quyết định của thiếu gia không chút nghi ngờ. Nhưng Mông Đặc phu nhân thủ đoạn không thể xem thường, năng có lẽ so với hai thiếu gia nhà kia còn điên cuồng hơn.”

Khoa Lạc Đặc ha hả nở nụ cười: “Đông Phương thật sự là họa thủy, ta chẳng những muốn cùng Đằng Tân Khải Thân tranh, còn muốn cùng mẫu thân của hắn tranh, không biết tương lai còn phải cùng ai tranh.”

“Thiếu gia cảm thấy không nhin được sao?”

“Không, đây là một loại vinh quang.” Khoa Lạc Đặc lộ ra tươi cười tự hào thỏa mãn: “Ta thích như vậy, bảo vệ hắn, không cho ai tới gần.”

Nhạc Hình Cung sau thương nghị vội vã rời đi, Khoa Lạc Đặc không thích hợp để xuất môn, chỉ lưu lại xem Nhạc Hình Cung đem tư liệu đến. Cúi đầu chuyên tâm một hồi, khóe mắt phát hiện có vật thể lặng lẽ tới gần.

Đông Phương từ góc cửa chắn chắn mà nhích lại gần. “Khoa Lạc Đặc.”

Khoa Lạc Đặc không có ngẩng đầu, thân thủ vồ vồ thất lưỡng Đông Phương. Đông Phương trái lại ngồi xuống, ở một bên nhìn bộ dáng làm việc của Khoa Lạc Đặc.

“Khoa Lạc Đặc...” Đông Phương nhẹ nhàng kêu, thanh âm mang theo do dự không quyết.

Khoa Lạc Đặc buông tư liệu trong tay: “Cảm giác buồn bức rồi? Đông Phương, ta nói rồi, bây giờ tuyệt đối không thể đi ra ngoài.”

Đông Phương cúi đầu, đem mi thanh tú khởi lên.

“Làm sao vậy?” Khoa Lạc Đặc rốt cục phát giác Đông Phương dị thường, y cho Đông Phương bò lên đùi của mình ngồi xuống: “Muốn cùng ta nói cái gì?”

Đông Phương tựa hồ có điểm sợ hãi, điều tra xem xét Khoa Lạc Đặc một cái, cẩn thận hỏi: “Khoa Lạc Đặc, ta có mẹ mẹ sao?”

Khoa Lạc Đặc cả người chấn động. “Người nói cái gì?” Trong thanh âm của Khoa Lạc Đặc không phát giác mang theo khẩn trương cùng nghiêm khắc: “Người nào nói cho người? Người trộm nghe ta cùng Nhạc Hình Cung nói chuyện?”

Đông Phương sớm đoán được vấn đề này sẽ làm cho Khoa Lạc Đặc tức giận, khiếp đảm mà nhìn Khoa Lạc Đặc liếc mắt một cái, vừa lại đem đầu buông xuống. “Vốn là Mông Đặc phu nhân của Nặc Cơ gia tộc?”

Khoa Lạc Đặc hiển nhiên rất tức giận, y lạnh lùng nói: “Người không phải cũng nghe thấy được sao?”

“Nàng giống như Mã Thụy phu nhân sao?”

“Có lẽ so với Mã Thụy phu nhân rất tốt. Người nghĩ muốn trở lại bên người mù mù sao?” Khoa Lạc Đặc đem từ trên đùi duỗi xuống: “Như vậy đi thôi.”

Đông Phương phản xạ mà ôm Khoa Lạc Đặc: “Không có, ta cũng không nói phải đi về.”

Bị Đông Phương ý lại thật sâu làm cho tâm tình Khoa Lạc Đặc hòa hoãn, y thu hồi thái độ lạnh lùng. Nhìn chằm chằm Đông Phương trong chốc lát, Khoa Lạc Đặc hồi phục ôn nhu ngày thường, đem Đông Phương một lần nữa kéo tới bên người, cắn lỗ tai Đông Phương hỏi: “Đông Phương, nói cho ta biết, người muốn gặp mù mù của người sao?”

Đông Phương bị làm khó nhứ mày.

“Nói cho ta biết.” Khoa Lạc Đặc ôn nhu nói: “Người không phải cái gì cũng không dấu diếm ta sao? Nếu như người muốn gặp, ta có thể mang người đi.”

“Thật sự?” Đông Phương hoài nghi mà nghiêng đầu.

“Người muốn gặp?”

Đông Phương trầm ngâm, mím môi hướng Khoa Lạc Đặc gật đầu: “Uh.”

“Quả nhiên như thế.” Sắc mặt của Khoa Lạc Đặc, từ ôn nhu đảo mắt biến thành lãnh liệt, cánh tay ôm Đông Phương cũng đột nhiên trở nên cứng rắn.

Đông Phương lại càng hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ánh mắt vô tội: “Khoa Lạc Đặc, người không nghĩ ta nhìn, ta nhân tiện...”

“Ta rất rõ ràng người rồi.” Khoa Lạc Đặc mỉm cười mang theo khí tức nguy hiểm: “Cho dù bằng miệng đáp ứng không đi tới tìm, một khi ta không có ở đây tâm lý sẽ ngứa, khi đó người sẽ không biết có hậu quả gì mà chạy đi.” Y vừa nói, một bên đem Đông Phương kéo vào trong phòng. “Lên giường nằm.” Y chỉ vào giường.

Đông Phương giống như con mèo nhỏ bị chấn kinh mà lui đến góc giường, hai tròng mắt nhìn Khoa Lạc Đặc đang tìm trong rương đồ vật gì đó, dự cảm điềm xấu hiện lên. “Khoa Lạc Đặc, người đang tìm cái gì?”

Khoa Lạc Đặc trở mình, tựa hồ đã tìm được vật muốn tìm. “Đông Phương, nằm xuống.” Khoa Lạc Đặc xoay người đi tới bên giường, cầm trong tay một cây tiêm.

Đông Phương nhìn vật Khoa Lạc Đặc cầm trong tay không rét mà run: “Đây là cái gì?”

“Không có gì, bất quá vốn là cho người không thể chạy lung tung gì đó.” Khoa Lạc Đặc phóng thanh âm nhẹ nhàng dụ dỗ: “Đông Phương, ta sẽ không làm người bị thương.”

Cơ hồ trí nhớ về bị giam giữ, nhốt, xiềng xích, hình phạt hiện ra... Một cái đem Đông Phương bao phủ trong sợ hãi. Đông Phương phát ra thanh âm suy yếu: “Khoa Lạc Đặc, không nên như vậy...”

“Ta cũng không muốn như vậy.” Khoa Lạc Đặc trầm giọng nói: “Nhưng là người không lo tới hậu quả khi rời đi. Đông Phương, Mông Đặc phu nhân muốn bán người, người không thể thấy nàng.”

“Mẹ ta?”

“Ta tình nguyện cho người tái nằm ngủ trên giường vài ngày.” Khoa Lạc Đặc dần dần tới gần, Đông Phương bị cảm giác uy bức mà sợ run. “Tin tưởng ta, ta sẽ không thương tổn người.”

Đông Phương kinh hãi ruột gan mà nhìn ông tiêm ngày càng tới gần: “Người bây giờ tổn thương ta.”

Khoa Lạc Đặc trong lộ ra ưu sầu: “Đông Phương, người không tin ta?” Thân thủ đột nhiên đem Đông Phương từ trong góc kéo ra, tận lực không cho Đông Phương giây dựa khi đụng vào ông tiêm.

“Là người không tin ta!” Đông Phương không nhịn được bắt đầu hô to: “Ta nói rồi, sẽ không đi nhìn nàng!” Nước mắt từ lông mi rung động cuộn cuộn không dứt chảy xuống, Đông Phương bắt đầu nhẹ giọng nghẹn ngào.

“Đông Phương.” Trái tim Khoa Lạc Đặc đột nhiên bị đau một chút, y buồn ông tim, dùng sức đem Đông Phương ôm vào trong ngực: “Ta không thể cho người mạo hiểm như vậy, người không trông mong được chính mình.”

“Sẽ không. Ta sẽ không như vậy.” Đông Phương khuôn mặt dính đầy nước mắt đứng lên ngang với Khoa Lạc Đặc: “Tại sao người không tin ta?”

Lý trí cùng tình cảm khiến tâm lý Khoa Lạc Đặc triển khai. Bắt Đông Phương tiêm vào thuốc trấn định quả thật có điểm tàn nhẫn, nhưng làm cho Đông Phương chuồn ra càng đáng sợ hơn. Y thật sự không muốn đem quan hệ cùng Đông Phương phá hư, cũng không nghĩ muốn Đông Phương đem y cùng Đằng Tân trở thành một loại người. Khoa Lạc Đặc cúi đầu trầm tư, Đông Phương trong lòng giống như con mèo nhỏ đang run rẩy, hiện ra một mặt vô cùng âm thuận.

“Khoa Lạc Đặc, ta không muốn thuốc trấn định.” Đông Phương dùng cái trán cọ xát y phục của Khoa Lạc Đặc, chuyển đến suy nghĩ nhìn về mặt biến hóa của Khoa Lạc Đặc. “Khoa Lạc Đặc, cầu người.” Đông Phương đáng thương hề hề mà năn nỉ: “Ta không muốn nằm ở trên giường không thể nhúc nhích. Hơn nữa, nếu như ta không thể di chuyển lúc có địch nhân xông vào thì làm sao bây giờ? Ta ngay cả trốn cũng trốn không thoát.”

“Thật sự sẽ không lén chuồn đi?” Khoa Lạc Đặc không xác định mà liếc mắt nhìn Đông Phương một cái, Đông Phương lộ ra vẻ mặt cầu khẩn cực muốn an ủi khát vọng. Khoa Lạc Đặc chầm chước thật lâu, nhìn tiêm ống bị ném tới một bên, gian nan ra quyết định. “...Được rồi. Ta tin tưởng người một lần.”

“Khoa Lạc Đặc thật tốt quá.” Đông Phương bắt đầu hoan hô, vẻ mặt đáng thương vừa rồi không cánh mà bay, cao hứng mà ôm Khoa Lạc Đặc, lập tức nhảy loạn lên.

“Nhớ kỹ đáp ứng của người, không cho đi gặp Mông Đặc phu nhân.”

“Vốn là, ta nhớ kỹ.” Đông Phương bỏ đi ẩm ướt tức giận, trên mặt lộ ra sắc mặt mỉm cười ngọt ngào.

Mụ mụ, ta cư nhiên cũng có mụ mụ, hơn nữa là Mông Đặc phu nhân của Nặc Nộ gia tộc. Tại sao không thể đi nhìn mụ mụ?

“Khoa Lạc Đặc vốn là lo lắng sau khi ta cùng mụ mụ gặp mặt sẽ không trở lại sao?”

“Người không có mụ mụ, người chỉ có ta.”

“Kỳ thật mặc kệ thấy người nào, ta cũng chỉ biết đi theo Khoa Lạc Đặc.” Đông Phương làm nũng mà ôm cổ Khoa Lạc Đặc.

“Thật sự?”

“Đúng vậy, Khoa Lạc Đặc mới là người trọng yếu nhất trong lòng ta.” Cho nên, thấy mặt mụ mụ, hẳn là đừng lo đi.

Khoa Lạc Đặc không có đoán sai, con mèo nhỏ quả nhiên không trông nom được chính mình.

37. Chương 37

Khoa Lạc Đặc không có đoán sai, con mèo nhỏ quả nhiên trông nom không được chính mình. Nhưng ngoài dự liệu của Khoa Lạc Đặc chính là, bản lĩnh của con mèo nhỏ cư nhiên có thể thoát khỏi tất cả giam giữ mà Khoa Lạc Đặc vì hắn mà chuẩn bị.

“Đi bao lâu?” Vội vã trở về tầng hầm ngầm an toàn, tình huống làm cho Khoa Lạc Đặc kinh ngạc mà phần nộ, liên thanh trầm thấp hỏi.

Thuốc trấn định nguyên bốn Khoa Lạc Đặc vốn định dùng trên người Đông Phương, cư nhiên bị con mèo nhỏ tinh nghịch mượn hoa kính phạt, dùng trên người giám thị của y. Thuộc hạ vừa mới từ hôn mê tỉnh lại, kinh hãi ruột gan mà thừa nhận cùng Khoa Lạc Đặc tức giận mà chưa phát ra. “Đại khái... Đại khái bốn năm giờ.”

“Đại khái?” Ngay cả chỉ là ẩn chưa phát giận cũng đủ khiến cho thuộc hạ sợ rồi.

Nhạc Hình Cung cũng bỏ hết sự vụ chạy về, vừa vào cửa liền đối với Khoa Lạc Đặc đặt câu hỏi: “Đông Phương đào tẩu rồi?”

“Không phải đào tẩu.” Nhìn thấy trợ thủ đắc lực, tìm Khoa Lạc Đặc có điểm loạn cũng hơi chút yên ổn xuống: “Hắn bắt quá đi nhìn mẫu thân của hắn.”

“Đi bao lâu?” Quay đầu hỏi thuộc hạ thất trách vấn đề tương tự, Nhạc Hình Cung cũng có đáp án đồng dạng: “Bốn năm giờ?” Toàn bộ thế cục giống như bàn cờ, Nhạc Hình Cung quyết định thật nhanh mà đưa ra đề nghị: “Thiếu gia, chúng ta lập tức rút lui, nơi này đã không còn an toàn.”

Ý tứ của Nhạc Hình Cung rất rõ ràng, Đông Phương vạn nhất bại lộ chỗ ẩn thân, mọi người ở nơi này chính là tận thế. Khoa Lạc Đặc thế nhưng không có lập tức phản ứng, ngón tay thon dài dẹt tới ống tiêm trên mặt bàn. Ống này đã trống trơn, chính mình đối với tín nhiệm của con mèo nhỏ chỉ có thể là một cái chê cười.

Tín nhiệm ta, Khoa Lạc Đặc. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương đau đớn đáng thương lại xuất hiện, Khoa Lạc Đặc không cách nào trách tội Đông Phương, y biết rõ bản tính của Đông Phương, nhưng lại phóng túng sùng nịch của chính mình. Chỉ có thể tự trách bản thân.

“Thiếu gia.” Nhạc Hình Cung gọi Khoa Lạc Đặc một tiếng, nhắc nhở y tình thế hiểm ác cùng thời gian gấp gáp.

Lông mi anh tuấn của Khoa Lạc Đặc tận lực giãn ra, vừa với chính mình không xác định nói: “Đông Phương bản lĩnh cao, giỏi về ẩn thân, sẽ không bị phát hiện.”

“Vạn nhất hắn bị bắt thì sao?” Nhạc Hình Cung cau mày, trách nhiệm phải bảo vệ người cầm quyền của Ngõa Tây Tư khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào: “Chỉ là từ xa liếc mắt một cái như đã nói, bây giờ sớm đã trở về. Đông Phương sợ thiếu gia nhất, nếu có năng lực như lời nói, tuyệt đối sẽ không đợi thiếu gia trở về liền đã về đây. Bây giờ cái dạng này, chỉ có một điều, chính là Đông Phương bị phát hiện, hoặc là bây giờ đã...”

Khoa Lạc Đặc không kiên nhẫn mà cảnh cáo: “Nhạc Hình Cung.”

“Không nên quên, bây giờ tam đại gia tộc cũng bắt đầu đuổi bắt thiếu gia. Mà mẫu thân của Đông Phương là Nặc Cơ phu nhân, vì có thể có được nhi tử của mình quay về, càng không tiếc hết thảy hủy diệt thiếu gia ngài. Đề nghị của ta, lập tức rút lui.”

Ánh mắt của Khoa Lạc Đặc đột nhiên chịu không được chống lại cùng Nhạc Hình Cung. Y xoay người, nghiêng ngồi ở bên bàn, cúi đầu xem văn kiện trên tay, dùng ngữ khí phản đối: “Không được, không cần phải làm vậy.”

“Không cần phải?”

“Đông Phương sẽ không bán đứng ta.” Khoa Lạc Đặc nhìn chằm chằm văn kiện, phảng phất trên đó có nội dung cơ mật nhất, chầm chậm nói: “Ta tin tưởng hắn.”

Nhạc Hình Cung cơ hồ muốn cười khở: “Tín nhiệm? Thiếu gia đã quên hứa hẹn của Đông Phương không thật tế. Xin mời thiếu gia lập tức rút lui.” Hắn lần thứ ba phát ra thỉnh cầu, ánh mắt càng thêm nghiêm túc.

“Không được.”

“Không có thời gian rồi!” Nhạc Hình Cung quay đầu ý bảo thuộc hạ: “Lập tức mang thiếu gia rời đi, xe đã chờ ở bên ngoài. Người, còn có người, đem văn kiện không thể đem theo lập tức toàn bộ đem tiêu hủy không thể để lại gì cho địch nhân.”

“Vốn là.”

“Rõ ràng!”

Hơn bốn năm người đi tới bên vây bên người Khoa Lạc Đặc. Bọn hắn trong lòng nhận định Khoa Lạc Đặc là người duy nhất cầm quyền Ngõa Tây Tư, bọn họ không thể dễ dàng tha thứ Khoa Lạc Đặc khinh thị tánh mạng của chính mình.

“Các người muốn tạo phản sao?” Ném văn kiện trong tay căn bản không có xem một chữ, Khoa Lạc Đặc dùng ngữ khí cường điệu không nhận được: “Ta đã nói qua, không cần phải rút lui.”

“Thiếu gia...”

“Nếu như rút lui, vạn nhất Đông Phương trốn trở về thì làm sao bây giờ?” Khoa Lạc Đặc bắn khoản buột miệng nói: “Hắn nếu cùng ta mất đi liên lạc, kinh hoàng thất thổ, sau đó sẽ rơi vào lưới của bọn Khải Thân.”

Ánh nắng chiếu vào có thể thấy tầng hầm ngầm đột nhiên một mảnh yên lặng. Tựa hồ mỗi một người, nơi nào đó của đáy lòng bị cổ chấp của Khoa Lạc Đặc lay chuyển.

Nhạc Hình Cung không nói gì thật lâu, mới phun ra vài chữ như khò sáo: “Nếu như vậy, ta không cách nào miễn cưỡng thiếu gia rồi.”

“Không sai.” Khoa Lạc Đặc đặc biệt kiên nghị chung quanh thân thể giống như có sương mù dày đặc, khiến người không dám nhìn kỹ: “Chưa người nào có thể miễn cưỡng ta rời nơi này.”

“Rõ ràng rồi.” Gật đầu một chút, Nhạc Hình Cung thản nhiên nói: “Các người động thủ đi.”

Sau đầu có âm thanh phát ra, trái tim Khoa Lạc Đặc nói lên bất hảo, đột nhiên quay đầu lại. Thân thủ của hắn nhanh chóng phát hiện thuộc hạ đánh lén phía sau, nhưng thuộc hạ mặc dù không có vũ khí nhưng lại mượn ưu thế nhiều người, đem Khoa Lạc Đặc đặt ở dưới. Nhất thời bị nguy, đã quyết định kết quả.

“Nhạc Hình Cung, người...” Sau khi cổ giống như bị kiến cắn một chút, mũi tiêm tiến vào thuốc trấn định phát huy hiệu dụng. Hai tròng mắt của Khoa Lạc Đặc phần nộ trợn to mắt giấy, rất nhanh không cam lòng mà khép lại.

Người cầm quyền Ngõa Tây Tư gia tộc cường đại, cũng chống cự không không được thuốc trấn định mới nghiên cứu – Đó là đồ vật trân quý của Nhạc Hình Cung mới được tới tay, không nghĩ tới lập tức công dụng khiến làm khó kẻ khác.

“Được hiệu rất mạnh, các người buông hắn ra đi.” Nhạc Hình Cung quan sát chốc lát mới an tâm mà sai mọi người: “Đem thiếu gia đưa lên xe, nhanh lên một chút, không có thời gian dài dòng rồi.”

Thuộc hạ ăn ý, hành động nhất trí mà nâng dậy Khoa Lạc Đặc đang hôn mê, không lộn xộn mà rời đi. Ánh sáng bên trong tầng hầm, nhất thời trống rỗng, không thừa lại một người.

Mà Đông Phương chạy đi, chính như Nhạc Hình Cung sở liệu, xảy ra phiên toái...

38. Chương 38

Thoải mái mà mở ra rương bảo hiểm, bên trong không phải vòng cổ, nhìn ba bốn sắp tiền mặt ở bên trong, Đông Phương hết hứng thú mà gấp một cái. Không biết chuyển đến địa phương nào đi, đại khái mục mục cũng biết địa phương này khó giữ được rồi đi?

Hắn nhảy trở lại trên ghế sa lon nhằm chán mà chơi ngón tay, chờ đợi thời gian dài đằng dặc, trì hoãn càng lâu, Đông Phương lại càng không tự chủ được mà lo lắng sau trở về nhất định phải đối mặt với Khoa Lạc Đặc. Nếu trì hoãn lâu, không biết Khoa Lạc Đặc sẽ thành bộ dáng gì nữa.

“Ta sẽ không gặp mặt người, vĩnh viễn!” Thanh âm hung ác của Khoa Lạc Đặc xuất hiện trong đầu, Đông Phương đột nhiên đứng lên, bất an mà quay đầu bốn phía nhìn. Nên trở về nhà rồi...

Tâm tình không yên đáng sợ mà hành hạ hắn, trong phòng trống rỗng phảng phất có tiếng cười nhạo hắn ngu xuẩn, làm trái lệnh của Khoa Lạc Đặc kỳ thật cũng chẳng phải thú vị, hơn nữa mạo hiểm lớn như vậy lại đây, nhưng chưa cùng mụ mụ nói hai câu đã bị ném sang một bên rồi. Hắn mở cửa phòng, linh hoạt mà chuồn ra hành lang, chung quanh cẩn thận mà dò xét.

Khoa Lạc Đặc đã căn dặn muốn hắn không được lộ mặt trước mặt người khác, Đông Phương giấu mình trong phòng lớn tìm kiếm, không hy vọng khiến người khác phát hiện, bất quá trước khi rời đi, ít nhất muốn cùng mụ mụ nói chuyện một chút. Rất kỳ quái, mụ mụ không biết đi đâu, căn bản ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Đông Phương thậm chí giống như mèo lên lầu ba tìm phòng ngủ thuộc về chủ nhân. Hắn tò mò mà đánh giá một chút, phòng ngủ có màn cửa sổ màu vàng lạnh đậm như trời chiều rất dịu êm nhưng bây giờ cũng không có một bóng người. Chẳng lẽ mụ mụ đi ra ngoài?

Đông Phương nhíu mi, niết niết cái miệng nhỏ nhắn. Coi như hết, hay là trước về trấn an Khoa Lạc Đặc sợ rằng đã nổi giận tốt hơn. Hắn xoay người ý định rời đi, nhưng là không biết từ đâu phát ra tiếng vang rất nhỏ kéo lại cước bộ của hắn. Hắn dừng lại, vành tai cẩn thận mà nghe, trong nháy mắt ánh sáng xẹt qua đôi mắt, thân hành nhất thời giống như gió di chuyển, tại thời điểm nguy kịch, bay nhanh vào một góc giường để trốn.

Vách tường di động, có người từ mất thất trong phòng đi ra. Nguyên lai bên trong phòng ngủ có mật thất... Nguyên bản muốn nhanh chóng trở về bên Khoa Lạc Đặc, chuẩn bị chuồn đi. Đông Phương đối với ánh mắt không nhìn rõ của mình thoái khí một chút, lại bắt đầu tò mò. Chuyện gì trọng yếu, dĩ nhiên mụ mụ muốn giấu ở trong mật thất tiến hành?

Hắn từ giường đi qua, trước xem đôi giày nữ tinh xảo hơn nữa không nhiễm một hạt bụi. Nhưng rất nhanh, lại có hai đôi giày da của nam tỏa sáng, từ bên trong đi ra. Uh, mụ mụ có khách nhân là hai nam nhân. Không biết là ai? Hắn tò mò mà dò xét, còn chưa vươn cổ ra, đột nhiên bị tiếng của nam nhân truyền vào lỗ tai làm cho hắn dừng lại.

“Ha, không nghĩ tới tiểu đồ đệ kia cư nhiên tự chui đầu vào lưới, thật sự làm cho người ta kinh hãi.”

“Trước đừng quá đắc ý, Khải Thân. Tiểu quỷ kia rất biết cách chạy trốn, cho nên chúng ta trước bố trí thật tốt, phu nhân nhất định phải ổn định Đông Phương.”

Tại sao... Hai người nam nhân đáng sợ này lại xuất hiện ở chỗ này? Đông Phương một cử động nhỏ cũng không dám, giống như muốn một tiểu tử háo thắng phát hiện chính mình tiến vào bẫy.

“Phu nhân? Sắc mặt của phu nhân không tốt lắm a. Xin yên tâm, chúng ta đối phó chỉ là Khoa Lạc Đặc, về phần Đông Phương, chúng ta cam đoan sẽ không thương tổn.”

Nặc Cơ phu nhân trầm mặc.

“Phu nhân hay là nhanh xuống một chút đi, Đông Phương vốn là một tên vốn không có tính nhẫn nại, kéo lâu sẽ có thể bị nghi ngờ.”

“Không sợ, phu nhân chính là mẫu thân của Đông Phương, hài tử từ nhỏ không có mẫu thân đều đã rất muốn cùng mẫu thân một chỗ. Lấy bản lãnh của phu nhân, không cần ba câu là có thể làm cho Đông Phương đem chỗ ẩn thân của Khoa Lạc Đặc nói ra.”

Hai tròng mắt của Đông Phương trừng lớn đến cực điểm. Bọn họ muốn tìm chỗ ẩn thân của Khoa Lạc Đặc? Ý định muốn mụ mụ từ trong miệng ta lừa gạt ra? Sẽ không. Mụ mụ sẽ không làm như vậy.

“Hướng Đông Phương nói ra không thành vấn đề. Bất quá, tựa như hiệp ước, nếu như thành công diệt trừ Khoa Lạc Đặc, một nửa sinh ý của Ngõa Tây Tư gia tộc phải thuộc về Nặc Cơ gia tộc.” Nặc Cơ phu nhân vẫn trầm mặc, rốt cục cũng phát ra thanh âm mềm mại thông thả.

Không, không! Mụ mụ, người sẽ không! Thống khổ đang chảy trong lòng, đem hàn ý đưa ra tứ chi, Đông Phương trừng lớn, nước mắt rơi xuống, đầu ngón tay thống khổ mà liều mạng cào mặt đất. Thống khổ

không cách nào phát ra được một điểm âm thanh.

“Ha ha, Khoa Lạc Đặc vừa chết, người chính thức cầm quyền của Ngõa Tây Tư gia tộc sẽ biến mất. Đến lúc đó Ngõa Tây Tư gia tộc kia sẽ không do chúng ta chia cắt?”

“Này không chỉ có chuyện của Ngõa Tây Tư gia tộc...” Nặc Cơ phu nhân thở dài: “Trọng yếu nhất là con ta. Nếu như Đông Phương hấn biết...”

Đằng Tân sợ nàng lật lọng, mỉm cười khuyên bảo: “Phu nhân không nên khổ sở, muốn chính mình lừa gạt đứa con mình vừa mới nhận thức có điểm không dễ dàng, bất này cũng là vì tốt cho Đông Phương. Khoa Lạc Đặc bị vây khắp nơi, sớm muộn cũng xong đời, nếu như Đông Phương lúc này ở bên cạnh hấn, sau khi bị bắt chính là muốn ăn không ít đau khổ.”

“Đừng tưởng rằng ta cái gì cũng không biết.” Nặc Cơ phu nhân cười lạnh: “Các người đối với Đông Phương từng làm gì ta điều có nghe thấy, nếu như không phải bởi vì không có biện pháp, ta tuyệt đối sẽ không cho phép các người tiến vào cửa nhà ta nửa bước.”

“Chúng ta đã luôn mãi hướng phu nhân xin lỗi rồi, trước kia chúng ta không rõ ràng thân thể của Đông Phương, nếu như biết hấn là con của phu nhân, trù mến còn không kịp. Người của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc bị trở thành sủng vật cấm luyện, đã là bí mật công khai của giới thượng lưu, chúng ta lúc ấy cũng là dựa theo quy củ mà làm việc thôi. Bất quá bây giờ, phu nhân ngài cũng cần chúng ta bảo vệ gia tộc của ngài cùng con của mình đi?”

“Nói lại, phu nhân đồng ý sinh hạ đời sau của Sóc Phúc Lai Ti gia tộc, quyết tâm thật đúng là rất lớn a.”

“Phải bảo vệ người của gia tộc này cũng rất không dễ dàng, nếu như không biết châm chước thế cục mà không biết tự lượng sức mình thì sẽ bị chết rất khó xem, Khoa Lạc Đặc chính là ví dụ sống sờ sờ.”

“Đúng vậy, Phế Tích đối với Đông Phương đã không ngừng nâng cao phần thưởng, đám lão nhân nắm giữ quyền thế kia đối với Đông Phương thêm thường ba thước. Nếu như nghĩ muốn bảo vệ Đông Phương như trong lời nói, nhất định phải đối mặt với áp lực khổng lồ, phu nhân không hổ là người cầm quyền sáng suốt của Nặc Cơ gia tộc, tất nhiên phải lựa chọn phương pháp liên minh để chống đỡ với bên ngoài, chẳng những có thể không đem nguy hiểm về bên gia tộc, lại có thể được một nửa Ngõa Tây Tư gia tộc...”

Theo tiếng di động của hai ba bước chân, thanh âm dần dần đi xa. Thanh âm đóng cửa phát ra rất nhỏ, nhưng lại đem Đông Phương sợ đến giật cả mình. Hấn hoảng sợ nhìn bốn phía một chút, cửa màn màu vàng lạnh đậm buông xuống trong mắt hấn cơ hồ có cảm giác tàn khốc, giống như sau khi giết chó không rửa sạch sẽ máu, lựa lại dấu vết tội ác.

Muốn chạy trốn... Muốn chạy trốn! Thân thể cùng sợ hãi trong đại não không phối hợp, tay chân giống như bị đông cứng, Đông Phương giãy dụa từ dưới sàn bò ra, hai tròng mắt giống như mèo chứa đựng tuyệt vọng bàng hoàng.

Mụ mụ, lại muốn cùng nam nhân thương tổn mình hợp tác. Không chỉ thế, còn muốn đem mình trở thành công cụ, thương tổn Khoa Lạc Đặc. Hình tượng mẫu thân trong đầu từ từ vỡ vụn, mảnh nhỏ bén nhọn đâm vào lòng làm cho hấn đau khiến cho hấn chết lặng. Khoa Lạc Đặc, Khoa Lạc Đặc, mụ mụ nàng... Bán đứng ta...

Đông Phương từ bên cửa sổ nhảy ra, giữa không trung ôm lấy thân cây ngoài cửa sổ, trượt xuống một nửa, lại nhảy đến bên trong cửa sổ kia, hoảng sợ mà chạy đi. Hấn dùng hết mọi phương pháp để bỏ chạy. Nước mắt từ lòng mi không ngừng cuộn cuộn chảy xuống, hai bên má bị gió thổi qua cuốn đi.

Khoa Lạc Đặc, người nói đúng. Xin lỗi, ta cuối cùng vốn là không nghe lời người nói. Xin lỗi, ta cuối cùng làm cho người tức giận.

Nguyện vọng trở về bên Khoa Lạc Đặc chưa bao giờ mãnh liệt như thế, chỉ có ý mới có thể xoa dịu vết thương trong lòng chính mình. Đông Phương đem hết toàn lực mà chạy trốn, thờ hồn hèn trở lại chỗ ẩn thân. Đại môn đơn sơ đem hấn đóng ở bên trong thoát nhìn thân thiết vô cùng. Khoa Lạc Đặc, ta đã trở về....

Đông Phương dùng hai tròng mắt dày, gần như cảm kích mà chậm rãi mở rộng cánh cửa. Nhưng một trận mùi kỳ quái bay vào chớp mũi nhạy cảm của hắn, làm cho hắn chợt dừng lại cước bộ. Đây là mùi vật bị thiêu đốt!

Trời ạ, chẳng lẽ bọn họ đã tìm được Khoa Lạc Đặc rồi? Móng vuốt ác ma trảo lên trái tim của Đông Phương.

“Khoa Lạc Đặc!” Hắn thét chói tai, không để ý tới mà đá văng cửa vọt vào phòng. Bên trong trống trơn chỉ còn tiếng kêu của mình khiến hắn kinh hoàng, cuối cùng phòng hoàn toàn yên tĩnh cùng trống không khiến hắn ngây ngẩn cả người.

Rất nhiều đồ vật không thấy, kể cả dụng cụ sang quý, cùng bọn bảo tiêu chán ghét trước mắt luôn đổi tới đổi lui. Còn có, Khoa Lạc Đặc.

“Khoa Lạc Đặc?” Đông Phương lại kêu một tiếng, lần này hắn phóng ra âm thanh rất nhẹ, giống như con mèo nhỏ giấu trong góc bị kinh hách mà thử dò xét gọi. Hai tròng mắt đen nhánh bất an đánh giá địa phương xa lạ này. Hắn rõ ràng mới từ nơi này rời đi không lâu, tại sao hết thấy đều thay đổi? Giống như phần mộ tĩnh mịch.

Mặt bàn trống trơn, cạnh cửa luôn luôn có một hai người bảo tiêu mang thương ngồi cũng trống trơn, giữa phòng khách đặt một cái chậu, bên trong có một tro bụi màu đen, tản mát ra mùi thiêu đốt mà Đông Phương vừa mới ngửi được.

Khoa Lạc Đặc? Khoa Lạc Đặc, người ở nơi nào?

Đông Phương kinh ngạc mà đứng, cả người bởi vì lạnh mà cứng ngắc, thậm chí ngay cả chuyển động cổ cũng cảm thấy khó khăn. Sau thời gian tương đối lớn, hắn mới gian nan mà ý thức được xảy ra chuyện gì.

Khoa Lạc Đặc.. Không quan tâm ta rồi..

Hắn chuyển con mắt suy nghĩ, đem di khí trong phòng đập vào mắt, tuyệt vọng giống như thủy triều dâng lên, từ mắt cá chân đến đầu gối, đầu ngón tay lạnh như băng, đi qua bả vai, cổ, môi...

Khoa Lạc Đặc không quan tâm ta rồi. Hắn nói, nếu tái bỏ đi, sẽ bỏ rơi ta. Hắn nói chính là sự thật.

Đông Phương khẽ chuyển động cổ, mỗi một phân dấu hiệu người đi nhà trống cũng làm cho hắn sợ hãi mà phát run. Cảm giác đau nhức không biết từ đâu mà đến, nhưng lại tràn ngập tại mỗi một chỗ.

Không nên, không nên! Không nên bỏ ta!

Tâm lý lớn tiếng khóc kêu, chính mình có thể tĩnh tường nghe thấy mỗi một câu đều phảng phất âm thanh của trái tim bị xé rách, nhưng là thân ở thế giới lại dị thường yên tĩnh, ngay cả tro bụi rơi xuống đất cũng phảng phất bị phát hiện.

Không nên bỏ.. Đông Phương tròng lớn mắt suy nghĩ, hai tròng mắt giống như miêu không dám chớp mắt, tựa hồ chỉ cần chớp mắt, sẽ bị vỡ đi cái gì trân quý. Nước mắt trong suốt sáng long lanh, không tiếng động mà từng hạt nối nhau lướt qua khuôn mặt trắng nõn.

“Khoa Lạc Đặc... Khoa Lạc Đặc...” Thật lâu, hắn bắt đầu nhẹ giọng mà khóc. Cảm giác mất hết, hắn chưa bao giờ biết trên đời sẽ có cái thống khổ tuyệt vọng còn hơn rơi vào tay các nam nhân kia.

Khoa Lạc Đặc không nên. Cái ôm kia, hôn môi hắn, người cho hắn rất nhiều rất nhiều hạn chế ra lệnh không được tự nhiên, bỏ hắn rồi.

Một lần nữa tư vị tự do khó chịu như vậy, từ trước chính là thế giới tốt đẹp không có quang mang. Đông Phương ngẩng đầu nhìn bốn phía, phòng ở xa lạ không bóng người.

“Không nên bỏ rơi ta...” Thanh âm chính mình cũng đồng dạng xa lạ, quang quẩn giữa không trung, giống như linh hồn tịch mịch.

Hắn chậm chạp di chuyển cước bộ, trong phòng chậm rãi đi tới, cuối cùng, đem chính mình giấu vào khe hở mặt sau của ghế sa lon cùng vách tường. Giấu cảm giác làm cho hắn có chút thư thái, nhưng chỉ chớp lát, hắn bị an tĩnh làm cho bất an giống như ma quỷ đang giương nanh múa vuốt.

An tĩnh đến đáng sợ. Hai tròng mắt sợ hãi nhìn trộm chung quanh, cảm giác không an toàn làm cho hắn một trận run lên.

“Khoa Lạc Đặc, ta không dám rồi...”

“Ta nhất định hảo nghe lời...”

Phảng phất giống như sợ bị người xấu nghe thấy, hắn cẩn thận mà phát ra âm thanh, ẩn thân bên trong khe hở, dùng âm thanh rất thấp khóc: “Đông Phương sẽ không chạy loạn, Đông Phương không nên đi nhìn mù mù...”

“Khoa Lạc Đặc, không nên bỏ rơi Đông Phương.”

“Van cầu người...”

Chuyện thứ nhất sau khi lão đại của Ngõa Tây Tư gia tộc tỉnh lại chính là giận dữ. Giống như trư bị thuộc hạ phạm thượng nâng đi, đủ để cho một người cầm quyền kiêu ngạo quên đi tất cả ưu nhã cùng bản lĩnh bất động thanh sắc.

Nhạc Hình Cung nhìn sắc mặt đỏ hồng của hắn, tay buông lỏng vội vàng nói: “Thiếu gia cứ việc trừng phạt, bất quá thiếu gia, kế hoạch của chúng ta đã chuẩn bị tốt rồi, xin mời thiếu gia nắm chắc thời gian.”

Khoa Lạc Đặc mặc dù phẫn nộ, nhưng cũng biết bọn Nhạc Hình Cung có điểm đúng, không thể làm gì khác hơn là buông tay, thu liễm lại khi nổi giận, trầm giọng hỏi: “Cũng chuẩn bị cho tốt rồi?”

“Đúng vậy. Nội ứng bố trí bên Đằng Tân cùng Khải Thân đã sắp đặt nhân thủ, bây giờ chỉ chờ thiếu gia ra lệnh. Tư liệu của Phế Tích ở chỗ này.” Nhạc Hình Cung vội vàng đưa tư liệu trên bàn qua.

Khoa Lạc Đặc tùy ý nhìn vài tờ, Nhạc Hình Cung lần này to gan lớn mật, bất quá năng lực làm việc vốn là tuyệt đối có thể tín nhiệm. Vấn đề vốn là..

“Ta nằm bao lâu?”

“Vài ngày...”

“Rốt cuộc là bao nhiêu ngày?”

“Năm ngày.”

“Đông Phương đâu?”

Thuộc hạ vây vòng quanh chính mình một trận trầm mặc. Khoa Lạc Đặc chậm rãi ngẩng đầu, thông thả mà quét qua nhìn bọn họ. Mọi người càng đem đều buông càng thấp.

“Mấy ngày nay vốn là thời kỳ máu chốt, một điểm sai lầm cũng không thể xảy ra, cho nên.. Chúng ta tận lực thu liễm hành tung, không cho địch nhân có bất cứ cơ hội truy tung tích...”

“Nói cách khác, căn bản là không có phái nhân thủ ra tìm hiểu Đông Phương ở nơi nào.” Thanh âm Khoa Lạc Đặc bình tĩnh gần như quỷ dị.

Nhạc Hình Cung bảo trì trầm mặc. Bất cứ mọi người ở đại cục, đều biết hành động đem tiểu quỷ hiếu động kia tìm trở về không phải là chuyện tốt — không phải không tìm, mà là hơi trì hoãn vài ngày, chờ thắng bại định ra. Ở dạng sinh tử tồn vong trước mắt, cái vật nhỏ không biết nặng nhẹ kia không biết sẽ gây ra họa gì.

Người bình thường có thể nhìn ra, Đông Phương như vậy, coi chừng hắn không biết tổn bao nhiêu tinh lực cùng nhân lực, vạn nhất hắn tâm huyết dâng lên mà chuồn đi, nói không chừng phía sau sẽ đưa tới một đàn truy binh lớn. Nói đến, thiếu gia kiêu ngạo luôn luôn cao cao tại thượng, cũng có thể bởi vì Đông Phương mà lâm vào tình huống nguy hiểm.

“Thiếu gia, lấy huyết thống của Đông Phương, cho dù bị bắt, cũng sẽ không nguy hiểm tánh mạng. Thiếu gia không giống, chỉ có một cơ hội có thể đưa thiếu gia vào chỗ chết, bọn họ quyết sẽ không bỏ qua...”

“Ta không cho phép Đông Phương bị bắt!” Hai tròng mắt của Khoa Lạc Đặc trước nay chưa có thâm trầm sắc bén, “Ta không cho phép, bọn họ chạm tới một cọng tóc của Đông Phương.”

Con mèo nhỏ, con mèo nhỏ luôn thích trong lòng y làm nũng vốn là thuộc về y. Chỉ cần Đông Phương bị bắt, hoặc là thất lạc ở bên ngoài mà kinh hoàng trốn chạy, cũng làm cho lòng đau không biết phải làm như thế nào. Nếu rơi vào tay bọn Đẳng Tân như đã nói, như vậy vài ngày này không biết sẽ bị hành hạ thành bộ dáng gì nữa.

“Đi, hỏi thăm nơi ở của Đông Phương, đem hết tư liệu mấy ngày nay có liên quan đến Đông Phương hết thảy đều thu thập cho ta.”

“Vâng.”

“Thiếu gia!” Nhạc Hình Cung xoay người cầm lấy áo khoác cho Khoa Lạc Đặc, lo lắng hỏi: “Ngài muốn đi đâu?”

“Đi tìm hắc.”

“Đông Phương ta sẽ phải thuộc hạ đi tìm, chuyện quan trọng nhất bây giờ là chuyện gia tộc...”

Ánh mắt của Khoa Lạc Đặc làm cho Nhạc Hình Cung tự động đình chỉ thanh âm.

“Chuyện gia tộc do người dựa theo kế hoạch đi làm.” Khoa Lạc Đặc không hề quay đầu mà nói: “Về phần Đông Phương, ta sẽ tự mình tìm.”

“Nhưng là thiếu gia..”

“Xứng với chức chủ nhân, sẽ không bởi vì sợ hãi nguy hiểm mà làm thất lạc con mèo nhỏ của mình ở bên ngoài.”

Thanh âm phía sau cánh cửa, quanh quẩn trong lòng mọi người.

Khoa Lạc Đặc đi vào phòng khách trống trải. Cuối cùng đã nhìn thấy bộ dáng hoàn toàn bất đồng của nơi này, thời gian năm ngày, mặc dù không đủ để làm cho bụi phủ kín mặt bàn, bất quá cái cảm giác không có người nào lại có thể phi thường rõ ràng khắc ở trong lòng.

Không sai, Đông Phương cho dù từng trở về, cũng nhất định rời đi. Hắc là vật nhỏ không có tính nhẫn nại, nói không chừng khóc một hồi, sẽ vô cùng cao hứng, lại nhảy về phía kế hoạch mới mà mạo hiểm.

Chưa từng có người nào có thể lưu lại trong trái tim của người thuộc Súc Phúc Lai Ti gia tộc. Chưa từng có!

Khoa Lạc Đặc sắc mặt trầm trọng mà nhìn cả đại sảnh. Có điểm đau đầu... Con mèo nhỏ không biết sống chết như vậy, nói không chừng coi trọng bảo bối gì đó, hưng phấn mà muốn lấy đi? Đạo tặc Đông Phương nổi tiếng, cho dù lấy bản lãnh của Khoa Lạc Đặc, cũng rất khó đoán được cách nào có thể đem hắc trở về bên người của mình, kế hoạch chu đáo, bấy vô số, hơn nữa cũng phải có bảo thạch đủ sức dụ hoặc.

Thật muốn bây giờ đem hắc vào trong lòng chính mình. Giam cầm cũng tốt, dùng các loại phương pháp tàn khốc cũng tốt. A, nghĩ không ra lúc đầu chính mình tàn nhẫn như vậy, cùng các nam nhân khác giống nhau, chỉ cần có thể giữ lấy hắc, không từ thủ đoạn cũng không sao cả. Chính mình như vậy, dựa vào cái gì nhận định Đông Phương sẽ đem chính mình tồn tại trong lòng đây?

Tư vị uể oải ngập tràn bên trong yết hầu, Khoa Lạc Đặc lần đầu tiên cảm giác chính mình chân chính vô lực. Y đi tới trên ghế sa lon, lẳng lặng mà ngồi xuống. Tư vị lo lắng rất cực giống như ngọn lửa không tiếng động chậm rãi lan tới nơi yếu ớt nhất của y. Loại cảm giác đau đớn dị thường này khiến Khoa Lạc Đặc hết sức khó chịu, luôn luôn cường ngạnh am hiểu cùng công tay trong phòng tựa hồ cũng không dùng được.

Mất đi. Xúc động ngu xuẩn, không tiếc mạo hiểm mất đi gia tộc giao trái tim cho con mèo nhỏ kia, nhưng lại vô cùng đơn giản, nhẹ nhàng khéo léo mà, mất đi...

Y ngồi ở trong ghế sa lon, dùng hai tay suy yếu mà ôm lấy đầu. Đây là động tác cho đến bây giờ chính bản thân cũng rất khinh bỉ, tư thái tràn ngập bất lực cùng ảo não, vĩnh viễn không nên xuất hiện trên người cầm quyền cường đại. Nhưng thân ảnh nhỏ nhỏ kia biến mất giống một cây kim không ngừng tét vào trái tim y, đâm nhẹ nhàng lại có thể hung hăng làm trái tim sắt đá của y chấn động. Loại nhẹ nhàng này khiến kẻ khác sợ hãi.

Khoa Lạc Đặc trầm mặc mà ôm đầu, con người thâm sắc động lại giống như hai luồng băng, nhưng ngay lúc yên tĩnh này, y đột nhiên cảm giác được trái tim mình phảng phất bị cái gì đảo một chút. Cảnh giác dường thành từ nhỏ khiến cho y lập tức đang từ trong khổ não rút ra. Y vẫn duy trì nguyên tư thế, thần kinh toàn thân cũng đã căng thẳng rồi.

Ồ... Âm thanh rất nhẹ, hoặc là, chỉ là bị thương xẹt qua trong không khí.

Khoa Lạc Đặc kiểm chế trái tim đột nhiên kinh hoàng, chậm rãi đứng lên, ưu nhã mà cẩn cẩn dực dực lắng nghe, vô thanh vô tức mà di chuyển. Chuyển qua phía sau ghế sa lon, có một tiểu thân thể giấu ở phía sau vách tường cùng ghế sa lon. Thân thể cuộn lại, Đông Phương đem chính mình cố sức nhét vào bên trong, mắt to luôn chứa tình nghịch cùng cơ trí, bây giờ thoát nhìn trần ngập bất an sợ hãi. Con mèo nhỏ!

Khoa Lạc Đặc cảm giác được chính mình cao hứng sắp điên rồi. Con mèo nhỏ của y trốn ở chỗ này, đáng thương hề hề, gây trở cả xương, trời ạ, làm cho y cảm thấy chính mình giống như đã ngủ say năm mươi năm, bị mất con mèo nhỏ của chính mình năm mươi năm.

“Đông Phương...” Y vươn tay, chậm rãi tới gần. Lúc đầu ngón tay chạm vào bả vai, Đông Phương rõ ràng nao núng một chút. Hắn tận lực đem mình nhập vào bên trong, tựa hồ không muốn cho Khoa Lạc Đặc vuốt ve. Trong ánh mắt sùng đồ của hắn thấy rõ ràng mặt của Khoa Lạc Đặc, rồi giãy dụa.

“Đông Phương, lại đây.” Y lại bắt đầu dùng cái loại âm thanh trần ngập từ tính dụ lừa rồi.

Đông Phương giãy dụa nhìn y, con người cất dấu bất an.

“Đến, đến nơi này của ta.” Y kiên nhẫn lừa. Đầu ngón tay nhẹ nhàng di động, như e sợ làm cho con mèo nhỏ sợ hãi. Sau khi vuốt ve bả vai thon gầy, ôn nhu mà chuyển tới cằm, chậm rãi vuốt ve. Đầu ngón tay tại khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng mang theo nước mắt ướt át, giống như mới bị mưa to đánh qua một trận.

“Tại sao khóc?” Khi vuốt ve đến mí mắt đỏ lên, Khoa Lạc Đặc hỏi.

Đông Phương trên người mang theo chút dịch ý, con người của hắn trần ngập không tín nhiệm, cuộn mình ở trong góc, trầm mặc nhìn Khoa Lạc Đặc, thần thái quật cường phi thường đáng yêu.

Bị con mèo nhỏ không thân thiện đối đãi, Khoa Lạc Đặc cố ý trầm mặt xuống, thanh âm trở nên trần ngập lực uy hiếp, “Ta đang hỏi ngươi, tại sao khóc?” Y rút về cánh tay vuốt ve Đông Phương, ý định điều chỉnh một chút tư thế, tựa hồ muốn đem con mèo nhỏ không có ý định đi ra từ trong góc bắt đến trong lòng.

Nhưng động tác này rõ ràng làm cho Đông Phương hiểu lầm. Cảm giác được Khoa Lạc Đặc thu hồi tay, Đông Phương sợ run cả người, cảm giác giống như bị vứt bỏ phảng phất trong nháy mắt kéo hắn xuống hầm băng. Hắn bị kích thích hết rầm lên, hơn nữa gắt gao đi tới kéo lấy cánh tay Khoa Lạc Đặc.

“Không nên bỏ rơi ta!” Đông Phương bắt đầu lớn tiếng khóc, nghẹn ngào cuồng loạn cơ hồ che lại lời nói của hắn, “Không nên... Không nên bỏ rơi... Ồ... Khoa Lạc Đặc...”

Bị phản ứng kịch liệt của Đông Phương làm cho kinh ngạc, y lặng lẽ nhìn một hồi, mới đem cánh tay chính mình giống như dây thừng cứu mạng đem con mèo nhỏ túm ra.

“Không có bỏ rơi ngươi.” Một bên ôn nhu nói, một bên rút ra cánh tay, đem Đông Phương ôm ở trong ngực: “Ai nói ta bỏ rơi ngươi?” Trong thanh âm cất giấu ý cười, tiếng nói trầm thấp dán vào vành tai mềm mại của Đông Phương tiến vào bên trong.

Nếu như Đông Phương là bạch tuộc, hắn nhất định đem móng vuốt bám gắt gao trên người Khoa Lạc Đặc. Gắt gao quấn lấy, cảm giác được không bị bỏ rơi. Hắn thống hận cảm giác một người cô đơn ở lại.

“Khoa Lạc Đặc tức giận, nhân tiện đem ta một người bỏ đi.” Thẳng đến xác định chính mình đã ôm chặt Khoa Lạc Đặc, hơn nữa tạm thời sẽ không bỏ xuống được, Đông Phương mới hơi chút thu liễm tiếng khóc, vừa đáng thương vừa bất mãn trách cứ, “Nơi này vật gì cũng mang đi, Khoa Lạc Đặc không nói một tiếng đã đi rồi.”

“Không phải bỏ.” Đông Phương khấn trương ngược lại khiến cho tâm tình của Khoa Lạc Đặc phá lệ tốt lên, y nặng nề mà hôn khuôn mặt của Đông Phương một cái, “Chỉ là quên mà thôi.”

Sờ sờ bả vai Đông Phương, mặt mỉm cười lại trầm xuống: “Người chỉ ở chỗ này?”

“Uh.” Đông Phương đem mặt cọ xác trên vai y, khẽ gật đầu.

“Vài ngày rồi?”

Đông Phương giơ lên mắt to sưng đỏ. Rất rõ ràng, chính hấn cũng không rõ lắm.

“Vậy người ăn gì chưa?”

Đông Phương suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Khoa Lạc Đặc mặt mày nhăn càng chặt, “Nước đâu? Có uống nước không?”

Đông Phương chần chờ một hồi, tiếp tục lắc đầu. Hấn nhìn sắc mặt của Khoa Lạc Đặc trở nên kém đi, thông minh vội vàng như cây nhỏ ôm chặt lấy thân cây mà ôm chặt Khoa Lạc Đặc, hơn nữa khuôn mặt chôn ở bên trong quần áo của Khoa Lạc Đặc.

Khoa Lạc Đặc tuyệt đối tức giận. Dĩ nhiên không một chút nào mà hiểu chiều cố bản thân. Khoa Lạc Đặc có thể khẳng định, Đông Phương nhất định là từ khi trở về phòng trống rỗng này không có nhúc nhích qua, nếu không phải hấn từ nhỏ đã bị gia gia huấn luyện, thể chất lại đặc biệt, nói không chừng căn bản không thể chống đỡ đến bây giờ.

Trách không được bộ dáng nhu nhược của hấn. Khoa Lạc Đặc đem Đông Phương ôm đi ra cánh cửa, đưa hấn bỏ vào trong xe.

“Nếu như ta không đến, người ý định chết đói sao? Tại sao không đi tìm chút đồ ăn?” Khoa Lạc Đặc tức giận mà trừng mắt nhìn Đông Phương, ngồi vào ghế điều khiển, bắt đầu khởi động xe.

Đông Phương nhú mày, “Không thể bỏ đi được.”

Đáng chết, năm chữ đơn giản này, nhưng lại giống như năm viên đạn bắn thẳng vào trái tim chính mình. Khoa Lạc Đặc dừng khởi động xe, y quay đầu lại, đem Đông Phương tới trong lòng chính mình.

“Người đang đợi ta sao?” Nhìn hai tròng mắt tròn tròn giống như miêu, y thấp giọng hỏi.

Đông Phương liên tục gật đầu. Con người mặc dù sưng đỏ nhưng vẫn như cũ làm sáng tỏ.

“Người hiểu như vậy... Chờ những người khác sao?”

Đông Phương không chút nghĩ ngợi mà lắc đầu.

Khoa Lạc Đặc cảm giác được trái tim chính mình tan chảy rồi.

“Đông Phương, ta là duy nhất sao?” Thanh âm của y cơ hồ bắt đầu sợ run.

Ánh mắt Đông Phương có điểm mê mang.

Khoa Lạc Đặc vươn đầu ngón tay, cách áo chạm nhẹ vào vị trí trái tim Đông Phương, “Trong lòng của người, ta là duy nhất sao?”

“Người có bỏ rơi ta không?” Đông Phương do dự một hồi.

“Không, tuyệt đối sẽ không.”

“Gặp phải chuyện gì cũng không bỏ rơi ta?”

“Sẽ không.”

“Cho dù hy sinh tánh mạng cũng không?”

“Sẽ không.”

Đông Phương nhìn y, giống như con mèo nhỏ đang chờ ước định với chủ nhân.

“Uh.” Một hồi lâu, Đông Phương phảng phất xem đủ rồi, buông xuống hai tròng mắt, nhẹ nhàng mà phát ra một đơn âm. Khuôn mặt tái nhợt của hấn khẽ đỏ một chút.

“Uh vốn là có ý tứ gì?”

Đông Phương trầm mặc, sau khi suy tư vài giây, hần học bộ dáng Khoa Lạc Đặc, vươn đầu ngón tay, đâm đâm trái tim chính mình, sau đó đối với Khoa Lạc Đặc dựng lên ngón trỏ.

Khoa Lạc Đặc thoáng cái ôm chặt hần, “Đông Phương! Người đáp ứng rồi, nhớ kỹ, đáp ứng rồi sẽ không được đổi ý. Người đáp ứng rồi, Thượng Đế của ta...”

Đông Phương trong lòng y hỏi: “Như vậy người còn có đánh ta không?”

Khoa Lạc Đặc thiếu chút nữa thốt ra “Tuyệt đối sẽ không” rồi, nhưng lý trí gắt gao ngăn cản kích động của y.

“Nói không chính xác. Nếu người nghịch ngợm quá đáng, trừng phạt là sẽ có.”

“Ta sau này sẽ không nghịch ngợm..”

Đối với tính cách của Đông Phương, Khoa Lạc Đặc so với bản thân Đông Phương càng hiểu rõ hơn. Y đương nhiên biết trạng thái Đông Phương sau khi khôi phục, sẽ trở lại cuộc sống bay nhảy khiến người khác đau đầu.

Tích tích tích tích...

Khoa Lạc Đặc cầm lấy điện thoại di động.

“Thiếu gia, hành động kết thúc, hết thấy thuận lợi.” Vốn là thanh âm của Nhạc Hình Cung, “Báo chí ngày mai tất nhiên sẽ có nhiều đầu đề tin tức.”

“Đằng Tân cùng Khải Thân cũng giải quyết rồi?”

“Đúng vậy, kế hoạch phi thường hoàn mỹ, bất quá tin tức trước mắt còn chưa truyền tới gia tộc của bọn họ.”

“Nặc Cơ gia tộc thì sao?”

“Dựa theo thiếu gia phân phó, tạm thời án binh bất động. Tình huống ngày hôm nay, Nặc Cơ phu nhân bên kia sẽ nguyện ý cùng chúng ta đàm phán. Nhưng bây giờ cần xử lý, còn có vấn đề bên trong của Ngõa Tây Tư gia tộc, uh.. Thiếu gia bây giờ ở nơi nào?”

“Ta lập tức trở về.” Khoa Lạc Đặc thở dài một hơi, đem Đông Phương thả lại vị trí kế bên ghế điều khiển, “Nhạc Hình Cung, chuẩn bị một ít đồ ăn, không nên có nhiều mỡ, yếu điểm phải có bát cháo để ăn sáng. Con mèo nhỏ của chúng ta ở nơi này đã vài ngày không ăn gì.”

Khởi động chân ga, chiếc xe vững vàng mà di chuyển ra ngoài.

Đông Phương nằm ở cửa sổ xe, nhìn cảnh vật nhanh chóng thụt lùi. Hần quay đầu lại, xem Khoa Lạc Đặc đang lái xe một chút. Khoa Lạc Đặc ở bên người, Đông Phương vì thế cảm thấy mừng rỡ. Loại mừng rỡ này, còn hơn mặc kệ tịm bao nhiêu vật thú vị gì đó không thể đếm, thẳng cho tới hôm nay, Đông Phương mới biết được trên thế giới này có một loại cảm xúc được gọi là hạnh phúc.

“Lúc muốn đến, người sẽ nghĩ đến người nào?”

“Người trong cuộc đời không có người để ý lại, sẽ cô độc tịch mịch.”

“Đông Phương, sẽ có lúc có người đến chiều người, lúc người thương tâm, lúc âu lo, lúc bị ngăn trở, người sẽ nhớ tới hần. Đây không có đạo lý nói, chính là toàn tâm toàn ý đi tin cậy một người, vốn là cảm giác rất tốt đẹp.”

“Đông Phương, người chỉ là một hài tử... Một ngày nào đó, người sẽ minh bạch.”

Đông Phương ngẩng đầu, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Mã Thụy phu nhân vừa xinh đẹp lại nhân từ, ngài ở trên trời, có mỉm cười cho ta không?

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-chi-nguoc>